COLECȚIA

Iubiri de poveste

JENNIFER BLAKE

Capcana inimii

Bestseller internațional

**Este una dintre Cele Trei Grații blestemate –
dacă nu se căsătorește din dragoste,
logodnicul ei își va găsi sfârșitul înainte de nuntă...**

Regele Henric îi dă lui Lady Catherine Milton, englezoaica nobilă care a jurat să nu se mărite vreodată, una dintre cele mai neobișnuite porunci: să îl seducă pe scoțianul loialist Ross Dunbar. Această alianță ar fi foarte avantajoasă pentru rege, însă acesta nu-l poate forța să se însoare, așadar Cate trebuie să-l prindă în capcană.

Cate își dorește să fie cerută în căsătorie ca să-și facă datoria și de dragul diplomației, dar tânjește să fie iubită cu adevărat. Iar Dunbar, deși este fermecat de Cate, nu se poate lega de Anglia și să-și abandoneze poporul.

Asta nu înseamnă că nu-și pot astâmpăra curiozități, nu-și pot împlini dorințe stârnite de pasiune, care îi lasă pe amândoi fără suflare... și plini de confuzie.

Dar în momentul în care apare un nou pretendent la tron, stârnind o răscoală, alegerea este făcută pentru ei: pentru a întări alianțele, Ross și Cate trebuie neapărat să se căsătorească. Și, brusc, moartea scoțianului pare iminentă – fie din pricina blestemului miresei sale, fie din cauza unui război în care a intrat fără voia sa...

Jennifer Blake este deținătoarea a numeroase premii în domeniu, fiind distinsă cu premiul pentru întreaga activitate de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste. Până în prezent, a scris peste 65 de cărți, traduse în 23 de limbi și publicate în mai mult de 35 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-233-8
9 786067 412338

Alma

JENNIFER BLAKE

Capcana inimii

By Grace Possessed
Jennifer Blake
Copyright © 2011 Patricia Maxwell

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Capcana inimii
Jennifer Blake
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Diana Calangea, Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, JENNIFER
Capcana inimii / Jennifer Blake. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-233-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JENNIFER BLAKE

Capcana inimii

Traducere din limba engleză
Nicoleta Mitrofan

Alma

Gerard C. Faucheux
1967–2010
Pentru muzică şi amintiri

Capitolul 1

Anglia
Decembrie, 1486

N-ar fi putut suporta să fie prezentă la ucidere.

Lady Catherine Milton nu era o persoană din cale-afară de sensibilă, ci doar nu putea răbda să vadă un cerb cu un aer atât de nobil pus la pământ de ogari. Îi purtase într-o goană nebună de-a lungul pajiştilor deschise şi în vechea rezervaţie de vânătoare a regelui, desişul cunoscut sub numele de New Forest, încercând să scape de urmărire cu viclenie şi explozii de forţă supremă. Acum, nu mai avea mult şi capitula. În curând, regele şi curtenii săi aveau să-l înconjoare pentru a-i da lovitura de graţie.

Cate îşi struni buiestraşul să meargă la pas, lăsându-i pe ceilalţi să se îndepărteze în goana lor nebună pe urmele animalului. Se aflase în coada mulţimii de curteni, nobili şi doamnele lor pentru cea mai mare parte a după-amiezii. Putea să ofere ca pretext pentru întârzierea ei nevoia de a-şi odihni calul. Cu puţin noroc, partea cea mai urâtă a poveştii ăsteia oribile se va fi încheiat până îi va prinde ea din urmă.

Ar fi preferat să evite cu totul vânătoarea, însă regele fusese cel care făcuse invitaţia, care era mai degrabă o poruncă. Lui Henric al VII-lea îi plăcea să aibă companie în timpul eforturilor sale de a furniza carne de vânat pentru sutele de curteni care se înghesuiau la mesele sale, şi avea nevoie de o rezervă de carne pentru că vremea Crăciunului bătea la uşă. Mai mult decât atât, regele era deosebit de dornic ca moştenitoarele chemate la Curte să se afişeze călare pentru viitorii pretendenţi. Învinsese teribilul Blestem al Celor Trei Graţii când încheiase o căsătorie avantajoasă, cu o vară în urmă, pentru sora mai mare a lui Cate, Isabel,

şi era hotărât să repete acel succes de încă două ori. Isabel era în nordul Angliei, împreună cu soţul ei şi micuţa Madeleine de şase luni, copila din flori a regelui Henric încredinţată în grija lor, iar Marguerite, mezina familiei Milton, era călare, alături de ceilalţi, undeva în faţă. Aceasta nu ar fi fost din cale-afară de îngrijorată dacă nu ar fi observat-o pe Cate prin apropiere. Nu era prima dată când rămânea în spate la finalul unei vânători.

După-amiaza era pe sfârşite, norii părând din ce în ce mai ameninţători. Frigul tăios anunţa ninsorile. Cate ar fi preferat de departe să stea în faţa unui cămin cu vreo broderie în mână şi un pahar de cidru cald în apropiere. Deşi partea de sus a corpului îi era suficient de încălzită sub pelerina căptuşită cu hermină, vârful nasului îi era pe jumătate îngheţat, şi de-abia îşi mai simţea picioarele şi degetele înmănuşate. Măcar sfârşitul vânătorii însemna revenirea la castelul Winchester, unde, cu voia lui Dumnezeu, o aşteptau un foc bine întreţinut şi o masă caldă.

Brusc, calul ei sur îşi zvârli în sus capul şi făcu o curbetă într-o parte. Cate îşi înfipse genunchiul mai bine în oblâncul şeii, controlând buiestraşul şi aruncând o privire în jur. Rosamond, iapa argintie poreclită Rosie la o oră după ce-şi primise numele, nu era de obicei neastâmpărată. Pesemne că simţise ceva ce nu-i plăcea.

Nu se mişca nimic în afară de adierea uşoară a vântului printre crengile golaşe ale falnicilor stejari, fagi şi anini care împânzeau drumul prin pădure. Tropotul de copite, strigătele şi şuierul trâmbiţelor de vânătoare care se pierdeau în depărtare lăsaseră în urmă o linişte nefirească. Mirosul de mucegai de frunze, ridicat de trecerea lor, se amesteca în aer cu izul de muşchi umed şi licheni.

Dar către Cate se îndrepta şi altceva, o miasmă râncedă şi familiară.

Mistreţul se năpusti din tufişuri. Guiţând furios din pricină că-i fusese invadat teritoriul, se îndrepta direct spre ei. Copitele-i ascuţite prindeau viteză, ridicând frunzele uscate. Îşi miji ochii mici, negri, şi îşi lăsă râtul în jos, în timp ce lumina cenuşie

a înserării surprindea sclipiri duşmănoase în dreptul colţilor săi curbaţi parcă ascuţiţi de cuţit.

Iapa necheză înspăimântată, ridicându-se pe picioarele din spate. De îndată ce atinse din nou pământul, porni într-un galop şi se avântă în pădurea adâncă. Mistreţul o luă la goană după ele.

Cate îl auzea fornăind şi adulmecând zgomotos în spatele lor. Apoi, dintr-odată, scoase un ţipăt ascuţit de durere sau furie. Ea nu avu timp să se uite înapoi, ci prinse hăţurile într-o mână, în timp ce se aplecă să apuce coama iepei cu cealaltă. O lăsă pe Rosie să alerge, încrezându-se în ea ca să le scape de pericolul aflat pe urmele lor. În spate, sunetele asurzitoare ale urmăritorului îl făceau să pară un adevărat monstru.

Crengile o loveau pe Cate, îi rupeau fustele lungi şi voluminoase, îi smulgeau gluga de pe cap, apucându-i vălul şi rupându-i-l. Aproape că fu smulsă din şa de zeci de ori în timp ce Rosie sări peste buşteni căzuţi, ocoli tufişuri, trecu de două ori în goană prin acelaşi izvor şerpuitor. Ţinându-se ca un scaiete de iapă, Cate se feri de obstacole şi îşi croi drum, inima ameninţând să-i sară din piept în timp ce se ruga fără încetare şi aproape fără suflare.

Păru să primească un răspuns la rugăciunile sale când dădură de o potecă bătătorită şi Rosie o luă într-acolo. Era destul de lată, părând să fie folosită de pădurari ca să adune lemn pentru rege sau de paznicii locului de vânătoare în drum spre castel. Buiestraşul încetini, fornăi şi o luă la trap.

Cate aruncă o privire înapoi, încercând să-şi tragă sufletul. Nici urmă de mistreţ – nu îl vedea şi nici nu îl auzea. Plecaseră din partea lui de pădure sau poate îşi pierduse interesul şi le dăduse uitării. Închise ochii pentru o clipă, în semn de mulţumire, înainte de a-şi continua drumul.

Dar uşurarea ei fu de scurtă durată. Când coti pe poteca din pădure, o grămadă mare de crengi îi apăru în cale, blocându-i drumul. Se întindea între doi stejari mari, ale căror ramuri groase atârnau peste grămadă.

Cate se opri, încruntându-se consternată la grămada haotică de buşteni putreziţi şi crăci uscate. Aproape se convinsese că, dacă urma acea potecă, avea să-i ajungă din urmă

pe cei de la vânătoare. Părea imposibil să treacă peste grămada aceea de crengi. Obstacolul era prea înalt, prea lat şi prea adânc. Ar fi putut să-l evite dacă ar fi făcut un ocol destul de mare, dar trebuia să îşi croiască drum cu grijă, ca să nu se abată de la poteca pe care o urma. New Forest era proprietatea regelui, o întindere imensă ale cărei graniţe nu erau explorate, unde nimeni nu avea voie să locuiască şi în care foarte puţini se aventurau fără porunci stricte din partea regelui. Cei care se rătăceau acolo erau găsiţi uneori prea târziu, asta în cazul în care mai erau găsiţi.

Se auzi un foşnet deasupra, care îi captă atenţia. Chiar deasupra ei, un bărbat se ridică de unde fusese culcat, de-a lungul unei ramuri groase. Cu părul vâlvoi, îmbrăcat în nişte vechituri care păreau să fi fost cândva nişte straie nobile, rânji la ea, scoţându-şi la iveală strungăreaţa. Apoi se apucă de o creangă şi sări pe pământ, aterizând pe picioare în faţa ei. Când Rosie dădu înapoi şi necheză, încercând să cabreze, el sări să apuce iapa de căpăstru şi îi trase capul în jos.

O groază teribilă puse stăpânire pe Cate în timp ce o struni pe Rosie ca să prevină o presiune şi mai mare pe gura ei delicată. „Să nu te duci niciodată în pădure singură", i se spusese din nou şi din nou. Fiinţe de temut locuiesc acolo, troli şi bestii cu chip de oameni care se desfată cu carne fragedă. Sau, dacă nu sunt din astea, atunci răufăcători fără de lege care-şi câştigă existenţa prin mijloace necinstite ori cu ceea ce pot fura de la alţii.

De la femei vor un singur lucru. Asta bineînţeles după ce le deposedează de orice au de valoare asupra lor.

Cate purta o cruce de aur care îi aparţinuse mamei ei, un inel de aur cu rubin, care îi fusese dăruit de Isabel, şi, la talie, un pumnal italian pe care i-l dăduse primul ei iubit, cu filigran de argint pe mânerul de abanos şi o lamă de oţel foarte ascuţită. Nu avea să renunţe la nimic fără luptă. Strecurându-şi mâna dreaptă în interiorul mantiei, apucă mânerul cuţitaşului de acolo de unde era atârnat de centura ei din piele pentru vânătoare.

– Ia te uită! Ce-avem noi aici?

Vocea bărbatului era deopotrivă insolentă şi bănuitoare. Stătea cu picioarele întinse şi faţa sa acoperită de murdărie strălucea

a triumf. După accentul lui, Cate îşi închipui că era vreun nobil neînsemnat, poate unul deposedat de pământuri în timpul războaielor nesfârşite din ultimii ani, sau un apostat din armata învinsă a lui Richard al III-lea. Nu era un simplu răufăcător sau vreun ţăran transformat în haiducul pădurii, căci era prea arogant pentru asta. Şi cu siguranţă nu avea intenţii bune. Totuşi, ar fi fost o prostie să-i arate că era speriată.

– Bine v-am găsit, domnule, spuse ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul când îi oferi cel mai frumos zâmbet al ei. Făceam parte din alaiul de vânătoare al regelui, dar ghinionul a făcut să mă rătăcesc. Mi-aţi putea spune, din întâmplare, cum aş putea să-i ajung din urmă pe ceilalţi?

– Regele, zici? spuse el cu o sclipire avidă în ochi când păşi în faţă. Fără îndoială că eşti una dintre favoritele lui Henric, o domniţă căreia îi va duce dorul cu siguranţă.

Tonul lui conţinea o aluzie disprepuitoare, de parcă ea ar fi avut o relaţie ce presupunea intimitate cu regele. Lui Cate nu îi păsa mai mult decât o arătă Rosie, care fornăi în timp ce încercă să se depărteze de duhoarea omului. Sau poate că miasma era de la cei care îl urmau, vreo duzină sau chiar mai mulţi, care se strecurau printre copacii invadatori. Îşi croiau drum cu ajutorul armelor din mână, câteva arcuri şi săgeţi, cuţite purtate de toţi pentru mâncare şi o mulţime de săbii înnegrite de timp.

Pentru cine pregătiseră această ambuscadă dură? Pentru rege poate, dacă s-ar fi nimerit să treacă pe aici? Ar fi fost o misiune periculoasă, pentru că Henric nu făcea nici un pas fără halebardierul ce îi servea drept gardă. Nu, probabil că erau în căutarea vreunui rătăcit.

Apucând frâiele ferm cu o singură mână, Cate îşi ridică bărbia.

– O preferată a reginei, mai degrabă, spuse ea cu o mustrare acidă. Puteţi sau nu să mă ajutaţi?

– Pot face multe lucruri pentru tine, milady, şi mai bine decât orice rege, garantez. Ia te dă jos, şi va fi plăcerea mea să-ţi arăt.

Un fior de repulsie îi coborî pe şira spinării văzând rânjetele largi şi auzind chicotelile bărbaţilor care se strânseseră în jurul ei.

– Nu mai trebuie să zăbovesc, căci mă va prinde noaptea, răspunse ea pe un ton glacial, în ton cu imaginea norilor care atârnau amenințători deasupra copacilor.

– Asta ai să faci... Păcat!

Amenințarea și sugestia grosolană din ochii lui lipsiți de culoare erau amestecate cu o încredere arogantă. Credea că o intimidase, că era un mieluşel dus la tăiere. Mâna lui era relaxată pe căpăstrul lui Rosie. Privirea îi era pierdută, admirând sânii lui Cate de sub mantie, făcând-o să simtă un fior de parcă viermii i se târau pe piele.

Dacă avea vreo şansă să scape, acum era momentul. Cate scoase un strigăt ascuțit, trăgând de capul lui Rosie. Apoi îndemnă iute iapa cu călcâiul.

Liderul proscrişilor scăpă căpăstrul, dar se înălță şi o prinse de braț pe Cate. Ea se ținu de şaua pentru călărit lateral, strângându-şi mușchii coapsei în jurul oblâncului când Rosie dădu în spate şi necheză. Un al doilea proscris alergă înainte ca să apuce frâul pe cealaltă parte. Liderul se înfipse cu picioarele în pământul potecii şi se năpusti asupra ei, folosindu-şi greutatea pentru a o trage spre el.

Era prea mult. Cate scoase un strigăt de disperare furioasă când simți chinga şeii alunecând şi genunchiul eliberându-se de ancora sa.

Fu săgetată de durere când atinse pământul. Scoase un icnet atât de ascuțit, încât părea că aerul i-a perforat plămânii. O ceață roşie i se ivi în colțul ochilor.

Buiestraşul se dădu în spate, îngrozit, apoi rupse frânghia căpăstrului şi se roti liber. Necheză, îşi scutură capul, cabră şi o luă la goană înapoi pe potecă. Liderul proscrişilor nu-i acordă nici un fel de atenție, ci se aplecă să o prindă de braț pe Cate, într-o strânsoare atât de puternică încât membrul îi amorți. O trase în picioare atât de repede, că se clătină şi aproape căzu peste el.

Revenirea bruscă a aerului în plămâni o făcu să o doară pieptul. O furie oarbă, nestăvilită, o invadă din cap până în picioare. Nu se opri să se gândească sau să planifice ceva, dar apucă iar mânerul

pumnalului, smulgându-l din teacă. Trase de marginea hainei şi lovi cu toată puterea.

Lama rupse catifeaua zdrențuită şi pânza unsuroasă, ajungând la carne şi os. Agresorul ei urlă şi se dădu înapoi exact când cuțitul lovi o coastă, apoi se eliberă. Cate, suferind, dar triumfătoare, dădu înapoi, în timp ce fustele ei ştergeau pământul pe jumătate înghețat.

Proscrisul îşi duse o mână la piept, o ridică şi se holbă la sângele care o păta. Fața i se schimonosi, îşi încleştă pumnul şi dădu să se îndrepte spre ea. Doi bărbați din banda lui mizerabilă veneau în spatele lui, urmați de mai mulți, tot mai mulți.

Exact în clipa aceea, pădurea fu străbătută de un urlet puternic. Grav şi sălbatic, deveni un strigăt de luptă care îi făcu pielea de găină lui Cate şi-i trimise un fior de gheață pe şira spinării. Cu ochi sălbatici şi cu palma încă încleştată pe pumnal, se întoarse în direcția de unde venise.

Se îndrepta spre ei într-un galop rapid, ca vântul, tartanul său albastru şi verde cu roşu pe ici, pe colo fluturând în vânt. Părul lui lung şi negru curgea în valuri de sub glugă, iar pe chip i se citea o hotărâre de neclintit. Mânerul unei săbii mari se ițea în spatele umărului său, şi pulpele care strângeau trupul calului erau dezgolite mai sus de cizmele până la genunchi prinse cu curele de piele. Avea gura deschisă, scoțând un strigăt care amintea de răzbunarea, dreptatea şi bucuria nestăvilită a luptei.

Scoțianul Ross Dunbar. Cate îl recunoscu pe călăreț, revelația fiind însoțită de o accelerare bruscă, uimită, a bătăilor inimii ei. Toți curtenii auziseră de acel bărbat, deşi nimeni nu pretindea că-l cunoştea bine. Femeile suspinau când trecea cu tartanul ce-i sublinia picioarele puternice, frumos sculptate, cu bereta înclinată mândru pe cap, cu umerii largi şi drepți într-o atitudine sfidătoare, şi ochii, albaştri precum lacurile din țara sa natală, fixați drept înainte. Bărbații se țineau departe de el din cauza temperamentului izbitor de rece, nu avea mai deloc răbdare cu proştii şi manifesta un dispreț puternic pentru Curtea regelui. Aflat acolo doar pe post de gaj care să asigure buna purtare a tatălui său, un bătrân lord irascibil a cărui moşie se afla chiar la hotar

şi căruia îi plăcea prea mult să pornească în raiduri de-a lungul graniţei dintre Scoţia şi Anglia, Ross Dunbar disprețuia faptul că era forțat să facă parte din suita lui Henric al VII-lea. Nu putea suferi să bea şi să joace jocuri de noroc cu majoritatea celor pe care îi numea saxoni şi nu avea nici unul drept prieten. Puțini erau dispuşi să-l întâlnească pe terenul pentru antrenament, întrucât, atunci când îşi scotea din teacă sabia lui mare cu gravură de argint, cineva avea mereu de suferit.

Făcuse şi el parte din grupul de vânătoare, Cate ştia, pentru că îl zărise în față. Însă habar n-avea cum de ajunsese chiar pe această potecă. La fel cum nu putea înțelege nici cum de el, un singur bărbat, spera să facă față răufăcătorilor înarmați până în dinți şi care erau conştienți că viața lor nu mai însemna nimic dacă erau prinşi de oamenii regelui.

Ross nu era pe deplin conştient de numărul celor care se aliniau în spatele celui care conducea grupul răufăcătorilor. Tot ce văzuse era sângele de pe pieptarul murdar al bărbatului şi cuțitul din pumnul mic şi alb al lui Lady Catherine. Iar ea nu-i putea ține piept bărbatului pe care îl rănise sau mândriei lui încrezute care îi cerea s-o facă să sufere pentru ce înfăptuise. Cu toate acestea, Ross nu mai văzuse niciodată o regină războinică atât de neînfricată. Era superbă în sfidarea ei, curajoasă dincolo de speranța oricărui bărbat când îi înfruntase pe ticăloşi, înarmată doar cu vitejia şi cu un cuțitaş.

Fusese insultată, bruscată, aruncată la pământ de parcă ar fi fost cea mai vânată dintre vulpi, iar el fusese martor la toate acestea. Şi totuşi, refuza să se lase capturată. Aşa că el va avea grijă să o țină în siguranță sau va muri încercând.

Forța armăsarului de vânătoare pe care călărea era un atu. Animalul gigantic se apropie în viteză, împrăştiind frunzele moarte în toate direcțiile. Înainte să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă, ajunsese în mijlocul lor, coborând de pe cal şi scoțându-şi sabia înainte de a atinge pământul. Sabia lungă străluci precum nişte flăcări argintii când el se răsuci ca să înfrunte un atacator înarmat de asemenea cu o spadă. O singură lovitură cu lama lui mai grea,

şi sabia celuilalt, mâncată pe ici, pe colo de rugină, se frânse în două. Când răufăcătorul o aruncă la pământ şi se întoarse să o ia la fugă, Ross îi mai oferi ceva avânt cu o cizmă în posterior. După care se roti, tăie, ciopârți, lovi, se feri şi se năpusti asupra a doi atacatori, trei, patru, aruncându-i cât colo. Era o încăierare brutală şi murdară, lipsită de finețe, dar pe de altă parte, cine ar fi avut nevoie de aşa ceva? Adversarii lui uitaseră de onoare şi nu ştiau ce înseamnă reținerea. Altfel nu s-ar fi atins de o lady.

Şeful mişeilor se furişase prin spatele lui ca să pună din nou mâna pe ea. Văzând că oamenii lui erau învinşi, tâlharul o folosi ca pe un scut uman, bătând în retragere când Ross dădu să se apropie de el. Ochii lui erau sălbatici şi ținea un cuțit murdar lipit de pielea albă şi delicată a gâtului ei.

Pentru o clipă, Ross îşi permise ca atenția lui să se abată către Lady Catherine. Avea un braț răsucit la spate, iar cuțitul ei, un pumnal, zăcea în față, pe pământ. Cu toate acestea, ea îl privea țintă, cu ochii ei albastru-deschis plini de hotărâre, umbriți de conştientizarea pericolului în care se afla, dar fără să recunoască înfrângerea. Curajul ei născu în el o nevoie feroce atât de bruscă, încât îşi încleştă mâna pe sabie şi păşi înainte plin de hotărâre.

Nelegiuitul făcu ochii cât cepele. Îşi trecu limba peste buzele albe. Cu o înjurătură cruntă, o îmbrânci pe Lady Catherine şi ea se împletici, aruncându-şi brațele în aer.

Ross de-abia apucă să îşi dea sabia deoparte ca să nu o străpungă cu lama. Cu muşchii încordați şi încins de la luptă, o prinse cu un singur braț, lipind-o de corpul lui. Cu o grimasă încruntată şi cu inima bătându-i îngrozită de ceea ce fusese cât pe-aci să facă, aproape obligat să facă, se întoarse din nou către şeful tâlharilor.

Era aproape de el, dând să-l atingă cu cuțitul lung în poziție de atac. O lovitură rapidă, cu lama şuierând amenințătoare, îl făcu pe bărbat să se poticnească, dându-se în spate. Se ghemui, ținându-se de burtă, căci fusese o izbitură serioasă.

Cu Lady Catherine prinsă de pieptul lui şi cu mâna încleştată pe sabie, Ross înaintă. Tâlharul păli, se uită în jur şi văzu că nu-l mai sprijinea nimeni. Cum nu era prost, se întoarse şi fugi mâncând pământul.

În mai puțin de-o clipită, poteca din pădure era goală. În jur se auziră pentru o vreme trosnetele ce marcau pașii oamenilor care se retrăgeau, iar apoi se așternu liniștea.

Era contrar obiceiului său să lase grupul de tâlhari nemiloși să scape. Dacă Ross ar fi fost singur, i-ar fi urmărit, i-ar fi târât pe unul, doi de călcâie și s-ar fi asigurat că aveau să atârne în ștreang. În frunte cu conducătorul lor. Merita asta și chiar mai mult.

Dar Ross nu își putea permite să procedeze așa. În primul rând, retragerea era posibil să fie o încercare de a-l atrage în vreun loc unde să poată fi înconjurat și luat prizonier. Mai mult, era împovărat de femeie, care ar fi devenit un obstacol în cazul în care ar fi trebuit să se miște repede sau să contracareze un atac-surpriză. Importanța tăcerii în timpul urmăririi putea fi, de asemenea, un concept necunoscut pentru ea.

Că tot veni vorba, acum nu făcea prea mult zgomot. De fapt, nu scotea nici un sunet.

Ross se încruntă privind în jos, la femeia lipită de el. Fața îi era palidă, buzele livide, iar ochii ei, deși de albastrul pur al veșmintelor Sfintei Fecioare, erau deschiși larg și priveau în gol. Tremura cu totul, de la șuvițele blonde care-i atârnau în jurul feței până la degetele lungi, albe care îi strângeau brațul vânos la nivelul taliei ei. Până și tivul fustelor ei se mișca, răsfirând frunzele acolo unde atingea pământul.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, iar cuvintele sunară mai dur decât intenționase. Ești rănită?

Ea își ridică bărbia un milimetru.

– N-nu. Doar... nu știu.

Atunci el își dădu seama. Mai văzuse așa ceva înainte, în încăierările din mijlocul drumului și de pe câmpul de luptă, unde bărbații care se luptau ca diavolii împielițați când era nevoie, după luptă tremurau de le clănțăneau dinții în gură. Doar că nu mai văzuse vreo femeie într-o astfel de situație.

Dezlipindu-se din îmbrățișare cu o oarecare reticență, sprijinind-o cu o mână pe braț, el se aplecă să ridice mantia care îi fusese smulsă de pe umeri.

– Pune-ți asta, spuse el în timp ce o așeză la loc. Ar trebui să îți fie mai bine dacă te încălzești.

– Da. Își feri capul, de parcă ar fi vrut să-i evite privirea în timp ce încerca să lege șnururile mantiei. Ar trebui... ar trebui să îți mulțumesc pentru... pentru...

– Nu, chiar deloc. Sincer să fiu, mi-a făcut plăcere.

Aplecându-se, luă cuțitașul pe care ea îl scăpase, punându-l la loc în teaca ce atârna de un lanț la cingătoarea ei.

Buzele ei palide tremurau, încercând să schițeze un zâmbet prin care să sugereze că a înțeles intenția lui de a o face să se simtă mai în siguranță acum că avea iar arma. Curajul acelui efort, în ciuda frisoanelor ei, îl făcu să resimtă o durere ciudată. Îndepărtându-i mâinile de șnururile mantiei, el îi făcu un nod.

– Cu toate acestea, ai recunoștința mea.

Vocea ei era mai puternică, remarcă el când se uită la ea pe sub sprâncene. O ușoară nuanță de roz îi colora pomeții. Poate era indignată din pricina îngâmfării lui de a o atinge. Oricum, părea un progres și trebuia exploatat, într-un fel sau altul. Era cu siguranță mai bine decât să o tragă în brațele lui și să o țină atât de strâns la piept încât nici unul din ei să nu mai poată respira.

– Ce nu reușesc să înțeleg, adăugă el de parcă ea nu ar fi zis nimic, este de ce a fost nevoie să te salvez. Dacă ai fi rămas cu alaiul de vânătoare așa cum ar fi trebuit...

– Ce te face să crezi că m-am îndepărtat din proprie voință? îl întrerupse ea, întâlnindu-i privirea pentru o clipă, înainte de a-și coborî din nou genele.

– Ai rămas în urmă și i-ai lăsat s-o ia mult înainte... te-am văzut făcând asta. Își arcui un colț al gurii. Întrebarea este de ce. Aveai vreo nevoie de satisfăcut sau așteptai să îți întâlnești un iubit în desiș?

– De parcă aș face un astfel de lucru!

Arăta mai bine. Rozul aprins îi reveni în obraji și nu mai avea buzele atât de palide.

– Multe fetișcane englezoaice ar face așa, din câte am observat. Și cei mai mulți dintre bărbați sunt bucuroși să întârzie dacă o femeie este măcar pe jumătate prezentabilă.

– Dacă m-ai urmărit pentru că...

– Nici vorbă, negă categoric Ross.

Nu voia să aibă şi despre el o părere la fel de rea ca despre mişelul pe care abia îl pusese pe fugă. Nu că el nu ar fi fost prea bine şi profund conştient de farmecele ei feminine. Amintirea trupului ei lipit de al lui îi rămăsese vie în minte şi încă mai avea în nări parfumul ei de lavandă, de femeie cu pielea ca o catifea caldă şi bine îmbăiată.

– Cu toate acestea, eşti aici, spuse ea cu o încruntare mică. Sigur ai un motiv.

Îi mergea mintea repede, în pofida şocului prin care trecuse, el nu putea nega asta. O urmărise într-adevăr. Fusese mult prea conştient de toate mişcările ei în toată acea zi lungă, deşi acest lucru era ceva ce prefera să păstreze pentru sine. Regreta mai ales că nu rămăsese în urmă la timp pentru a preveni ceea ce se întâmplase. Şi că fusese bruscată în timp ce el omora mistreţul care speriase iapa ei, iar apoi făcuse o pauză suficient de mare ca să descopere exact cum să se descurce cu atacatorii ei.

– A fost un gest de diplomaţie, răspunse deopotrivă cu ironie şi gândindu-se la propria siguranţă. Să-l fac de ocară pe rege prin uciderea cerbului lui pentru el ar fi mai mult decât un gând neînţelept. De altfel, am auzit mistreţul care ţi-a speriat de moarte iapa şi m-am gândit să duc şuncile lui tari în cămările lui Henric.

Îi aruncă lui Ross o privire ageră în care se citea mai mult decât un pic de îndoială, dar nu-i contestă spusele. Urmă un moment de tăcere, după care vorbi din nou:

– Acum, Rosie a plecat. Va trebui să te gândeşti cum o să ne întoarcem la vânătoare fără ea sau fără calul dumitale.

Avea dreptate. Calul lui de vânătoare dispăruse în urma răufăcătorilor, şi nu era nici urmă de buiestraşul ei. Ross înjură în fraze galice acerbe în timp ce se roti în cerc pentru a cerceta pădurea ce îi înconjura. Nu ar fi întârziat să observe pierderea lor dacă nu ar fi fost distras de femeie. Totuşi, asta nu era o scuză. Ar fi trebuit să observe, ar fi trebuit să împiedice cumva asta.

Se gândi să meargă după animalul lui, să-i urmărească pe cei care îl luaseră. Însă motivul pentru care nu-şi urmă gândul rămăsese neschimbat: nu putea să o târască pe Lady Catherine după el, şi nici nu putea să o lase singură în condiţiile în care răufăcătorii hotărau să se întoarcă.

Calul de vânătoare fusese cel mai bun exemplar pe care Ross îl călărise vreodată şi ura să-l ştie pierdut. Dar cel puţin nu era nevoie să plângă prea mult după bietul animal, având în vedere că fusese împrumutat din grajdurile lui Henric.

Lady Catherine oftă şi apoi se depărtă de el, întorcându-se spre poteca de pe care veniseră.

– Cel mai bun lucru presupun ar fi să începem să o luăm la pas.

– Nici vorbă, spuse el cu o uşoară încruntare. Nu cred.

– Nu? Dar cu siguranţă...

El ridică un umăr, aranjându-şi tartanul, care îi alunecase.

– În curând va fi întuneric beznă. Să găsim drumul înapoi prin pădure, în plină zi şi călare ar fi destul de greu, dar pe jos, noaptea, este un risc prea mare.

Ea se uită la el de parcă nu l-ar fi crezut în toate minţile.

– Nu putem rămâne aici!

– E mai bine decât să ne învârtim în cerc până când ne rătăcim sau murim de frig între timp.

El nu o credea în stare să parcurgă drumul lung acum, deşi nu îi spunea asta.

– O, dar...

– În plus, regele ar fi trebuit să trimită deja pe cineva după dumneata. Avem lemn aici pentru un foc de semnalizare care îi va aduce cu siguranţă la noi.

Lemnul avea să-i ajute atât ţinându-i ei de cald, cât şi pentru construirea unui adăpost. Dar menţionarea oricăreia dintre aceste necesităţi părea lipsită de înţelepciune în acel moment.

– Şi dacă nu se întâmplă asta, dacă nu suntem găsiţi înainte de zorii zilei?

– Atunci vom fi găsiţi mai târziu, spuse el categoric.

– Poate că dumneata eşti mulţumit în situaţia asta, dar eu, domnule, nu sunt!

El îşi înclină capul, încruntându-se la ea în timp ce stătea cu faţa spre el scrutându-l cu ochii ei albaştri şi cu atitudinea unei regine rănite.

– Adică?

– Ni se va cere să ne căsătorim. Nu te-ai gândit la asta sau ai anticipat să iei o moştenitoare drept soţie?

Furia îi făcu sângele să fiarbă în vine.

– Crezi că te ţin aici cu un scop, pentru a te lua cu forţa de soţie?!

– E o tactică veche de când lumea.

Se uită la el şi apoi în spate din nou.

– Nu în ceea ce mă priveşte, o contrazise el după ce se gândi cu grijă. Nu am nevoie de o mireasă saxonă.

Obrajii i se aprinseră şi mai tare auzindu-l vorbind atât de deschis, şi îşi ridică bărbia.

– Excelent, spuse ea cu un dispreţ clar, pentru că nu am nevoie de vreun soţ scoţian. De fapt, nu-mi trebuie nici un fel de soţ.

– Nici un soţ?

Nu îşi putuse ascunde surpriza din voce. Să rămână necăsătorită era o ambiţie ciudată la o femeie, sau cel puţin asta îi spunea experienţa lui.

– Nu vreau să atrag moartea nici unui bărbat.

Era atât de sigură în afirmaţia ei, ba chiar o rostea cu un aer feroce. El nu putu să-şi reprime zâmbetul lasciv care îi arcui un colţ al gurii.

– Moartea? Şi din ce cauză s-ar putea întâmpla una ca asta?

– Nu din cauza a ceea ce ţi-ar putea trece prin minte! răspunse ea cu o furie încrâncenată, şi un alt val de roşeaţă îi invadă chipul. N-aţi auzit de Blestemul Celor Trei Graţii de Graydon?

– O, da, asta.

Ea îşi miji ochii.

– Poate tratezi acest lucru ca pe o glumă, dar eu te asigur că este adevărat.

– Surorile care nu se pot căsători decât din dragoste, nu-i aşa? Şi cine poate provoca moartea oricărui om care îşi leagă soarta de a lor fără iubire? Este doar o poveste răspândită la Curte. Eu n-o iau în serios.

– Aşadar, ai accepta orice consecinţe ar urma.

O privi, bucurându-se de dispreţul rigid ce-i anima trăsăturile, bucuros că scăpase de paloarea de mai devreme.

– Nu văd nici un motiv de nelinişte în asta. Nimeni nu ne poate forţa să ne căsătorim. Scandalul ar putea afecta perspectivele dumitale de căsătorie, dar în mod evident nu contează din moment ce nu vreţi să vă căsătoriţi.

– Uiţi de regele Henric.

– Şi ce are el de zis în legătură cu asta?

– O, chiar multe, din moment ce sunt sub protecţie regală datorită bunăvoinţei sale. Se gândeşte la cea mai bună partidă pentru mine deja de câteva săptămâni. Ce-ar fi dacă ar decide că o alianţă cu fiul unui moşier scoţian i-ar conveni de minune?

Neliniştea puse stăpânire pe Ross. Doamne sfinte, ea ar putea avea dreptate din nou! El fusese lăsat în urmă în Anglia după ce Iacob al III-lea al Scoţiei făcuse pace cu saxonii cu o vară înainte, rămânând ca ostatic pentru ca tatăl său să poată fi controlat. Acel bătrân nesuferit avea o plăcere sălbatică în a se învrăjbi cu vecinii săi englezi, pornind în raiduri peste hotar după bunu-i plac. Ceea ce nu uşura cu nimic tensiunile de la frontieră. Ross îndurase cinci luni de ospitalitate englezească forţată, cinase la masa lui Henric Tudor şi devenise tovarăş de petreceri al cuceritorului cu chip solemn, ultimul rege din dinastia Plantageneţilor. Henric ar fi putut decide cu uşurinţă să-l facă membru permanent al Curţii sale printr-o căsătorie. Asta în cazul în care nu ar fi avut în minte o partidă mai bună pentru frumoasa moştenitoare.

– Eu sunt din Scoţia şi răspund doar în faţa regelui Iacob, fu replica dură a lui Ross. Nu mă voi supune niciodată voinţei unui rege englez.

Ea îl contemplă cu o privire întunecată. Era ca şi cum l-ar fi studiat – nu doar aspectul exterior, ci şi structura interioară. Un fior de gheaţă îi traversă şira spinării, ca un avertisment.

– Juri? întrebă ea.

Ignorând presimțirea, își ridică pumnul strâns și își lovi pieptul în dreptul inimii.

– Ai cuvântul meu.

Zâmbetul ei fu la fel de mohorât precum se arăta cerul de seară.

– Să ții minte asta, deoarece eu nu am nici o apărare împotriva intențiilor lui Henric. Ai grijă să te ții de cuvânt, domnule!

Și exact în acel moment, în timp ce stăteau față în față, despărțiți de hotărârea de a evita căsătoria ca de o sabie scoasă din teacă, începură să cadă primii fulgi de zăpadă. Pluteau în derivă, rotindu-se în jurul lor, deasupra și între ei precum cenușa unui foc de Samhain.

Capitolul 2

Focul trosnea, înălțându-se spre crengile de jos ale stejarilor ce-și întindeau falnici coroanele deasupra. Scânteile zburau și se amestecau printre ramuri, după care erau stinse de fulgii care cădeau. Flăcările mișcătoare învăluiau într-o nuanță aurie mâinile bărbatului care îl aprinsese, în timp ce și le ținea la căldură, subliniind impresionanta lor forță în lumina portocalie și albastră, precum și nenumăratele crestături albe și cicatrici. Deasupra lor, formele feței lui erau sculptate de strălucirea focului și de umbre, cu un nas de prădător și ochi prudenți așezați pe un chip frumos, și totuși precum o mască ce părea dură și distantă, în lipsa emoțiilor care-i afectau pe alți oameni.

Părea periculos. Iar asta nu era deloc o observație reconfortantă pentru Cate, dat fiind faptul că era pe cale să-și petreacă noaptea doar în compania lui. Căci era din ce în ce mai sigură că asta avea să se întâmple, pe măsură ce minutele treceau. Se lăsase întunericul cu mai mult de o oră în urmă, și nu era nici un semn că pornise cineva în căutarea lor. Îi dădea o senzație ciudată

în stomac, care i se răspândea în partea de jos a corpului pe măsură ce devenea din ce în ce mai intensă.

Se agita neliniștită pe bușteanul pe care stătea, sub micul acoperiș pe care îl făcuse el sprijinind bușteni pe trunchiul gros al stejarului și trăgând crengi printre ei.

– Crezi că se vor întoarce proscrișii? întrebă ea aruncând o privire scurtă dincolo de strălucirea focului. Vreau să spun, acum, că e întuneric.

– S-ar putea. Se întinse după o crenguță și începu să o rupă în bucățele, pe care le aruncă în flăcări.

– Asta înseamnă că intenționezi să stai treaz toată noaptea, de pază?

– Exact.

– Părerea mea este că sunt niște lași, având în vedere că au dat bir cu fugiții atât de ușor în loc să se confrunte cu dumneata.

– Nu, milady. Sunt doar niște bărbați care au descoperit că e mai bine să se retragă decât să moară fără nici un motiv.

– Fără nici un motiv?

Speraseră să pună mâna pe ea, la urma urmei. Oare nu merita ea nici măcar un pic de efort pentru a fi obținută ca trofeu?

– Chiar nici unul. Își îndreptă atenția către ea cât pentru o clipă efemeră. Idioții și-au dat seama că nu aveau nici o șansă să vă țină prizonieră, așa că au renunțat la efort pentru o pradă mai ușoară care să le cadă în plasă mâine.

– Și o retragere nu e deloc rușinoasă pentru proscrișii? Mă rog să nu se apropie. Tremură pe sub mantie.

– Poate calul de vânătoare va fi o recompensă suficientă.

– Cel puțin iapa mea a scăpat. Ultima dată când am văzut-o, pornise în galop pe cărare. E posibil să nu se oprească până la boxa ei din castelul Winchester.

– Da, încuviință Ross laconic, dar nu prea m-aș baza pe asta.

Faptul că buiestrașul ar fi apărut la grajduri fără ea ar fi sugerat că i se întâmplase ceva domniței. Însă dacă cel care avea în grijă caii va băga de seamă sau dacă va fi suficient de preocupat să cerceteze dacă ea se întorsese împreună cu ceilalți, asta era o cu totul altă poveste.

– Nu, oftă ea. Deschise gura să îl întrebe ce ar face în cazul în care bărbații s-ar întoarce, dar apoi o închise din nou. Putea fi un singur răspuns. Va lupta la fel ca mai devreme. Acesta este motivul pentru care ai făcut un foc atât de mare, nu-i așa? spuse în schimb. Ca să îi poți vedea înainte să ajungă la noi. Nu crezi cu adevărat că va atrage atenția oamenilor regelui.

– Nu avem de unde să știm sigur.

– Ceilalți fie nu îmi observaseră absența, fie crezuseră că le-am luat-o înainte. Cu siguranță, până acum și-au dat seama că lipsesc.

– Ar fi nechibzuit să trimită oameni care să caute pe întuneric. Zăpada a acoperit toate urmele.

– Da, și totuși...

– Apoi, cu siguranță au observat, nefiind orbi, că și eu mă număr printre cei dispăruți.

Ea se încruntă la el.

– Și crezi că asta o să le ia o piatră de pe inimă?

Aruncă o bucată din bățul lui în foc, vorbind fără să-i întâlnească ochii.

– Sau îi va face să zâmbească larg, dacă au câtuși de puțină imaginație.

Cate își simți inima cât un purice când înțelese ce voise să spună. Henric ar fi fost cu siguranță împărțit între îngrijorarea că ea ar putea fi singură și expusă pericolului și supărarea că se afla în compania scoțianului. Era imposibil ca planurile lui în legătură cu viitorul ei să fi inclus vreodată o astfel de mezalianță.

– Îmi pare rău să fiu un motiv de îngrijorare, spuse ea cu o încruntare. Henric are destule pe cap în acest moment.

– Te gândești la zvonurile că un fiu al lui Edward al IV-lea încă trăiește? Această poveste a apărut după bătălia de la Bosworth. Doar nu crede așa ceva.

– De ce nu ar face-o? Cei doi fii ai răposatului rege Edward al IV-lea fuseseră moștenitori ai tronului înainte să fie declarați nelegitimi și închiși în Turn de unchiul lor, Richard al III-lea, astfel încât să poată pune mâna pe coroană după moartea fratelui său Edward din urmă cu trei ani. După ce Richard a fost ucis

la Bosworth Field, Turnul a fost cercetat cu cea mai mare sârguință. Nu s-a dat de urma celor doi băieți. Au fost căutați și în gaură de șarpe, dar prinții, frații reginei lui Henric, Elisabeta de York, păreau să fi dispărut de pe fața pământului.

Cate nu îi întâlnise niciodată pe fiii lui Edward, căci ajunsese la Curte cu doar un an în urmă, după încoronarea lui Henric. Văzuse totuși miniaturi cu chipurile lor. Fuseseră atât de blonzi, atât de tineri și de mândri de puterea lor. Ce altă soartă decât o crimă groaznică să îi fi făcut să dispară așa, fără nici o urmă? Deși ar fi stârnit dispute și mai mari și chiar vărsare de sânge între facțiunile York și Lancaster dacă ar fi ieșit din captivitate, moartea lor era încă un lucru oribil ce nu putea fi exprimat de cuvinte.

– Tamisa trece prin apropierea Turnului, spuse Ross Dunbar fără nici o inflexiune în voce, răspunzând gândurilor ei, și a cărat multe suflete spre mare.

– Unii vorbesc că susținătorii lui Henric i-au ucis pe băieți în secret ca să îi ușureze drumul spre coroană.

– În timp ce se aflau în custodia lui Richard, supravegheați zi și noapte tocmai pentru a preveni un astfel de truc? Ce prostie! Străjerii castelului pot fi corupți uneori, dar nu atunci când ar putea atârna în șireang din cauza asta.

– Se spune chiar că mama lui Henric s-ar fi ocupat de asta.

Ross pufni, rupând o altă crenguță și aruncând-o în foc.

– Ducesa voastră de Richmond și Derby este o intrigantă băgăcioasă, de acord, având mai mult de spus în treburile lui Henric decât ar permite majoritatea bărbaților. Și-a dat toată silința să-și pună fiul pe tron, și asta e adevărat. Cu toate acestea, este atât de evlavioasă, că mai degrabă aș suspecta-o pe Maica Domnului.

– Cred că ai dreptate, încuviință Cate.

Lady Margaret era bine-cunoscută pentru devotamentul față de biserică, pentru munca de binefacere și rochia neagră pe care o purta adesea precum o călugăriță.

– Mai mult decât atât, zvonuri despre faptul că băieții au fost omorâți au apărut în Scoția la puține luni după ce a început domnia scurtă a lui Richard.

– Da?

Era ciudat cât de uşurată se simţea să audă asta. Deşi nu prea dădea crezare bârfelor de la Curte, tot erau îngrijorătoare.

– Diplomaţii au trăncănit încontinuu despre asta, din câte am auzit, din Anglia în Spania, din Spania în Franţa, din Franţa în Scoţia şi înapoi în Anglia precum un titirez.

– Nu crezi că Richard i-a ascuns ca să-i ţină departe de ghearele celor din familia Lancaster.

– Sau ale celor din familia York, poate, din moment ce aceia care l-au susţinut pe băiatul mai mare să devină Edward al V-lea erau o ameninţare mult mai mare atunci? Nici vorbă, unde să-i fi dus de nu s-a mai auzit nici o şoaptă despre ei?

– Dacă nu cumva această nouă ameninţare nu este chiar acea şoaptă, spuse ea uşor.

– Şi cât de convenabil ar fi, un tânăr prinţ care să-i unească pe toţi pentru scopul comun de a scăpa de Henric. Scoţianul ridică dintr-un umăr masiv. Nu că m-ar interesa vreun pic. Cu cât s-ar omorî mai mult saxonii între ei, cu atât mai bine.

– Pentru ca astfel Scoţia să poată profita de orice rebeliune şi să ne invadeze, spuse ea, un alt motiv de îngrijorare pentru Henric.

– Exact lucrul pe care tratatul dintre Anglia şi Scoţia ar trebui să-l prevină.

– Dar o va face? Chiar nu ştii nimic din ce va face regele Iacob în cazul în care ar izbucni o rebeliune?

– Cum aş putea, fiind blocat aici ca oaspete ostil al lui Henric? răspunse el, încruntându-se la foc.

„Într-adevăr", se gândi Cate în timp ce i se alătură în contemplarea flăcărilor. Pâlpâiau în vânt, ajungând la fulgii care se învârtejeau prinşi în ghearele lor. Dincolo de locul unde stătea ea, valuri albe de zăpadă se legănau precum lenjeria de pat pusă la uscat. Cu colţul ochiului, îşi văzu salvatorul trăgându-şi tartanul mai aproape de gât.

– Ai putea veghea şi din adăpost, nu-i aşa? sugeră ea. Este mai mult decât suficient spaţiu.

Îi aruncă o privire rapidă, cu o expresie de nepătruns.

– E bine aici.

– În curând vei fi acoperit de zăpadă. Nu o să te ude până la piele?

– Probabil nu se va topi.

Umorul ironic din vocea lui era neaşteptat. Şi atrăgător într-un mod ciudat. Privind cum i se arcuia colţul gurii, ea uită să răspundă.

– Oricum, este o greşeală să mă instalez prea confortabil, adăugă el aproape fără pauză.

– Adică ai putea adormi? Nici aici nu e prea cald. Ea indică adăpostul dând din umăr, apoi trase mai aproape de corp mantia căptuşită cu blană când un curent rece îi coborî pe ceafă. Pesemne că nici aici nu ai sta prea comod.

Zâmbetul lui fu mai mult o grimasă nefericită.

– Crezi că îmi face plăcere să fiu înfrigurat şi posomorât?

– Nu faci nimic ca să previi asta.

– Deci mă inviţi să împărţim adăpostul dumitale. Aşa ar trebui procedat atunci?

Ea îşi luă privirea de la el, simţindu-se brusc incomodată de sclipirea unei intenţii tainice din adâncurile albastre ale ochilor lui. O uşoară aromă de ierburi venea din partea lui, poate de la firul de busuioc sălbatic uscat prins în bereta lui. Şi de asemenea, un iz de lână încălzită la foc, piele, cal şi bărbat curat. Combinaţia aceasta îi făcu muşchii stomacului să se contracte.

– Nu prea pot să îl numesc al meu, spuse ea cu iritare. Dumneata l-ai construit, la urma urmei.

– Pentru dumneata, având în vedere că nu eşti obişnuită să dormi sub cerul liber.

– Şi dumneata eşti.

El scoase un sunet undeva între mormăit şi râs.

– Ninge destul de des în Scoţia.

Fără îndoială că acesta era motivul pentru care avea o cutie cu iască în gentuţa lui tradiţională scoţiană, un săculeţ cu o emblemă de argint care îi acoperea partea inferioară a abdomenului. Părea un obicei excelent, unul pe care îl aplauda chiar şi acum cu toată fiinţa ei.

– Şi dumneata, un fiu de lord, eşti obişnuit? Asta pare cumva puțin probabil.

– Cuvântul potrivit este „moşier", o corectă el, şi nu are mare lucru în comun cu calitatea de lord sau de nobil. Înseamnă doar că tatăl meu este un proprietar de pământ cu responsabilități multiple şi participă, la timpul potrivit, la întâlnirile din Parlamentul lui Iacob.

– Dar dumneata vei moşteni asta într-o zi?

– Da, având în vedere că nu am frați sau surori, sau cel puțin nu legitimi. Zâmbetul lui vădi o ironie înverşunată. Şi dacă bătrânul morocănos nu decide că sunt prea moale.

Ea râse, căci nu se putu abține.

– Dumneata, moale?

Privirea lui o întâlni pe a ei pentru un moment lung, concentrat care îi trimise lui Cate un fior adânc în partea inferioară a trupului, înainte ca el să îşi ferească privirea din nou.

– Mă gândesc prea mult să-i fiu pe plac tatălui meu. El întâi acționează şi de-abia după aceea îşi face griji, dacă îşi face cu adevărat. N-ar avea nici o problemă să organizeze o expediție după vite pe o furtună de zăpadă violentă, fără să se îngrijoreze vreodată că ar putea să piardă jumătate din vaci înainte de a le aduce acasă. De fapt, el ar face asemenea incursiuni mai degrabă pe vreme rea, căci astfel ar fi mult mai probabil să-i prindă pe inamicii noştri dormind.

– Inamicii voştri, englezii.

Gândul era deranjant, deşi nu putea spune de ce.

– Saxoni cu mai multe vite decât creier, deşi sunt de obicei vitele familiei Trilborn.

– Trilborn?

Scoțianul înclină capul. Când vorbi, vocea lui era dură.

– Bărbatul alături de care am călărit în această zi.

Winston Dangerfield, Lord Trilborn, făcuse şi el parte din grupul de vânătoare. Iar moşiile lui erau în nord, din câte îşi amintea ea.

– Nu-mi pot imagina că familia lui acceptă furtul fără represalii.

– Nici vorbă, nici tatăl şi nici bunicul său înaintea lui.

Cate îi întâlni privirea printre flăcările unduitoare.

– Vorbeşti de parcă ar exista resentimente între voi.

– O dușmănie ancestrală care nu se rezumă la vaci. Ross Dunbar ridică din umeri. Deşi un raid asupra cirezii lui este mai satisfăcător decât oricare altul.

Ultima afirmație era menită să-i distragă atenția de la dușmănia dintre el şi Trilborn, se gândi ea. Nu văzu de ce să nu o accepte.

– Deci chiar furați vite?

– De ambele părți ale hotarului, spus el râzând încet.

– Ambele părți... Doar nu vrei să spui că tatăl dumitale le fură vacile vecinilor săi?

– O, ba da. Vezi dumneata, este un fel de joc.

– Sună periculos.

– Asta este şi ideea. Deşi săracele animale au fost mânate înainte şi înapoi în atât de multe nopți cu lună, s-au amestecat şi înmulțit atât de des, că este aproape imposibil să spui a cui e o vacă anume.

Cate îşi înclină capul în timp ce privea fulgii de zăpadă aşternându-se pe bereta lui şi pe buclele negre, transformând totul în gri şi alb.

– Cel puțin prezența dumitale aici îl împiedică să mai treacă dincolo de graniță acum. Cred că acesta este scopul, nu?

– În parte, spuse el, înclinându-şi capul şi lăsând fulgii să-i cadă pe genunchi. I-a stricat distracția. Adio nenumăratelor jafuri din bătătura dușmanilor săi jurați.

Ea ridică din sprânceană.

– Jafuri nenumărate?

– Ei bine, probabil că sunt mai puține decât îşi aminteşte, dar îi plac cu adevărat poveştile vechi.

Poveştile nu erau chiar atât de vechi, era aproape sigură. Scoțienii de la hotare, descendenți ai vikingilor care făceau odinioară incursiuni în aceste țărmuri nordice, erau cunoscuți pentru natura lor belicoasă. Unii îi numeau Bonetele de Oțel datorită bonetelor pe care le purtau în expedițiile rapide pe teritoriile

englezești. Ross Dunbar se potrivea foarte bine în tribul războinic, având în vedere albastrul nordic întunecat al ochilor săi.

Vocea lui era liniștitoare, cu vocalele ei moi care transformau cuvântul „vaci" în „vaaci". Mai avea și un zâmbet de-abia reprimat, de parcă s-ar fi bucurat de incursiunile sale pentru furtul vitelor sau cel puțin îi făcea plăcere să aibă priceperea și îndrăzneala de a prăda la lumina lunii. Da, și să îi ia peste picior pe dușmanii ereditari ai familiei sale.

Gura lui Cate se arcui ușor în timp ce-l privea. Aplecându-se încet în față, își odihni cotul pe genunchi în timp ce își ținea bărbia în palmă.

– Și ce faceți cu aceste „vaaci" atunci când le aduceți după o incursiune într-o astfel de noapte cu zăpadă? întrebă ea, dorindu-și deopotrivă să-l audă vorbind și să-i afle răspunsul.

– Le ducem alături de ale noastre în staulul vacilor și le păzim să nu fie luate înapoi.

Ea oftă, tremurând un pic când vântul aprig îi ridică gluga de la mantie. Așteptă un moment, după care continuă:

– Mi-aș dori să știu că Rosie e în siguranță într-un staul de vaci în această noapte, dacă nu s-a întors la boxa ei.

– Te referi la calul tău, nu?

– Nu pot să nu mă gândesc că i-ar fi putut ieși în cale iar mistrețul.

Era o teamă justificată, din moment ce colții unui mistreț pot despica burta moale a unui cal într-o clipă.

– Nu s-a întâmplat. Nu ar fi avut cum, pentru că i-am scos măruntaiele animalului și voi trimite mâine după el.

Cate se îndreptă de spate.

– Dumneata... l-ai omorât.

– Mi s-a părut necesar în acel moment, deși ar fi fost mai bine să îmi continui drumul atunci când mi-a ieșit în cale.

– Dar... eram sigură că îl aud în urma mea.

– Doar pentru o distanță mică. De aceea nu te-ai întors? M-am gândit că Rosie a luat-o la goană, având în vedere că te depărtaseși atât de mult.

– Nu... tocmai.

Fusese foarte sigură că mistrețul era în spatele ei, deși zgomotul goanei ei prin pădure o făcea acum să se îndoiască.

– Păcat! Astfel, toate acestea ar fi putut fi prevenite.

Făcu un gest către grămada de crengi care devenise curtea lor de lemne, la foc, la pădurea care-i înconjura, unde dispăruseră proscrișii.

– Cum, să mă privez de posibilitatea de a dormi sub cerul liber? spuse ea încercând să destindă atmosfera. Doamne ferește!

El pufni, dar nu îi dădu nici un răspuns. Cu o privire la fulgii care cădeau din ce în ce mai mulți din cerul nopții, își apucă tartanul și și-l desfăcu de pe umeri, lăsând la vedere vesta simplă de piele pe care o purta pe sub o haină scurtă din cea mai închisă lână verde și peste o cămașă de pânză crem atât de viu colorată că aproape părea că e de șofran. Scuturându-și fulgii albi de pe cap ca un câine care se scutură de apă, își ridică lâna peste cap ca un acoperiș, după care își înfășură și restul în jurul lui ca o pătură.

Mișcările lui erau atât de rapide și de nestudiate, dar pline de o grație masculină, că lui Cate i se puse un nod în gât. Părul lui era negru ca de mătase, căzându-i în valuri pe umeri, iar maxilarul era pătrățos și ferm. Umerii lui erau într-atât de largi, încât el scutură nămeți de zăpadă de pe ei. Mișcarea tartanului lui, pe măsură ce și-l trase mai sus, lăsă la iveală o bucată din coapsă, care era bronzată, puternică și plină de mușchi.

Senzația care îi tăie răsuflarea era fierbinte și puternică, ca o euforie în sânge. Nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat până acum, nu mai fusese niciodată aproape de unul în acest fel. O, mai fusese așezată cu vreo ocazie lângă admiratori la masă, intrase în abație la brațul lor. Cu toate acestea, întotdeauna mai fuseseră și alte persoane în apropiere, surorile ei, gărzile regelui, administratori și santinele pentru a preveni orice familiaritate nedorită.

Aici nu se mai afla nimeni în afară de ea și de scoțian. Putea să-i facă orice i-ar fi fost pe plac și nu era nimeni care să-l oprească. Ea nu se putea baza decât pe jurământul lui că nu avea nici o dorință să o ia de nevastă. Iar asta nu spunea nimic despre ce altceva și-ar fi putut dori de la ea. Forța ei nu se putea compara

cu a lui, indiferent cât de greu s-ar fi luptat cu el. Ar fi fost la mila lui. Şi de ce acel gând o făcea să simtă un gol dureros înlăuntrul ei, în loc să o sperie, nu putea spune.

Fură învăluiți de tăcere, întreruptă doar de vuietul încărcat de zăpadă al vântului prin crengile de deasupra şi fâlfâitul şi trosnetul focului. Aerul rece, parfumat cu fum de lemn şi zăpadă, o făcea s-o doară nasul şi amenința să-i înghețe plămânii. Cate se simțea îngrozitor şi nu era tocmai sigură pe mintea ei. Şi totuşi, ar fi putut fi mai rău, era conştientă de asta, mult mai rău.

– A fost frumos din partea dumitale să mă urmezi după ce ai ucis mistrețul, spuse ea cu o oarecare dificultate. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare. Dacă... dacă nu ai fi venit, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

Ochii lui străluceau într-o nuanță de oțel albastru când se uită la ea.

– Nu ştii?

– Crezi că ar fi fost în stare să... Ea clătină din cap. Ar fi obținut mult mai mult de pe urma mea dacă ar fi cerut recompensă.

– O, s-ar fi gândit şi la asta, nu mă îndoiesc. Dar pângărirea şi răpirea se pedepsesc la fel, iar un om poate atârna în ştreang doar o singură dată.

Ea înghiți în sec, împreunându-şi mâinile.

– Atunci îți sunt chiar şi mai îndatorată.

– Ia-ți gândul de la asta, spuse el. Nu s-a întâmplat.

– Nu, dar mi-aş dori să existe o cale prin care să...

– Şi ar fi înțelept să păstrezi acea dorință nerostită, o întrerupse el, doar dacă nu mă inviți sub mantia dumitale, precum şi în adăpost.

O întristare furioasă îi aprinse chipul, îmbujorându-i pomeții şi apoi se retrase atât de repede încât se simți amețită.

– Nu am vrut să spun asta, şi dumneata o ştii prea bine.

Un mormăit îl făcu să se cutremure.

– Şi aşa s-a zis şi cu recunoştința.

– Asta ai căutat. Îşi miji ochii, având brusc o revelație. Ai vrut să mă faci să tac.

– Dacă aşa a fost, atunci nu mi-am atins scopul.

– Pot să rămân tăcută, preciză ea şi îşi întoarse umărul spre el.

Încruntându-se, se uită afară la cortina albă care se lăsa şi se transforma din gri în negru dincolo de lumina focului.

Ross duse lipsa vocii muzicale a lui Lady Catherine atunci când aceasta se opri din vorbit. Îi lipseau şi întrebările ei directe, şi chiar curiozitatea ei față de nişte lucruri care nu o priveau. Îi lipsi compania ei caldă şi umană chiar şi mai mult după ce ea se ascunse mai adânc în adăpostul construit de el, îi întoarse spatele şi stătu întinsă înfăşurată în mantia ei căptuşită cu blană.

Îşi spuse că îi era mai bine să nu fie distras. Se putea concentra mai mult pe ceea ce se întâmpla în jurul lui, pe ceea ce putea fi cu ochii pe ei din copacii care şopteau în jurul lor odată cu fulgii care îi îmbrăcau.

Desigur, hotărârea ei de a nu vorbi va dura doar până îi va trece prin minte primul gând. Se va ridica din nou, îi va arunca una dintre privirile ei pătrunzătoare şi va începe să vorbească despre nimicuri. Din experiența lui, rar o femeie putea sau voia să nu-şi dea drumul la gură. Curiozitatea şi aversiunea de a nu avea pe nimeni căruia să-i împărtăşească gândurile nu le permiteau asta.

Dar se înşela.

Trecu o oră, în care zăpada fu cernută fără încetare, vântul lovi ramurile copacilor înghețate unele de altele, şi ea tot nu spunea nimic. Era o fetişcană încăpățânată. Sau, mai degrabă, o lady încăpățânată – el nu îi putea oferi unei femei care purta un inel de aur şi haine de catifea pe sub o mantie căptuşită cu hermină un titlu mai puțin elegant.

De asemenea, era şi la fel de rezistentă şi de nepretențioasă precum orice țărăncuță. Cine o învățase să se retragă în sine, să accepte ceea ce avea să vină şi să îndure? Trecuse prin suficient de multe într-o singură seară ca să facă pe mai toate domnițele de familie bună să fie cuprinse de istericale, dar ea fusese capabilă să depăşească totul, să zâmbească şi să îşi arate îngrijorarea față de altcineva.

Nu că el i-ar fi observat zâmbetele atât de mult, desigur. De-abia zărise strălucirea luminii focului pe pielea ei palidă,

sau felul în care transforma șuvițele ei împrăștiate pe mantie în cosițe aurii. Nu, aproape deloc. Se gândise doar de vreo cinci-șase ori că era singurul bărbat, în afară de viitorul ei soț, care avea să vadă vreodată pletele strălucitoare într-o dezordine atât de naturală, fără acoperământul unui voal. Da, și undeva în adâncul lui ura gândul că până și soțul ei avea să se bucure de acest drept. Cât de încet la minte putea fi?!

Ea era o englezoaică. Nu voia să aibă nici o legătură cu el, iar el asemenea, și ar fi fost mai bine să nu uite asta.

Doar că era o minciună sfruntată. Ar fi luat-o cu totul, fiecare centimetru din trupul ei, dacă nu ar fi fost mica problemă de a fi apoi obligat să o ia în căsătorie. Era plăcută ochiului și minunată la atingere și îi făcea sângele să fiarbă în vine ca nici o altă femeie de când avusese treisprezece ani și văzuse prima oară o femeie goală – pe dădaca surorii lui în baia ei. Îl durea inima când se gândea cum ar fi să o vadă pe Lady Catherine în același fel, îmbrăcată cu nimic altceva în afară de părul ei strălucitor.

Nu că asta însemna mare lucru. Nevoia de relații intime era asemenea oricărui apetit pentru el, satisfăcut atunci când mijloacele erau la îndemână, ținut în frâu atunci când nu era posibil.

Bătrânul moșier, tatăl lui stimat, avea o aversiune acerbă față de saxoni și doar ura față de cei din neamul Trilborn era mai profundă. Ar fi făcut o criză de apoplexie dacă cel dintâi fiu al său ar fi îndrăznit să aducă acasă, în Scoția, o englezoaică. Asta dacă nu l-ar fi renegat doar pentru gândul unei astfel de trădări.

Nu că el s-ar gândi la așa ceva, se asigură Ross în timp ce urmărea cu privirea curbele delicate ale spatelui lui Lady Catherine pentru a mia oară. Gândurile lui rătăceau doar pentru că nu avea nimic cu care să le ocupe, nu era nimic de văzut în această noapte interminabilă, cu excepția norilor de zăpadă, a fantomelor cenușii ale copacilor și a inimii portocalii a focului din fața lui. Era pe jumătate orbit de cât stătuse cu ochii pe el, pe jumătate înghețat de la ceafă până la pulpe, pe jumătate fript în partea din față din pricină că stătuse nemișcat. Cu toate acestea, nu îndrăznea să-și schimbe poziția decât în momentele când împingea o altă bucată

de buștean în flăcări, sau mai arunca în foc o altă ramură ruptă. Dacă s-ar fi ridicat și ar fi mers, nu știa de ce ar fi fost capabil.

Auzi un țăcănit ușor. Aruncă repede o privire în jur, după care identifică zgomotul în interiorul adăpostului, pe care îl poziționase astfel încât deschiderea să beneficieze de căldura focului. Dinții lui Lady Catherine clănțăneau, iar ea stătea ghemuită pe pământul tare. La fel ca el, nici ea nu dormea, și se depărtase de foc.

S-ar fi putut strecura ușor lângă ea, sub mantia ei, și-ar fi aruncat tartanul pe amândoi pentru și mai multă căldură. Ar fi putut să o tragă aproape și să o întoarcă în așa fel încât posteriorul ei frumos și ferm să se lipească de mădularul lui tare, iar brațul lui să-i cuprindă talia. Își putea îngropa fața în părul ei, apăsându-și buzele pe curba fină a gâtului ei, pe ceafa delicată, așa cum își dorise de la început, când o văzuse tremurând din cauza șocului. Poate că așa s-ar fi încălzit amândoi.

Poate că el e un imbecil.

Nu era deloc un sfânt, așa că nu putea avea încredere în mâinile lui să nu hoinărească pe unde nu le era locul. Ea ar putea țipa, apoi s-ar lupta și ar fugi. Sau, mai rău, ar putea să nu o facă. S-ar putea întoarce către el cu șoapte suave, sărutări dulci și gemete, îndemnându-l spre singurul loc care sigur adăpostea fierbințeala dulce a paradisului. Iar el ar merge acolo, orbește, în dorința lui de nestăvilit. Ar intra în ea într-un ritm care să-i taie respirația, desfătându-se în moliciunea ei umedă, într-o goană nebună care nu l-ar mai lăsa să-i pese câtuși de puțin de ce se va întâmpla a doua zi.

Acel confort ar fi fost o capcană, una care ar putea pune stăpânire pe amândoi și nu i-ar mai elibera niciodată. Dacă ar fi făcut un singur pas în direcția ei acum, destinele lor ar fi fost pecetluite. Conștiința, precum și regele englez i-ar cere-o. Și își dăduse cuvântul că nu se va căsători niciodată cu ea.

Ridicându-se atât de brusc încât îi trosniră genunchii și zăpada i se rostogoli de pe spate și de pe umeri cu zgomot, Ross se mișcă să mai tragă un alt buștean în foc, apoi altul și altul. Puse lemn peste lemn până sus până ce flăcările sfârâiau și trosneau precum demonii, iluminând noaptea pe o distanță de peste zece metri,

emanând o căldură binecuvântată. Mai puse încă unul, până când se asigură că o va încălzi pe Cate, da, şi că o va ţine mai în siguranţă, în ciuda flăcărilor periculoase, decât ar fi putut el.

Învelindu-se în tartanul lui încă o dată, se ghemui departe de limbile uriaşe de foc. Cu chipul imobil şi privirea fixă, el îndură.

Capitolul 3

Cate îi aştepta pe călăreţi să treacă de cotitura potecii din pădure. Îi auzise de ceva vreme apropiindu-se, vreo duzină de nobili şi soldaţi care zăngăneau pe cărarea înghemată. Soarele timid de deasupra se reflecta în coifurile şi în mânerele săbiilor cu un luciu mat, iar caii lor scoteau un abur alb în aerul rece. Veneau din partea regelui, pentru că mergeau sub stindardul lui. Ar fi trebuit să fie nespus de bucuroasă la sosirea lor. În schimb, avea inima cât un purice.

Ninsoarea se oprise până se trezise ea, în urmă cu o oră, iar lumea fusese redusă la tăcere sub stratul ei imaculat şi sufocant. Singurul lucru care se mişca era o pasăre sau două, zburând printre ramurile care trosneau şi pocneau din cauza gheţii. Fusta şi mantia ei se umeziseră acolo unde zăpada intrase în adăpost şi se topise de la căldura focului lui Ross. Focul care încă mai ardea, un mare rug care se înălţa şi trimitea un nor de fum gri-albăstrui spre cer. Fără nici o îndoială, fumul îi atrăsese pe salvatori la ei.

Ross stătea la câţiva metri distanţă, unde rupsese câteva ramuri ca să le arunce în flăcări. O expresie sumbră i se citea pe chip, iar gura lui era o linie tristă. Nu făcu nici o mişcare, nu ridică nici măcar o mână în semn de salut, ci doar aşteptă călăreţii să vină la el.

Nici Cate nu se mişcă de acolo de unde se aşezase cu spatele la foc ca să i se usuce fustele. Ea îl recunoscu pe cel aflat în fruntea grupului: Winston Dangerfield, Lord Trilborn, şi nu se grăbi deloc să-l întâmpine. Ar fi făcut-o dacă altcineva, oricine altcineva, ar fi ajuns în calitate de lider.

Care erau şansele ca prezenţa lui să fie o coincidenţă, se gândi ea, când ea şi duşmanul lui de moarte se pierduseră de grupul de vânătoare în acelaşi timp? Care să fie şansele, în condiţiile în care ea fusese obiectul galanteriei lui precaute încă de la începutul toamnei?

Trilborn avea o înălţime medie, era voinic şi, pe lângă acestea, mult prea mulţumit de sine. În această zi mohorâtă, purta o haină neagră cu o bordură de împletitură argintie peste zale, ambele acoperite de o mantie grea neagră, care era căptuşită cu blană de castor şi fixată pe umeri cu o mulţime de lanţuri de argint. Pălăria lui era şi ea din blană de castor, prinsă cu o pană mare albă care se curba peste margine şi i se aşeza pe umăr. Avea trăsături destul de plăcute, deşi ochii lui căprui-închis erau un pic prea apropiaţi şi bărbia părea ascuţită ca un ac din cauza bărbii negre ţepoase.

– Lady Catherine, pe toţi sfinţii! Îşi struni calul până ajunse la pas, ridicând o mână cu mai multă forţă decât era necesar pentru a-i opri pe oamenii din spatele lui în timp ce el se apropia mai mult de foc. Aproape că ne pierduserăm speranţa.

– Milord, spuse ea cu cea mai simplă reverenţă.

El coborî de pe cal, îşi scoase pălăria şi împrăştie zăpada de la picioarele ei într-un vârtej alb când făcu reverenţa.

– Ceilalţi voiau să facem cale-ntoarsă acum o oră, dar eu nu am vrut să aud de aşa ceva. O să te găsim, aşa le-am spus, o să te găsim teafără şi nevătămată.

Ochii lui erau uşor arcuiţi la colţuri, de parcă avea îndoieli cu privire la ultima parte a discursului său. Zâmbetul pe care ea i-l oferi fu scurt.

– După cum se poate vedea, aşa sunt, deşi îi datorez faptul că sunt în siguranţă oaspetelui scoţian al regelui Henric. Cred că îl cunoaşteţi pe Ross Dunbar, nu?

Sfidarea se întipări pe chipul lui Trilborn când salută dând din cap în direcţia lui Ross.

– Aş întreba cum de a ajuns aici înaintea noastră, dar el a avut dintotdeauna un noroc chior.

Ar fi putut permite să se presupună că scoțianul dăduse de ea de-abia în acea dimineață. Bunul-simț îi dicta să spună minciuna politicoasă. Conștiința însă nu o lăsa.

– Norocul a fost de partea mea în acest caz, spuse ea ferm. Dacă nu ar fi fost aici, aș fi fost răpită de proscrișii din pădure sau aș fi murit de frig în timpul nopții.

Bărbații care se opriseră în spatele lui Trilborn se uitară unii la alții, începând să șușotească. Contele luă brusc o poză rigidă și își duse mâna la mânerul sabiei, care ieși din teaca purtată jos, pe șold.

– A fost aici cu dumneata în tot acest timp?

– Desigur, răspunse ea cu dispreț.

Nu se va lăsa afectată de bănuielile care aveau să se nască în ceea ce o privea. Nu, chiar deloc.

– Dacă mă întrebi pe mine, cred că ți-ar fi fost mai bine dacă îți încercai șansele cu proscrișii.

– Domnule!

Ross se mișcă plin de o grație naturală și veni lângă ea.

– Ce vrea el să spună, Lady Catherine, rosti tărăgănat, este că ar fi preferat asta. Nici un domn nu se bucură să știe că dușmanul său și-a petrecut noaptea în compania doamnei lui.

Privirea pe care Cate i-o aruncă scoțianului fu aprigă.

– Nu sunt doamna lui și nici pe viitor nu voi fi.

– Nu din vina lui, pot să jur, răspunse Ross doar pentru ea. Să nu-mi spui că e un alt bărbat pe care vrei să-l salvezi de blestemul Grațiilor?

– Nu ai nici o idee despre cine este acest om? întrebă Trilborn, izbindu-și pălăria de gamba bine acoperită în pantalonul strâns pe picior. Familia lui a fost năpasta moșiei Trilborn timp de o sută de ani sau mai mult, paraziți scoțieni care îndrăznesc să răpească femeile Trilborn, să ne fure arendașii și vitele.

– Da, și nimeni nu poate să-i convingă să se întoarcă acasă, spuse Ross, un umor sumbru însoțindu-i accentul scoțian pronunțat.

Trilborn își încleștă mâna pe mânerul sabiei de parcă voia să o scoată. Scoțianul își ridică ușor brațul, arătându-și sabia deja

în pumn, cu vârful odihnindu-se pe pământ, în timp ce jumătate din lungimea ei se întrezărea din spatele fustei tartanului său.

– Bunicul tău mi-a răpit bunica, declară Trilborn cu un mârâit.

– Așa a făcut, pentru a răscumpăra zece tinere pe care bunicul tău le-a luat după ce le-a ars satul.

– Și-a pus progenitura blestemată în pântecele ei, adăugă Trilborn, vânturându-și pălăria spre Ross.

– A făcut și asta, găsind-o cuceritoare și ușor de iubit. Nu ar fi renunțat la ea dacă nu ar fi fost rugămințile oamenilor lui, care doreau să-și vadă fetele. Cu toate acestea, el a ținut-o până când s-a născut copilul, astfel încât bunicul tău să nu poată ucide pruncul. Și chiar a făcut un lucru bun, pentru că mama a fost cu siguranță ucisă când i-a fost adusă înapoi. Ross îi aruncă o privire lui Cate. Bunica mea murise de ceva vreme. Bunicul a regretat atât de mult că a renunțat la doamna Trilborn și i-a jelit atât de mult moartea, încât nu și-a mai luat o altă femeie de atunci.

– Cu siguranță nu alta din familia Trilborn, declară lordul englez.

Ross pufni într-un dispreț puternic.

– Nu, deși două soții din familia Dunbar au fost apoi răpite drept răzbunare și au fost înapoiate într-o stare atât de disperată, că una s-a înecat, iar cealaltă s-a retras la o mânăstire.

– Și cu pruncul ce s-a întâmplat? întrebă Cate pentru că nu se putu abține.

– A crescut cu tatăl meu, de parcă ar fi fost frați. A fost împușcat în spate într-o ambuscadă, dar nu înainte de a procrea un fiu, vărul meu Liam.

– Împușcat în timpul unei incursiuni la furat de vite, spuse Trilborn cu un pufnet.

Privirea feroce a scoțianului nu se clinti.

– O, da, fiind la fel de nebun după prădăciuni ca tatăl meu. Dar destul. Lady Catherine este obosită, flămândă și pe jumătate înghețată și starea ei se agravează în timp ce noi stăm aici la palavre. Ai un cal pentru ea sau trebuie să meargă pe jos înapoi la castel?

Era un aspect pe care Cate ar fi fost bucuroasă să-l fi subliniat ea însăşi dacă nu ar fi rămas încremenită de ceea ce aflase. Conflictele de la hotar erau renumite pentru violenţa lor, dar acesta părea mai groaznic decât majoritatea. Nu îl văzuse niciodată pe Trilborn înfuriat, căci el era numai un zâmbet şi amabilităţi studiate. Acum însă, privirile pe care le arunca atât către ea, cât şi către scoţian erau ucigătoare. Fie interesul său faţă de ea era mai mare decât ştiuse ea, fie fusese sporit când o descoperise alături de Ross Dunbar. Şi, da, probabil şi atunci când îşi dăduse seama că o consecinţă posibilă era căsătoria forţată.

Nu putea şti că ea şi scoţianul îşi juraseră că un astfel de sacrificiu nu era necesar. Şi mai bine să descopere când va fi cazul. Căci avea să se întâmple destul de repede.

Aşadar, afişă cel mai palid zâmbet, încercând să pară cât mai obosită cu putinţă. Trilborn îi oferi braţul şi ea îl acceptă, ignorând râsul ironic al lui Ross când ea îi permise nobilului să o conducă la un armăsar sur robust. Ea se opri, întinzându-se ca să-i permită calului să-i miroasă mâna, iar apoi îi mângâie botul moale. Armăsarul era mult mai potrivit pentru un bărbat sau pentru a transporta un corp neînsufleţit, deduse ea cu un fior uşor.

– Este singurul cal pe care îl aveţi în plus? întrebă ea peste umăr.

– Nu ştiam ce avea să ne aştepte, aşa că ne-am pregătit pentru ce este mai rău, se apără Trilborn cu aroganţă. Dunbar poate alerga în spatele nostru sau să aştepte până îi este adus un alt cal.

Sugestia ca scoţianul să alerge în spatele lor ca un sclav era cea mai mare dintre insulte.

– Sau eu mă pot sui în spatele lui pe cal, sublinie ea. Şaua este din aceea pentru bărbaţi, la urma urmei.

– Dacă asta îţi e voia, atunci vei merge cu mine, spuse Trilborn deodată.

Aroganţa lui era incredibilă. Probabil că era mai obosită decât conştientizase, pentru că atitudinea lui o făcu să se opună.

– Nici nu aş visa să îţi supun armăsarul unei astfel de insulte, spuse ea înainte de a se întoarce către scoţian.

– Domnule, eşti amabil să te urci pe cal şi apoi să-mi permiţi să mă aşez în spatele dumitale?

Ross înaintă, cercetându-i chipul. Cu toate acestea nu îi răspunse, doar sări în şa cu o asemenea uşurinţă încât capetele tartanului său se ridicară iute în aer. De îndată ce se aşeză, întinse mâna în jos la ea.

Cate întâlni albastrul bogat din ochii lui pentru câteva secunde interminabile, în timp ce o senzaţie inexplicabilă de siguranţă se strecură adânc în interiorul ei. Se întinse în sus pentru a-i prinde braţul deasupra încheieturii mâinii, apoi el o prinse la fel. O ridicare uşoară cu ajutorul muşchilor acelora de fier, şi ea fu aşezată în spatele lui, prinzându-se bine de mijlocul său.

Trilborn era nemulţumit, dar nu putea comanda ca un oaspete al lui Henric să fie dat jos de pe cal. Se apropie încet de armăsarul lui, smulse hăţurile de la oşteanul care le ţinea şi acceptă să fie ajutat să pună un picior în şa. Cu un gest imperios, el făcu semn către doi bărbaţi să stingă focul şi apoi se întoarse, conducând grupul afară din poieniţă şi îndreptându-se către castel.

Cate se uită înapoi, încercând să îşi întipărească adânc în minte focul şi adăpostul acoperit de zăpadă, în timp ce un sentiment ciudat de nostalgie îi aduse o tresărire dureroasă în piept. Timp de câteva ore scurte, fusese liberă. Nimănui nu îi păsase de cum arăta, de ce purta sau de modul în care stătea, mergea, se aşeza, mânca sau se ruga. Nu se aşteptase nimeni să facă reverenţe până la pământ de parcă ar fi fost o raţă care se scufunda în râu după buruieni, nu i se ceruse să-şi amintească titluri obscure şi cine avea prioritate în faţa cui. Nu fusese nevoită să îşi cântărească fiecare cuvânt de teama de a nu ofensa sau nu cumva ca spusele sale să-i fie repetate regelui. Fusese ea însăşi fără nici o opreliştе, un lucru ce probabil că nu avea să-i mai fie permis niciodată. Se bucurase de compania unui bărbat care nu zâmbise vulgar, nu se prefăcuse şi nici nu încercase să profite de ea.

Nu îşi întoarse privirea până ce poieniţa, cu cercul de noroi unde căldura unui foc mare topise zăpada, nu dispăru în spatele cotiturii largi a drumului.

*

Ross devoră două porții de carne de vită, o pâine înmuiată în sosul cărnii și o turtă de coacăze, clătindu-și apoi gâtul cu o băutură fierbinte din vin, lapte și mirodenii, și aproape un butoi de bere. După toate acestea, urmate de o baie fierbinte, cu ierburi aromate, și schimbatul hainelor, începu să nu se mai simtă atât de mult ca un sloi de gheață. Revenise la normal, cu excepția faptului incontestabil că nu putea să tragă de două ori aer în piept fără să se gândească la Lady Catherine.

Oare comandase o baie fierbinte ca să-și încălzească trupul înghețat? Ce n-ar fi dat să o vadă în cadă. Avea o femeie care o ajuta să se îmbăieze? Ar fi fost mai mult decât încântat să-i fie atribuită lui această corvoadă, gândindu-se la multe moduri de a o face mai plăcută pentru ea. Să o usuce cu o grijă plină de atenție părea un mod magnific de a petrece o oră, și nu fără promisiunea unei recompense. Să treacă o perie prin cascada de aur a părului ei, să-i simtă greutatea caldă, de mătase, în mâinile lui era o fantezie prea frumoasă. Să împartă o masă cu ea în intimitatea unei camere părea mai mult decât ispititor. S-ar fi putut hrăni unul pe altul cu felurite gustări în timp ce își ațâțau alte pofte.

Doamne sfinte, oare ce îl afectase atât? Doar nu era un visător care să se holbeze la fereastra iubitei în speranța de a-i zări umbra. Era om în toată firea, cu atribuții și obligații care nu lăsau loc de tânjit după o englezoaică, fie ea oricât de răpitoare și de îndrăzneață. Incidentul din pădure reprezentase doar câteva ore din viața lui, o simplă bucățică dintr-un material țesut cu mult înainte de nașterea lui. Nu exista nici un loc în el pentru o femeie cu sânge englezesc.

Trebuia să uite acel episod. Alte treburi erau mult mai importante, cum ar fi măsurarea valorii forței pe care Henric ar fi capabil să o aducă pe câmpul de luptă, plus loialitatea celor din jurul regelui și modul în care aceștia ar putea reacționa în cazul unui test. Avea să se ocupe de asta fără alte formalități. Da, asta va face, de îndată ce se va asigura că Lady Catherine nu suferise repercusiuni după noaptea pe care o petrecuse în compania lui.

Nu era în odaia ei, una dintre camerele înghesuite distribuite fără vreo părtinire nobilimii în acest vechi castel construit pentru

apărare mai degrabă decât pentru confort, singurul său lux fiind un coș mic și strălucitor pentru jar care o făcea doar mai puțin răcoroasă decât coridorul către care se deschidea. Slujnica ei stătea în ușă, o femeie de vârstă mijlocie care, după toate aparențele, făcea ordine după baia doamnei ei. Îl privi cu dezaprobare, se gândi el, măsurându-l din cap până în picioare cu toată grija bănuitoare a unei gospodine care evaluează un porc la piață. El nu clipi nici măcar când simți că-l ardea vârful urechilor. Și nu avu nici cea mai mică reacție când află că Lady Catherine fusese chemată de rege.

Nu era o audiență oficială, din câte se dovedi. Ajungând în sala cea mare a castelului, Ross o văzu, un far luminos în bezna încărcată de fum, unde se urcase pe un scăunel, la picioarele fotoliului imens al lui Henric. Tronul cu baldachin al regelui era așezat pe un podium împreună cu faimoasa masă rotundă a castelului, despre care unii spuneau că fusese odinioară folosită de regele Arthur din vechea legendă. Nimeni nu întrerupea această conversație privată. Și nimeni nu părea să observe că avea loc în mijlocul mulțimii.

Bărbații vorbeau în grupuri, jucau arșice sau șah, sau priveau caraghioslâcurile bufonului care jongla și spunea glume pentru amuzamentul lor. Locul mirosea a lemn de frasin, a bărbați transpirați care fuseseră călare, a câini, a rogojină zdrobită și resturi de pâine, carne de vită și bere de la ospățul de dimineață. Lumina palidă a soarelui care cădea pe zăpada de afară intra prin ferestrele înalte și înguste într-o nuanță cenușiu-deschis, lăsând locul în beznă cu excepția insulelor luminoase create de lămpile cu ulei.

Ross găsi o bancă neocupată și se așeză pe ea, folosind peretele din spatele ei pe post de spătar. Îi privea pe rege și pe Lady Catherine cu o nemulțumire clocotitoare. Nu-i plăcea modul în care Henric se apleca spre ea, vorbind în fraze măsurate în timp ce bătea ușor în brațul scaunului pentru a sublinia ceva. Părea nemulțumit sau mai interesat de bunăstarea ei decât ar fi fost cuviincios pentru un rege care nu avea nici treizeci de ani, unul căsătorit doar de un an și cu un fiu de două luni.

Intențiile regelui față de femeie nu prezentau nici un interes pentru el, desigur, se asigură Ross cu o privire încruntată. Era doar faptul că discuțiile despre ea aveau să fie și așa suficient de malițioase, fără ca Henric să mai pună paie pe foc.

Ross ar fi dat orice să știe ce își spuneau unul altuia. La Curtea regelui Iacob, ar fi putut merge la ei să afle. O astfel de lipsă de ceremonie nu se aplica însă și aici. Așa cum se întâmplă cu cei mai mulți regi proaspăt încoronați, Henric era obsedat de ceremonialul care îi consolida poziția.

– Milord Dunbar?

Atât de concentrat fusese Ross asupra celor doi, încât nu observase apropierea unui servitor până când acesta nu făcu o plecăciune la cotul lui. Era o lipsă de concentrare puțin surprinzătoare, având în vedere vigilența lui obișnuită.

– Da?

– Regele vă solicită prezența. Veniți cu mine, domnule, rogu-vă.

Cu toată politețea sa, era totuși un ordin. Ross își dădu seama că trebuia să se ducă, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Deși poate că de data asta îi făcea plăcere. Împingându-se în picioare, își croi drum prin mulțimea care șușotea, urmându-l atât de aproape pe servitor că aproape îl călcă pe picioare.

Henric al VII-lea îi întâmpină gestul de a îngenunchea printr-un gest regal din cap, dar nu sugeră să se ridice sau să se așeze, nici măcar pe un scaun la un nivel inferior. Ross de-abia observă acel semn studiat de dizgrație regală. Odihnindu-și brațul pe genunchiul îndoit, își trecu degetele peste bereta moale de lână verde pe care o scosese, așteptând să audă scopul chemării. Deși bănuia ce ar putea fi, era mai bine să fie sigur.

– Lady Catherine ne-a povestit despre apariția ta exact la timp în ceasul ei de nevoie, spuse Henric folosind pluralul regal, precum și de atacul tău îndrăzneț împotriva acelor tâlhari din pădure. Suntem recunoscători că ai fost în apropiere.

– N-a fost nimic ieșit din comun, am făcut ce ar fi făcut oricare alt bărbat.

Ross se uită la tânără. Ochii ei erau umbriți de avertizare. Părea că voia să îi transmită ceva, deși el nu știa ce.

Era o viziune îmbrăcată în veșminte într-o culoare intensă, în acea sală cenușie cu stindarde și însemne atât de înnegrite de fum încât era imposibil să le distingi blazoanele, în care coarnele de cerb înșirate erau pline cu pânze de păianjen și capetele de mistreț erau ciuruite de molii. Brațele și pieptul ei erau conturate de o catifea vișiniu-închis, tivită în dreptul decolteului și la încheietura mâinilor cu dantelă de aur, iar părul era strâns într-o plasă aurie atașată la un accesoriu de păr sub formă de cupă răsturnată, din care atârna un voal în multe straturi trandafirii. O cruce de aur atârnată pe un lănțișor îi complimenta gâtul, avea inelul de aur cu rubin pe deget și era atât de strălucitoare că nici o altă femeie din încăpere nu mai merita o a doua privire.

Trupul ei subliniat de materialul moale și luminos era atât de ispititor, că Ross își simți gura zvâcnind de nevoia de a-i urmări conturul cu limba și buzele lui. Era prima dată când își acordase timp să îl observe de aproape. O văzuse doar de la distanță înainte de seara precedentă, iar ea fusese înfășurată de la gât până la glezne în mantia ei, pe toată durata ședерii lor în pădurea regelui. Cu toate acestea, el îi cunoștea fiecare curbă a corpului cu o intimitate care îi făcea să i se strângă stomacul, căci o simțise strâns lipită de el în timpul întoarcerii spre casă din această dimineață. Nu avea nevoie să vadă ceva, ca să confirme ceea ce era gravat în sufletul lui.

– Nu poate fi negat ce ai făcut, spuse Henric, atrăgându-i atenția lui Ross înapoi asupra problemei discutate. Cât despre ceea ce s-a întâmplat după aceea...

– Am explicat că nu s-a întâmplat nimic, spuse Cate repede. Că ai făcut un foc și un mic adăpost care să mă ferească de zăpadă. Am rămas în interiorul acestuia în timp ce dumneata ai vegheat afară pe tot parcursul nopții, și nu a existat nici un fel de contact între noi.

Ross își înclină capul, dar nu dădu nici un răspuns. Erau momente când era mai bine ca un bărbat să-și țină gura închisă.

– Admirabil, spuse regele cu o oarecare ironie. Chiar și așa, suntem preocupați de consecințele asupra bunei reputații a lui Lady Catherine. Cu siguranță vă dați seama amândoi că vor ieși

vorbe. Oamenii sunt întotdeauna gata să adere la cea mai urâtă interpretare posibilă a evenimentelor.

Henric o ştia mai bine decât oricine, se gândi Ross oarecum distrat. Fiul moştenitor al regelui se născuse la numai opt luni de la nunta lui. Fuseseră speculaţii nu numai că noaptea nunţii se consumase înainte, dar şi că astfel el se asigurase de fertilitatea viitoarei lui regine înainte de a o lua de nevastă.

Uniunile regilor erau chestiuni încheiate cu mult sânge-rece, bieţii oropsiţi. Dar compasiunea nu era de-ajuns pentru ca Ross să-şi pună capul în ştreangul matrimonial.

Totuşi, acesta părea momentul în care se aştepta de la el să apere reputaţia domniţei oferindu-se s-o ia de soţie. El nu avea o astfel de intenţie, mai ales după veghea lui solitară din urmă cu o noapte. I se datora o oarecare apreciere pentru supliciul îndurat, oricât de autoimpus ar fi fost.

– Nu s-a întâmplat nimic, vă dau cuvântul meu, spuse el cu hotărâre.

– Şi am fi încântaţi să-l acceptăm dacă nu ar fi atât de multe în joc. Henric făcu un gest scurt. Doamna şi-a exprimat disponibilitatea de a te accepta ca soţ.

Ross aruncă o privire rapidă către Lady Catherine. Privirea resemnată din ochii ei era o dovadă suficientă a sentimentelor ei, precum şi a incapacităţii de a-şi contrazice regele. Depindea de el să-şi respecte partea lui din înţelegere declarând că nu se va căsători la comanda lui Henric.

În schimb, nu se putea gândi decât la faptul că o putea avea. Un singur cuvânt, două cel mult, şi ea va fi a lui înainte de Anul Nou. De îndată ce documentele de logodnă ar fi semnate, ar putea-o duce în pat, ar putea îndepărta hainele ei elegante până ar da de femeia goală de dedesubt. I-ar putea frământa carnea cu mâinile, i-ar atinge fiecare centimetru de piele şi i-ar invada adâncimile fierbinţi până ce ar găsi o eliberare disperată din acest chin în care îl aruncase fără zăbavă.

Ar putea-o avea. Ar putea-o avea şi... şi tatăl lui l-ar renega. Ar fi izgonit din ţinuturile lui natale şi departe de clanul său, ar fi lăsat să dea ortul popii şi să putrezească întru veşnicie la Curtea

lui Henric, în loc de numai un an sau doi. Ar fi pentru totdeauna un bastard de saxon.

– Nu doresc să fiu nepoliticos, spuse el încordat, în spatele certitudinii calme a vocii lui, dar vă amintiţi că eu nu sunt aici din proprie voinţă. Sunt din Scoţia şi răspund doar în faţa lui Iacob, regele scoţienilor.

Henric se încruntă, bătând în braţul scaunului. Se opri.

– Şi dacă regele tău ar porunci-o?

– Trebuie să mai am acordul tatălui meu şi binecuvântarea lui, ca stăpân al clanului nostru.

– Destul de logic, presupunem. Şi el nu are nici o preocupare pentru bunăstarea Scoţiei?

Ba da, bătrânul moşier avea, se gândi Ross cu un amuzament posomorât, când asta servea scopurilor lui.

– Despre ce bunăstare ar fi vorba?

– Răzmeriţa este o boală care se poate răspândi cu uşurinţă peste graniţe. Fiecare rege are duşmani gata să-l dea jos de pe tron, şi care aşteaptă doar momentul potrivit, scuza potrivită.

– Vă gândiţi, poate, la chestiunea cu privire la întoarcerea unuia dintre prinţii dispăruţi, se aventură Ross.

Cate sugerase că putea să fie un zvon adevărat, deşi el nu prea-i dădea crezare. Se uită la ea şi întrevăzu o expresie aprobatoare pe chipul ei.

– Iscoadele mi-au adus la cunoştinţă veşti despre existenţa unui copil după chipul Plantageneţilor, bălai cu ochi albaştri, despre care se spune că ar fi fiul şi moştenitorul lui Edward al IV-lea. Rămâne de văzut care este adevărul. Nu l-am zărit niciodată pe băiat sau pe fratele său, dar câţiva oameni îi ştiu din zilele dinainte să fie închişi în Turn. Martorii pot fi uşor aduşi în faţă, să dovedească faptul că afirmaţia e falsă.

– Regina văduvă sau regina Elisabeta?

Prima era văduva lui Edward al IV-lea, mama băiatului care purtase pentru scurt timp titlul de Edward al V-lea, în timp ce cea de-a doua era fiica ei, regina lui Henric şi cea mai mare soră a băiatului. Ele două ar fi fost în măsură să spună cu autoritate dacă acest tânăr era un impostor.

Nici o urmă de emoție nu se citi pe fața regelui.

– Preferăm să recurgem la asta ca soluție finală. Fără îndoială este dureros pentru oricare din ele.

Era un adevăr care nu putea fi negat, se gândi Ross. Ce ar face ele: regina văduvă a cărei existență depindea de bunăvoința lui Henric, sau soția lui, mama fiului său și aparentul moștenitor al familiei Lancaster, dacă băiatul s-ar dovedi regele de drept?

– Și vă așteptați să vă ajute dovedirea faptului că băiatul e un impostor? întrebă el.

Regele înclină capul cu un aer de încuviințare ostenită.

– Pentru o scurtă perioadă, cel puțin. Cu toate acestea, un prinț Plantagenet este necesar pentru a împlini ambițiile yorkiștilor. Vor avea unul și dacă va fi nevoie să-l inventeze.

– Just, dar ce legătură are Scoția cu asta?

Întrebarea era prea directă, dar Ross nu mai adăugă nimic.

– Cei care complotează și pun țara la cale trebuie să aibă o bază sigură de unde să-și lanseze atacul. Dacă nu va fi Scoția, atunci va fi Țara Galilor sau Irlanda. Noi am prefera să fie ultima, având în vedere că e mai puțin probabil ca irlandezii să aibă multe arme. Și Țara Galilor este mai slabă decât ținuturile tale.

Henric ar fi trebuit să știe acest lucru bine, din moment ce propriul plan de invazie fusese pus la cale în Bretania și pus în aplicare de pe coasta Țării Galilor.

– Credeți că regele Iacob i-ar putea ajuta?

– Sau ar putea fi atras în răscoală într-un fel sau altul, dacă nu suntem cu băgare de seamă.

– Nu văd cum tatăl meu poate împiedica asta, spuse Ross.

– Este suficient să nu împrumute oameni și arme care să servească planului. Și de asemenea să-și convingă vecinii să facă același lucru.

– Dacă este vorba despre schimbarea unui rege englez cu altul, cel mai probabil moșierul Dunbar se va așeza la hotar și va râde de tot spectacolul creat, spuse simplu Ross. Iar în cazul în care regele Iacob ar profita de această șansă pentru o invazie în forță, el i se va alătura cu siguranță.

– Noi înțelegem și aplaudăm o astfel de loialitate. Dar speranța noastră e ca tatăl tău să dea sfaturi care să evite invazia, de teamă că proprietățile fiului său ar putea deveni un câmp de luptă.

Ross simți un fior de teamă străbătându-i șira spinării.

– Nu puteți să vă referiți la proprietățile mele pentru că eu nu dețin nici una, și nici nu voi deține până când tatăl meu nu va părăsi acest pământ.

Zâmbetul regelui trădă un amuzament sobru.

– Sora mai mare a lui Lady Catherine este căsătorită cu Braesford, un supus loial care a luptat la Bosworth și a primit titlul de baron pentru actele de vitejie săvârșite în serviciul nostru. El are un donjon și un conac pe coasta de nord. O moșie de mărime considerabilă, cunoscută sub numele de Grimes Hall, se află nu departe și este în mâinile noastre. Ar fi un cadou de nuntă potrivit.

– Maiestate, dar...

– Apoi, mai este zestrea lui Lady Catherine provenită din averea tatălui ei. Din moment ce el nu a avut moștenitori pe linie bărbătească, proprietățile au fost împărțite între ea și cele două surori ale sale. Partea lui Lady Catherine cuprinde un castel, un conac și vreo șapte sau opt sate cu pământuri vaste.

Ross se uită din nou la doamnă, întrebându-se ce credea ea despre această cadorisire cu chip senin din moștenirea ei. Gura ei gingașă trasa o linie dreaptă, dar încruntarea nu îi era adresată lui. El se uită din nou înainte.

– Mită? întrebă încet, în zeflemea.

– Am prefera să-i spunem recompensă pentru loialitate.

– Tatăl meu ar numi-o trădare a seminției și a numelui pe care îl port.

– S-o facă. Putem cel puțin prezenta cererea oficială sub sigiliul nostru regal.

Acel însemn oficial era unul pe care tatăl său îl hulise ca aparținând unui parvenit cu puțin mai multe drepturi la ea decât orice nobil neînsemnat, având în vedere că privilegiul venea pe linia mamei lui Henric, și nu provenea direct de la tatăl său. Era puțin probabil ca moșierul să fie impresionat.

– Dacă trebuie neapărat, răspunse Ross.

– Între timp, considerăm alianța în așteptare până când ajunge permisiunea pentru căsătorie.

– Domnule! exclamă Cate alarmată. Blestemul, trebuie să vă amintiți...

Regele alungă obiecția ei de parcă ar fi fost o muscă.

– Da, da, ne vom ocupa de asta când o să vină momentul.

– Sau nu, spuse Ross. Ar trebui să vă spun că nu există nici o speranță ca tatăl meu să fie de acord. De fapt, bătrânul ar prefera să putrezească în iad înainte să își dea permisiunea ca o englezoaică să intre în clanul Dunbar.

– Ar putea înțelege, dacă perspectiva i-ar fi prezentată în termenii potriviți. Suntem pregătiți să facem o înțelegere generoasă cu tatăl tău de dragul păcii la hotarul nostru de nord.

O înțelegere generoasă pentru bătrânul moșier. Dacă exista un singur lucru care l-ar fi putut influența, acesta era posibilitatea de a obține aur scoțian. I-ar fi fost de folos oricând – cui nu i-ar fi fost în Scoția, când erau atât de multe guri de hrănit? Cu toate acestea, să fie mai șiret decât englezii, să facă o înțelegere în defavoarea lor, asta l-ar fi tentat cel mai mult pe tatăl său.

Nu că te-ai fi putut baza pe el să-și onoreze vreo promisiune făcută englezilor. Aceasta ar fi insignifiantă din punctul lui de vedere. Măcar Henric ar trebui să fie avertizat cu privire la această posibilitate.

– Veți vrea să fiți cu băgare de seamă, spuse Ross cu precauție întâlnind ochii de un albastru spălăcit ai regelui. Orice înțelegere încheiată între oameni poate fi ruptă.

– Am avut dovezi cu duiumul în ultimii ani, spuse Henric cu un zâmbet rece. N-are importanță.

Ross îi întâlni privirea lui Cate pentru un moment ce păru fără sfârșit, citind umbra de teamă din adâncurile sale. Ea se întoarse de la el, apoi privi înapoi la rege.

– Sire, spuse ea, cu vocea ușor tremurată, nu puteți, nu vă puteți aștepta ca...

– Ba chiar asta facem, Lady Catherine, spuse Henric al VII-lea cu o bunăvoință severă. Declar înfăptuirea logodnei. Aceasta va fi proclamată în clipa în care vom avea acordul moșierului Dunbar.

Capitolul 4

Cate nu spuse nici un cuvânt când își făcu plecăciunea și se depărtă de prezența regală, apoi se întoarse și merse cu demnitate alături de Ross. O dureau fălcile de la efortul de a-și stăpâni refuzul de a se căsători, dar un rege nu poate fi sfidat.

Asta nu însemna că avea de gând să se căsătorească la porunca lui Henric. Încă mai spera să găsească o cale de ieșire din această situație complicată. Dacă nu o putea face de una singură, atunci bărbatul de lângă ea trebuia și cu siguranță avea s-o ajute. Fără îndoială, el nu avea cum să fie mai pregătit decât ea să renunțe la libertate.

– Ei bine, domnule, spuse ea ușor, după ce coborâse de pe podium, iar regele sau alte urechi curioase nu îi mai puteau auzi. Ce este de făcut?

– De făcut?

– Cu privire la această logodnă care ne-a fost impusă, desigur, o spuse cu o răbdare de-abia stăpânită. Nu am nici o dorință să-ți fiu soție și dumneata dorești chiar mai puțin să-mi fii soț. Se presupunea că aveai să refuzi categoric. Ce s-a întâmplat?

– Chiar am refuzat.

– Doar pentru o clipă! Henric de-abia și-a dat seama. Trebuie să fii la fel de înfuriat ca și mine.

Scoțianul se uită în jos la ea fără să răspundă, cu ochii ca niște sclipiri albastre, reflectând cu fidelitate culoarea principală a tartanului său, ținut pe un umăr cu ajutorul unui ac de argint în formă de pumnal mic. Pe chip îi era întipărită o expresie severă și în același timp preocupată.

Apoi, ea îl văzu brusc cu adevărat: era un bărbat puternic și extrem de atrăgător. În ciuda nopții geroase în care nu dormise,

privirea lui era limpede şi alertă. Chipul lui ars de vânt avea trăsături expresive care plăceau ochiului, avea sprâncene groase şi negre, şi genele mai mult decât suficient de lungi încât să-i poată ascunde expresia. Văzându-l cum se mişca pe lângă ea, îi părea mai înalt şi mai robust decât şi-l amintea, cu umeri care făceau ca mânecile cămăşii să-i sublinieze muşchii atunci când gesticula. Iar coapsele îi păreau sculptate pe sub tartanul care se mişca în ritmul paşilor săi.

Cate era sigură de faptul că o mare parte din interesul feminin îndreptat către ei în sala aglomerată era născut din invidie şi din curiozitate cu privire la modul în care ea atrăsese atenţia rezervatului scoţian. Dacă femeile ar fi ştiut că fusese nevoie doar să fie ameninţată în pădure, jumătate din ele s-ar fi făcut pierdute în timpul următoarei vânători a regelui.

Faptul că era logodită cu Ross Dunbar era de-a dreptul de necrezut.

– Ei bine? întrebă ea, în timp ce era invadată de o senzaţie de sufocare. Dumneata nu eşti?

Un zâmbet crispat îi arcui buzele.

– Mă întrebi dacă sunt înfuriat? O, da. Totuşi, trebuie să recunoşti că logodna reprezintă un scut în faţa oricărei insulte.

– Protecţie pentru mine, vrei să spui, din pricina nopţii petrecute împreună. Nu îmi pasă de ce ar putea spune lumea, jur.

În partea cealaltă a sălii, Cate observă sclipirea părului castaniu-deschis al surorii ei mai mici, cu nuanţele sale aurii precum razele soarelui, şi clipitul ochilor ei de culoarea berii brune. Marguerite îi scruta cu îngrijorare chipul plin de revoltă. Ea nu fusese în odaia pe care o împărţeau atunci când Cate se întorsese mai devreme, şi nu avusese când să vorbească cu ea înainte de convocarea regelui. Probabil că se întreba ce i se întâmplase şi ce se afla în spatele atenţiei deosebite a lui Henric.

Şi nu era singura care o privea, observă Cate cu o tulburare intensă. Pâlcuri mici de curteni, diplomaţi, nobili şi doamnele lor îi priveau cu interes şi dădeau din cap în direcţia lor în timp ce-şi şopteau unii altora cu palma la gură.

Lângă ea, Ross îi aruncă o privire nimicitoare unui fante care zâmbea cu gura până la urechi şi nu oferi nici un răspuns comentariului ei până când bărbatul nu se uită în altă parte, palid de frică. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui se auzi răstit:

– Este groaznic că trebuie să fii ţinta limbilor clevetitoare.

– Eu şi surorile mele am fost obiectul bârfelor în toţi aceşti ani din cauza ghinionului nostru cu logodnele. Şi nu am suferit în nici un fel.

– Există un început în toate.

– Şi cum se va concretiza, mă rog? O să fim criticate că ne descurajăm peţitorii? Nu contează. Nu sunt mai înclinată să mă căsătoresc cu un necunoscut decât cu dumneata!

Îi aruncă o privire serioasă.

– Nu intenţionezi să ai un copil într-o zi?

– Mai degrabă nu sper la aşa ceva, având în vedere că presupune un soţ viu.

Privi drept înainte, deşi putea simţi fierbinţeala urcându-i-se în obraji. El pufni, nerăbdător.

– E o prostie acest blestem groaznic.

– Spuneţi-le asta pretendenţilor care au murit de când au început să se facă înţelegeri pentru noi, în timp ce noi eram încă în leagăn, răspunse ea exasperată.

– Atât de mulţi au fost?

– Au fost câţiva, da. Pe lângă cei patru care au murit după ce au fost promişi surorii mele mai mari, Isabel, puteţi adăuga în cazul meu cel mai tânăr fiu al unui conte, care a căzut pradă febrei, un bancher în vârstă din Bruges pierdut pe mare şi un tânăr înrudit cu cândva celebra familie Woodville, al cărui sânge a fost otrăvit de cuţitul cu care fusese înjunghiat într-o încăierare între beţivi. Şi asta nici măcar nu se compară cu lista despre care-ţi poate vorbi sora mea mai mică.

– Astfel de lucruri se întâmplă când nunta trebuie să aştepte până când mireasa împlineşte vârsta minimă de treisprezece sau paisprezece ani.

– Aşa se întâmplă, iar eu recunosc că Isabel a vorbit la început despre blestem ca despre o glumă. Dar dacă moartea intervine

înainte de nuntă suficient de des, bărbații devin din ce în ce mai precauți. Puțini sunt dispuși să își încerce norocul cu o logodnă acum.

– Cu toate acestea, eu sunt legat prin decret regal.

– Îmi pare rău pentru asta, dar am încercat să te avertizez, spuse ea, invadată de o senzație ciudată.

– Nu-ți bate capul, îi răspunse el, cu o voce lipsită de inflexiuni. Henric poate să poruncească ce vrea, dar nici un preot nu ne va pune să ne rostim jurămintele fără consimțământul nostru.

Încrederea supremă în sprijinul lui și calmul de pe chipul său o ajutară să se liniștească întru câtva. Trase adânc aer în piept și scoase un oftat.

– Da, presupun că așa e.

– Deși ar fi păcat, serios. Un copil de-al dumitale ar fi un prunc frumos.

Era un compliment indirect, aproape impersonal, iar ea îl aprecie tocmai pentru acest motiv. Și era frumos din partea lui să fie îngrijorat, având în vedere că, în primul rând, el nu avusese nimic de-a face cu ceea ce o făcuse să se rătăcească în New Forest.

Acest scoțian nu era un simplu curtean, avea maniere cizelate și o vorbire dezinvoltă. Era un soldat antrenat, călit în sute de mici lupte și incursiuni pentru furat vite. Și totuși, chiar și el putea fi răpus de febră sau de accidente, boală sau omor intenționat. Asta în cazul în care Blestemul Celor Trei Grații ar fi fost invocat împotriva lui.

Chiar în clipa în care aceste gânduri chinuitoare îi alergau ca argintul viu prin minte, ea își dădu seama că el îi aștepta răspunsul.

– O să devin soție și mamă numai în cazul în care un bărbat mă va vrea doar din dragoste, spuse ea hotărâtă. Ce șansă credeți că am să se întâmple asta, când toți cei care nu tremură de frică solicită să afle dimensiunea zestrei unei femei înainte să se întrebe măcar dacă ea are dinți în gură sau unghii la picioare?

– Iubire, spuse el clătinând ironic din cap. Este un lucru pentru lăptărese și slujitorii care ajută la bucătărie, cei care nu au nici o proprietate sau speranță de a căpăta una.

Merseseră pe marginea Sălii Principale și traversaseră capătul, trecând de coridorul cu paravan care ducea către pivniță, unde butoaie de bere și vin erau desfundate, de cămară, unde pâinile erau feliate, și, de asemenea, de bucătării. Mirosuri apetisante de carne prăjită asezonată cu ierburi și condimente, ciorbe care fierbeau și de bunătăți alese proaspăt coapte veneau de acolo, împreună cu mirosul de drojdie de bere. Trecură pe lângă intrare, unde curenții reci îi unduiră tivul rochiei lungi a lui Cate și se adăpostiră sub trena ei. Când ajunseră la gleznele ei acoperite cu ciorapi lungi, ea începu să tremure.

– Ți-e frig? spuse el, înclinându-și capul spre ea. Ai vrea să iei loc lângă foc?

Era puțin probabil să poată găsi două locuri alături. Apoi el ar lăsa-o singură, iar ea era ciudat de reticentă când se gândea să înfrunte marea sală fără umerii lui largi între ea și mulțime. Plus că mai erau și alte chestiuni între ei care trebuiau lămurite.

– O să-mi fie suficient de cald atâta timp cât continuăm să ne mișcăm, spuse ea dând din cap în timp ce voalul i se undui pe umeri. Între timp, nu cred că mi-ai răspuns la întrebare.

– La care întrebare? se interesă el.

– Cea referitoare la ce avem de făcut în continuare.

– Cred că va trebui să așteptăm.

– Să așteptăm?

Îi aruncă o privire rapidă să se asigure că nu o tachina din nou.

– Răspunsul tatălui meu. Ne putem aștepta din partea lui la un refuz rapid. Și probabil plin de blasfemii.

– Poate fi cât de profan îi dorește inima, atâta timp cât este hotărât, răspunse ea cu însuflețire.

– Da, încuviință Ross calm.

Își smulse trena lungă a rochiei de sub picioarele unui servitor care trecu valvârtej pe lângă ei cu un urcior cu vin din care împrăștia în jur, apoi mai făcu câțiva pași în timp ce curiozitatea nu îi dădea pace.

– Deci, spuse ea după o clipă, dumneata nu crezi că dragostea poate apărea între nobili.

– Se întâmplă, dar nu de multe ori.

– Nu ai nici o speranță să ai parte de ea atunci când te vei căsători, nu îți pasă de modul în care soția dumitale arată, sau ce simte pentru dumneata sau dumneata pentru ea?

El își răsuci gâtul parcă pentru a scăpa de senzația de trup țeapăn.

– Tatăl meu se va consulta cu mine, fără îndoială, sau eu cu el, iar doamna va fi suficient de atrăgătoare. Dar actul va uni proprietățile noastre cu cele ale unor vecini sau rude îndepărtate.

– Și asta vă va fi pe plac.

– Ăsta e mersul lucrurilor.

– Înțeleg, spuse ea, dezamăgită într-un fel pe care nu-l putea descrie. Vei avea parte de o droaie de prunci de la această femeie atrăgătoare, în timp ce vei cumpăra panglici și alte zorzoane pentru... pentru lăptărese.

Râsul lui era grav, puternic.

– O droaie? Să știi că încrederea dumitale în priceperea mea mă măgulește.

– Departe de mine gândul! Refuză să-i întâlnească privirea. Am vrut doar să spun că vei căuta iubirea în altă parte.

– Nu sunt sigur că eu i-aș spune astfel, deși s-ar putea să ai dreptate. După cum am mai spus...

– Ăsta e mersul lucrurilor. Da, știu.

– Dumneata te vei căsători din dragoste și ducă-se pe apa sâmbetei criteriile precum averea, siguranța și un tată pentru copiii dumitale care să aibă același rang?

– Da.

Își ridică o sprânceană până aproape atinse bereta pe care și-o pusese din nou pe cap după ce plecase din fața regelui.

– Pari foarte sigură.

– Este singura cale, așa sorocește blestemul. Orice bărbat care încearcă să se căsătorească cu mine sau cu cele două surori ale mele fără să ne iubească va muri cu siguranță.

– Dar mai este acel avertisment, singurul mod prin care să fie evitate consecințele grave ale blestemului.

– Dacă vrei să-i spui așa.

– O să accept că această soartă îngrozitoare care îl așteaptă pe logodnicul dumitale este singurul motiv pentru care Henric este atât de generos cu înțelegerea privind căsătoria.

Cate îi aruncă scoțianului o privire rece, insultată de mica schimbare pe care o sesizase în vocea lui.

– Ce alt scop ar mai putea avea?

– Nu știu, răspunse el, în timp ce privirea lui concentrată cercetă sala aglomerată precum cercetase și pădurea ce îi înconjura noaptea trecută. Poate mă vei lumina dumneata.

Fu izbită de șoc, care se transformă în furie.

– Credeți că eu... Nu și nu! Trebuie să vă spun că, indiferent de cum se comportă femeile de viță nobilă în Scoția, domnule, cele din Anglia nu se joacă de-a flirtatul!

Își întoarse ochii gri-albăstrui spre ea, scrutând-o cu înfocare.

– Nici măcar cu un rege?

Îndrăzneala lui Dunbar o lăsă fără cuvinte. Ridicându-și trena din drum cu o mână care tremura de nevoia de a-l lovi, ea se întoarse și dădu să plece de lângă el.

– Stai. Vocea lui era joasă, deși încă fermă când se întinse să o prindă de brat cu o strângere ușoară. A fost greșit din partea mea să vorbesc așa. Doar că Henric pare neobișnuit de preocupat de bunăstarea dumitale.

Simțea că brațul o arde sub atingerea lui, declanșând o senzație de topire în interiorul ei. Își trase rapid mâna, ținând-o pe lângă corp.

– Dacă este preocupat, o face din recunoștință și din obligație, pentru că sora mea mai mare i-a fost de mare ajutor, prevenind vătămarea lui Henric însuși, a reginei și a moștenitorului regal, nu cu mult timp în urmă. Nu este nimic personal în toată povestea asta.

– Am auzit zvonuri despre o încercare de asasinat în timpul verii, recunoscu Ross.

– Este posibil să fi auzit, deși detaliile sunt cunoscute de puține persoane. Eu nu am fost prezentă, iar Isabel refuză să vorbească despre asta.

– Isabel este sora dumitale care s-a căsătorit cu acel Braesford pe care Henric l-a menționat?

Cate dădu ușor din cap.

– Un cavaler de seamă și un favorit al regelui. Ai auzit de el?

– Numele îmi este familiar, deși nu cred că se numără printre lorzii de la hotare pe care tatăl meu îi consideră dușmani.

– Poți să îi mulțumești Domnului pentru asta, fiindcă Braesford este un dușman periculos. Nu a avut timp să-și facă mulți dușmani, din moment ce și-a primit proprietățile de la Henric după bătălia de la Bosworth.

– Asta ar explica situația. Scoțianul făcu o pauză, iar apoi continuă pe un ton diferit. Să îmi răscumpăr greșeala acum sau mai târziu?

– Greșeala?

– Insulta mea.

– Mai târziu ar fi...

Cate se opri, fiindu-i imposibil să continue din cauza nodului care i se pusese în gât. Faptul că el îi acceptase spusele fără nici o altă explicație fusese atât de neașteptat, încât ea nu știu ce să spună sau unde să se uite. Fratele ei vitreg, care nu mai era în viață, dar le fusese tutore atât ei, cât și celor două surori ale ei până la moartea sa, nu fusese niciodată un om rezonabil.

– Mai târziu atunci, spuse el ușor. Între timp, legat de ceea ce ar trebui să facem acum, am o altă sugestie.

– Da?

– Am putea dansa.

– Am putea dansa, repetă ea, de parcă n-ar fi fost sigură că îl auzise cum trebuie.

Deși cineva cânta la lăută, nu era un cântec potrivit pentru dans. Mai mult decât atât, o umbră de amuzament se citea în ochii lui, în ciuda trăsăturilor sale ce exprimau seriozitatea.

– În seara care vine. Dacă o să jucăm pe muzică, este posibil să părem că suntem cu inima împăcată și că respectăm porunca lui Henric pentru moment.

– Cu siguranță mai există și o altă posibilitate.

– Sau am putea cânta.

– Eu sunt mai înclinată să așteptăm.

Râse un pic în timp ce vorbea, căci nu se putu abține. Nu voia cu adevărat să uite de bănuiala lui sau să fie distrasă de prostiile pe care le spunea el.

– Cum vreți. Am putea cânta în timp ce ne veselim la apropierea Crăciunului. Putem fredona cu călugării în corurile lor, să fluierăm împreună cu slujitoarele care servesc și să scoatem triluri cu jonglerii. Nimeni nu va suspecta că punem la cale o trădare.

– Trădare? exclamă ea. Eu nu fac așa ceva!

– Ba da, dumneata, din moment ce sfidarea voinței unui rege poate fi pedepsită cu spânzurătoarea.

– Fii serios, te rog! Atunci să pretindem că această logodnă ne face fericiți, de parcă am aștepta cu nerăbdare data nunții? Trebuie să ne purtăm de parcă ar fi reală?

– Eu ce am spus până acum?

Se întinse să îi ia mâna, ridicând-o la gură, trecându-și buzele netede și calde peste degetele ei în timp ce îi țintea privirea cu albastrul întunecat al propriilor ochi.

Cate inspiră rapid în timp ce mușchii brațului tresăriră necontrolat.

– Nu face asta!

– Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să fac mai multe, dar nu în acest moment. Zâmbi în jos spre ea, cu ochii întredeschiși, aproape adormiți. Încearcă o privire pierdută și adoratoare, Lady Catherine, dacă poți. Ar putea fi de ajutor exact în momentul acesta, deoarece Trilborn pare a arde de nerăbdare să afle ce se petrece între noi.

Dură o clipă până să înțeleagă sensul ultimei sale propoziții, rostită șoptit, și îl zări pe Trilborn încruntându-se la ei din locul în care stătea, aplecat peste un pilon de susținere. Reacția ei avu mai mult de-a face cu instinctul decât cu gândirea conștientă. Își ridică bărbia, păși mai aproape și își puse palma pe încheietura mâinii scoțianului îndrăzneț.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, murmură ea. Ne continuăm drumul? Dacă nu o facem, m-aș putea vedea obligată să cânt, la urma urmei, și îți promit că nu-ți va plăcea.

*

Să joace un rol era împotriva firii lui, se gândea Ross uitându-se afară la oraşul acoperit cu zăpadă şi la dealurile de cretă de dincolo de el, privind cum şoimarul regelui îşi trimite protejatul după iepuri în câmpurile deschise, dincolo de zidurile castelului. Îi plăceau lucrurile simple, prefera să-şi facă cunoscute punctele de vedere şi intenţiile şi să le susţină orice s-ar întâmpla. Iar faptul că nu putea face asta în ceea ce o privea pe Lady Catherine era tulburător.

Rămăsese cu ea pe toată durata mesei de prânz. Primiseră un loc lângă masa regelui şi fuseseră onoraţi de felurile de mâncare alese care le fuseseră trimise. Se bucurau de favorul lui Henric, şi acest amănunt nu trecuse neobservat. Numai un orb nu ar fi ghicit că se pregătea o logodnă, mai ales în condiţiile în care povestea despre noaptea lor petrecută împreună în New Forest se răspândise în sală precum un miros urât.

Lady Catherine zâmbise şi jucase rolul de logodnică timidă la perfecţie. Cu toate acestea, mâinile ei fuseseră ca de gheaţă, şi abia dacă mâncase. Ross îi întinsese mici gustări alese, asigurându-se că paharul ei de vin ei era umplut în permanenţă. Apoi, îi acceptase scuza că o durea capul şi o escortase la uşă, unde o aştepta sora ei.

Dumnezeu ştia că avea toate motivele pentru a-şi dori să evadeze. Chiar şi el simţea că ar trebui să caute solitudinea. Căci nevoia urgentă de a o duce într-un loc unde să fie singuri din nou îl înnebunea prin lipsa ei de logică.

Încă şi mai rău era amalgamul de emoţii care îl asaltau ori de câte ori se uita la ea. Îi făcea sângele să-i fiarbă în vene aşa cum nu visase niciodată. Nevoia de a o avea îi provoca o suferinţă atât de mare, încât ochii i se umeziseră. Graţia şi curajul ei, modul în care zâmbea, se mişca, îşi înclina capul cu o aură luminoasă – totul la ea îl fascina. Cu toate acestea, el era fiul unui moşier arţăgos care disprețuia tot ce era legat de englezi, iar ea se afla sub protecţia unui rege englez. Ca să îşi lege destinul de al ei, să joace rolul de pion în jocul lui Henric, ar fi trebuit să se rupă de familia lui

şi de ţinuturile natale. Jurase că nu se va căsători cu ea, iar ea se baza pe cuvântul lui.

Trilborn o voia atât pe ea, cât şi zestrea ei, asta era clar. Ross nu suporta simplitatea dorinţei englezului şi era hotărât să nu îl lase să şi-o împlinească. Ross voia să creadă că făcea asta de dragul lui Lady Catherine, pentru că ea voia să rămână pentru totdeauna necăsătorită, dar se temea că de fapt totul se reducea la egoismul implicat de gândul: „Dacă eu nu o am, atunci nici altul nu o poate avea". Să îl vadă pe Trilborn împlinindu-şi vreo dorinţă era o anatemă, cu atât mai mult cu cât demersul implica un premiu atât de minunat.

Ross jurase să nu se căsătorească cu Lady Catherine, nu să nu împartă patul cu ea. Jurase să nu se supună poruncii unui rege englez, dar cu toate acestea nu spusese nimic despre combaterea voinţei proprii din acel punct de vedere. Îşi dăduse seama de aceste adevăruri imediat după întâlnirea pe care o avuseseră cu regele. Şi revelaţia încă îl tulbura.

Oare Lady Catherine era conştientă că un bărbat putea face distincţii ce ţineau de interese proprii pentru a-şi satisface dorinţele? Ea era un amestec fascinant de inocenţă şi rafinament, fără îndoială rezultatul lunilor petrecute la Curte, unde fusese liberă să se bucure de atmosfera licenţioasă în timp ce se afla sub o protecţie regală strictă. Era conştientă de motivele josnice ale celor din jurul ei, dar se situa cumva deasupra lor.

– Dunbar!

Ross se depărtă de peretele crenelat al parapetului. Se întoarse fără să fie surprins şi îşi văzu vechiul duşman îndreptându-se spre el cu un aer ameninţător, cu haina fluturându-i la călcâie şi cu o încruntare sumbră pe faţa netedă, aristocratică.

– Trilborn, spuse el cu un minim de politeţe.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să aibă de-a face cu prostul ăla arogant. Doar faptul că îl văzu, purtând încă veşmântul cu negru şi argintiu pe care îl avusese mai devreme în acea dimineaţă, îl făcu pe Ross să-şi încleştеze dinţii.

– Cine s-ar fi gândit că vei fi aici? Aş fi crezut că ţi-ai făcut plinul de vânt rece.

– Ce vrei?

Dacă Trilborn remarcase francheţea întrebării, nu lăsă să se vadă nimic.

– Exact ce te aştepţi, sunt sigur. Vreau să ştiu cum stau lucrurile între tine şi Lady Catherine. Urmează să fie o nuntă?

Ar fi trebuit să nu recunoască nimic, Ross era conştient de asta. Însă tentaţia de a-i răsuci cuţitul în rană duşmanului său era pur şi simplu prea mare ca să-i reziste.

– Regele îşi trimite solii ca să vadă dacă stăpânul clanului Dunbar poate fi convins.

Trilborn îl privi cu neplăcere.

– Şi tu eşti din cale afară de bucuros.

– De ce nu, având în vedere cât de minunată este domniţa?

– Şi bogată, deşi trebuie luat în considerare şi blestemul. Hai, Dunbar. Doar nu vrei să accepţi acest aranjament. Ce vei face în privinţa asta?

Ross lăsă un zâmbet mic să-i arcuiască un colţ al gurii.

– Ce ai vrea să fac? Aştept răspunsul tatălui meu.

– Ai putea lua un cal şi să pleci din Winchester. Probabil că nimeni nu te va opri. Abia dacă vor băga de seamă că ai plecat.

– Nu mă îndoiesc că îmi vei furniza tu calul şi escorta.

Bărbatul îşi miji ochii ca să ascundă licărirea de triumf.

– Bineînţeles că da, dacă vrei.

– Mă întristează să te dezamăgesc, dar trebuie să te refuz. Mi-am dat cuvântul şi nu pot să nu-mi respect jurământul.

– Ce-ţi pasă, când l-ai dat unui rege englez?

Întrebarea reprezenta chiar ecoul gândurilor proprii despre cuvântul tatălui său, înţelese Ross nemulţumit.

– Ceea ce contează este că i l-am oferit de bunăvoie.

– La cererea altora, pentru afaceri de stat care, altfel, nu te-ar privi.

– Motivele nu schimbă nimic.

Asta era adevărat şi în ceea ce privea logodna sa cu Lady Catherine, înţelese el cu o claritate inevitabilă. Îi promisese să nu se căsătorească cu ea şi acum trebuia să-şi respecte acea

promisiune. Dacă tânjea după simplitate, atunci ar fi trebuit să fie mulţumit. Însă, în mod ciudat, numai mulţumit nu se simţea.

– Deci îţi vei lua o soţie saxonă indiferent de răspunsul tatălui tău.

Ross îşi întoarse capul să-l studieze pe Trilborn.

– În loc să ţi-o las ţie, vrei să spui? Crezi că dacă eu nu aş mai fi prin preajmă, Henric ţi-ar putea-o da ţie?

Englezul îl fixă cu o privire plină de cea mai pură ură.

– Discutaserăm despre asta. Ar fi fost de acord destul de repede dacă nu te-ai fi băgat tu.

– Dacă tu crezi că Henric este influenţat de orice altceva decât de ceea ce ar putea aduce un avantaj coroanei, atunci nu-l cunoşti.

– Deci tu crezi că o va împinge pe Cate, adică pe Lady Catherine, în braţele tale de dragul unei alianţe cu Scoţia? Această îngâmfare depăşeşte orice imaginaţie.

Cate. Ross încercă numele prescurtat în mintea lui. I se potrivea. Cu toate acestea, chiar când se gândi la asta, un alt gând îl luă cu asalt.

– Dacă nu m-aş fi băgat...? întrebă el calm.

– Onoarea de a o salva ar fi trebuit să fie a mea! spuse Trilborn cu o indignare sălbatică.

Nu vorbea despre sosirea lui în acea dimineaţă, pentru că nu ar fi putut fi numită „salvare". Era oare posibil ca Trilborn să fi ştiut că Lady Catherine va rămâne în urmă la vânătoare? Plănuise cumva vechiul său duşman o răpire, urmată de o noapte în compania lui şi o nuntă la scurt timp după aceea? Era posibil. Toată lumea ştia că ea nu-şi dorea să fie prezentă la vânătoare.

Deci ce îl împiedicase să-şi ducă intenţia la bun sfârşit? Mistreţul. Da, desigur. Trilborn nu preconizase că animalul o să sperie buiestraşul lui Lady Catherine. Nici nu putuse ghici că va da peste o ambuscadă formată din proscrişii din pădure dornici să prindă persoanele rătăcite din alaiul de vânătoare al regelui.

– Cu excepţia faptului că s-a întâmplat ca eu să am această onoare, spuse Ross liniştit. Mă tem că ai pierdut.

– Sau nu, răspunse Trilborn, cu ochii negri plini de hotărâre. Este puțin probabil să trăiești suficient de mult încât să o iei pe Lady Catherine de soție.

Se întoarse cu o smucitură care îi făcu mantia să fluture precum aripile unei păsări de pradă. Pașii lui erau lungi și alimentați de furie când se făcu nevăzut.

Ross îl privi plecând și ascultă ecoul ce răsună în piatră, în timp ce amenințarea lui i se tot repeta în minte. Și se minună că era mai îngrijorat de ideea de a n-o avea pe Lady Catherine decât de aceea de a-și găsi sfârșitul promis.

Capitolul 5

– N-ai auzit? Henric intenționează să plecăm de aici mâine-dimineață spre palatul Greenwich. E timpul, altfel Crăciunul va fi foarte trist.

În timp ce vorbea, respirația lui Marguerite scotea aburi care rămâneau în spatele ei pe coridorul rece, în timp ce ea și Cate își croiau drum către cămăruța lor. Cate se gândi că sora ei era nemulțumită, având în vedere că mergea târșâindu-și picioarele, iar mâinile le avea îndesate în mânecile largi ca să le țină la căldură. Privirea pe care i-o aruncă de sub sprâncenele negre drepte era, de asemenea, departe de a fi veselă.

– Ești nerăbdătoare să pleci? o întrebă Cate ridicând fruntea.

– Aș pleca și dacă ar trebui să mă târăsc, declară Marguerite. Am obosit de acest demers al lui Henric care face puține progrese. Urăsc frigul și sunt sătulă până în măduva oaselor de vânătoare. De ce Henric nu putea rămâne în Londra cu Elizabeth și moștenitorul său este peste puterea mea de înțelegere.

– Eu cred că s-a retras ca să-i permită reginei să se refacă în liniște după încoronarea ei.

– Sau pentru că a fost deranjat de situație. Sora mai mică a lui Cate, care avea doar șaisprezece ani, își scutură ușor capul. Bărbații ăștia și vanitatea lor, nu? Uralele pentru Elizabeth, o prințesă

a casei de York, au fost mai mari decât cele pentru el atunci când a fost încoronat anul trecut, și ce-i cu asta? Ea a trăit printre acești oameni toată viața ei, în timp ce el și-a petrecut cincisprezece din cei aproape treizeci de ani în exil, dar trebuie să fie mai lăudat pentru că natura îl pune deasupra ei.

Cate așteptă să vorbească până când trecu un grup de trei servitoare care veneau spre ele cu coșuri de lenjerie pentru mutare.

– Ai grijă, draga mea. Depindem de bunăvoința lui și nu trebuie să uităm de nevoile noastre.

Privirea surorii ei era intensă, trădând o proastă dispoziție.

– Da, ei bine, a fost ridicol din partea lui să o lase pe Elizabeth să se odihnească în timp ce pregătirile de Crăciun pentru mai mult de două mii de persoane trebuie să fie făcute la Greenwich. Câtă odihnă pe capul ei!

– Cel puțin se gândește la sărbătoare, draga mea, insistă Cate. O să transportăm lemn din New Forest, împreună cu suficient ilice, dafin și vâsc să decoreze o duzină de castele.

– Ceea ce înseamnă și mai multă muncă pentru Elizabeth și doamnele ei. Aș vrea să-i spun eu vreo două.

– Ești sigură că nu mie vrei să-mi ceri socoteală? spuse Cate cu o ironie caldă în glas. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat cu Ross Dunbar aseară și cu regele în această dimineață, trebuie doar să mă întrebi.

– Ce s-a întâmplat?

Privirea ce însoțise această întrebare fusese impasibilă, de parcă sora ei credea că răspunsul trebuie să fie unul neplăcut. Tot ceea ce reuși Cate fu să nu zâmbească.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Marguerite scoase un oftat obosit.

– Știam eu că nu o să-mi spui.

– Ăsta-i adevărul, sau cel puțin în ceea ce privește timpul pe care l-am petrecut cu scoțianul. Cate continuă să explice, aruncând pe cât posibil lumină asupra salvării ei.

– Pe toți sfinții, Cate, cum poți fi atât de calmă? Să fii atacată și amenințată cu răpirea, salvată de un barbar din nord și apoi nevoită să-ți petreci noaptea în compania lui în timp ce supraviețuiai

unui viscol? Ar trebui să fii în pat cu o băutură fierbinte cu lapte, vin şi mirodenii lângă tine în loc să iei la picior palatul cu... cu...

– Logodnicul meu?

– O, Cate! Nu!

– Da, la porunca lui Henric, deşi nu este încă oficial.

Marguerite îşi scoase mâinile din mâneci, apoi îşi duse un braţ în jurul lui Cate pentru o îmbrăţişare rapidă.

– Şi eu fac pe morocănoasa pentru că nu ai venit imediat să mi te destăinui. Trebuie să fii atât de ameţită că de-abia mai poţi gândi, sau, dacă nu, gata să plângi de supărare.

– Un pic din amândouă, cred.

– Ei, bine. Scoţianul tău pare prea rezistent ca să fie răpus de febră, şi nu sunt prea multe şanse pentru o bătălie în care să îşi dea duhul, cu toate acestea trebuie să existe un dezastru care să-i aducă sfârşitul. Păcat, dar şi-a făcut-o cu mâna lui.

O amorţeală ciudată îi prinse ca într-o gheară pieptul lui Cate.

– Nu, nu, cu siguranţă nu se va ajunge la asta!

Marguerite îşi înălţă capul de unde şi-l odihnise pe umărul lui Cate. Sprâncenele ei aproape că se împreunau deasupra nasului în timp ce se încruntă.

– Sună de parcă ţi-ar păsa de ceea ce se întâmplă cu el.

– Bineînţeles că îmi pasă. Este un bărbat demn care şi-a dat toată silinţa să mă salveze, Marguerite, iar după aceea nu a făcut nimic necuviincios. Am stabilit între noi să evităm porunca regelui şi aşa vom face.

– Ce-aţi făcut? o întrebă sora ei cu ochii măriţi din pricina şocului.

Fu necesar să îi prezinte fiecare detaliu. Până în momentul când Cate isprăvi, ea şi Marguerite ajunseseră în camera lor, îşi scoseseră încălţările şi se instalaseră confortabil pe salteaua de puf. Gwynne, servitoarea care se ocupa de nevoile lor, era plecată cu unele sarcini, astfel încât ele nu trebuiseră să fie cu băgare de seamă la ceea ce vorbeau.

Sora ei se uită la ea atât de concentrată că se încrunta fără să-şi dea seama.

– Tu crezi că mai contează intenţiile, când la mijloc este blestemul? Crezi că scoţianul tău va fi în siguranţă atâta timp cât nu este de acord să se căsătorească cu tine?

– Ceva de genul acesta, deşi aş vrea să încetezi să-l mai numeşti scoţianul meu.

Marguerite nici nu băgă în seamă obiecţia.

– Dar, Cate, asta e minunat! Te poţi bucura de compania lui Dunbar fără să te îngrijorezi că moartea i-ar putea da târcoale pentru că te curtează pe tine.

– Pot?

– Gândeşte-te numai! Când am avut noi libertatea de a merge alături de un bărbat, de a vorbi cu el sau pur şi simplu de a fi cu el, fără să ne temem că acesta îşi va pecetlui soarta prin decizia de a o lua pe una dintre noi de nevastă?

– Desigur, niciodată, recunoscu Cate.

– Dunbar nu numai că ţi-a dat cuvântul lui, dar ştie şi că tatăl lui nu-şi va da consimţământul pentru căsătorie.

– Exact.

– Nu trebuie să te simţi câtuşi de puţin vinovată, indiferent de ceea ce se poate întâmpla între voi.

Cate îşi miji ochii cu o suspiciune bruscă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ştii, doar... Nu eşti curioasă, Cate? Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi să te întâlneşti cu un bărbat într-o grădină ca în *Romanul trandafirului*, să-i îngădui mângâierile care pot duce la... la explorarea petalelor moi şi a miezului fierbinte? O dragoste aşa ca între Isabel şi Braesford este atât de rară. Dacă nu o să avem niciodată soţi pentru că iubirea ne este refuzată, atunci ce se poate întâmpla?

– Marguerite!

Chipul surorii ei vădi răzvrătirea. Apucă un colţ din vălul ei, muşcându-i tivul.

– Nu încerca să-mi spui că nu te-ai gândit niciodată la asta, pentru că nu te voi crede.

– Ei bine, dacă nu am făcut-o până acum, atunci o voi face cu siguranţă dacă ai plantat sămânţa!

– Şi ce este în neregulă cu asta, mă rog? Ne va fi refuzată o astfel de bucurie a cărnii din cauza unui blestem idiot? Viaţa este incertă, Cate. Avem atât de puţin timp să strângem amintiri înainte să ieşim din peisaj odată cu vârstă, precum femeile uitate din mănăstiri.

– Of, Marguerite, şopti Cate, aplecându-se să-şi pună mâna pe genunchiul îndoit al surorii ei. Nu ştiuse că sora ei mai mică punea atâta pasiune în ceea ce blestemul prezicea pentru viitorul lor. Poate că ne este refuzată binecuvântarea de a fi soţii şi mame, dar suntem, de asemenea, salvate de durerea de a fi căsătorite cu bărbaţi care au de două ori vârsta noastră, bărbaţi care ne vor lăsa grele în fiecare an fără să le pese câtuşi de puţin dacă trăim sau murim. Evităm bărbaţi brutali precum fratele nostru vitreg, care ne-ar oferi mai degrabă vânătăi decât sărutări şi mângâieri.

– Aşa presupui tu, dar cum putem fi sigure? Cine poate spune că nu am fi putut găsi dragostea printre ostaşii aflaţi în slujba soţilor noştri după ce le-am fi oferit un fiu sau doi pentru a le garanta succesiunea? Se întâmplă în cazul altor femei, Cate. Se întâmplă.

– Da, şi fete tinere mor purtând în pântece acel fiu, în timp ce ele însele sunt doar nişte copile. Întâlnirea cu un bărbat într-o grădină ar putea duce la acelaşi lucru.

– Aproape că ar merita efortul ca să înţelegi misterul în cele din urmă, să stai în braţele unui bărbat, să îi simţi sărutările şi mângâierile.

– Sau ar putea fi o mare dezamăgire. Cate reuşi să afişeze un zâmbet şters. Dar înţeleg ce vrei să spui, Marguerite, şi m-am gândit la asta. O, da, m-am gândit la asta.

– Şi atunci?

– Nu ştiu, răspunse ea încordată. Doar nu pot merge la Ross Dunbar şi să-i spun: „Vă rog, bunule domn, faceţi dragoste cu mine ca să cunosc şi eu plăcerea doar o dată în viaţă". Cum ar fi dacă ar râde? Dacă ar refuza pentru că ar crede că este o capcană ca să ducem până la capăt căsătoria? Cum ar fi dacă nu ar avea nici o dorinţă să mă ia în braţe, cu atât mai puţin în patul lui?

– Şi cum ar fi dacă ar vrea?

„Cum ar fi dacă ar vrea?" Gândul făcu să-i fiarbă sângele în vene, un mister al misterelor, un unicorn rar şi sălbatic al inimii. Cate îl simţi cum se cuibăreşte în interiorul ei, în ascunzătoarea mică şi strâmtă a minţii ei. Nu ştia cum avea să scape de el, nici măcar dacă era posibil. Se temea că o va însoţi până va fi eliberat cu ajutorul scoţianului.

Dimineaţa următoare veni cu agitaţie mare în castel, pe măsură ce suita regelui se pregătea să pornească la drum. Mai multe care încărcate cu lenjerii de pat, alimente şi alte bunuri plecară înaintea celorlalţi, ca suplimente pentru orice pregătiri aveau să fie făcute în casa nobilului în care urmau să fie adăpostiţi la căderea nopţii. Carnea de vită rece şi pâinea vor constitui porţia pe durata călătoriei, dar puteau aştepta delicatese mai rafinate la sfârşitul zilei. Sărbătoarea Sfântului Nicolae trecuse în timp ce ei rămăseseră la Winchester, inaugurând sezonul Crăciunului care nu se va sfârşi până la Bobotează sau chiar până la Întâmpinarea Domnului. Fără îndoială, vor fi tocăniţe şi supe bogate şi calde în această seară, alături de friptură de gâscă, şuncă cu un munte de muştar, vânat, grâu decorticat, fiert în lapte, îndulcit şi bine asezonat, alături de o sută de alte bunătăţi.

De îndată ce coloana principală ieşi din oraşul Winchester, Cate merse călare alături de Marguerite şi de alte moştenitoare cărora li se poruncise să-l însoţească pe Henric. Mergeau agale într-un ritm care nu era mult mai rapid decât cea mai lentă trăsură, Marguerite călărind un murg castrat, iar Cate buiestraşul ei. Era o plăcere să meargă din nou călare pe Rosie, la fel cum fusese şi când o descoperise nevătămată în boxa ei. Iapa sură nu părea a fi păţit nimic grav după goana prin pădure, în afară de câteva zgârieturi. Cate se aplecă în faţă de multe ori ca să-şi plimbe degetele peste gâtul lui Rosie sau să le treacă prin coama ei.

Regele stătu în fruntea procesiunii şerpuitoare pentru cea mai mare parte din drum, dar cam la fiecare oră străbătea mulţimea de la un capăt la altul. Era un bărbat meticulos, care lăsa puţine pe seama slujitorilor lui, dar părea hotărât să se asigure că marşul se desfăşura în bune condiţii.

Ross Dunbar călărea alături de Henric, atât când se afla în frunte, cât şi în timpul inspecţiilor. Cate surprinse sclipirea părului de abanos sub bereta înclinată a scoţianului, reuşind să compare umerii lui cu cei ai regelui, care, în ciuda faptului că era un bărbat înalt, nu se vedea atât de voinic, chiar şi în ciuda mantiei lui distinse. Cu toate acestea, cei doi erau o priveliştе superbă de forţă matură, amândoi fiind de aceeaşi vârstă. Privirea lui Cate se îndreptă în direcţia lor mai des decât i-ar fi plăcut.

Era o zi frumoasă, soarele strălucind cu putere pe zăpada care se topea, şi în aer plutea ceva ce aducea a căldură. Se auzeau triluri de păsări peste zgomotul copitelor şi scârţâitul osiilor. Frunţile începeau să se descreţească, acum că dimineaţa era pe sfârşite. După o vreme, cineva începu să cânte. Alţii se alăturară în intonarea vechiului rondel despre ilice şi iederă. Dincolo de versurile lui nevinovate, era un imn vechi închinat dragostei, în care ilicele era un bărbat păgân, iar iedera femeia lui.

Cate, râzând cu Marguerite de versurile sugestive, nu reuşi să observe apropierea lui Ross Dunbar decât atunci când el vorbi cu un glas răsunător lângă ea. Se întoarse brusc, inima ameninţând să-i sară din piept când controlă eforturile lui Rosie de a se feri.

– Bună ziua, milady, spuse el cu un zâmbet. Iapa dumitale arată bine după aventura ei, la fel ca şi dumneata.

– Îţi mulţumim amândouă, spuse ea cu un zâmbet crispat, dar nu se putu gândi la nimic altceva ce ar mai fi putut spune.

– Mi-aţi dat de înţeles că nu ştiţi să cântaţi, dar văd că era pură modestie.

– Chiar deloc!

– Eu nu sunt de acord. Şi-apoi urma să cântăm dumneata şi cu mine. Începem?

– Asta? Versul care urma, îşi aminti ea roşind, era despre pasiunea înfloritoare şi crescândă a ilicelui, datorată îmbrăţişării iederei.

– Ce alt cântec ar putea fi mai bun de-atât?

Provocarea veselă i se citea în adâncurile ochilor albastru-închis. Cum era să-l refuze? Cu un zâmbet şi clătinând din cap cu un gest pe jumătate disperat, ea reluă refrenul.

Ross i se alătură cu un glas de bariton pur. Vocile lor crescură, ridicându-se peste ale celorlalţi. Asta până când Marguerite li se alătură într-un alto care se potrivi perfect în contrapunct, astfel încât nu atrăgeau prea mult atenţia.

Şi îşi continuară astfel drumul, cu ritmul cailor lor potrivit, genunchiul lui Ross atingându-i coapsa lui Cate din când în când, trimiţând fiori tremurători în centrul fiinţei ei. Şi cântară ca şi cum nimic important nu le lega destinele, ca şi cum nimic nu conta în afară de melodie şi de ritmul lent, dar sigur al marşului lui Henric spre Londra.

De-abia a treia zi a călătoriei, după o dimineaţă petrecută înaintând cu greu printr-un noroi înspumat de parcă ar fi fost unt, Ross reuşi în sfârşit să obţină câteva clipe singur cu Lady Catherine. Ea părăsise alaiul, călărind spre partea de sus a unei coline pământii. Îşi struni buiestraşul, uitându-se la şirul lung ce trecea pe la poale, în timp ce un vânt uşor îi flutura tivul stropit de noroi al veşmântului şi îi ridica în spate pânza voalului asemenea unor aripi de înger. Părea gânditoare şi tristă, în opinia lui. Fără o intenţie conştientă, el îşi mână calul în galop şi merse să i se alăture.

– Obosită? o întrebă el, încercuind-o ca să se oprească lângă ea.

Zâmbetul ei întârzie ceva timp.

– Nu mai mult decât ceilalţi.

– Se poate aranja pentru un loc într-una dintre trăsuri, dacă ţi-ar plăcea.

Ea clătină din cap.

– Mai bine merg călare decât să-mi simt dinţii clănţănind în gură.

Nu prea avea cum să o contrazică pentru că şi el simţea la fel.

– Nu ne vom mai petrece foarte mult timp pe drum. Cu noroc şi vreme bună, vei fi iar într-o încăpere la palatul Greenwich până mâine-seară.

Atunci ea se uită la el cu o privire curioasă.

– Şi dumneata unde veţi dormi?

– O, voi găsi eu o gaură de şobolan pe undeva.

Cuvintele îi subliniau poziția ciudată la Curte: nu era la fel de important ca nobilii englezi, nici la nivelul lacheilor, nici curtean, nici bufonul curții. Dormise în locuri rafinate și simple în luna petrecută cu Henric, nu că ar fi avut vreo importanță. Avusese parte de condiții mai mizere în Scoția, dar se simțise și mai bine.

– Mă aștept ca servitoarea care călătorește cu noi să poată aranja ceva. Gwynne este un geniu în găsirea celei mai bune variante.

– Pentru dumneata și sora dumitale, fără îndoială. Cu siguranță nu se va deranja pentru unul ca mine.

Un zâmbet se strecură pe fața lui Lady Catherine.

– O, nu știu ce să zic. Lui Gwynne îi sclipesc ochii după bărbați frumoși.

– Chiar așa? rosti el tărăgănat, mai uluit și, da, mai mulțumit decât voia să admită pentru complimentul indirect.

Domnița se îmbujoră și își luă privirea de la el. Intenția lui nu fusese să o facă să se rușineze. Într-o schimbare rapidă de subiect, el spuse:

– În timp ce făceam conversație cu Henric, am aflat că a trimis un mesager cu actul logodnei către tatăl meu. Bărbatul a fost instruit să meargă apoi la Holyrood să obțină aprobarea regelui Iacob.

– Deja?

– Nu pare să irosească nici o clipă, nu-i așa?

Ea trase adânc aer în piept, după care oftă.

– Mă gândisem că ar putea aștepta până când se instala la palatul Greenwich.

– Sau chiar până după perioada Crăciunului. Ross ridică un umăr acoperit de trena lungă a tartanului său. Dar se pare că nu s-a întâmplat așa.

– Crezi că... începu ea, după care se opri.

– Ce anume?

– Că regele Iacob al dumitale va fi de acord? Vreau să spun...

– Ar putea fi. Iacob se gândește la o alianță între cele două țări, ca susținere a tratatului. Aproape că și-a căsătorit fiul cu sora

lui Elizabeth, Cecily, cu câțiva ani în urmă, așa că ar putea fi în favoarea unei astfel de legături.

– M-am temut de asta, mai ales având în vedere graba cu care vrea să fie aranjată.

– Se pare că Henric trimite mesageri în toate direcțiile în starea de incertitudine actuală, dar mai ales în nord, unde este de așteptat că va sosi o forță invadatoare. Nu are intenția de a fi prins pe picior greșit ca Richard al III-lea.

– Sunt șanse să se întâmple asta?

– Cine știe? Am auzit spunându-se că Margareta de Burgundia poate contribui cu cantități egale de aur și ciudă în intrigile în care e implicat pretinsul moștenitor din neamul York.

– Presupun că nu e ceva neobișnuit. Margareta a fost apropiată de frații ei, atât de Richard, cât și de Edward.

– Nu aș avea ce să zic împotriva unei invadări drept răzbunare pentru un motiv, nu pot face pe ipocritul. El se mișcă în șa să-și întindă un mușchi încordat. Dar am vrut doar să subliniez că Henric nu avea nevoie să trimită un mesager special la nord de hotar, din moment ce trimisese deja unul în această direcție.

– Cât timp crezi că va dura până va primi un răspuns? întrebă ea, cu privirea întunecată de neliniște.

– Știindu-l pe tatăl meu, e greu de spus. Ar putea chiar să nu răspundă deloc.

– Dacă o să considere că propunerea merită tot disprețul, vrei să spui.

– Sau ca formă de insultă, încuviință Ross crispat. Cel puțin nu va trimite mesagerul înapoi fără cap. Cel puțin așa sper eu, având în vedere că soarta mea este în mâinile lui Henric.

Se uită chiorâș la Ross.

– Doar nu crezi că Henric te va executa drept răzbunare?

– Poate că da, poate că nu, deși ar avea motiv.

– Dar în cazul regelui Iacob? Cât timp va dura până vom afla vestea de la el?

– O lună sau două, poate chiar trei, încercând cu siguranță să întoarcă problema pe toate părțile în căutarea vreunui vicleșug.

Zâmbetul ei la gluma lui fu scurt.

– Şi dacă el decide în favoarea înţelegerii?

– Cine? Iacob sau tata? Sau vă temeţi că ne vor trăda amândoi?

Ea înghiţi în sec, unduirea gâtului ei alb lăsându-l fără aer.

– Da, amândoi.

– Trilborn crede că ar trebui să îmi încalc cuvântul şi să mă întorc în Scoţia.

– Ar fi neînţelept, după părerea mea. Regele dumitale ţi-ar putea-o lua în nume de rău dacă ai evita o nuntă pe care el o consideră cu miză politică.

– Posibil.

Ea îi căută chipul, distingând îndoiala.

– Sau nu, în cazul în care ar fi un şiretlic, şi Iacob ar intenţiona să profite de neatenţia lui Henric în timpul vreunei invazii.

– El nu este atât de viclean, ripostă Ross încăpăţânat. Va respecta tratatul pe care l-a semnat în primăvara anului trecut. De altfel, ar fi mai şiret să aştepte şi să vadă cine câştigă. În ceea ce priveşte lupta, îmi voi urma regele oricând voi putea, deşi nu prea sunt dispus să omor oameni cu care am băut în aceste luni.

– Nici măcar pe Trilborn? întrebă ea pe un ton ironic.

– Aş putea face o excepţie în cazul său. Ross se opri şi apoi continuă pe un ton diferit. Vă distra mai devreme.

– Dacă aşa vreţi să numiţi acele clipe. Este dificil de descurajat dacă nu pleci pur şi simplu de lângă el, lăsându-l în urmă.

– Sora dumitale ţi-a rămas alături, am observat.

– A părut soluţia cea mai bună.

– Are un mod cu adevărat ameninţător de a privi un bărbat, nu că ar fi părut să-l deranjeze pe Trilborn.

O rafală de vânt îi suflă voalul lui Lady Catherine peste gură. Îşi ridică o mână să-l îndepărteze, după care vorbi:

– A plecat destul de repede. Nu îmi face o plăcere deosebită compania lui, după cum sigur îţi poţi da seama, dar, deşi este duşmanul dumitale, asta nu înseamnă că este şi al meu.

O încordare bruscă se ivi în partea de jos a corpului lui Ross când privirea îi fu atrasă de buzele ei umede şi ispititoare, scoase în evidenţă de unduirea vălului. Îi sună în voce când rosti:

– Te vrea şi intenţionează să te aibă. A fost foarte clar atunci când m-a avertizat să mă ţin deoparte acum câteva zile. Aproape că am ajuns să cred că...

– Ce?

Ross îşi întoarse privirea spre coada coloanei, care se apropia.

– O să crezi că este neîncrederea tipică celor din familia Dunbar, sau chiar nebunie.

– Sau s-ar putea să nu fie aşa.

– Atunci gândeşte-te puţin la acest lucru. Eşti o bună călăreaţă. Nu îţi este teamă să fii singură în pădure. Rămâi adesea în urmă la sfârşitul vânătorii.

Privirea ei deveni intensă.

– Nu ştiu cum de ai ajuns să ştii aceste lucruri, dar ce vrei să spui?

– Cei care vânează cu Henric sunt obişnuiţi să pleci dintre ei pentru o jumătate de oră sau cam aşa în momentul sacrificării, apoi să îţi faci apariţia din nou. Şi abia observă când se întâmplă asta, aşa cum ai văzut în New Forest. Iar să fii luată şi ţinută captivă peste noapte nu ar fi fost cu nimic diferit.

– Vrei să spui...

Se opri de parcă nu îşi dorea să pună în cuvinte perfidia planului.

– Spun, continuă el cu vocea aspră, că ar trebui să ai grijă de dumneata. Fii cu băgare de seamă la ceea ce se întâmplă în jur. Evită să mergi oriunde singură şi să ştii întotdeauna unde este staţionată cea mai apropiată gardă.

Ea oftă şi clătină uşor din cap.

– Ce bărbat ridicol!

Iritarea crescu înlăuntrul lui sesizând calmul din vocea ei şi nuanţa de milă. Îşi putea simţi trăsăturile chipului devenind din ce în ce mai aspre.

– Doamna mea?

– O, nu dumneata, răspunse ea aruncându-i o privire strălucitoare. Mă referam la Trilborn. Ar trebui să fie bucuros că nu a reuşit, dacă să mă răpească a fost într-adevăr planul lui. Ar fi putut fi mort până acum.

– Dumneata l-ai fi ucis.

Ross crezu că eliminase orice nuanță de scepticism din vocea lui, dar nu putea fi sigur de asta.

– Mistrețul ar fi atacat și l-ar fi ucis, s-ar fi dat jos de pe cal ca să alerge după mine și și-ar fi rupt gâtul, sau proscrișii l-ar fi ucis pentru punga lui cu bani. S-ar fi putut întâmpla o grămadă de lucruri, dar el tot mort ar fi.

– Te referi la blestem.

Vocea lui Ross era plată, în încercarea de a-și controla supărarea. Ea înclină capul în timp ce își ținea vălul la distanță de față.

– Nu cred că blestemul ar fi fost atât de amabil sau ar fi acționat atât de repede.

– Poate că nu, dar s-ar fi pricopsit cu o aprindere la plămâni cel puțin. După ce dumneata ai fi avut de suferit din pricina lui.

O expresie întunecată îi traversă trăsăturile fine, palide.

– Este posibil.

– Așadar, vei fi cu băgare de seamă, măcar pentru a-l împiedica să obțină asta.

Ea își struni calul, cu privirea fixată pe chipul lui, în timp ce vântul flutura în coama buiestrașului ei, iar lui amenința să-i ia bereta de pe cap. Ross își întinse mână scoțându-și bereta și apoi o puse înapoi pe cap, trăgând-o perfect înainte și într-o parte. Calul lui se agită încontinuu și îl ținu în frâu cu mai multă fermitate decât era necesar.

– De ce? întrebă ea în cele din urmă. Ce îți pasă de ce se întâmplă cu o englezoaică pe care de-abia o cunoști?

– De ce nu ar trebui să îmi pese? Nu ai făcut nimic nelalocul lui, și cu toate astea ai putea fi obligată să te căsătorești pe nepusă masă pentru că eu am decis să rămânem în pădure în acea seară, în loc să încercăm să găsim grupul de vânătoare.

– A fost decizia corectă la momentul respectiv.

Fu recunoscător să o audă spunând asta, chiar mai mult decât se aștepta.

– Cu toate astea, eu sunt responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat după aceea. Dacă nu am să te recompensez luându-te

de soție, măcar permite-mi să mă asigur că ești în siguranță prin alte metode.

– Departe de ghearele lui Trilborn.

– Și ale celor ca el, care ar profita de căderea dumitale în dizgrație. Unii bărbați nu au nimic împotrivă să ducă cu forța în pat o femeie despre care cred că este o pradă ușoară. Sunt lucruri mai rele, milady, decât să te căsătorești împotriva voinței.

Când ea amuți, Ross așteptă să vadă dacă trebuia să-i vorbească mai clar. Nu s-ar fi coborât să-i ofere descrieri vulgare și concise dacă nu s-ar fi văzut forțat, dar nici nu avea să stea ca un sfânt sculptat din piatră, lăsând-o să riște ceva ce era posibil să nu înțeleagă.

– Da, spuse ea încordată, sunt conștientă de asta.

El scoase un oftat de ușurare. Deși, fără îndoială, era mai inocentă decât își închipuia ea că e, nu era neștiutoare cu privire la ceea ce i se putea întâmpla unei femei.

– Excelent. Nu mă deranjează să fac o gaură sau două în pielea lui Trilborn, dar ar fi urât să-i mânjesc podeaua palatului lui Henric cu sângele lui.

Își miji ochii puțin în timp ce îi căută privirea.

– Atât de mult îl disprețuiești.

Ross își înclină capul, iar zâmbetul lui nu purtă nici o urmă de căldură.

– Din cauza vrajbei la care s-a referit, și a soției Trilborn răpite de bunicul dumitale, dar...

– El nu ți-a vorbit despre răpiri mai recente, inclusiv o tânără din familia Dunbar pe care a luat-o cu el nu mai demult de anul trecut, și care s-a întors numai atunci când el știa că era însărcinată cu copilul lui.

– O tânără...

– Verișoara mea, care avea doar treisprezece ani pe-atunci, și paisprezece când a murit la naștere. Așa că da, l-aș omorî cu plăcere, aș fi putut poate să o fac deja dacă nu aș fi jurat că o să mențin pacea cât timp voi fi la Curtea lui Henric.

– Crezi că preocuparea lui față de persoana mea are acum un element de răzbunare personală din cauza dușmăniei de moarte dintre familiile voastre.

Ross ridică un umăr.

– Mai este la mijloc și moștenirea dumitale. Viața la Curte este scumpă, iar moșiile sale au fost atât de neglijate că au un profit mic.

El omise să menționeze chipul și corpul ei minunate, cu toate că avu nevoie de un efort riguros.

– Poate să încerce să dea ce-i mai rău din el, spuse ea cu un zâmbet glacial.

– Crezi că se teme de blestem.

– Mulți de la Curte sunt superstițioși, deși mulți ar putea nega, încuviință ea indirect.

Ross se gândi că mult mai probabil Trilborn se temea de bărbatul a cărui protejată era, Henric al VII-lea, sau se temuse până când un mare bădăran scoțian își petrecuse noaptea cu domnița și nu fusese exilat în Turn.

– Dacă va mai încerca din nou, va fi un om mort, cu sau fără blestem.

– Ți-ai încălca jurământul de pace pe timpul ședерii în Anglia?

– O, da, aș face-o de o sută de ori numai să nu-l las să te ducă în patul lui.

Pe toți sfinții, cât de nerod fusese să spună una ca asta, își dădu seama imediat. Deși fiecare cuvânt era purul adevăr și nu avea de gând să și retragă vorbele.

Capitolul 6

– Lady Catherine, un moment, te rog!

Cate tresări când Trilborn ieși dintr-un alcov în anticamera goală prin care ea trecea, și făcu o grimasă înainte să se întoarcă spre el. Evitase fiecare încercare de-a lui de a vorbi singuri după

întoarcerea de la Winchester. Era un ghinion că o prinsese acum, când se întorcea după o oră petrecută cu regina.

Cate nu putea înțelege cum de știuse unde să o găsească, dacă nu cumva o urmărise mai devreme. Nici măcar ea nu știuse că Elizabeth va trimite după ea, dorind să afle ultimele vești despre logodna ei neobișnuită.

– Mă grăbesc, domnule, spuse ea cu cel mai scurt zâmbet posibil. Mă așteaptă sora mea și trebuie să mă alătur ei în timp util pentru masa de prânz.

– Să fiu sincer, sunt uimit să văd că nu te însoțește.

Se apropie de ea, scoțându-și pălăria cu pană pentru reverența elaborată. Ținuta lui era după ultima modă și în culorile lui preferate, fiind formată dintr-un pieptar extrem de scurt din catifea neagră cu mâneci crestate care lăsau să se vadă o cămașă din pânză brodată cu argint. Părțile masculine erau acoperite cu pantaloni lungi negri, strânși pe corp, dar erau mai degrabă scoase în evidență decât ascunse de cei câțiva centimetri de pânză care se întindea până sub talia cu centură a pieptarului. Cizmele joase pe care le purta erau din piele neagră moale, cu vârfurile atât de lungi că se curbau și erau legate de partea de sus cu niște șnururi de argint.

– Marguerite nu a fost chemată în iatacul reginei, răspunse Cate cu calm.

Nu-și dezlipi privirea de pe fața lui, fiind cu adevărat grijulie să nu arate nici un interes față de ceea ce se afla sub talia lui. Mirosul care ajungea la ea dinspre el nu era la fel de impecabil ca hainele lui, fiind compus din sudoare stătută și bere, amestecate cu un miros puternic de cuișoare.

– Permite-mi să te însoțesc, te rog, spuse el, întinzându-i brațul. Îmi e dor să-mi petrec ziua cu dumneata.

Refuzul putea conduce chiar la confruntarea pe care spera să o evite. Deși își amintea prea bine avertizarea lui Ross Dunbar, nu se afla la o distanță mare de apartamentele reginei, unde erau gărzile, iar sala cea mare nu era departe.

Palatul Greenwich, devenit rapid o reședință favorită a regelui și a reginei, era un imens conac întortocheat cu un turn pătrat

mare şi mai multe de dimensiune mai mică. Situat în ceea ce fusese cândva un sat de pescari, acesta fusese extins şi renovat de către Eduard al IV-lea sub forma unui refugiu pentru regină, Elizabeth Woodville. Şi Henric îi adusese îmbunătăţiri, cu multe tapiserii flamande, dulapuri franţuzeşti şi covoare sarazine. Avea o mulţime de ferestre splendide prevăzute cu geamuri care lăsau să intre lumina şi ofereau privelişti plăcute spre Tamisa. Era alcătuit şi din camere nenumărate în care răsuna ecoul, şi care dădeau una într-alta, cu doar câteva coridoare care traversau palatul.

Cate nu era sigură că putea avea încredere în Trilborn să o conducă unde dorea să ajungă, dar nici nu voia să îl lase în urmă să o urmărească în caz că s-ar fi rătăcit.

– Cum doreşti, spuse ea fără entuziasm şi îşi puse degetele pe mâneca lui cu cea mai uşoară atingere posibilă.

– Regina se simte bine? întrebă el când începură sa meargă.

– Foarte bine chiar.

El îşi dorea să ştie de ce avusese o întrevedere între patru ochi cu Elisabeta de York, dar Cate nu avea nici un chef să-i satisfacă curiozitatea.

– Şi noul prinţ, tânărul Arthur?

– Copilaşul e din ce în ce mai grăsuţ şi îi merge bine.

– Dumneata şi Elisabeta lui Henric sunteţi de aceeaşi vârstă, cred. Trebuie să aveţi multe în comun.

– Este preocupată pentru toate doamnele din jurul ei, atât cele aflate oficial în serviciul ei, cât şi celelalte.

Era o observaţie banală, dar mai bine decât să fie atrasă în descrieri exacte care să ajungă în gura clevetitorilor.

Trilborn îşi încleştă mâna liberă în pumn, ducând-o la spate, iar acesta fu singurul semn de iritare pe care ea îl remarcă.

– Şi cu sănătatea cum stai? continuă el. Nu ai suferit efecte negative după noaptea petrecută în furtuna de zăpadă?

Un zâmbet îi arcui un colţ al gurii.

– Absolut nici unul. Poate că nu par aşa, dar am constituţia unui taur.

– Asta trebuie să-i fie pe plac mirelui dumitale, având în vedere că scoţienii pun mare preţ pe sănătatea de fier.

– Nu este nemulţumit.

Cate nu avea idee dacă era adevărat, dar i se păruse că suna suficient de bine.

– Şi unde e Dunbar astăzi?

Îi trimise bărbatului o privire scurtă pe sub gene, observând netezimea atentă a părului, volanul plisat al cămăşii lui la gât şi la mâneci. Nici măcar regele nu se îmbrăca cu o astfel de minuţiozitate. Era clar că nu se apropiase de curtea pentru antrenament, unde îl văzuse ea ultima oară pe Ross.

– Habar nu am, răspunse ea, deşi îşi va face apariţia la timp pentru masă, sunt sigură.

– Apetitul său este uriaş, sunt de acord. Dar nu a venit nici o veste din Scoţia? Logodna înregistrează vreun progres?

Nu înţelegea cum de toată lumea ştia detaliile vieţii ei personale. Suspiciunea ei cea mai mare era că regele însuşi îi informase pe toţi fără excepţie, ca o formă de constrângere.

– E devreme încă.

– E imposibil ca situaţia să te facă fericită.

Buzele ei se arcuiră pentru o clipă.

– Fericită sau nefericită, trebuie să mă supun voinţei lui Henric.

– Eşti atât de ascultătoare, deşi ai putea scăpa din chestiunea asta cu puţină fermitate.

– Chiar aşa? spuse ea cu o neîncredere nostimă.

– Mi-ar face o plăcere mai mare decât pot exprima în cuvinte să îmi fii soţie, Lady Catherine. Regele vă favorizează pe dumneata şi pe surorile dumitale foarte mult. Sunt sigur că te-ar asculta dacă i-ai mărturisi că mă preferi pe mine în locul scoţianului.

– Presupui că, de fapt, te prefer pe dumneata.

Trilborn îşi întoarse capul şi miji ochii la ea, după care trăsăturile i se netezira din nou.

– Îţi face plăcere să glumeşti. Dar eu sunt chiar serios.

Braţul lui sub degetele ei deveni din ce în ce mai rigid din cauza nemulţumirii, în ciuda încercării lui de a se abţine. Mai bine ar fi atentă.

– Regele urmăreşte un scop în această înţelegere, la fel ca în tot ce întreprinde. Puţin probabil să îl pot face să se răzgândească.

– Pari a nu dori să încerci, dacă îmi este permis să spun asta. S-a întâmplat ceva între dumneata şi scoţian în New Forest, nu-i aşa? A fost atât de satisfăcător, că arzi de nerăbdare să te bucuri din nou de experienţă?

– Mă jigneşti, domnule.

Ea îşi ridică mâna de pe braţul lui imediat.

– Dar am dreptate?

– Nu s-a întâmplat nimic, nimic!

– Dunbar spune acelaşi lucru şi cu toate astea a pus pe fugă o jumătate de duzină de bărbaţi cu pumnii, cu măciuca şi cu latul sabiei. Cu toate acestea, regele s-a mişcat cu o rapiditate uimitoare ca să îţi repare reputaţia.

– A fost mai degrabă vorba de afaceri de stat decât de o necesitate, te asigur, domnule.

Faptul că Ross fusese forţat să-i apere onoarea luptându-se era deranjant. Nu îi trecuse asta prin cap până în acest moment. Desigur, el nu îi spusese nimic despre ei. Cum aşa?

Nu spuse nimic când Trilborn ţinu deschisă uşa la un coridor scurt şi fără ferestre care ducea către un alt şir de camere. De-abia când trecu prin faţa lui, îi răspunse peste umăr.

– Cred că Henric vede în această alianţă o modalitate de a reduce tensiunile de la hotarul nordic.

– Pare mult mai probabil să le ataţe. Sigur ştie de duşmănia dintre familia mea şi a lui Dunbar.

– Aş fi surprinsă să aflu că Henric s-a gândit măcar pentru o secundă la asta. Ezită o clipă, apoi continuă: Este acesta un moment în care să-i acorde atenţie? Securea urii nu poate fi îngropată?

– Milady, dumneata trebuie să ştii mai bine.

– Cum a început? Ce faptă îngrozitoare a fost săvârşită de a fost necesar să continue în toţi aceşti ani?

Nedumerirea îi încreţi faţa lui Trilborn, după care acesta ridică dintr-un umăr.

– Nu prea ştiu, la drept vorbind. Am crescut spunându-mi-se seara poveşti despre îngrozitorii Dunbar, mă trezeam tulburat de coşmaruri în care eram smuls din pat şi spânzurat în mica mea

cămaşă de noapte sau când mi se tăia capul ca unui cocoş tânăr gata pentru gătit.

– Nu le făceau nimic de genul acesta copiilor, cu siguranţă!

Aproape că îi părea rău pentru el sau cel puţin pentru băiatul căruia-i fusese hărăzită o asemenea moştenire înfricoşătoare.

– Cine ştie? răspunse el cu chipul sumbru. Au făcut suficiente.

– Aşa cum a făcut şi familia dumitale, din câte am auzit.

– Cu toate acestea, socotelile nu sunt deloc încheiate.

– De ce e nevoie, să moară toţi membrii clanului Dunbar?

– Sau să fie înfrânţi şi dezonoraţi, după cum ar spune tatăl şi bunicul meu, recunoscu Trilborn cu un râs ca un horcăit. Ca Henric să treacă cu vederea această chestiune e greu de crezut, având în vedere că el ştie orice altceva se întâmplă, cunoaşte pulsul ţării prin iscoadele sale şi prin informatori plătiţi. Curteanul clătină din cap. Scopul lui este unul bine ascuns. Aş vrea să ştiu care este acela.

– Te înşeli dacă ai impresia că eu îţi pot spune care este.

Această afirmaţie era doar în parte adevărată, deoarece Cate reuşise să înţeleagă câte ceva în timpul audienţei la Winchester. Totuşi, ar fi fost din cale-afară de îngâmfată să presupună că logodna ei juca un rol important în această privinţă.

– Nu trebuie să-i înţelegi intenţiile ca să devii un pion.

Pionii erau adesea sacrificaţi pentru a salva mai multe piese valoroase. Cate se simţi goală pe dinăuntru când îşi dădu seama de asta.

– Deci, spuse Trilborn, obţinându-i atenţia, nu vei vorbi cu Henric?

– Nu va vrea să asculte. De câte ori trebuie să repet?

– Cei care nu riscă nimic nici nu obţin nimic, declară el.

– O maximă pentru câmpul de luptă, din câte îmi amintesc. Dar aici vorbim despre viaţa mea.

– Pe care o să ţi-o petreci în Scoţia, dacă nu faci ceva. Aş crede că un soţ englez ţi s-ar potrivi mai bine. Aş putea să îţi ofer la fel de multă satisfacţie ca orice bădăran de scoţian, îţi garantez.

– Sunt promisă altcuiva. Nu putem lăsa lucrurile aşa până se dovedesc altfel?

– Promisă lui Dunbar dintre toți bărbații, spuse Trilborn, ignorându-i rugămintea. Pe toți sfinții, cred că asta vrei!

– Tot ce vreau, domnule, este să fiu lăsată în pace!

Își ridică fustele, pregătindu-se să plece. Urma să fie o ieșire rafinată, indignată, cu trena rochiei sale învolburându-se în urma ei.

Fu oprită brusc când el își încleștă degetele dure în jurul brațului ei și o împinse spre cel mai apropiat perete. Capul i se izbi cu o bufnitură de piatră, atât de tare încât i se întunecă vederea. Trilborn trecu în fața ei înainte de a se putea mișca, trântindu-și corpul de al ei și strângând-o atât de tare că de-abia mai putea respira, frecându-se de ea de la piept până la coapse. Îi prinse încheieturile, până când trosniră când i le ridică deasupra capului. Apoi încercă să îi pună stăpânire pe gură.

Ea se suci, trăgându-și capul într-o parte, și ferindu-se de buzele lui umede și avide.

– Dă-mi drumul, strigă ea, tremurând din pricina repulsiei.

– Ești sigură că asta vrei? o întrebă el cu o satisfacție aspră în glas. Ești sigură?

Îl simțea cum se învârtoșează, între ei fiind doar țesătura fină a pantalonilor strânși pe picior. Mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, încercă să ridice un genunchi. El se întoarse, așa că ea doar îi șterse coapsa. Apoi își strecură piciorul între ale ei, îndoindu-și genunchiul pentru a se freca de ea. Se întinse către sânii ei, frământându-i cu mișcări paroxistice, ciupind sfârcul prin țesătură.

Cate gemu plină de furie și dezgust. Atât de odioasă fu experiența, că își înclină capul în față și își înfipse dinții în gâtul lui.

El înjură, depărtându-se. Pentru o clipă, ea reuși să respire, aproape de libertate. Trilborn își duse o mână la gât, după care o întinse și se zgâi la sângele de pe degete. Își încleștă pumnul în timp ce uimirea de pe fața lui se transformă în furie. Trăgându-și în spate brațul, o lovi punând atât de multă forță în lovitură, că ea se răsuci și căzu grămadă. Cotul și șoldul ei loviră podeaua trimițându-i un junghi de durere ascuțită, iar ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

În spatele ei, Trilborn scoase un strigăt gutural. Cate se așteptă ca el să se năpustească asupra ei într-o clipită. Se clătină, chinuindu-se să se ridice.

Prin strălucirea albăstruie a voalului care îi căzuse pe față, văzu două siluete rostogolindu-se peste covoarele care erau întinse chiar pe centrul coridorului. Erau Ross și Trilborn, încleștați într-o luptă teribilă, plină de înjurături, mormăieli și sunete de lovituri.

Brusc, se ivi și un luciu de oțel. Trilborn se eliberă și se clătină pe picioare cu o lamă pătată de roșu în mână. O roti în jurul lui, uitându-se cu sălbăticie la Cate. Își pierduse pălăria, părul lui ca spicul grâului îi atârna haotic pe față, îi curgea sânge din nas și o pată roșie spre violet îi murdărea gâtul.

Ross sări în picioare cu pumnalul strâns tare în pumn. Trilborn, palid și transpirat, se retrase. Se întoarse și o luă la goană. Zgomotele pașilor lui se făcură pierdute când fugi printr-o ușă din capăt.

Cate își aruncă vălul peste umeri când Ross veni spre ea. Era alb în jurul gurii și nu se ținea prea bine pe picioare, din câte își dădea ea seama, cu o mână apăsată într-o parte. Cu toate acestea, el își întinse brațul liber în jos spre ea, ridicând-o când ea îi dădu mâna.

– Ești bine? o întrebă el cu privirea pe obrazul ei, care pulsa cu fiecare bătaie a inimii.

– Lasă-mă pe mine. Tu ești bine?

El nu-și coborî privirea spre locul unde sângele îi ieșea printre degete și nu îi răspunse nimic. Dându-i drumul la mână, își plimbă un deget ușor pe curba obrazului ei.

– Trebuia să-l fi ucis când am avut ocazia.

– În schimb, aproape că te-a ucis el.

– E vina mea. Mai nerod de-atât nici că puteam fi, nu știu unde mi-a fost mintea. Mă așteptam ca progenitura diavolului să trimită vreun tâlhar după mine pe vreo alee întunecată, dar nu-l credeam în stare să aibă tupeul să scoată cuțitul el însuși, și chiar între zidurile palatului.

Accentul scoțian al lui Dunbar, mereu prezent într-o oarecare măsură, devenise mai pronunțat. Pesemne că se simțea mai rău decât voia ca ea să știe.

– Sunt recunoscătoare că ai fost prin apropiere. Dar trebuie să facem ceva cu rana ta. Poate slujitorul dumitale să o lege? Să trimit după el?

– N-am slujitor, spuse el cu o urmă de umor în colțul gurii. Nu sunt un cocoș țanțoș ca Trilborn ăsta, care are nevoie de ajutor să se îmbrace ca un prunc în scutece, nici vorbă, nici pentru nimic altceva. Pot să-mi leg rana de unul singur.

– Ai putea, dacă n-o să întinzi atât de mult sânge pe covoarele de mătase ale lui Henric de o să leșini de-aici și până în odaia dumitale.

– Nu îmi pasă de covoarele lui Henric, spuse el tărăgănat. Dacă le porți atâta de grijă, ar fi mai bine să te ocupi dumneata de rană.

El crezu că reticența ei de a vedea un cerb răpus însemna că nu avea puterea să reziste la vederea unei răni sângerânde. Era sigur că va refuza și îl va trimite să-și vadă de treabă – ea văzu asta pe fața lui. Cât de puțin o cunoștea.

– Așa voi face, dar nu aici. Îi atinse mâneca, făcând semn spre coridorul care se întindea în fața lor. Sunt cârpe de curățat și de bandajat în camera mea. Nu e departe.

El se dădu înapoi.

– Asta nu pot face, și știi prea bine asta.

– Pentru că sunt fecioară? Nimeni nu crede asta în afară de dumneata, după cum și Trilborn a dovedit-o foarte clar.

– Omul ăla e un prost. Dacă alții nu sunt dispuși să accepte, este pentru că asta servește propriilor scopuri.

– Sau ei cred ce este mai rău pentru că, în multe cazuri, e adevărat, spuse ea ironic. Dar care este rostul să îndur chinul părerilor greșite dacă nu mă pot bucura și de avantaje? Vino, pe aici!

El făcu un pas, apoi se opri. Își dădu pe spate părul cu un gest nerăbdător, lăsând la iveală o încruntătură serioasă.

– Nu le vei dovedi că au dreptate din cauza furiei?

– Cum, să mă complac în păcat pentru că mi-am pierdut aura strălucitoare? Sunt prea mândră pentru asta. De altfel, Gwynne, slujnica mea, va fi acolo.

– E destul de bine, dar dacă sunt văzut intrând în camera ta, nici toți sfinții îngeri nu-ți pot aduce înapoi aura strălucitoare.

– Nu, dar rana de la cuțitul lui Trilborn se poate infecta, și astfel s-ar dovedi încă o dată real Blestemul Celor Trei Grații. Mă voi asigura că nu se va întâmpla asta.

Un amuzament trist strălucea în ochii lui.

– Crezi că dușmănia de moarte îmi va aduce sfârșitul din cauza acestui blestem? Mai degrabă Trilborn va muri din pricina sângelui infectat după ce te-ai năpustit asupra lui cu dinții tăi albi și ascuțiți.

– Doar atât am putut face.

Vocea ei fu tăioasă și făcu tot posibilul să nu țină seama de îmbujorarea chipului ei când îl îndemnă spre propria odaie.

– Și ai făcut foarte bine, pentru că l-a scos din pepeni. Poate el va cădea victimă acestei profeții groaznice din moment ce a încercat să te aibă.

– Să te audă Dumnezeu. Cu toate astea, tu ești cel mai vătămat.

– De asemenea, am și jurat să nu mă căsătoresc cu tine, atunci de ce aș cădea eu victimă?

– Nu lua blestemul în bătaie de joc!

– Nu, dar trebuie să-ți dai seama că nu prea are sens.

Ea clătină din cap, plină de îngrijorare.

– Suntem ca și logodiți, fie că ne place, fie că nu. Vino cu mine acum, înainte să sângerezi până îți dai duhul.

Ar fi trebuit să refuze, Ross știa asta bine. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut orice fel de plecăciune ar fi reușit și s-ar fi îndepărtat în timp ce Lady Catherine încă mai vorbea. Tăietura de la jumătatea abdomenului său era deranjantă, dar nu era adâncă. Cu siguranță nu era ceva cu care nu se mai confruntase până atunci. Câteva fâșii rupte dintr-o cămașă veche, o cusătură sau două cu o lână bună Highland și ar fi fost ca nou.

Dar nu o făcu. Docil ca un purceluş de-abia fătat, o urmă pe Lady Catherine fără să crâcnească. Urmărind unduirea fascinantă a şoldurilor ei, intră în odaie, păşi în lături pentru a nu călca pe trena ei atunci când ea se opri brusc, apoi aşteptă să vadă ce va face în continuare.

Era o încăpere simplă, compusă doar dintr-un pat cu baldachin, cu un cufăr la picioare, o masă cu un lighenaş şi un urcior, un scaun mic şi un covor în loc de rogojină pe podea. Era mai cald decât în coridorul exterior graţie cărbunilor, care străluceau în vasul pentru jar aşezat pe un stand cu trei picioare. Cu toate acestea, să simtă izul de parfum, mirodenii şi căldură ce emana din rufăria feminină fu ca o lovitură în moalele capului.

Reacţia lui fu bruscă şi mult prea previzibilă. Erau momente când aşezarea strategică în faţă şi chiar pe centru a genţii scoţiene tradiţionale – numită „ascunzătoarea sexului" de aliaţii francezi ai Scoţiei din motive evidente – era cât se poate de utilă. Părerea lui Ross era că aceasta le-ar fi fost de folos şi altor bărbaţi de la Curtea lui Henric, în loc de suspensoarele inutile pe care le etalau din când în când.

– O, am uitat, spuse Lady Catherine încurcată. Gwynne spală rufăria în această dimineaţă. Dacă te aşezi pe scăunel, voi trimite la spălătorie...

– Nu, nu merită nici efortul, nici timpul, având în vedere că vei avea nevoie să te aranjezi înainte să ieşi de aici din nou.

Îşi ridică mâna imediat să-şi verifice voalul. Care era puţin mai mult decât deranjat de la locul său.

– Atât de rău arăt? Nu m-am gândit...

– Nu te agita, nu asta era ideea. O să mă retrag în camera mea.

– Ba nu ai s-o faci. Mă pot ocupa de rana ta la fel de bine precum Gwynne, dacă nu te deranjează serviciile mele.

Slujitoarea care le însoţise pe ea şi pe sora sa în timpul călătoriei era o femeie mai în vârstă, cu un fel de a fi extrem de practic şi cu abilităţi din cele mai diverse. Singurul avantaj pe care Ross îl vedea în faptul că s-ar fi putut ocupa ea de rană era că, astfel, el nu ar mai fi avut nici o dificultate să-şi ţină mâinile la locul lor.

– Nu ar trebui să te chinui cu aşa ceva, spuse el într-o ultimă încercare de a o face să se răzgândească.

Privirea pe care i-o aruncă Lady Catherine era compusă din două părţi regret şi o parte nerăbdare în timp ce arătă către scăunelul din cameră.

– Nu ar trebui să fie nevoie de el, dar dacă stai jos, va fi mai uşor pentru amândoi.

El nu reuşi să vadă logica. Dificultatea operaţiei ce urma era evidentă, dar el pătrunse şi mai adânc în fortăreaţa feminină şi se lăsă pe scaun.

Ea se fâţâi încoace şi încolo, amestecând cărbunii din vas şi apoi adăugând câţiva în plus dintr-o găleată aflată dedesubt. În timp ce fumul se ridică într-o coloană subţire către ceaţa joasă care zăbovea aproape de tavanul înalt, ea ridică un lighean mic.

– Trebuie să aduc apă. Poate vrei să-ţi scoţi cămaşa cât timp sunt plecată.

– Milady...

– Acum ce mai e? Refuz să cred că eşti timid.

Râsul lui se auzi încet şi lipsit de forţă.

– Nu, dar ca să îmi dau jos cămaşa va trebui să-mi scot centura şi geanta.

– Atunci fă-o.

– Dacă îmi scot centura, nu va mai fi nimic care să-mi susţină tartanul. Şi ar trebui să subliniez faptul că noi, scoţienii, nu avem o simpatie prea mare pentru îmbrăcămintea englezilor voştri care acoperă părţile intime şi le fierbe la foc mic.

Ea deschise gura să vorbească, oprindu-se la jumătatea drumului spre uşă cu ligheanul în mână. Apoi o închise cu zgomot, iar roşeaţa o invadă până în vârful urechilor.

– Ei bine, atunci, înfăşoară-ţi acea mare pătură de tartan în jurul dumitale. Se pare că nu vei fi mai gol sub ea decât eşti acum.

Îl durea când râdea, dar nu se putu abţine. Se gândise că o să o vadă speriată. Da, şi aşa se întâmplase, dar nu pentru mult timp. Nu era o domniţă englezoaică insipidă. În ciuda exteriorului bălai şi palid, în interiorul ei ardea focul. Poate că îl ţinea în frâu acum, după cum fără îndoială fusese învăţată, dar flăcările izbucneau din

când în când, cu o vâlvătaie atât de strălucitoare, că Ross tânjea să se încălzească la căldura sa. Şi avea s-o facă, gol şi fără nici o ruşine, în acest răstimp scurt pe care i-l oferise cerul.

Începu să-şi dezlege cu mâna liberă şnurul care încheia cămaşa la gât. Privirea lui Lady Catherine rămase pentru câteva momente lungi la mişcările degetelor lui. Apoi, în timp ce el dădu la iveală din ce în ce mai mult din părul închis la culoare şi cârlionţat care-i acoperea pieptul, trase adânc aer în piept şi se întoarse, ieşind iute din cameră.

Când se întoarse, Ross stătea gol până la brâu, dar cu restul înfăşurat decent în metri întregi de lână ţesută. Se opri la intrarea în cameră, vărsând puţină apă din lighean pe fustele rochiei sale lungi. Simţind privirea ei pe umeri precum atingerea unor aripi de fluture, i se făcu pielea de găină. Din reflex, presa rana atât de tare cu cămaşa împăturită, încât începu să se teamă că înrăutăţise sângerarea.

Evitându-i privirea, ea ajunse aproape imediat la el. Precum cea mai ocupată dintre slujnice, trase mai aproape măsuţa şi puse ligheanul pe ea, apoi scoase o bucată zdrenţuită de cearşaf din cufărul de la picioarele patului. O rupse în fâşii cu câteva mişcări rapide. Cu chipul hotărât, se întoarse lângă el.

Ross îi privi vânătaia de pe obraz. Era mai albastră decât fusese înainte. O furie ucigaşă îi crescu în piept. Nevoia de a-i sparge faţa lui Trilborn, nu doar nasul, de a-l lovi cu pumnii, era atât de puternică, încât îl durea. Îşi încleştă mâna stângă.

Lady Catherine nu părea conştientă de desfigurarea ei. Privirea ei se odihnea pe pieptul şi pe umerii lui. Concentrarea din adâncurile albastre ale ochilor ei îi plăcu atât de mult, încât îşi simţi cercurile plate şi întunecate ale sfârcurilor întărindu-se. Dură un moment înainte ca el să-şi dea seama că atenţia nu îi fusese atrasă de fizicul său viril, ci de urmele albe ale cicatricilor vechi, de tăietura de sabie căpătată în urmă cu patru zile pe braţ şi de diverse vânătăi dobândite în luptele recente.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Eşti rece. Să te învelesc cu mantia mea?

– Nu mi-e frig, ieşiră cuvintele ca un mârâit.

– Nu? Îşi luă privirea de la el fără să-l contrazică. Îţi voi lega rana cât de repede pot, oricum. Hai, lasă-mă să o văd.

Puse mâna pe cămaşa pe care o ţinea peste tăietură, îndepărtând-o uşor şi cu grijă. Plaga era deschisă, iar sângele încă se mai prelingea din ea, dar nu mai erau şiroaiele de mai înainte. Ross îi privi chipul, aşteptându-se să vadă grimasa îngreţoşată care ar fi fost prezentă pe chipul celor mai multe dintre femei. Tot ce văzu însă fu o evaluare calmă.

– Marginile trebuie cusute, spuse ea încet, altfel va dura o veşnicie să se vindece.

– Fă-o atunci.

– Gwynne s-ar pricepe mai bine la asta.

– Nu-mi spune că nu te pricepi să foloseşti acul. Văd rodul muncii tale acolo.

Îi făcu semn din cap către un coş rămas pe canapeaua de sub singura fereastră din cameră, iar mătasea brodată care se vedea ieşind din el înfăţişa nişte flori în culorile unor bijuterii.

– Nu este acelaşi lucru, ripostă ea, laconic.

– Nu, ar trebui să fie mai uşor, din moment ce nu am nevoie de margarete cusute în jurul buricului.

Colţul gurii ei tresări. Se întoarse atunci, vorbind peste umăr când se duse iar spre cufărul de la picioarele patului.

– E riscul tău.

Era ocupat să-şi tamponeze sângele ce ieşea din tăietură şi nu văzu ce scosese ea din cutie. Îşi dădu seama când o auzi aruncând un pumn de pulbere de culoare albă în apa pe care o adusese şi muie o bucată de pânză în ea, cu care apoi presă rana.

– Pe toţi sfinţii! urlă el, ridicându-se de pe scaun de parcă ar fost înţepat de o mie de furnici. Tartanul începu să-i alunece şi îl prinse în grabă, ţinându-l în faţă. Ce e chestia asta?

– Sare. Este doar apă sărată, Gwynne are mare încredere în ea.

– Aşa aş face şi eu, dacă aş fi o bucată de carne de mistreţ care trebuie conservată, spuse el revenind la loc pe scaun.

– Ceea ce face carnea să nu se strice în butoi face acelaşi lucru şi pentru corp. Nu poţi sta nemişcat?

Resemnându-se, el rămase stană de piatră. Cu toate acestea, avea nevoie să-i fie distrasă atenția de la cusutul rănii. Și se desfătă admirând curbele ei de sub mătasea roz intens a tunicii. În centrul corsajului și, din nou, pe fiecare parte la nivelul genunchilor, această tunică avea fante mari cu margini întărite care se deschideau și dezvăluiau broderia cu un model decorativ ca vița-de-vie de pe rochia roz pal pe care o acoperea. Mica bonetă ce îi fixa voalul avea aceeași culoare ca și broderia.

Ross observă că între firele de aur i se prinseseră șuvițe de păr în timpul luptei cu Trilborn. Buricele degetelor îl furnicau să le elibereze, să le aranjeze înapoi în împletitura grea care se mișca între omoplații ei, sub pavăza transparentă oferită de voalul ei. Materialul fin al corsajului se mula perfect pe silueta ei, subliniind rotunjimea gingașă a pieptului. Putea vedea locul unde areola se întindea sub formă de floare în jurul sfârcului mic, care era, cel mai probabil, de o culoare foarte apropiată cu mătasea care-l acoperea.

Trilborn își pusese mâinile pe ea acolo. Brusc, Ross resimți o nevoie feroce să șteargă acea atingere legănându-i ambii sâni în căușul palmelor, înmuindu-le vârfurile în fructe dulci din care să guste, pe care să le tachineze și să le sugă ușor. Tânjea să o ajute să uite.

Această nevoie profundă de a anihila amintirea dușmanului său din mintea ei se datora acelei vrajbe milenare, asta trebuia să fie. Nu însemna nimic altceva. Nu, nici chiar dacă dorința lui se extindea la libertăți mai mari, să îi guste fierbințeala moale și mireasma feminină în timp ce stătea goală în brațele lui.

Trebuia să se gândească la altceva, la orice altceva.

– Ai mai avut probleme cu Trilborn înainte? Și-a făcut un obicei din a te acosta în colțuri întunecate?

– Nu, deloc. Am reușit să-l evit de la întoarcerea noastră, îi răspunse, explicându-i în câteva cuvinte cum fusese acostată. În timp ce vorbea, termină de curățat locul din jurul rănii, iar apoi se duse unde era așezat coșul ei de cusut, întorcându-se cu un ac în care era pusă mătase neagră.

– Te-a așteptat înadins atunci, fără îndoială.

Păru să se gândească la asta în timp ce tamponă rana cu o cârpă moale până se uscă. Aruncând-o pe masă, îngenunche lângă el, apoi se întinse să ia acul.

– Presupun că așa trebuie să fi fost.

– A vrut să te forțeze dacă nu acceptai. Mi se pare că ar fi putut alege un loc mai bun, deși poate că... doar a profitat de moment.

Respirația lui Ross îi șuieră printre dinți când ea prinse marginea tăieturii și îi străpunse carnea fără vreun avertisment.

– Am avut noroc că nu a făcut altă alegere, altfel nu ai mai fi dat peste noi.

Deși cuvintele ei nu trădau emoția, un fior mic îi traversă șira spinării.

– Norocul n-a avut nimic de-a face cu asta, spuse el hotărât. M-am întâlnit cu Marguerite, care mi-a zis că ai fost chemată la regină. Veneam să mă întâlnesc cu tine și să mă asigur că totul e în regulă, când l-am văzut pe Trilborn abordându-te. M-am gândit să-i descopăr intențiile înainte de a veni la tine. Aproape că am ajuns prea târziu.

Trase aer în piept când ea trecu acul iar prin piele, dar fu prea preocupat de modul în care ea îi va răspunde, ca să-i acorde durerii atenția completă.

– Nu chiar, spuse ea.

– Te-a rănit.

Îi mângâie cu dosul degetelor obrazul, la fel cum făcuse înainte, căci îi era imposibil să reziste tentației. Pielea ei era la fel de moale precum petalele florilor de măr. Să o vadă afectată îl duru într-un fel pe care nu și-l putu explica.

– Nu la fel de mult cât te-a rănit pe tine, răspunse ea, atentă la ceea ce făcea. Nici așa cum probabil că vei fi rănit dacă vei continua să te lupți cu fiecare bărbat care rostește vreun cuvânt imprudent despre noaptea petrecută de noi în New Forest.

Expresia ei era gravă, la fel ca și vocea sa. Era uimit că îi vorbea despre prevenirea durerii lui în timp ce îi împungea pielea cu un ac, deși nu comentă nimic.

– Ai vrea să-i ignor? o întrebă el în schimb.

– Dacă reacționezi la vorbele lor, asta îi face pe ceilalți să creadă în logodna noastră ciudată. Va fi mult mai greu să ieşim din povestea asta la un moment dat.

– Dacă las să treacă vorbele pe lângă mine poate părea că nu îmi pasă de bunul tău renume sau de al meu.

– Să tot dai târcoale morții doar pentru că iapa mea a luat-o la goană prin pădure cu mine-n şa mi se pare cea mai mare nesăbuință.

– Nu ăsta a fost planul meu. Îşi ridică mâna când ea deschise gura să vorbească din nou. Tu ce ai face? Trebuie să joc rolul unui bărbat aflat pe cale să se căsătorească, altfel apar drept laş. După ce i-am făcut pe şapte sau opt să-şi retragă cuvintele, poate mai puțini vor fi dornici să se confrunte cu mine.

Făcu ochii mari, iar albastrul parcă se întunecă mai tare când îi întâlni pe-ai lui.

– Trilborn vorbea despre o jumătate de duzină.

– A pierdut şirul, spuse Ross scurt.

Să împrăştie venin pe oriunde mergea era atât obiceiul, cât şi plăcerea vechiului său duşman. Ea făcu o grimasă, după care vorbi:

– E prea mult.

– Chiar dacă individul a spus că am profitat de tine? N-am să las nepedepsită o asemenea insultă.

– Şi ar trebui să cred că ai luptat pentru acest motiv, nu?

Multe femei ar fi făcut-o, măcar pentru faptul că le-ar fi absolvit de vină. Ar fi trebuit să ştie că Lady Catherine era diferită.

– Sunt încântat să lupt pentru onoarea ta, spuse el, iar vocea îi răsună adânc în piept, având în vedere că nu pot face nimic altceva.

Ea îl privi în ochi – două izvoare albastru-închis – timp de câteva momente nesfârşite înainte de a vorbi:

– Atunci crezi că am nevoie de cineva care să mă apere.

– Da, spuse el, încuviințând, asta cred.

Clătină uşor din cap, îndreptându-şi atenția la ceea ce făcea şi scoțând un oftat.

– Poate ai dreptate.

Termină repede sarcina şi legă ultima cusătură cu un mic nod, plat. El fu atât de surprins că terminase, că de-abia simți când se aplecă să rupă ața cu dinții chiar deasupra nodului şi scoase acul. Sau poate că de vină erau vederea capului ei acoperit de voal atât de aproape de poala lui, atingerea buzelor ei pe pielea abdomenului, greutatea sânilor ei pe coapsa lui goală. Da, şi faptul că era foarte conştient de propria goliciune nu ajută cu nimic, căci tot ce trebuia să facă pentru a o avea era să-şi dea jos tartanul şi s-o tragă pe podea lângă el.

Corpul lui deveni rigid într-o agonie atât de puternică, încât îşi simți ochii umezindu-se. Rămase fără suflare şi parcă nu mai putea gândi, guvernat de instinct şi de o nevoie disperată. Pentru că nu putea să se mişte fără să o atingă, rămase stană de piatră în timp ce ea se ridică în picioare şi, fără să remarce în vreun fel starea lui, începu să-i bandajeze rana.

Strânse din buze atât de tare, că aproape dispără în timp ce se concentra. El mai observase asta înainte, dar acum ar fi vrut să urmeze acea linie ascunsă, să le elibereze, să le provoace şi să le dezmierde până când deveneau moi, pline şi umede în timp ce se deschideau pentru el. Voia să-i cuprindă fața în mâini şi să dezmierde cu o mie de sărutări vindecătoare pielea ei rănită. Dorea să-i scoată vălul şi să-i elibereze părul, să-şi treacă degetele prin el până când i se întindea pe spate şi pe umeri ca o mantie strălucitoare. Tânjea să o elibereze de metrii aceia de material sufocant pe care îl purta, să desfacă acele de păr şi fundele, întâmpinând cu bucurie pielea pe care o descoperea până când ar fi fost goală şi ca o trestie în brațele lui.

Fără să bănuiască nimic din toate acestea, ea făcu un tampon de pânză şi îi presă rana, îl legă cu o altă fâşie încercuindu-l cu brațele şi trecând capetele pe acolo şi înapoi prin față. Era atât de aproape, atât de aproape încât el simți mirosul ei de lavandă şi trandafir, parfumul cald al părului ei. Îşi ținu respirația când ea îi înfăşură talia cu o îmbrățişare mult prea scurtă, o mai înfăşură o dată şi apoi începu să facă un mic nod lat.

Ceva din nemişcarea lui probabil că îi atrăsese atenţia. Se uită în sus, întâlni flacăra din ochii lui şi-i scrută expresia încordată a chipului.

Timp de câteva secunde lungi, ea nu se mişcă. În liniştea bruscă, sunetul tern care cădea de pe cărbunii din vas era ca o şoaptă lină. Încetul cu încetul, ochii ei deveniră la fel de întunecaţi precum cerul înainte de o furtună de vară. Un fior îi străbătu braţele, ajungând la mâinile care se odihneau pe trupul lui.

Îşi desfăcu buzele în sfârşit, iar el fu pierdut. Era pierdut şi se temea că aşa avea să fie pentru totdeauna.

Capitolul 7

Era atât de aproape, atât de aproape de scoţian. Îi vedea fiecare dintre genele groase şi negre care îi mărgineau pleoapele, îi vedea albul ochilor din jurul irisurilor albastru-închis. Sesizase cicatricea subţire care îi secţiona o sprânceană şi umbra vag albăstruie a bărbii de sub piele. Curbele ferme ale gurii sale erau incredibil de ispititoare, aproape că le putea simţi căldura, moliciunea. Parfumul lui de plante, poate de la vreun săpun scoţian, o învăluia. Ea simţi, cu un instinct pe care nu şi-l putea explica, forţa pe care o ţinea în frâu şi preţul pe care îl plătea pentru asta.

Ar fi trebuit să se retragă, ar fi trebuit să plece spunând ceva banal. Ar fi fost cel mai înţelept lucru, cel mai bun lucru pentru amândoi.

Dar nu putu să o facă. Muşchii nu mai răspundeau voinţei sale. Mintea îi era goală, cu excepţia amintirii trădătoare a vocii lui Marguerite care murmura un argument periculos: „Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi... să îngădui mângâierile care pot duce la... la explorarea petalelor moi şi a miezului fierbinte?"

Nu se aflau în grădină, dar aceasta era o oportunitate care era posibil să nu se mai ivească vreodată. Visase la un astfel de moment, exact cum îi spusese lui Marguerite. O, da, visase la asta.

În plus, era mult mai conştientă decât şi-ar fi dorit de virilitatea lui Ross Dunbar acolo, lipsit de veşminte în camera de fecioară pe care ea o împărţea cu Marguerite. El era atât de lat în umeri, atât de masculin, surprinzând strălucirea caldă de bronz a vasului cu cărbuni în puterea fermă a muşchilor săi bine conturaţi. Urechile lui, curba gâtului său, părul, toate o fascinau. Cârlionţii moi de pe piept îi făcură poftă să-şi treacă degetele prin ei, să se bucure de atingerea ca de mătase, să le urmeze calea care se îngusta în jos, sub faldurile tartanului său.

Nu se mişcă, nu îşi ridică ochii de pe conturul ferm al buzelor lui. Inima îi bătea cu putere, cutremurându-se sub corsaj. Mâinile începură să-i tremure şi ele când trase de capetele bandajului şi făcu un nod strâns. Poate că se aplecă extrem de puţin, poate că oftă. Cu toate acestea, ochii nu îi închise, nu până când chipul lui nu se apropie şi gura lui nu i-o atinse pe-a ei.

Era atât de cald. Respira o căldură care o învălui şi o făcu să tremure. Gura lui era fierbinte pe răcoarea buzelor ei, înfierând-o într-atât încât căldura ei interioară crescu şi o egală pe-a lui. Buzele o furnicau, declanşând mici vibraţii care îi cuprinseră întreg trupul şi se adăpostiră în partea inferioară a corpului ei. Pielea de pe braţele şi umerii lui se simţi ca o catifea pe marmura caldă când îşi plimbă palmele peste ea. Îi simţi forţa dură, posesivă când el îşi petrecu braţul după talia ei şi o trase la pieptul lui, simţi mângâierea celeilalte mâini a lui pe mătasea rochiei, oprindu-se pe curba taliei înainte de a pune stăpânire pe sânul ei cu degete delicate.

Un geamăt înfundat, pe jumătate protest, pe jumătate predare, îi răsună în gât. Cât de diferită era atingerea lui de cea a lui Trilborn de mai devreme. Mâna lui Ross o legăna, făcând-o să tremure în timp ce carnea se înfiora, dornică de a-l simţi. Îşi plimbă palma peste umărul lui gol, apoi îşi trecu degetele prin părul său. Şuviţele de mătase îi mângâiară degetele, umplând golul dintre ele, determinând-o să-l simtă cu atâta intensitate că era aproape dureros.

Gustul gurii lui era la fel de dulce şi de ameţitor precum cel mai bun vin. Se trezi fermecată de frecarea blândă a limbii lui – care

îi aprinse o vâlvătaie adânc în interior – şi de pieptul lui tare ca piatra lipit de sânii ei, de bătaia puternică a inimii sale. Şi mai simţi, cu uimire şi emoţie, mădularul lui ferm lipit de coapsa ei, creându-i o senzaţie atât de diferită de împunsătura aspră a lui Trilborn.

Era în flăcări, arzând de o dorinţă atât de primitivă că o simţi aproape de nestăpânit. Atingerea uşoară a degetului său mare pe vârful sânului ei, mângâierea gingaşă şi fermă în acelaşi timp o aţâţară dincolo de orice imaginaţie. Nevoia de a fi mai aproape de el, de a-l simţi pe pielea ei goală era atât de presantă că gemu din nou.

– O, scumpo, îi şopti el pe buze, răsuflarea lui caldă făcând-o să se înfioare.

Şi, auzind întrebarea indirectă, de-abia conştientiză rafala de aer care intră atunci când uşa se deschise, sau târşâitul peste prag al papucilor de pâslă, înainte de a se opri brusc.

– Ferească-ne sfinţii!

Gwynne. Era Gwynne.

Cate icni, venindu-şi atât de brusc în fire că se simţi buimacă timp de câteva secunde fără sfârşit. Desprinzându-se din braţele lui Ross, făcu un pas înapoi, îşi aranjă vălul, care se mişcase din nou.

– În sfârşit... Iată-te, Gwynne, spuse ea în grabă. Domnul a fost rănit şi a avut nevoie de ajutor.

– Da, coniţă, văd, spuse slujnica, punându-şi mâinile în şoldurile late, şi dumneata i-l ofereai.

Cate ridică o sprânceană, încercând să-şi impună autoritatea.

– N-ai fost aici să te ocupi de asta. Acum... acum are nevoie de îmbrăcăminte curată, din moment ce cămaşa dumnealui este ruptă şi însângerată, după cum vezi, şi nu poate pleca dezbrăcat. Du-te şi găseşte-i ceva de îmbrăcat.

– Şi unde aş putea găsi veşminte?

– În camera mea, răspunse Ross când Cate ezită, în impas. Îţi dau permisiunea să cauţi în lucrurile mele şi să-mi aduci ce am nevoie.

Dacă era supărat vreun pic că fusese găsit pe trei sferturi gol în camera unei tinere de familie bună, nimic nu i se citea pe faţă, nu părea deloc stânjenit că fusese descoperit cu ea în braţe. Poate că era obişnuit cu astfel de întâmplări sau nu-i păsa de ceea ce putea crede despre el o slujnică.

Cate nu putea fi chiar atât de calmă. Gwynne fusese slujnica mamei ei din ziua în care se căsătorise şi fusese dădaca lui Cate şi a surorilor ei. Gwynne era singura mamă care le mai rămăsese după ce a lor murise pe când ele erau doar nişte copile. Avusese grijă de ele şi le ajutase să treacă peste nenumărate boli şi supărări, le protejase de mânia fratelui şi a tatălui lor vitreg până când aceştia muriseră, le împărtăşise necazurile şi bucuriile. Făcea parte din familie.

– Te rog, Gwynne, se rugă ea încordată. Îţi voi explica, dar nu acum.

Femeia îi căută ochii, cu privirea tulburată, dar nu lipsită de compasiune. După o clipă, ea încuviinţă scurt.

– Da, spuse ea, deşi n-o să-mi ia mult să fac asta.

Era un avertisment, dacă mai era nevoie de unul. Şi nu era. Momentul, atât de plin cu pericole de nenumit, trecuse. Când uşa se închise în urma lui Gwynne, Cate se duse unde îi căzuse cămaşa lui Ross. O ridică, o scutură şi o cercetă, remarcând lăţimea umerilor lui şi umbra întunecată a sângelui care o pătase.

– Pata poate ieşi dacă este băgată în apă, zise ea, cu vocea aspră şi nu tocmai relaxată. Dacă iese, eu sau Gwynne ţi-am putea-o coase.

– Uită de ea, răspunse Ross. Unele lucruri nu mai pot fi reparate.

Se uită la el, după care îşi mută privirea, alertată de o sugestie din glasul lui care spunea mai mult decât cuvintele.

– Trebuie să perseverezi înainte de a putea fi sigur.

– Nu întotdeauna. Câteodată, prejudiciul este evident.

Ea se încruntă, ţinându-se ocupată cu împăturitul cămăşii şi împingând-o cu fermitate în apa colorată în roşu care rămăsese în lighean.

– Şi atunci ce faci?

– Te adaptezi. Încerci să te descurci şi-aşa, sau o iei de la capăt.

Îşi simţi ritmul intens al inimii, tensiunea din partea inferioară a corpului şi ceaţa din minte. Se hotăra ceva foarte important în acel moment, iar ea nu putea fi sigură despre ce era vorba sau care ar putea fi consecinţele acestui lucru. Când vorbi din nou, cuvintele de-abia se auzeau.

– Şi cum va fi în cazul nostru?

– Of, ştii, Cate. O ştii încă de la început.

Se temea că aşa era. Se temea foarte mult.

Rana lui Ross se infectă. Nu era o surpriză prea mare, în ciuda apei sărate a lui Cate, pentru că fussese tăiat de lama murdară a lui Trilborn. Rămase în camera lui, foindu-se neîncetat cu trupul străbătut de frisoane, dormind mult şi sărind peste mese. A doua zi, slujnica lui Cate se năpusti în camera lui cu o tavă cu pâine, supă de pui şi un ulcior cu apă. Îl dojeni că nu venise în sala cea mare, îl bătu la cap, îl forţă să mănânce un pic şi să bea mult, îi schimbă lenjeria de pat plină de sudoare şi îl lăsă simţindu-se mult mai confortabil. Se întoarse şi-n a treia, şi-n a patra zi. Uneori, venea şi în timpul nopţii, deşi atunci semăna uimitor de mult cu stăpâna ei, iar părul ei lung şi blond îi mângâia pielea înfierbântată precum o sută de degete mici când îl spăla cu buretele înmuiat într-o apă atât de rece încât parcă era dintr-un lac îngheţat. Mâinile îi erau blânde, dar pielea tot i se făcea de găină când îi schimba bandajul, îi descurca părul, îi freca faţa cu o cârpă.

În cea de-a cincea zi, era agitat, iritabil şi era scos din fire de fiecare zgomot în timp ce febra creştea din ce în ce mai tare. Când doi idioţi din odaia alăturată începură să se certe din cauza unei crestături într-un coif, se ridică din pat, îi dădu cap în cap şi, slăbit precum un terci apos din cauza efortului, se întoarse în camera lui. În câteva clipe, era scăldat în sudoare, dar suficient de calm încât să doarmă de la slujba de dimineaţă până la vecernie.

Trezindu-se în mijlocul celei de-a şasea nopţi, simţi o dorinţă acerbă de a-şi arunca tartanul pe el şi a înşeua un cal ca să plece din această închisoare autoimpusă. Îşi dorea, avea nevoie

să întreprindă o incursiune şi să-şi măsoare atât spiritul, cât şi forţa cu un duşman. Nu conta dacă asta însemna să ţină în siguranţă vitele familiei Dunbar sau să fure animalele de la vecinii lui, atâta timp cât făcea mişcare, în aer liber, noaptea, în această ultimă zi sau două din sezonul incursiunilor. Destul de repede, nopţile aveau să devină prea scurte, nutreţul pentru cai prea puţin, iar vitele prea slăbite ca să fie supuse unor condiţii dure de călătorit în turmă. Prădăciunile urmau să ia sfârşit până la primăvară.

Stând şi uitându-se în întunericul luminat doar de un rest dintr-o lumânare de seu, se gândea că probabil nu va mai merge niciodată cu prietenii şi cu bărbaţii din familia sa să facă ravagii în tabăra celor care se ridicau împotriva lor. Vor merge fără el, aşa cum probabil că făcuseră în aceste câteva săptămâni de la Sfântul Mihail. El va rămâne blocat aici, în Anglia, pentru veşnicie, uitat de toţi ai lui.

O parte din melancolie se datora pierderii prietenilor săi şi a garanţiei legăturilor de sânge, o altă parte, izolării şi slăbiciunii pricinuite de cât zăcuse în pat. Ca să înrăutăţească lucrurile, la toate astea se adăuga şi recunoaşterea prăpastiei care se căsca între el şi Lady Catherine Milton.

El fusese cel care îi dăduse de înţeles că relaţia lor nu avea nici un viitor. În condiţiile acestea, ar fi fost de-a dreptul nătâng să se văicărească pentru că ea nu-şi făcuse apariţia. Adevărat, îşi trimisese slujnica, ceea ce putea fi interpretat ca o dovadă de îngrijorare, dar ea nu venise să-i şteargă fruntea sau să-l scape de plictiseală.

Nu ar fi avut cum să rămână, desigur. I-ar fi spus să plece imediat. Cu toate acestea, ar fi putut să încerce.

Nu avea dreptate şi ştia asta. Amândoi erau conştienţi că nu putea fi nimic între ei, căzuseră de acord asupra acestui fapt de două ori. Dacă ea ar fi fost văzută în apropierea camerei lui, asta ar fi putut avea consecinţe dezastruoase pentru amândoi. Zvonul ar fi circulat la Curte mai sălbatic decât o vrabie pierdută printre stindardele şi flamurile care acopereau plafonul sălii mari. Ar fi urmat să fie căsătoriţi înainte de cântatul cocoşului.

Singurul lucru mai rău ar fi fost să fie prins strecurându-se în odaia ei, în creierii nopții. În acest caz, el putea ajunge pus în lanțuri.

Cu toate acestea, el luase varianta în considerare, în special atunci când era pe jumătate nebun din cauza febrei. Îl va primi, toată numai zâmbet și gingășie, cu brațele deschise, sau va trezi palatul împotriva lui? Doar faptul că știa că dormea împreună cu sora ei îl împiedică să coboare din pat și să afle. Tânăra Marguerite nu va ezita nici o clipă înainte să strige străjerul. Asta dacă nu i-ar crăpa țeasta cu un vătrai înainte. Și nu era lipsit de orice speranță că se putea gândi să o ispitească pe Cate, luând-o din pat în timp ce Marguerite dormea alături de ea?

Avea nevoie de o femeie. Asta era problema. Trecuse prea mult timp. Între disprețuirea dezmierdărilor domnițelor de la Curte, care îl priveau ca pe un barbar care le-ar putea arăta pasiunea lui dură, și evitarea femeilor stricate care își vindeau corpul prin podul unor taverne și pe alei, el rămăsese fără nimic. De-abia își mai putea aminti ultima sa întâlnire, dar i se părea că fusese cu Sadie, fiica fierarului, care mirosea a metal fierbinte șlefuit, a busuioc sălbatic și a vânt din Solway. Se năpustiseră unul asupra celuilalt cu duritate în acea zi în tufăriș, două corpuri care se îmbrățișau, se țineau, se izbeau unul de altul fără nici o pretenție în afară de aceea de a profita de moment. După ce se terminase, Sadie plecase cu fustele foșnind, aruncându-i un zâmbet satisfăcut peste umăr.

În fanteziile lui febrile din timpul zilei, precum și în visele din miez de noapte, Cate era cea care îi zâmbea și își unduia șoldurile. Ea îl lăsa întins acolo în iarbă, în costumul lui Adam, în timp ce-și dorea ca ea să rămână și să doarmă în brațele lui. Sărutul ei îi bântuia orele nopții, amintirea revenind cu o sensibilitate, o gingășie naturală și suspine blânde atât de intense, că se trezea gemând cu voce tare din nevoia de mai mult.

În seara zilei a opta, sau poate că era a noua, un mesager veni în camera lui. Ross se dădu jos din pat când auzi bătăile din ușa sa, apoi porni spre musafir, proferând blesteme până ce chipul i se lumină. Bărbatul de la ușă era vărul lui, Liam, înalt și voinic,

cu părul de culoarea armurii ruginite și un zâmbet care i se întindea pe jumătate din față. Îl lovi pe Ross în umăr atât de tare, că aproape îl trimise la podea în starea lui slăbită, apoi îl luă și îl așeză pe pat.

– Arăți ca voma de pisică pe o grămadă de bălegar, frățioare, rosti el cu diplomația-i tipică. Ce naiba ți-au făcut?

Dură ceva timp până îl puse la curent cu noutățile. La final, Liam clătină din capul lui cu chip aspru.

– O pacoste în toată regula. Alde Trilborn nu este creatura cea mai vicleană de sub cerul lui Dumnezeu, dar este suficient de șiret încât să ajungă. Crezi că a vrut să te trimită pe lumea ailaltă?

– O, sigur, deși nu putea ști că îi voi surprinde pe el și pe Lady Catherine, recunoscu Ross. El doar a vrut să facă cât mai mult rău posibil când a avut ocazia și m-ar fi rănit și mai rău dacă nu l-aș fi blocat cu pumnalul meu.

– Fiindu-i atât de frică de tine.

– Sau atât de hotărât să aibă domnița.

– Ca să-i facă în ciudă unui Dunbar.

– Sau pentru că nu numai că oftează după ea, dar are nevoie și de proprietățile, și de veniturile ce constituie zestrea ei.

Liam îi aruncă o privire înțeleaptă.

– Și tu nu vrei nici în ruptul capului să îl lași să o aibă.

– Nu am spus niciodată asta.

– Nici nu e nevoie, se citește pe fața ta. Dar nu se va întâmpla. Nu se va întâmpla niciodată.

Ross știuse măcar atâta lucru, deși o furie lentă începu să clocotească în interiorul lui când auzi pe altcineva subliniind clar adevărul.

– Ai venit să-mi transmiți asta, nu?

– Moșierul parcă a luat-o razna de când a primit mesajul regelui Henric. A urlat și a zbierat ca scos din minți, să știi, amenințând să te biciuiască din cauză că te-ai încurcat cu o englezoaică. Rezultatul a fost un jurământ clar că nu te va mai recunoaște de fiu dacă îndrăznești să-i dai femeii numele Dunbar. A spus că puteți să aveți oricâți bastarzi îți poftește inima, în timp ce ești oaspetele lui Henric, dar să nu intri cu ea pe ușa bisericii.

Ross pufni revoltat.

– Mă reneagă, deci?

– Căsătorește-te cu ea și poți să te numești saxon. De fapt, moșierul a vorbit despre cum te-ar trimite pe lumea ailaltă dacă ți-ai arăta fața pe pământurile clanului Dunbar.

Bătrânul făcuse mare zarvă, desigur, cum altcumva putea să se asigure că i se va face voia?

– Ai venit să-i aduci lui Henric la cunoștință refuzul?

Liam chicoti și își bătu cu palma în genunchi.

– Nu, nu eu. Ce-a avut bătrânul moșier să-i spună a transmis prin mesagerul regelui la timpul potrivit. Iar ceea ce a spus a fost că trebuie să se gândească mai mult la chestiune, având în vedere că Iacob al nostru consideră uniunea a fi atât de potrivită.

– Regele Iacob și-a dat binecuvântarea?

– Da, fiind atât de încântat de tratatul semnat între el și Henric al Angliei, încât ar fi de acord cu orice ar putea ajuta.

– Deci, a lăsat ușa deschisă, diavolul ăla bătrân, în timp ce s-a asigurat că eu nu îi voi trece pragul.

– Ceva de genul ăsta, fu Liam de acord.

– Ciudat că Henric nu mi-a spus nimic.

– Păi nu, de ce ar fi făcut-o, dacă încă mai crede că te poate convinge? Sau să-i permită doamnei să încerce? Deși nu mă pot gândi ce fel de femeie trebuie să fie, încât el este atât de înclinat să o dea pe mâinile unui scoțian ticălos.

– O vrăjitoare sau ceva de genul ăsta.

Liam se trase înapoi, făcând ochii mari.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva!

– Era doar o glumă, zise Ross, dându-i vărului său o palmă în moalele capului. Cred că Henric face un joc ascuns, cu ochii în patru după niscaiva răscoală.

– Din cauza zvonurilor despre nu știu ce prinț care cică n-ar fi așa de mort cum credeau toți? Am auzit de asta dincolo de hotar, precum și de frământări în York, care a fost ținutul natal al răposatului rege Richard. Exact ceea ce ne trebuia, încă o încăierare mică între trandafirul alb și cel roșu, urmată de un alt rând

de capete retezate înfipte în țăruși ca să servească drept hrană pentru corbi.

– Atâta timp cât nu sunt capete de scoțieni.

– O, da.

– Atunci nu e nici un indiciu că regele Iacob intenționează să se amestece în această chestiune.

– Nici unul de care să fi auzit, el fiind ocupat să se îngrijoreze din cauza unei mici rebeliuni din ținuturile proprii.

Liam zăbovi doar cât să-i dea veşti despre clanul Dunbar – cine se născuse, cine se căsătorise, se îmbolnăvise, murise sau fusese ucis. Se plânse de plictiseală, căci îi promisese moșierului că va avea grijă să se comporte cum trebuie, deși râsese și el la o farsă nemaipomenită făcută celor din clanul Johnstone, când vreo șase bărbați din familia Dunbar se îmbrăcaseră în blăni de oaie într-o noapte cețoasă și furaseră destule vite cât pentru un adevărat festin.

Când vărul său plecă să-și potolească foamea și setea după călătoria lungă, Ross rămase cu ochii la pereții camerei sale, analizând în minte tot ceea ce fusese spus.

Știuse cum va reacționa tatăl său, deci nu fusese cine știe ce surpriză din punctul acesta de vedere. Lipsa unui refuz simplu și verde în față pentru Henric se datora mai mult faptului că avea nevoie de timp să întoarcă chestiunea pe toate părțile, nicidecum nu vădea vreo preocupare pentru bunăstarea fiului său. Se gândise că Ross putea avea grijă de el și singur, și așa și era, avea dreptate. Atunci de ce primul lui impuls fu de a-l sfida pe tatăl său? Ce înclinație groaznică îl făcea să ignore ordinele și amenințările tatălui său și să facă ceea ce voia?

Ce voia...

Înjurând, Ross se ridică de pe pat. Spălându-se cu apa rece din ligheanul său, îndepărtă mirosul de sudoare de pe piele și din păr, și alungă apatia bolii. Își legă o pânză curată peste tăietură, care era o linie de un roșu intens, fixată cu o cusătură îngrijită făcută cu ață neagră. Trăgându-și pe el cămașa lungă până la coapsă, își plie tartanul în jurul lui în falduri până la genunchi, își puse centura și geanta tradițională deasupra și acoperi totul

cu vesta din piele. Câteva momente mai târziu, ieşi din cameră trântind uşa şi se îndreptă spre sala cea mare.

Mirosul proaspăt de verdeaţă îl izbi de cum intră, împreună cu fumul şi lumina unui foc mare care trosnea în cămin. Aruncând o privire spre buşteanul enorm tradiţional care se aprindea în cadrul ceremoniei focului, şi care acum ardea în vatră, Ross îşi dădu seama că trebuia să fie Ajunul Crăciunului, că sărbătoarea se apropiase în timp ce el zăcuse în pat. Amestecate cu parfumurile neobişnuite ca de sevă de copac erau şi arome de friptură, pâine caldă şi bere.

Pentru o clipă, se simţit ameţit, aproape bolnav, atunci îşi dădu seama că era îndeajuns de înfometat încât să se lupte cu câinii pe sub masă pentru oase. Se îndreptă cu paşi mari spre capătul celei mai apropiate bănci, îşi făcu loc şi îl trase de cămaşă pe băiatul care trecea pe lângă el cu felii mari de pâine, calde şi crocante.

După ce mesele au fost strânse şi rânduite la perete, lui Ross i se alătură Lady Marguerite. Aruncă o privire în spatele ei după Cate, dar logodnica lui părea să fie ocupată cu regina, ţinându-i un bol cu apă condimentată, în timp ce Alteţa Sa îşi înmuia degetele în ea ca să le cureţe. Sora mai mică părea să nu aibă ce face fără Cate prin apropiere, aşa că se apropiase cu un aer care îi spunea că prezenţa lui era la fel de bună ca oricare alta.

Ross nu se lăsă păcălit. Domniţa punea ceva la cale, deşi el nu era sigur că era gata să audă ce.

– Deci ai binevoit să ne onorezi cu prezenţa din nou, domnule, spuse ea oprindu-se şi rezemându-se de unul dintre stâlpii de sprijin care erau dispuşi în perechi în centrul sălii. Nu eram hotărâte dacă să trimitem un preot pentru ultimele ritualuri sau să anunţăm gărzile că aţi evadat.

– Dar nu aţi făcut nici una, nici alta.

– Ambele au părut premature, având în vedere raportul lui Gwynne despre proasta dumitale dispoziţie. I-ai aruncat cu o cizmă în cap aseară.

– A vrut să mă scalde.

– Atunci înseamnă că aveai nevoie de o baie.

Sora mai mică a lui Cate avea un chip inteligent şi nişte ochi mari, căprui, suficient de întunecaţi cât să ascundă tot felul de secrete. Părul ei frumos, şaten-deschis era cu câteva nuanţe mai închis decât pletele blonde ale lui Cate, şi nu era la fel de înaltă. Părea un pic fermecată, oricum misterioasă, o impresie sporită în această seară de o rochie de Crăciun dintr-o catifea de culoarea mării, purtată pe sub o tunică în nuanţa lavandei, care era cusută cu sori mici şi luni din aur şi argint şi picături din sticlă colorată. În plus, era atât de stăpână pe sine şi de neafectată de orice putea spune Ross, încât acesta nu putu rezistă tentaţiei de a o scoate din pepeni.

– Sau poate doar am preferat ca altă femeie să ţină cârpa, spuse el cu cel mai bun accent scoţian pe care îl avea. Din păcate, nu era nici una pe aproape.

– Sora mea, vrei să spui.

– Dacă voia.

– A făcut multe eforturi să se abţină, n-am nici o îndoială, spuse calmă sora lui Cate, dar a reuşit cu ajutor de la Maica Domnului.

Ross îşi simţi ceafa arzându-i la sugestia că Lady Cate ar fi putut să-şi dorească să fie cu el. Dar asta înainte să vadă sclipirea din ochii tinerei care îi spuse că îl lua în zeflemea.

– Vrăjitoare mică!

Marguerite păli.

– Nu spune asta!

Surprins de supărarea ei, îi întinse o mână pentru a o linişti.

– Nu am vrut...

– Să nu spui niciodată asta, nici chiar în glumă, te rog, rosti ea cu sinceritate. Sunt persoane care nu au deloc simţul umorului când vine vorba despre aşa ceva.

Avea dreptate, desigur. Şi el nu fu bucuros, în final, să o vadă atât de agitată.

– Îmi cer mii de scuze.

– Sinceră să fiu, mi-e teamă că Trilborn mă vede în această lumină, la fel ca şi pe Cate. Este superstiţios, altfel ar fi avut-o pe sora mea cu mult timp în urmă. Dacă va fi vreodată obligată

să se căsătorească cu el, o acuzație de vrăjitorie va fi o modalitate convenabilă să scape de ea.

– În timp ce i-ar păstra moșiile, desigur.

Marguerite îl privi un moment lung, o încruntare mică marcându-i trăsăturile plăcute. Ross avu sentimentul deloc confortabil că este comparat cu Trilborn. Era altceva la mijloc, o speculație ciudată de care lui nu-i păsa deloc.

– Și dumneata? întrebă ea în cele din urmă. O vei prețui pe Cate, sau vei scăpa de ea cât mai curând după ce îți va furniza un moștenitor sau doi?

Furia care puse stăpânire pe el ieși la suprafață cu un mormăit.

– Ce fel de întrebare e asta?

Ea nu clipi, ceea ce sugeră că bravura putea fi ereditară în familia lor.

– Una care necesită un răspuns simplu.

– Dacă aș putea să mă căsătoresc cu ea, nu aș lăsa-o să plece, nu aș face niciodată asta.

– Și dacă ai întâlni-o într-o grădină de trandafiri în amurg?

Era imposibil să întrebe ceea ce credea el. Dar dacă făcea asta?

– Am... am înfrunta spinii împreună.

– Deci te-ai putea îndrăgosti de ea, dacă ai încerca cu adevărat.

El scoase un hohot scurt.

– Cu ce scop, când ea este o englezoaică din aristocrație, iar eu un simplu tâlhar de la hotare?

– Nu aș spune „simplu". Marguerite îl privi o clipă, luând un colț din vălul ei, mușcând din el, apoi lăsându-l să cadă iar, după care adăugă: Tatăl dumitale este moșier și dumneata vei fi la fel când va muri el. Asta bineînțeles dacă supraviețuiești.

– Dacă?

– Ești în pericol, deși este interesant că ai fost cât pe-aci să mori și nu s-a întâmplat.

– Trebuia? întrebă el cu o suspiciune în vocea aspră.

– Mulți au făcut-o, cei care au încercat să ne facă mirese înaintea dumitale.

– Vorbești despre blestemul ăla ridicol.

El crezuse pentru o clipă că se referea la tăietura de cuțit și la nevoia lui Trilborn de a scăpa de el.

– Desigur. Am crezut... dar nu contează. Ea scoase un oftat. E păcat, într-adevăr. Întorcându-se, se îndepărtă de el de parcă nu mai reprezenta nici un interes pentru ea.

Privind-o pe sora lui Cate plecând, Ross se temea că i se pecetluise soarta prea devreme. Era un verdict pripit. Moartea nu avea să-l ia așa de ușor.

O senzație de furnicături în ceafă îl făcu să se întoarcă atunci, exact la timp ca să evite o lovitură directă de cot în partea în care avea rana. Lovitura deviată fu suficientă însă să-l lase fără aer în piept și să-i facă simțurile s-o ia razna pentru o clipă.

– Ia te uită, Dunbar, spuse Trilborn, oprindu-se mult prea aproape de el, ce surpriză să te vedem în carne și oase. Eram sigur că următoarea ta apariție va fi în lințoliu.

Capitolul 8

Cate fu conștientă de prezența lui Ross în clipa în care acesta intră în sala cea mare. Deși părea tras la față și era palid, nimeni altcineva nu avea aerul lui de conducător sau capacitatea de a domina totul din jur. Nimeni nu poseda grația lui naturală sau trăsăturile misterios de frumoase. Desigur, pe de altă parte, puțini purtau tartan, deși mai erau câțiva scoțieni la Curte drept garanție pentru tratatul cu Henric.

Inima îi bătea cu putere, amenințând să-i iasă din piept. Îl urmări cu privirea până când se făcu nevăzut undeva în capătul sălii imense. Dintr-odată, seara festivă părea de două ori mai veselă.

Pe ferestrele și ușile sălii erau atârnate ghirlande de ilice cu boabe roșii, dafin și iederă, intercalate cu crenguțe groase de vâsc și alte ramuri de copaci veșnic verzi, care își răspândeau parfumul în aerul cald. Mai multe ghirlande ornau marginea din față a podiumului, unde era masa regelui, și încadrau brațele Maiestății

Sale pe peretele din spatele său. Recipiente făcute din mere în care erau înfipte cuişoare erau puse în boluri aşezate de-a lungul mesei, în timp ce panglici late erau aşezate în rânduri colorate printre ele. În spatele acestora, Henric şi regina lui, cu slujitorii lui la dreapta şi domniţele ei la stânga ei, îşi savurau vinul şi aşteptau să li se prezinte programul de distracţie.

Cate, împreună cu mai multe alte doamne invitate de regină, coordonaseră pregătirile. Decoraţiunile erau menite să dureze şase săptămâni, de acum şi până la sărbătoarea Întâmpinării Domnului. Masa dură însă atât de mult timp, încât ea începu să se întrebe dacă vor rezista până la sfârşitul serii.

În cele din urmă, brânza şi nucile fură strânse, iar mesele mai mici fură desfăcute şi aşezate lângă perete. Pantomima care avea să fie prezentă de către o trupă de actori ambulanţi era pe cale să înceapă. După aceea urma dansul pe muzică de harpă, lăută şi scripcă, începând cu un colind. Apoi alte distracţii vor umple timpul până la „mesa lui Hristos" de la miezul nopţii, care preamărea sosirea luminii mântuirii în ceasul cel mai întunecat din cea mai întunecată zi din toiul iernii.

Pantomima nu se numărase niciodată printre preferinţele lui Cate şi nu îi dusese dorul după ce fusese interzisă în urma unui oribil *Danse Macabre* pus în scenă de Maestrul de Ceremonii al lui Henric la Westminster, cu câteva luni înainte. Era surprinzător că actorii de pantomimă fuseseră primiţi în palat în această seară. Presupuse că tradiţia prezenţei lor în timpul sărbătorii de Crăciun era prea puternică pentru a fi înlăturată, sau regele îşi dorea să înlocuiască amintirile vechi cu unele noi. Când oamenii cu feţe pudrate cu alb şi costume bogate veniră în faţă, ea se întoarse în căutarea siluetei înalte a lui Ross.

Iată-l, cu un umăr rezemat de stâlpul de sprijin cel mai apropiat de intrare. Probabil că avusese o discuţie cu Marguerite, pentru că tocmai se îndepărta de el. Felul în care îşi ţinea umerii sugera o resemnare care o făcu pe Cate să se încrunte în timp ce se întreba despre ce discutaseră oare. Trebuia să-şi întrebe sora când vor fi singure.

Prinse cu colţul ochiului o mişcare bruscă şi se întoarse. Lui Ross i se alăturaseră trei bărbaţi. Ea făcu un pas rapid când văzu că unul dintre ei îl lovi în dreptul rănii şi scoţianul se feri. Furia puse stăpânire pe ea când îşi miji ochii şi zări pieptarul negru al bărbatului care încercase să-l lovească pe Ross pentru a redeschide plaga. Deşi stătea cu spatele la ea, l-ar fi recunoscut oriunde.

Cu siguranţă nu spera să obţină altceva decât să-l ataţe pe Ross şi să îl provoace la un duel cu săbiile, în condiţiile în care încă nu era întremat. Acesta era probabil şi motivul pentru care Trilborn era însoţit de prieteni.

Cate nu stătu pe gânduri. Cu o clipă în urmă stătea liniştită precum o lady, iar acum se îndrepta cu paşi mari spre trioul care-l înconjurase pe Ross. Păşi printre bărbaţi într-o rafală de catifea stacojie şi voal tivit cu aur, cu un zâmbetul glacial în timp ce îi depăşi cu dispreţ.

Ea văzu că Ross avea mâna pe pumnalul său scurt. Nu trebuie să-i permită să-l scoată, pentru că gestul putea fi interpretat ca o insultă care necesita o corectare prin duel.

– Ross, dragul meu domn, cât te codeşti, spuse ea, permiţându-i vocii şi privirii să se înmoaie când se întinse către el să îl ia de braţ. Mi-ai promis că o să dansăm, dacă îţi aminteşti. S-a întâmplat la Winchester.

– O, da. Şi?

În ochii albaştri i se citea amuzamentul. Îşi dăduse seama care fusese intenţia ei şi i se părea amuzant. Nu conta, ea nu va renunţa din cauza asta.

– Dacă nu vii dumneata la mine, atunci trebuie să vin eu la dumneata, pentru că intenţionez să te fac să te ţii de cuvânt. După pantomimă va urma un colind, aşa că îmi poţi cânta în timp ce ne vom zbânţui.

– Dar, Lady Catherine, exclamă Trilborn.

– Domnule?

Era prima dată când îl vedea pe conte de la incidentul de pe coridor; se pare că îşi îngrijise propriile răni în singurătate în săptămâna care trecuse. Nasul lui era încă decolorat şi un pic

strâmb unde îl lovise pumnul lui Ross, şi purta un guler înalt până la bărbie ca să acopere locul unde îl muşcase ea.

Furia care se acumulă în privirea ei păru să-l facă să se oprească, pentru că îşi coborî capul sub pretextul unei plecăciuni umile.

– Îmi cer iertare, dar intenţionasem să te rog să-mi acorzi un dans.

– Trebuie să refuz, răspunse ea imediat.

– Din cauza micii neînţelegeri dintre noi? M-am pripit, trebuie să recunosc, sentimentele mele fiind prea puternice, milady. Speram să am ocazia de a-mi cere iertare.

Cate îi oferi acelei sugestii răspunsul meritat, adică nu spuse nimic. Întorcându-se cu spatele la Trilborn, îşi fixă privirea pe chipul lui Ross şi întrebă:

– Mergem, domnule?

– O să ne zbânţuim, nu-i aşa?

Scoţianul zâmbi în jos la ea, luându-i mâna la îndoitura braţului său, aşa că ea simţi muşchii încordaţi care demonstrau că el era gata oricând să-i folosească în caz de nevoie.

– Plini de veselie, căci doar ne aflăm în sezonul voioşiei. Inima îi zvâcnea cu sălbăticie în spatele coastelor şi căldura din obrajii ei părea să încălzească aerul din jur. Cea mai mare teamă a ei era că Trilborn va pune mâna pe ea sau pe Ross. Deşi ştia că scoţianul va lupta ca un demon, oricare ar fi fost situaţia, ea nu era sigură că el ar putea supravieţui.

– Vorbeam cu doamna, Dunbar!

– Dorinţele dumneaei trebuie să aibă prioritate, Trilborn, mai ales că este una dintre Graţiile de Graydon.

– Pe barba lui Dumnezeu, nu voi fi refuzat în felul acesta!

– Ai prietenii cu tine, spuse Ross peste umăr, în timp ce o luă din mijlocul lor. Poate unul din ei îţi va fi partener de dans.

Mânia care-i invadă trăsăturile lui Trilborn era mai mult decât satisfăcătoare. Cu capul ridicat, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga la publicul care se strânsese, Cate merse cu Ross Dunbar la marginea spaţiului care fusese golit în faţa mesei înalte. Şi dacă inima ei nu mai avea mult şi ieşea prin mătasea corsajului, numai ea ştia asta.

– După faptă şi răsplată, te-am salvat, m-ai salvat, spuse Ross cu o voce profundă şi joasă aproape de urechea ei în timp ce aşteptau ca pantomima să se încheie. Acum ar trebui să fim chit.

– Nu tocmai, domnule. Este doi la unu pentru dumneata. Îşi menţinu un zâmbet cordial pe faţă şi privirea pe unul dintre mimi, care părea că suferă profund din pricina sorţii actorului costumat într-un şoarece alb.

– Socoteala mea e diferită. Nu numai că mi-ai cusut rana, dar ai şi venit într-o noapte să-mi alungi febra.

– Măcar atât am putut face şi eu, să mă ocup de rană. În cealaltă privinţă, te înşeli. A fost Gwynne.

Zâmbetul lui Ross era ironic.

– Trebuie să recunosc că, până în acest moment, când îmi eşti alături, am crezut că a fost doar un vis.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Poate că am fost pe jumătate nebun din cauza delirului, dar mirosul şi atingerea nu mint. Nici nu eram într-o stare atât de proastă, acum că stau să mă gândesc, ca să nu remarc culorile rare ale celui mai glorios ochi învineţit.

– O! spuse ea ducându-şi o mână la faţă şi acoperind zona unde obrazul ei fusese într-adevăr atât de afectat de lovitura lui Trilborn, că vânătaia se extinsese, conferindu-i ochiului ei toate nuanţele curcubeului.

Câteva zile după întâlnirea cu Trilborn, ea recursese la vopseluri precum cele folosite de doamnele din Spania şi de-abia în această dimineaţă renunţase la ele.

– Nu că acum s-ar mai vedea ceva, continuă Ross cu mărinimie. Nu, şi nu am fost niciodată atât de smintit, încât să confund o femeie în vârstă cu una tânără, una simplă cu una frumoasă.

– Ruşine, domnule! îl critică Cate simţind că se îmbujorează. Aşa se vorbeşte despre femeia care te-a scăldat şi te-a îmbrăcat de parcă – oare cum ai spus? – a, da, de parcă ai fi fost un bebeluş în scutece?

– Îmi cer scuze, milady. Cuvintele rostite la furie de un bărbat nu ar trebui să fie folosite împotriva lui. Dar dacă nu vrei să fim chit, atunci nu am nici o obiecţie să fiu salvat din nou.

Se uită în sus la el, căutându-i fața.

– Unii bărbați ar avea.

– Da, și unii sunt cât pe-aci să-și taie gâtul în timp ce se rad, dar asta nu îi face mai înțelepți. Să-l luăm pe Trilborn, de exemplu.

– Să-l iei dumneata, din moment ce eu nu am nici o trebuință legată de individ.

Răspunsul ei fu acerb, căci era supărată din cauză că schimbase subiectul. Prefera să vorbească singuri despre ce era între ei doi.

Scoțianul îi ignoră proasta dispoziție.

– Intenționează să te ia de soție și nu îi pasă câtuși de puțin dacă îți câștigă ura în timpul ăsta.

– Așa cum mi-ai mai subliniat înainte, iar eu ți-am spus că...

– Te încrezi în protecția blestemului dumitale, deși nu a făcut mai nimic să prevină două atacuri până acum.

– Te-a trimis pe dumneata să le oprești, nu-i așa?

– Poți crede asta, dacă îți convine. Dar eu cred că ar fi mai înțelept să te uiți împrejur după un alt soț, din moment ce nu ai nici o dorință de a-i încălzi patul lui Trilborn.

– Cum? Să caut un al treilea posibil soț ca să mă apăr, când am deja doi? Aș putea la fel de bine să aleg mai mulți, poate fix o duzină.

– Asta da idee, spuse el încuviințând din cap amabil, un grup este întotdeauna mai sigur.

– Mai degrabă m-aș retrage la mânăstire!

Se încruntă la ea.

– Doar nu ești serioasă.

– Cel puțin acolo va fi liniște și nici urmă de certuri, spuse ea cu o smucitură din cap. Sunt sigură că mama lui Henric, pe jumătate călugăriță și ea, ar putea aranja asta.

– Poate, dar s-ar opune voinței regelui?

– S-ar putea, dacă aș convinge-o că am o vocație adevărată pentru viața monahală.

– A, bine, atunci, spuse el, luându-i mâna și ducând-o în față când dansul începu. Dar tot ar fi o tragedie.

Cate nu remarcase cercul de dansatori sau începutul colindului, și nu acordă prea mare atenție primului vers cântat care

trebuia repetat de fiecare pereche de dansatori pe măsură ce adăugau propriul vers la colind.

– De ce o tragedie? întrebă ea. Multe femei își dedică viața slujirii lui Dumnezeu.

– Cele care nu mai au la ce spera decât să fie miresele lui Hristos.

El își făcu plecăciunea, zâmbind ireverențios și fără să se scuze pentru jocul de cuvinte sarcastic.

– Te înșeli. Eu și surorile mele am învățat alături de maici și am petrecut multe ore fericite îngrijindu-ne de ierburi și legume, albine și oi. Multe femei se refugiaseră acolo din cauza dificultăților căsătoriei.

– Și au făcut un lucru bun dacă erau mulțumite. Dar ar fi fost mai bine dacă ar fi ales un bărbat care nu le-ar fi trecut prin dificultăți de la bun început.

– Vorbe frumoase, dar știi că prea puține au șansa să aleagă.

Dacă vocea ei ieșise aspră, era pentru că nu se putuse abține. Fuseseră prea multe logodne impuse ei și surorilor ei, aranjamente care s-ar fi putut încheia într-o tragedie de un alt fel dacă bărbații implicați nu ar fi murit.

Timp de un moment lung, Ross se uită în jos la fața ei, dar ea îi evită privirea în timp ce se înconjurau reciproc cu mâinile în șolduri. Când răspunse, vocea lui fu tăioasă:

– Am vorbit fără să gândesc. Dar această schimbare a subiectului nu mă va îndepărta de la discuția inițială. De ce nu recunoști că ai venit...

– Ssst, spuse ea, cu o privire rapidă în jur. Și pregătește-te pentru că este aproape rândul nostru să cântăm.

Nu dură mai mult de o clipă și se treziră cu o listă cu nouă obiecte scoase din bagajul unui negustor ambulant drept cadouri pentru Anul Nou, fiecare dintre ele mai fantezist decât primul. Cate se aștepta să i se ceară să poarte povara de a-și aminti versul lor, dar nu fu așa. Glasul elegant de bariton al lui Ross răsună cu o măsură perfectă și succesiune, adăugând „zece clopoței de argint" drept contribuția lor exact când se mișca cu o grație naturală

în jurul cercului, întorcându-se, răsucindu-se, luându-i mâna şi mergând în jurul ei, apoi trecând mai jos în rând.

Nu-i conveni deloc când fu despărţită de el. Îl urmări cu privirea în timp ce se strecura printre mişcările încâlcite ale cuplurilor. Bărbaţii păşeau cu precauţie în jurul lui, sau cel puţin aşa părea. Femeile zâmbeau şi îi ofereau mâinile cu nerăbdare, în timp ce se atingeau de el în timpul întoarcerilor. Nu că Ross ar fi băgat în seamă ceva, se gândi ea. Cu trăsăturile triste şi folosind mai mult partea stângă, el luă cu hotărâre la dans o parteneră după alta, până când ajunse încă o dată în faţa ei.

– Te deranjează rana? întrebă ea îngrijorată în timp ce se rotiră împreună şi apoi iar separat, cu o plecăciune complicată drept întâmpinare. Ai prefera să sărim peste asta?

– Şi să spargem cercul? N-aş îndrăzni nici cu gândul.

Respira mai puţin sacadat decât ea, iar zâmbetul lui era la fel de natural ca atunci când începuseră. Era mai puternic decât s-ar fi aşteptat ea, având în vedere calvarul prin care trecuse. Încă o zi sau două şi nimeni nu ar fi ghicit că văzuse moartea cu ochii.

– Ai fost acolo, recunoaşte.

Întrebarea veni din spatele ei când o ocoli încă o dată şi apoi dansară împreună din nou. Era extrem de încăpăţânat. Nu avea să se oprească până când nu-i mărturisea.

– O, foarte bine! exclamă ea, cu o privire rapidă spre cei din jur. Am fost acolo. Şi ce-i cu asta?

– De ce ai nega? Ţi-a făcut plăcere să mă faci să cred că te-am visat lângă patul meu?

– Nu trebuia să fiu acolo, spuse în şoaptă, încordată, când dansă aproape de el şi apoi se depărtă din nou. Dacă ar afla cineva...

– A fost un risc foarte mare.

– Sunt conştientă, crede-mă.

Îl străfulgeră cu privirea, gândindu-se cum traversase coridoarele reci ale palatului într-una dintre rochiile de zi largi ale lui Gwynne, şi cu o basma groasă de ţărăncuţă care îi acoperea părul. Adesea, în timp ce făcea drumul înainte şi înapoi, fusese forţată să intre în vreo cămară, să se ascundă după vreo uşă sau în locuri întunecate pentru a nu întâlni vreun cunoscut.

– De ce ţi-ai asumat riscul?

– Dumneata ţi-ai asumat riscuri mai mari pentru mine şi ai suferit mai mult.

– Nimic care să-mi afecteze viitorul.

Privirea ei fu nimicitoare.

– Eu aş crede că o rană mortală are un efect absolut!

– Poate că scopul pentru care mi s-a permis să rămân în viaţă este ca să te apăr de Trilborn.

– Henric s-a săturat până peste cap de nobili arţăgoşi, care se cred fiecare egalul regelui. Nu va tolera nici o înfruntare cu sabia sau lancea pe care nu a decis-o chiar el.

– Nu aceasta este intenţia mea. Cel puţin, nu dacă nu sunt obligat să o fac.

Ce spunea? Sigur nu ce înţelegea ea?

– Şi care ar fi? întrebă ea destul de precaută.

– Un soţ acceptabil pentru Henric, unul care să nu abuzeze de tine, ar trebui să îţi rezolve dilema. Adaugă la asta bucuria de a-i fura de sub nas lui Trilborn mireasa pe care şi-o doreşte şi chestiunea deja începe să merite efortul.

– Ai jurat că nu vei fi de acord! îi aminti ea cu o şoaptă şuierătoare. Dacă acesta este felul în care îmi răsplăteşti eforturile de a-ţi reduce febra, atunci îmi pare rău că m-am deranjat!

– Aşa să fie?

Nu, nu era adevărat. Fusese un exemplu de bărbăţie aproape de perfecţiune când zăcea întins pe pat. Iar ea resimţise o plăcere vinovată când trecuse cârpa rece pe pieptul lui musculos, de-a lungul braţelor, în josul coapselor lungi şi ferme. Şi dacă ridicase un colţ al cearşafului care-l acoperea când Gwynne era cu spatele la ei, cine avea să afle? Doar dacă el nu ştia... Dacă sugestia lui venea din conştientizarea acelei secunde de intimitate în care inima i se oprise-n piept când văzuse cât de armonios era trupul lui şi cât de generoasă fusese mama natură cu el?

– Asta a fost înainte să ştiu în ce pericol eşti, spuse el.

– Da, şi înainte să vezi cum mă poţi folosi ca să îi faci în ciudă vechiului dumitale duşman.

– Ai prefera să te căsătorești cu el în schimb? Se poate ajunge la asta dacă refuzi. Nu îl văd pe Henric predând zestrea primită de la tatăl dumitale unei mânăstiri, așa cum ar trebui dacă îți vei căuta scăparea în spatele zidurilor ei.

Groaza o lăsă fără suflare, iar durerea o săgetă până-n vârful degetelor.

– Nu este asta, știi că nu este.

– Atunci e din cauză că te temi să nu mor? Doamna cu coasa vine după noi toți, mai devreme sau mai târziu. Facem ceea ce ne este permis câteodată.

– Dar nu vezi că vrajba dintre dumneata și Trilborn îți poate aduce moartea? Răzbunarea și trădarea dau târcoale, au fost întotdeauna acolo. Te vor prinde din urmă dacă vei sfida blestemul.

– Ar putea-o face oricum. Aș putea la fel de bine să profit la maximum de ceea ce se întâmplă până atunci.

– Nu poți!

– Nu?

O privi când o întrebă cu ochii lui umbriți de impulsuri indescifrabile. Cu toate acestea, ea refuză să-și ia privirea de la el.

– Nu, nu... niciodată.

– Hm, bine, spuse el cu un zâmbet care nu îi lumină ochii, cum dorești, milady.

– Trebuie să-mi promiți că nu te vei schimba, insistă ea.

El clătină din cap.

– Ssst, acum, draga mea. Este timpul să cântăm din nou.

Bușteanul tradițional de Crăciun, înalt cât un om și atât de lat încât patru nu îl puteau cuprinde, că să fie ars în toate cele douăsprezece zile de Crăciun, făcu o căldură insuportabilă în sala cea mare. Când Cate și sora ei plecară să-și pună pelerine și mănuși pentru liturghia de la miezul nopții, Ross merse afară. Palatul Greenwich trona lângă Tamisa și, în preajmă, se afla golful adânc în care era amplasat un șantier naval de-a lungul unui cot lung al râului. Era o priveliște frumoasă în timpul zilei, deși în întuneric se vedeau doar niște luminițe minuscule de la felinarele

prinse la pupa. Mai aproape, râul era liniștit și aproape fără nici un pic de trafic.

Ross apucă o potecă umblată care ducea la vale, șerpuind printr-o dumbravă de castani desfrunziți și pe lângă un zid de piatră după care se oprea la malul râului. Susurul și clipocitul liniștit al apei îl atraseră către mal. O pereche de lebede negre se apropiară, tăcute și aproape invizibile în întunericul nopții, cu ochii ca două mărgeluțe luminoase în strălucirea difuză ce venea dinspre palat. Se lăsă pe vine și își întinse mâna către ele, dar plutiră mai departe când văzură că nu are nimic cu care să le hrănească. Chicotind, rămase acolo pe vine.

Vremea se încălzise puțin, dar era încă rece și umed. Briza de pe apă se simțea atât de plăcut pe fața congestionată a lui Ross că de-abia sesiza mirosul de noroi, de vegetație în descompunere și de excremente umane și de animale. Scoțând din pământ o bucată de stuf uscat care creștea pe marginea râului, făcu din el un flaut rudimentar și cântă melodia care trimisese adesea bărbații la luptă, cu tartanul legănându-se în ritmul marșului și cu săbiile grele la spate.

De-abia trecuseră două ore de când mâncase, dar îi era foame din nou. Fără îndoială că așa avea să se întâmple până se întrema. Mâine urma să fie o sărbătoare mare pe cheltuiala lui Henric. Mistrețul pe care Ross îl ucisese în New Forest va juca și el un rol important. Cel mai probabil, se afla în saramură, undeva în pivnițele palatului, după ce fusese târât din pădure la instrucțiunile sale și transportat cu trăsurile care veniseră din Winchester. Aștepta cu nerăbdare să-și înfigă dinții în el.

Păstrase colții animalului. Într-o zi, aveau să împodobească salonul de acasă, atunci când tatăl său va fi plecat la vreo vânătoare. Vor fi un suvenir al unei nopți dureroase, dar magice.

Pentru această seară de dans și cântece, dar și de privit chipul lui Cate, aprins de efort și de lumina focului, nu avea nevoie de nici un memento. Va sălășlui în cea mai adâncă parte a minții lui pentru mulți ani de acum înainte, poate pentru totdeauna.

Pe toți sfinții, cât era de frumoasă, curajoasă și cinstită, o femeie dintr-o mie.

Dar nu pentru el, niciodată pentru el. Dacă o să-şi spună asta destul de des, s-ar putea ca într-o zi să accepte ideea.

Nu că ar simți altceva în afară de preocuparea creştinească a oricărui bărbat care vede o doamnă la ananghie. Nu era vina lui că se rătăcise în pădure sau că ajunsese sub protecția lui. Că Trilborn îi dădea târcoale era problema lui Henric, deşi Ross era sigur că interesul vechiului său duşman crescuse de îndată ce văzuse că mâna ei i-ar fi putut fi acordată lui Dunbar. Dacă individul nu ar fi suspinat după ea înainte, s-ar fi îndrăgostit atunci subit. Acesta era felul lui de a fi.

O bufnitură surdă, urmată de un sunet scârțâit se auzi pe suprafața întunecată a râului. Imediat după aceea urmă o mustrare şoptită. Ross îşi înălță capul, cercetând cursul apei cu ochii mijiți.

Chiar lângă locul unde se ghemuise el în stuf, o barcă plutea în aval, lăsându-se purtată până când se întoarse spre palat. Dacă nu ar fi fost atât de silențioasă, Ross ar fi ignorat-o presupunând că aparținea unui nobil care se întorcea de la vreun chiolhan într-un cadru mai libertin decât Curtea cumpătată a lui Henric. Cu toate acestea, vâslele erau scufundate în apă, iar ocupanții erau înfăşurați în mantii şi purtau pălării cu boruri largi care le acopereau mare parte din chip.

Ross se întinse la pământ cu aceeaşi grijă cu care s-ar fi mişcat dacă ar fi urmărit o cireadă de vite agitate. În timp ce o privea, barca acostă departe de docul de piatră construit pentru palat. Doi bărbați săriră pe mal şi-şi croiră drum repede de-a lungul peretelui exterior. Se opriră la o poartă cu aspect grosolan, una prin care erau cărate la râu gunoiul de la bucătărie şi lăturile. Uşa rabatabilă se deschise, iar cei doi vizitatori nocturni dispărură în întuneric.

Când începu să se închidă din nou, păru să se înțepenească. Bărbatul care se oprise la poartă păşi înainte şi o trase cu putere. Lumina proiectată de undeva din interior căzu pe împletitura argintie brodată pe mărginea unei tunici negre şi licări peste lanțurile de argint cu care era prinsă o mantie neagră. Modul

în care se mişcă bărbatul, felul în care se uită peste umăr înainte ca poarta să se închidă cu zgomot îi făcu pielea de găină lui Ross.

Trilborn, pe toți sfinții. Trilborn îi întâmpinase pe nou-veniți, deşi Ross nu putea ghici ce punea la cale. Orice ar fi fost, era puțin probabil să fie ceva de bine.

Ross sări în picioare, îşi îndepărtă noroiul de pe tartan cu un gest rapid, în timp ce fu atent să observe alți vizitatori, oaspeți care plecau sau santinele. Un paznic îşi făcu apariția pe zidul de deasupra capului său, prea departe ca să devină un pericol. Fluierând un pic, încercând să se comporte de parcă tocmai se ocupase de o necesitate fizică urgentă în aer liber, Ross merse agale în direcția porții, acolo unde dispăruseră bărbații.

Cele două gărzi luară poziția de drepți când se apropie. Unde fuseseră cu câteva momente înainte nu putea ghici, dar erau cu siguranță de veghe acum. Cu toate acestea, nu întâmpină nici o dificultate când dădu să intre. Faptul că era unul dintre puținii care purtau tartan la Curtea lui Henric avea avantajele sale. Ori asta, ori santinelele nu puteau concepe cum cineva ar fi solicitat să folosească această intrare din spate atât de urât mirositoare dacă locul lui nu era în interiorul palatului.

Ross îşi croi drum prin spațiul plin de mizerie dintre poartă şi o uşă grea, tăiată în zidul de piatră. Trecu pragul şi se opri. Din dreapta, nu se auzea decât zăngănitul îndepărtat al agitației de la bucătăriile lui Henric, unde se pregătea festinul ce urma să fie servit a doua zi pentru câteva mii de oameni. Aşadar, se întoarse rapid în direcția opusă.

Făcuse doar câțiva paşi când clopotele începură să răsune din capela regelui. Utrenia vestea miezul nopții. Era timpul pentru prima liturghie a Crăciunului. Aproape toate sufletele din palat aveau să meargă la capelă, să îngenuncheze cu ochii închişi strâns pentru cea mai sfântă dintre toate sărbătorile. Trilborn alesese bine momentul întâlnirii lui clandestine, dacă despre asta era vorba.

Pentru câteva momente lungi, Ross crezu că pierduse urma bărbaților. Coridorul neîngrijit pe care-l traversa era înțesat cu servitori care se grăbeau spre capelă şi, purtat de valul lor, intră

într-o suită de camere comune care comunicau între ele. Acestea, la rândul lor, erau pline cu ostaşi, menestreli, membri ai corpului de gardă regală a lui Henric, lorzi şi doamnelor lor care se grăbeau cu pelerinele fluturându-le în spate, şi la fel şi călugăriţele acoperite cu veşmintele specifice. El înaintă printre ei, ferindu-şi rana cât de bine putu, în timp ce se folosi de înălţimea lui ca să vadă pe deasupra capetelor.

Îi zări din nou pe intruşi într-o anticameră pătrată, cu o podea de lemn care trosnea şi scârţâia la fiecare pas şi tapiserii care se unduiau în curentul care pătrundea pe uşile care fuseseră deschise pentru a permite trecerea oamenilor. Bărbaţii, trei cu Trilborn, se depărtaseră de valul de oameni şi intraseră într-o cameră de legătură către ceea ce părea să fie o serie de camere de lucru. Ross zori după ei, croindu-şi drum pe diagonală prin mulţimea frenetică, fără să-şi ia ochii de pe strălucirea lucrăturii argintii. Încercă să reducă distanţa de-abia după ce trioul dispăru în spatele unei uşi din capătul opus.

Înainte de a ajunge el însuşi acolo, o siluetă acoperită de o pelerină se grăbi să prindă uşa grea înainte să se închidă. Faţa îi era ascunsă sub o glugă, dar lăţimea sa, de parcă ar fi acoperit aşa-numita „coafură cu coarne" ce reprezenta ultima modă, sugera că era vorba despre o femeie. Lumina unei lămpi, care ardea cu trei fitiluri într-un bol mic aşezat pe un trepied în colţ, cădea pe modelul broderiei de pe pelerina de catifea largă pe care ea o purta. Era regina văduvă, Elizabeth Woodville, soţia regretatului Edward al IV-lea şi mama reginei lui Henric, care avea acelaşi nume de botez.

Se spunea că Elizabeth Woodville îşi disprețuia ginerele, numindu-l un uzurpator cu puţin sânge regal în vene, având în vedere că era copil din flori şi moştenitor pe linie maternă. Din punctul acesta de vedere, avea dreptate. Edward al IV-lea şi Richard al III-lea erau amândoi descendenţi ai fiului cel mare al lui Edward al III-lea, în timp ce ascendenţa lui Henric ajungea la al treilea fiu, John de Gaunt, şi al amantei lui, Katherine Swynford. John de Gaunt se căsătorise cu femeia când putuse, iar urmaşilor lor li se conferise legitimitate prin ordin regal, dar acest lucru

nu însemna nimic din punctul de vedere al celor din familia York. Doar eliminarea tuturor celorlalţi pretendenţi din familia Lancaster la tron, în timpul luptelor interne numite Războiul Rozelor, îi permisese lui Henric să se impună.

Te-ai putea gândi că regina văduvă ar manifesta compasiune pentru Henric, se gândi Ross, având în vedere că ea nu provenea dintr-o familie cu rang nobiliar. Mai mult, propria ei căsătorie cu Edward al IV-lea fusese declarată nulă de către fratele lui, Richard, şi, prin urmare, copiii ei fuseseră consideraţi nelegitimi. Se părea că Edward semnase un contract de logodnă, un instrument legal de căsătorie, cu o altă doamnă înainte de căsătoria cu Elizabeth Woodville.

Cinicii susţineau că subiectivitatea reginei văduve în ceea ce priveşte cauza yorkiştilor avea mai mult de-a face cu lăcomia decât cu loialitatea. Ea, împreună cu fiii ei dintr-o căsătorie anterioară, fraţii ei şi alte rude de sânge deţinuseră moşii întinse şi funcţii înalte cât timp a fost Edward rege. Richard le confiscase cea mai mare parte la moartea fratelui său, iar o revenire la un regim yorkist ar fi putut pune iar lucrurile la locul lor.

Indiferent ce ar fi plănuit Trilborn în compania reginei văduve, părea puţin probabil să fie în beneficiul lui Henric al VII-lea. Putea foarte bine să fie vorba despre trădare.

– Ross? Nu mergi la liturghie?

Fusese atât de concentrat pe uşa închisă, că nu o zărise pe Lady Catherine venind spre el. Se întoarse încruntat la sunetul vocii ei, cu o expresie tare intimidantă, dacă era să judece după faptul că ea, sora ei şi slujnica lor, care era imediat în spatele lor, se opriră de parcă ar fi intrat într-un zid de piatră.

– Da, bâigui el, voi veni într-un minut sau două.

– Va trebui să staţi în picioare dacă veţi întârzia, îl informă Marguerite.

– Îmi asum riscul, spuse el scurt.

Cate îl scrută cu privirea.

– De-abia ţi-ai revenit după boală şi arăţi îmbujorat. Ce faci...

– Nu acum. Făcu un gest rapid cu mâna. Mai târziu.

Ea nu se arătă mulțumită. Privirea ei se opri asupra ușii închise care era ținta lui. Cu toate acestea, când Marguerite fu pe cale să mai spună ceva, Cate întinse o mână să o oprească.

– Da, rosti în timp ce se depărtă. Mai târziu.

Sună mai mult a amenințare decât a promisiune. Ross lăsă un zâmbet crispat să-i arcuiască un colț al gurii, după care se întoarse la ceea ce îl preocupa.

Să se pitească în unghere întunecate și să tragă cu urechea la conversațiile private nu era ideea lui de conduită potrivită pentru moștenitorul clanului Dunbar. Totuși, unele lucruri trebuiau să fie făcute. Mișcându-se cu hotărâre, el traversă încăperea cea mare, care oferea acces la camera care îl interesa. Dându-și silința să pară că avea o problemă serioasă de rezolvat acolo, deschise ușa și păși înăuntru.

Nici o lampă nu ardea aici, nici măcar o lumânare. Ross își dădu seama că aceasta era o simplă anticameră unde cei care așteptau pentru o audiență la rege puteau sta de vorbă, puteau cere ajutorul unui scrib sau puteau vorbi între patru ochi cu un membru al consiliului lui Henric. Ross se opri o clipă pentru a le permite ochilor să se adapteze la întuneric, observând o bancă sub singura fereastră, o masă de scris, un scaun și un scăunel. Mai interesantă era însă o altă ușă aflată într-o parte, îngustă, pe jumătate ascunsă de o draperie, și pe sub care se zărea o urmă de lumină.

Înaintând fără să scoată nici un sunet pe unul dintre covoarele sarazine ale lui Henric, ajunse la această ușă. Se întoarse și își puse umărul pe peretele de alături și își lăsă capul pe spate.

Zidul părea gros, suficient de rezistent, astfel încât el deveni brusc inexplicabil de obosit. Cu toate acestea, scopul lui era să descifreze murmurul în șoaptă al vocilor care se auzeau în camera de alături. Își închise ochii ca să poată asculta.

– Margareta... Burgundia... veşti...

– ... yorkist...

– ... până la sfârșitul primăverii, începutul...

– ... băiatul-prinț... marionetă...

– ... mii... germani, bine înarmați...

– ... plată pentru...

Era îngrozitor să nu poți auzi clar. Ross putea doar ghici subiectul discuției și, prin urmare, direcția în care se îndrepta. Cu toate acestea, părea cert că Trilborn și regina văduvă erau mână în mână cu cei care încercau să-l înlăture pe Henric al VII-lea de la domnie.

Se părea că el și regele englez aveau un dușman comun, se gândi Ross cu un zâmbet aspru. Aproape că era de ajuns pentru a-l impulsiona să-l ajute pe monarh.

Cu toate acestea, câtă aroganță să pătrundă în inima palatului preferat al lui Henric pentru a-și dezbate planul. Chiar și în condițiile în care întreaga Curte era la liturghie, tot era vorba de o îndrăzneală uluitoare. Să fi fost alegerea lui Trilborn sau viclenia reginei văduve? Ea avea un talent pentru intrigi sau așa se zvonea pe la colțuri.

Trilborn era aproape cu siguranță de partea facțiunii yorkiste. Făcea parte din complotul pentru înlăturarea lui Henric, unul care o implica pe Margareta, fiica lui Elizabeth Woodville, care era și ducesa văduvă de Burgundia, și o armată de mercenari care ar poposi undeva în Anglia, la sfârșitul primăverii sau începutul verii. Scopul lor era să pună un rege-copil pe tron. Fără îndoială, Elizabeth Woodville se aștepta să fie numită regină regentă până când el ajungea la majorat, o poziție ce implica doar mai puțin fast și autoritate decât dacă ar fi fost regină de drept. Suporterii băiatului urmau să se bucure apoi de beneficii mai mari decât cele mai avare visuri ale lor.

Oare femeia chiar credea că își va pune propriul copil pe tron? Sau era vorba despre cea mai cinică preluare de putere realizată știindu-se foarte bine că băiatul menționat în șoapte era un impostor care va fi în cele din urmă detronat? Conta oare asta când, așa cum se întâmplase chiar în cazul lui Henric însuși, forța armelor și nu dreptul câștigat prin naștere avea să dicteze rezultatul? Dumnezeu decidea pe câmpul de luptă cine să fie sau nu rege, după cum sugerau unii, astfel încât oricine era învingătorul putea pretinde să preia tronul prin drept divin?

Stabilitatea tronului Angliei nu era preocuparea lui, își spuse Ross cu un dispreț sarcastic. Dacă Henric murea în conflictul cu armatele străine, asta însemna sfârșitul șederii forțate a lui Ross pe pământ englezesc. Ar putea merge acasă, în Scoția, să-și ocupe locul în turnul tatălui său și printre unchii și verii săi în incursiunile lor în miez de noapte după vite.

Ar însemna sfârșitul prefăcătoriei de a fi logodit cu Lady Catherine Milton de Graydon, o Grație blestemată ce era. Sfârșitul cântatului, al certurilor sau al comentariilor rapide printre zâmbete, sfârșitul sărutărilor dulci și neexperimentate.

Ce să facă cu aceste frânturi pe care le aflase? Era ceva ce necesita o judecată atentă, un minut de evaluare a consecințelor, se gândea Ross. Poate că ar trebui să meargă la liturghie și să vadă dacă va găsi călăuzire acolo.

Capitolul 9

– Regele a trimis după tine, Cate! Ce poate însemna?

Marguerite era cea care aducea vestea, întâlnindu-le pe Cate și pe Gwynne în mânăstirea dintre palat și capela regelui, trăgând în piept aerul proaspăt și umed adus de ploaia care cădea dincolo de colonadele lungi. Ochii mezinei erau mari și întunecați, iar vălul îi era strâmb. În spatele ei, se aflau doi paznici din garda regală, trimiși să o escorteze pe Cate oriunde primea Henric vizite în acest moment, și nici unul din bărbați nu părea să se simtă prea confortabil în timp ce-și împlinea sarcina.

Cât de tipic era pentru rege să o cheme degrabă când purta cea mai veche rochie a ei și își îngrămădise părul împletit într-o plasă de păr simplă, peste care avea îndesat un acoperământ pentru cap dintre cele mai lipsite de bun-gust. Era imposibil să se schimbe, desigur, Henric nu voia să aștepte. Ascunzând sub văl câteva șuvițe de păr indisciplinate, ea refuză să se gândească la ultima dată când fusese chemată de rege, sau la care fusese rezultatul.

Marguerite veni mai aproape, luând-o de braț.

– Crezi că este vorba despre logodna ta? Ce se întâmplă dacă insistă să semnezi contractul?

– Depind de Ross. Și de tatăl său. În clipa în care își dădea semnătura, va fi considerată atât logodită oficial, cât și căsătorită legal cu scoțianul. Prin acest act, el și-ar fi asumat un risc și mai mare de a cădea pradă blestemului. Dar poate că Henric mă cheamă pentru cu totul altceva.

– Ce altceva ar putea fi? Nu ai făcut nimic din ce nu ar trebui.

– Cu siguranță nu, răspunse ea cu toată fermitatea de care era capabilă.

Un mic fior îi traversă șira spinării când se gândi la fuga ei de la miezul nopții prin labirintul palatului, până în odaia lui Ross și înapoi. Nu mai fusese vorba de așa ceva în cele câteva zile care trecuseră de la Crăciun. Nu fusese prezentă nici măcar când Gwynne îi scosese firele de la rană. Cu toate acestea, era posibil ca pur și simplu știrile despre escapadă să fi ajuns cu întârziere la rege.

Marguerite o strânse de braț.

– Nu ești agitată, nu? Știu că Henric pare aspru, dar greutatea responsabilităților lui ar avea efectul acesta asupra oricui.

– Ce drăguț din partea ta să te îngrijorezi, precum și să vii să mă găsești, spuse Cate cu un zâmbet luminos, dar voi fi bine.

Erau cuvinte frumoase, dar își dori să le poată retrage până ce ajunse la jumătatea drumului spre încăperile lui Henric. Șirul de camere și uși părea fără sfârșit, numărul de persoane pe lângă care trebui să treacă împreună cu escorta ei regală fu atât de mare, încât i se făcu teamă că fiecare suflet din palat trebuia să-i cunoască destinația. Zgomotul măsurat produs de tocurile cizmelor din spatele său îi răsună ca un tunet în urechi, făcând-o să se simtă slăbită. Astfel că fu o mare ușurare să fie poftită în final într-o galerie lungă, unde ploaia lovea în ferestrele cu menouri care înfățișau vremea mohorâtă de afară.

Henric era așezat la o masă mare, cu diverse pergamente răspândite deasupra, cu sfeșnice înalte la fiecare capăt și un mesager în poziție de drepți lângă el. Când intră, un bărbat se întoarse de unde stătea cu ochii pe ploaia care cădea neostoit. Ross se uită

la ea, cu trăsăturile nemişcate într-o expresie sumbră şi ochii de un albastru întunecat şi imposibil de citit. Îşi depărtă picioarele, într-o poziţie degajată şi pregătită, şi-şi împreună mâinile la spate.

Cate rămase fără suflare când privirea ei o întâlni pe cea a scoţianului. Pentru o clipă lungă nu putu gândi, abia amintindu-şi să facă reverenţa necesară pentru prezenţa regală.

Henric îi făcu semn să se ridice cu un gest neglijent, deşi rămase cu capul aplecat asupra muncii sale. Pentru câteva clipe lungi, murmurul ploii şi scrijelitul penei lui Henric fură singurele sunete care se auziră în încăpere.

În cele din urmă, el lăsă pana jos, citi pagina pe care o terminase, apoi împrăştie nisip peste ea şi-l strânse după ce se uscă cerneala. Strângând pergamentul cu grijă, îl introduse într-un tub de piele. Încredinţându-i-l mesagerului, îl trimise pe acesta să se ocupe de sarcină. De-abia când uşa se închise în urma bărbatului, îşi întoarse atenţia către Cate.

– Îţi urăm zi bună, Lady Catherine, şi sperăm că eşti bine.

– La fel şi Alteţa Voastră, Maiestate, murmură ea.

– Da, da. Făcu un gest rapid, de parcă ar fi fost presat de timp. Regretăm că această chestiune ce ţine de logodna ta cu Dunbar a rămas neclarificată atât de mult timp, fiind siguri că rezultatul te preocupă.

– Într-adevăr, Maiestate.

Ironia aspră se citea în vocea ei. Henric şi închise pleoapele sesizând-o, dar alese să o ignore.

– În această dimineaţă au ajuns la Londra ultimele ştiri de peste Canalul Irlandez. Se pare că un preot, pe numele său părintele Symonds, a prezentat la o adunare în Dublin un băiat tânăr care a jurat că este conte de Warwick.

– Warwick, repetă încruntându-se, nu unul dintre prinţii dispăruţi. Warwick ar fi fiul lui George, duce de Clarence şi frate al lui Edward al IV-lea.

Într-una dintre perioadele cele mai negre ale domniei lui Edward, George fusese închis în Turn pentru trădare şi apoi înecat într-un butoi de vin de origine grecească. Unii vorbeau

că grozăviile acelor timpuri şi întemniţarea ulterioară a tânărului Warwick la porunca celuilalt unchi al său, Richard al III-lea, îl smintiseră, făcându-l un candidat fără nici o şansă de a obţine coroana.

– O minciună sfruntată, aşa cum o vom demonstra în curând, spuse Henric cu un gest de desconsiderare. Warwick a fost sechestrat în Turn ceva vreme. Nu vom avea nici o dificultate să-l arătăm oamenilor din Londra, un număr destul de mare putând să-l recunoască din alţi ani, din alte apariţii. Nu, acesta este doar un simptom al unui putregai mai profund.

Cate îi aruncă o privire lui Ross, dar el se uita la Henric. Dacă el ştia ce intenţiona să-i spună regele prin această ultimă informaţie, nimic nu i se citea pe faţă.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse ea.

– A fost nerealist să ne aşteptăm că yorkiştii vor ceda atât de uşor, continuă Henric cu o expresie gânditoare pe chipul lui prelung. Au fost obişnuiţi ca toţi să se supună voinţei lor pentru mult prea mult timp, ca liderii lor obişnuiţi să clevetească în spatele uşilor închise pentru a aranja probleme care servesc interesului propriu. Cred despre mine că sunt un intrus, de-abia dacă pot fi numit englez.

Se opri, uitându-se în altă parte, poate gândindu-se la cei cincisprezece ani de exil ai săi înainte de a sosi pe pământ englez cu o forţă de invazie. Dintr-o cameră din apropiere se auzi plânsetul unui prunc, un memento că Henric avea un fiu de trei luni undeva în palat, deşi copilul apăruse rar în public. Cate se întrebă dacă el se gândise vreodată la soarta fiilor dispăruţi ai lui Edward şi la ceea ce s-ar putea întâmpla cu propriul copil dacă ar fi învins în timpul luptei pentru coroană.

Ea se gândi pentru o clipă şi la acest tânăr din familia York, prins între ambiţiile unor oameni puternici care îşi doreau să fie şi mai puternici. Trebuia să fie la vârsta ciudată între unsprezece şi cincisprezece ani ca să poată fi considerat fiul lui Edward al IV-lea sau al fratelui său, George. Înţelegea oare implicaţiile a ceea ce se întâmpla? Îşi dădea seama că făcea un act de trădare, însă fără să vrea, şi că putea muri din cauza aceasta?

Copilul se opri din plâns. Henric se ridică de pe scaunul din spatele mesei şi se duse la fereastra unde stătea Ross. Punându-şi o mână pe cadrul acesteia, se uită la scena mohorâtă de dincolo, cu iarba arsă, copacii scheletici şi vlăguiţi, gardurile vii scăldate în apă de ploaie. Aproape vorbind cu sine însuşi, el spuse:

– Coroana are nevoie de aliaţi care pot fi de încredere.

– Sunt persoane care vă vor sări în ajutor, spuse Cate, mânată să ofere consolare din pricina aerului său de solitudine.

– Da, cei din familia Lancaster, cei care sună adunarea pentru interese proprii sau pentru a se asigura că inamicii vechi nu pun mâna pe putere. Mai sunt şi cei care ne-au însoţit în anii din Bretania, vânaţi de Edward şi de Richard, sau îşi amintesc de noi din copilărie, când eram ducele de Richmond, sau care îi rămân loiali ducesei de Richmond şi Derby.

Ultimul nume era, desigur, al mamei lui, care fusese esenţială în planul pus la cale pentru ca el să aibă şansa de a urca pe tron. Ea era de multe ori prezentă la consiliile sale, dar nu şi în această zi. Cate ştia că îi fusese acordat un conac lângă Tamisa, nu departe de palat, şi se ocupa de renovarea lui.

– Nu sunt de ajuns, continuă Henric după o clipă. Soţul surorii tale, Braesford, este baronul nostru cel mai de încredere în zona hotarului, dar ceea ce poate face acolo este limitat, mai ales că este tulburat de scoţienii care fac incursiuni. El ar fi mai eficient dacă nu s-ar mai confrunta cu această problemă.

Cate cântări semnificaţia sugestiei lui în minte. Îi recunoscu meritul nobil de a încerca să-i explice, dar asta nu făcea deloc situaţia mai acceptabilă.

– Dacă Maiestatea Voastră are în plan un rol pentru...

– Avem. Alianţa dintre tine şi Dunbar va adăuga stabilitatea atât de necesară în regiune. Ne dorim să fie oficiată ceremonia imediat. În schimb, după cum am propus, o proprietate de aceeaşi dimensiune cu pământurile Braesford Hall va intra în posesia mirelui, alături de castelul său şi de toate satele din jur.

Ea se uită din nou spre Ross. Se uita încruntat la rege, cu buzele atât de strânse că deveniseră o linie dură. Ea înghiţi în sec, în timp ce îşi încordă coloana vertebrală ca să nu cadă de unde stătea.

– Dar... dar nu a obţinut permisiunea tatălui său...

– Dunbar este trecut bine de vârsta majoratului, aşa că are posibilitatea să aleagă de unul singur. În timp ce permisiunea liderului clanului său ar fi un avantaj, nu este nici pe departe necesară. Regele se întoarse către scoţian.

– Ce spui, Dunbar?

Ross păru indiferent, deşi accentul lui era la fel de greu precum ceaţa de pe râu când răspunse.

– Să mă căsătoresc cu o domniţă englezoaică nu este ceea ce-mi doream.

– Acum trei ani nu aveam habar că o să mă căsătoresc cu o prinţesă, cu toate acestea, uneori, nevoia te îndeamnă, spuse Henric aspru.

– La ce alt soţ v-aţi gândit pentru Lady Catherine în caz că refuz?

– Asta nu te priveşte.

– Şi dacă mă priveşte?

Privind scena dintre cei doi bărbaţi, Cate de-abia putea respira din cauza greutăţii pe care o simţea în piept. Ce făcea Ross? De ce nu declara că nu se va căsători cu ea nici pentru toate bijuteriile Arabiei?

Faţa regelui căpătă o expresie chibzuită.

– Un anumit nobil a cerut mâna ei. Acesta poate fi încurajat să ne rămână loial dacă îi acceptăm cererea.

– Dacă i-o oferiţi ca mită, vreţi să spuneţi, împreună cu terenurile moştenite de ea şi moşia din nord pe care mi-o oferiţi mie.

– Exact.

– Diavol şiret, spuse Ross cu o privire dură când îi întâlni ochii regelui.

Henric îşi permise un zâmbet în colţul gurii.

– Ne place să credem asta.

Regele permisese această familiaritate pentru că vorbeau între patru ochi şi probabil pentru că aprecia felul direct de a vorbi al lui Ross, care era atât de diferit de linguşeala slugarnică ce îl înconjura, se gândi Cate. Dar se putea explica şi prin faptul că era bucuros că, în felul acesta, toate cărţile erau puse pe masă. Henric ştia

că Ross şi Trilborn erau duşmani şi stârnea în mod deliberat flăcările vrăjmăşiei lor pentru a-şi îndeplini scopul dorit. Asta nu însemna că nu avea să meargă până la capăt cu ameninţarea, îşi dădu ea seama, cu un fior de spaimă. Cuvintele fuseseră spuse şi nu vor fi retrase.

Cu toate acestea, părea să se petreacă şi altceva între cei doi bărbaţi. Oare Henric făcea un joc ascuns? Se îndoia într-atât de loialitatea lui Trilborn, încât credea că, dacă i-o dădea de soţie bărbatului, l-ar fi putut atrage de partea lui? Sau voia să aţâţe vrajba dintre Trilborn şi scoţian, în speranţa că Ross îi va face felul unui posibil trădător?

În acest caz, probabil că nu ştia despre rana lui Ross şi nu era conştient de faptul că rezultatul unei lupte între cei doi bărbaţi ar putea fi incert. Sau poate că ştia şi nu-i păsa.

– Alde Trilborn nu este un soţ potrivit pentru o doamnă de viţă nobilă, spuse Ross cu o privire de dezaprobare profundă. Îi place să curteze cu violenţă.

– Un motiv bun să ne asigurăm că Lady Catherine nu îi va deveni soţie.

– Aşa e cum spuneţi, şi totuşi...

– Cu siguranţă, nu daţi crezare vorbăriei aceleia fanteziste despre un blestem, spuse Henric cu o mare nerăbdare.

– Nu, dar tatăl meu mă va blestema de două ori mai rău dacă voi fi de acord. Nu voi mai avea nici clan, nici ţară, şi nu am avut niciodată intenţia de a deveni un englez.

Henric îşi întoarse capul să îi întâlnească privirea, în vreme ce a sa era cât se poate de glacială.

– În cazul în care alternativa este să-ţi stabileşti reşedinţa în Turnul Alb, ce spui?

Ross îşi înclină capul şi îşi miji ochii.

– Este o reşedinţă fără cusur, una în care regii şi reginele îşi aşteaptă încoronarea.

– Una din care uneori nu mai pleacă.

Cuvintele ameninţătoare planau în aerul rece. Dincolo de fereastră, ploaia deveni torenţială. Ceara unei lumânări şiroi deviată

de un curent brusc, iar fitilul sfârâi. Vocile îndepărtate deveniră mai clare, de parcă s-ar fi apropiat, apoi se retraseră din nou.

Turnul Alb menţionat făcea parte din complexul cunoscut sub numele de Turnul Londrei. Acolo fuseseră sechestraţi prinţii dispăruţii. Acolo, după cum spuneau unii, bătrânul nebun şi sanctificat, cunoscut sub numele de Henric al VI-lea, fusese ucis de către nepoţii săi, Edward al IV-lea şi Richard al III-lea. În apropiere, în Bell Tower, Braesford, soţul surorii lui Cate, fusese întemniţat pentru un timp, sub acuzaţia că omorâse un copil. Îl va închide într-adevăr regele pe Ross în oricare dintre acele locuri doar pentru că refuza să se căsătorească?

Da, desigur că ar face-o. Care era scopul unui rege, dacă nu să-şi folosească puterea regală ca să îi supună pe ceilalţi voinţei sale?

Ross părea să nu se îndoiască prea tare. O venă îi pulsa în frunte când se uită fix la Henric, şi o linie albă îi apăru în jurul gurii. Îşi duse o mână în partea unde îşi ţinea pumnalul mic, deşi teaca era goală.

– Ei bine?

Cu o expresie sumbră şi de neclintit, Henric aştepta răspunsul.

– Atunci, spuse Ross tărăgănat, cu ochii săi albaştri întunecaţi atunci când îşi întoarse capul să-i întâlnească privirea lui Cate în sfârşit, faceţi anunţurile de căsătorie şi pregătiţi cărnurile pentru nuntă. Voi fi cel mai vesel mire care a fost văzut de aici şi până în Solway.

Înjurăturile care îi răsunau în cap lui Ross erau la fel de zgomotoase precum cizmele lui pe podeaua de piatră a coridorului. Turnul sau căsătoria? Nu ştia care ameninţare îl înfuria mai tare. Trecuseră ani întregi de când nu se mai supusese voinţei cuiva. Nici măcar bătrânul moşier, tatăl lui, nu îl ameninţase să-l închidă undeva pentru a se asigura că îl ascultă.

Pe toţi sfinţii, cât îşi dorise să-i spună lui Henric să dea tot ce-i mai rău din el. Dacă n-ar fi fost doamna care mergea alături de el, Ross ar fi optat pentru închisoare şi l-ar fi dat naibii pe regele

Angliei. Ar fi fost o plăcere să-i vadă reacția de pe fața lungă a lui Henric când i-ar fi spus-o.

Da, ar fi fost.

Imposibil.

Dacă refuza să se căsătorească cu Lady Catherine, i-ar fi fost dată lui Trilborn. Iar diavolul ăla scârbos ar fi avut-o în pat înainte să se usuce cerneala de pe contractul de logodnă. Ar fi dezbrăcat-o și-ar fi călărit-o fără milă, făcând-o să plătească pentru fiecare ofensă adusă mândriei lui, pentru fiecare insultă la adresa bărbăției lui, cauzate de refuzul ei de a se lăsa sedusă, pentru fiecare clipă de durere suferită atunci când Ross îl smulsese de pe ea. Gândul era atât de dezgustător că Ross nu putea permite așa ceva, n-ar fi putut trăi cu el însuși știind asta.

– De ce?

Acea întrebare, atât de rezonabilă, rostită cu glasul liniștit al lui Cate, îl înfurie din nou. Ar fi trebuit să știe că ea nu va lăsa lucrurile așa, ci va insista pentru o explicație. După ce se depărtaseră de încăperile regale, își pierduseră escorta. Trecură prin anticamerele unde curtenii stăteau vorbind pe la colțuri și doamnele se perindau pentru a-și scoate în evidență podoabele. Zona palatului pe care el și Cate o traversau acum era mai pustie. În curând aveau să ajungă în sala cea mare și n-ar mai fi avut șansa să poarte o discuție între patru ochi.

– De ce ce? întrebă el. Te așteptai să aleg închisoarea în locul unei căsătorii? Ai crezut că m-aș putea bucura de compania fantomelor turnului?

– I-ai fi putut spune că ți-ai dat cuvântul.

– Iar tu ai fi putut să mă absolvi, ca să nu fie nevoie să mi-l încalc.

Îl străfulgeră cu o privire albastră.

– Nu-mi pot imagina cum de poți spune asta când știi cât de puțin îmi doresc să mă mărit!

– Nu te-am auzit zicând nimic de haina monahală și de crucifix...

– Henric nu era dispus să mă asculte dacă aș fi făcut-o. De-abia avea timp de orice altceva în afară de problema sa.

Ross își spuse printre dinți părerea despre acea scuză.

– În schimb, avea o grămadă de timp ca să semneze un ordin de întemnițare.

– Mai degrabă ai muri decât să te confrunți cu acea posibilitate, presupun, se răsti ea, din moment ce la asta se va ajunge, acum că am semnat documentele de logodnă.

– Nu începe iar cu asta.

Nu mai avea răbdare cu prevestirile ei despre pieire, cum nu mai suporta nici amintirea modului în care își trecuse numele pe diferitele suluri de pergament în timp ce Henric privea. Regele, fără să lase nimic la voia întâmplării, avusese grijă ca acestea să fie pregătite și gata pentru semnare. Gândindu-se la asta, Ross se enervă și mai tare.

– Nu va dispărea pur și simplu pentru că tu refuzi să-i recunoști puterea, spuse ea cu o privire aspră.

– Ceea ce nu pot împiedica trebuie să îndur.

– Asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă că așa-zisul tău blestem poate să înceapă să-și facă treaba, pentru că eu am alte lucruri pe cap. Tatăl meu a jurat să mă alunge din clan, din casă și din patrie, și așa va face.

– Dar asta nu te-a oprit să accepți căsătoria.

– Nu, nu m-a oprit.

– Ceea ce arată clar că răzbunarea înseamnă mai mult pentru tine decât oricare dintre aceste lucruri.

– O, da, aș prefera să pierd toate aceste lucruri decât să fii a lui Trilborn.

– Adică, „dacă eu nu o am, atunci nici altul nu o poate avea". Ce compliment nemaipomenit: să știu că sunt luată de nevastă pentru a da o lovitură într-o vrajbă de moarte.

– Dacă așa vrei să privești lucrurile, spuse Ross imediat.

– Cum altfel, mă rog?

El se opri brusc. Se întinse și o prinse de mână, trăgând-o tare în brațele lui.

– Va fi cea mai mare plăcere să-i smulg lui Trilborn de sub nas mireasa pe care și-a dorit-o, spuse el cu duritatea unei nevoi primitive în voce. Da, și să te duc în patul meu.

Ea făcu ochii mari, pupilele devenindu-i din ce în ce mai întunecate când se uită în sus la el. Buzele ei erau întredeschise şi apetisante precum cireşele dulci în timpul verii. Respiraţia rapidă care îi făcea pieptul să se ridice îi lipea formele calde de el, iar locul unde coapsele ei se împreunau îi mângâia fierbinţeala învârtoşată cu moliciunea sa ispititoare.

– Nu, şopti ea.

– Da, spuse el cu privirea pe gura ei în timp ce corpul lui se întări ca oţelul călit.

Culoarea trandafirilor sălbatici îi scăldă trăsăturile ei când îi căută ochii.

– Nu poţi.

– Pot. Şi o voi face.

Gura ei, când o acoperi cu a lui, se simţi la fel de dulce precum arăta. O gustă din plin, punând stăpânire pe căldura ei umedă cu o forţă sfâşietoare. Se înfipse mai bine în picioare şi îşi mută greutatea, strecurându-şi mâna sub braţul ei pentru a-i cuprinde sânul în palmă. Sfârcul îi înghionti palma precum un boboc ispititor. Îşi trecu mâna peste el, absorbind geamătul ei moale de parcă i-ar fi oferit hrana perfectă. Şi poate că aşa se întâmplase, pentru că îşi aprofundă sărutul cu o foame care nu ţinea cont de nimic. Încolăcindu-şi limba cu a ei, îi gustă suprafaţa mătăsoasă, îi căută adâncitura sensibilă de dedesubt, pătrunse mai adânc şi se retrase într-o parodie a celei mai urgente nevoi a lui. Respiraţia îi ardea pieptul. Creierul lui fierbea la foc mic. Simţea o durere care pulsa atât de tare, încât ceafa părea să-i ardă cămaşa, iar nişte cărbuni roşii, fierbinţi, păreau să-i ardă tălpile cizmelor.

Cate se cutremură, aerul pe care îl inspiră oprindu-i-se ca un suspin în gât. Sunetul vibră prin el şi atinse o coardă sensibilă.

Îi dădu drumul cu o reticenţă bruscă, care îi încordă muşchii. Făcând un pas înapoi, el se întoarse atât de repede, că tartanul lui se umflă în jurul genunchilor, ridicându-se în spatele umărului. Se îndepărtă mândru, lăsând-o stând în picioare în spatele lui.

Fie făcea asta, fie o lua acolo, în acel coridor rece, cu toată forţa dură pe care Trilborn o avusese atunci când sărise pe ea în aproape acelaşi loc. Şi Ross nu era sigur ce îl uimea cel mai mult: acea nevoie disperată, sau faptul că reuşise s-o atenueze.

Oare avea să împartă patul cu un bărbat pentru ca acesta să îi facă în ciudă unui duşman vechi, sau ca plată pentru pierderea averii părinteşti?

Nici una dintre cele două alternative nu îi era pe plac lui Cate, deşi simţea că degetele ei de la picioare se încordau doar gândind astfel, în timp ce îl privea pe scoţian îndepărtându-se. În curând va fi soţul ei, cu toate drepturile şi privilegiile pe care le presupunea căsătoria. Avea să poată face orice îi plăcea, şi nimeni nu avea cum să-l oprească. Şi ce n-ar ajunge să facă, dacă ajungea s-o urască pentru tot ce pierduse?

Nu voia să se gândească la asta, şi nici să îşi dea osteneala de a-şi imagina actul brutal, fizic, sau cum se va simţi, ori cum îl va îndura. Fusese martora ostilităţii tatălui ei vitreg faţă de mama sa. Şi ar fi fost o oroare ca şi ea să fie nevoită să suporte acelaşi tratament violent, aceleaşi vorbe grele, insulte, lovituri şi, mai rău, ceea ce se întâmpla în spatele uşilor închise. Mai bine să intervină blestemul decât să sufere aşa ceva.

Cu toate acestea, ea nu şi-l putea imagina pe Ross Dunbar un soţ atât de ticălos. Viziunea lui despre el era total opusă.

Nu ar trebui să se gândească la el deloc din punctul acela de vedere, ştia bine acest lucru. Cu toate acestea, cum să nu o facă? Nimic altceva nu era la fel de important în viaţa unei femei. Şi dacă indicaţiile unei plăceri viitoare aduse de sărutul lui erau mai intense decât amintirile ei despre temerile din copilărie, dacă îşi dorea cu putere în momentele ei mai slabe ca el să fie imun la blestem, ce spunea asta despre ea?

Ce bărbat arogant, obtuz şi încăpăţânat! Nu avea nici o dorinţă să fie cauza unei rupturi între el şi tatăl lui. Nici nu voia să-l priveze de libertate pe Ross sau să-l lege de Anglia. Voia doar să-i salveze viaţa, măcar de ar lăsa-o, prostul.

Mâinile îi tremurau când își atinse voalul pentru a se asigura că se afla la locul lui, își trecu mâinile peste partea din față a rochiei, îndepărtând orice încrețitură. Cât de dezorientată se simțea, de parcă ar fi depășit o furtună neașteptată, dar nu putea fi sigură că s-a terminat. Pășind cu hotărâre ca să-și recapete suflul, o luă în direcția în care dispăruse Ross.

Văzu intrarea în sala cea mare atunci când auzi pe cineva apropiindu-se din spate. O privire rapidă peste umăr îi întări temerile. Mecanismele de apărare își făcură apariția de parcă ar fi fost niște lei stând la pândă.

– Ziua bună, Lady Catherine, spuse Trilborn cu o voce lipsită de inflexiuni, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic nelalocul lui între ei.

Îi aruncă o privire tăioasă, dar nu îi dădu nici un răspuns.

– Tocmai te-ai întors de la rege, mi se pare. Am auzit că ai fost chemată, v-am văzut pe dumneata și pe Dunbar trecând pe lângă mine și prietenii mei.

– Cât de convenabil pentru dumneata.

Rămăsese în urmă, așteptând să o urmărească din nou, era sigură. Oricum, amânase să o abordeze până când rămăsese singură. Oare văzuse ce s-a petrecut între ea și Ross? Nu-i păsa dacă se întâmplase așa. De fapt, spera să fi văzut totul, pentru ca asta să-l descurajeze.

– Nu pari din cale-afară de bucuroasă la vestea primită de la bunul nostru rege Henric, continuă el.

– Zău? Ușa grea de la sala mare era chiar în fața ei. Măsură distanța din ochi în timp ce mări ușor ritmul pașilor.

– Să îmi dau cu părerea în legătură cu ce te-a supărat atât de tare? Henric Morocănosul a considerat potrivit să îți pună capăt purității feciorelnice. Ți-a poruncit să te prezinți la altar.

„Puritate feciorelnică!"

– Dacă ții neapărat să știi, da. Eu și Ross urmează să ne căsătorim.

– Dezamăgirea mea nu cunoaște margini.

– Ar trebui să fii încântat, rosti ea scurt. Ai scăpat de blestem.

În fața ei, ușa grea a sălii mari se deschise și apărură doi domni. Văzând-o, cel din față ținu ușa în loc în timp ce își înclină capul. Aproape că fugi cei câțiva pași care îi permiteau să treacă în camera cealaltă, scăpând de discuția între patru ochi cu Trilborn.

El țâșni după ea înjurând în barbă, strecurându-se pe ușă chiar înainte să se închidă din nou. Cate nu se uită înapoi când se opri să-l caute pe Ross printre cei împrăștiați în spațiul vast. Nu era acolo. Fără să bănuiască nimic, probabil că doar străbătuse sala în drumul său afară din palat. Nici sora ei nu era pe nicăieri.

– Ross, zici? o întrebă Trilborn, încruntându-se când ajunse în dreptul ei. Îi folosești numele de botez?

– Urmează să ne căsătorim, la urma urmei.

– Sau nu, răspunse el, amenințarea citindu-i-se în voce.

Îi întâlni privirea atunci, în timp ce o ușoară durere de cap începu să-i pulseze în tâmple, zvâcnind la fiecare bătaie a inimii ei. Se temea să verifice semnificația vorbelor, dar îi era la fel de frică să se abțină.

– Ce vrei să spui?

– Pentru că acum moartea sa poate fi pusă pe seama acestui blestem al Grațiilor, lucrul poate fi aranjat.

Un fior rece îi coborî pe spate precum gheața de pe râu care alunecă în mare.

– Să nu faci asta!

– Dar am avut impresia că ai fi bucuroasă să fii liberă.

– Da, dar...

– Nu te teme! Va fi după voia inimii tale.

Își puse un pumn în șold când făcu plecăciunea, apoi se întoarse cu pelerina lui scurtă pusă peste brațul îndoit precum o aripă care flutură iute când el se depărtă. Își arunca picioarele înainte cu pași lungi, cu capul sus, privind în jur. Era greu de spus dacă o făcea din vanitate sau dacă se uita ca să-i vadă pe cei pe care să-i evite înainte să-l zărească.

„Va fi după voia inimii tale...?"

Și ce însemna asta, mă rog? Ce voia ea? Ce și-ar dori dacă ar putea să-i fie îndeplinită dorința?

Cate voia să ştie cum este să fie iubită, îşi dorea asta mai presus decât orice. În cazul în care nu era posibil să aibă parte de asta, îşi dorea să ştie ce se petrecea între un bărbat şi o femeie în întunericul nopţii, să cunoască acel sentiment de înălţare care putea să le facă pe cele mai îndrăzneţe doamne de la Curte mai îndrăzneţe, să zâmbească şi să-şi înalţe capul, iar pe servitoare să suspine. Cerea oare prea mult?

Ross putea să-i ofere măcar asta. Era pregătit să o ducă în pat, o spusese clar. Contractele de logodnă pe care le semnaseră confereau legalitate căsătoriei. Puţini ar fi avut ceva de comentat dacă ar fi adus copilul lui Ross pe lume după nouă luni, iar pruncul ar fi moştenitorul lui. În cazul în care blestemul l-ar ucide înainte să îşi facă jurămintele în faţa unui preot, el nu va muri fără urmaşi.

Trebuiau să treacă trei săptămâni până ce nunta să poată fi oficiată. Acel răgaz era necesar pentru ca anunţurile de căsătorie să fie citite, ştirile să circule în lung şi în lat, astfel încât bătrânul moşier sau oricine altcineva să poată ridica obiecţii faţă de nuntă. Festinul de nuntă trebuie să fie pregătit, trusoul ei să fie aerisit şi să se organizeze deplasarea în nord pentru preluarea proprietăţilor oferite de rege. Mai erau trei săptămâni în care Trilborn şi blestemul ar fi putut concura ca să-i cânte prohodul lui Ross.

Ce voia ea cu adevărat? Avea doar trei săptămâni ca să se lămurească.

Capitolul 10

Până la 1 ianuarie, regele se mută din Greenwich în palatul Shene. Schimbarea reşedinţei era menită pe de-o parte să le permită şi altor supuşi să aibă acces la justiţia regelui, iar pe de alta să îngăduie ca edificiul eliberat să poată fi îngrijit cum trebuie după ce găzduise câteva sute de curteni, servitorii şi animalele lor.

Henric le oferise veşminte noi şi elegante alaiului său drept daruri de Anul Nou, simboluri ale unui nou început. Cate, pentru că nu făcea parte dintre doamnele de onoare ale reginei, nu beneficiase de acea generozitate. Ea primise, în schimb, un veşmânt elegant dintr-un material deosebit şi cu o croială diferită, în onoarea apropiatei sale căsătorii, fiind asigurată că Ross primise la fel.

Darul nu fusese deloc o surpriză. Henric le luase pe ea şi pe surorile ei sub tutela sa, iar Isabel primise ceva asemănător la căsătoria ei cu Braesford. Cu toate acestea, bogăţia costumului o uimi pe Cate. Rochia era dintr-o mătase-catifea lucioasă într-o nuanţă verde-închis, potrivită sezonului de iarnă, cu mâneci decupate care dezvăluiau manşetele crem de mătase brodate cu aur de dedesubt. Şi mai multă dantelă de aur mărginea decolteul şi marginea fustei care era ridicată, lăsând la vedere fusta brodată de dedesubt. Brâul care însoţea rochia era din plasă de aur, cusută cu sute de mărgele mici de smarald, în timp ce pietre mari erau prinse la capetele cordoanelor, atârnând până aproape de podea. O mantie frumoasă de catifea de culoare albă avea s-o apere de frigul iernii. Capa acesteia era din hermină, cu o glugă care să-i acopere părul, ce avea să rămână despletit în ziua ei specială.

Cate era încântată de veşminte, deşi ea ar fi ales o nuanţă verde-albastră de catifea, dacă ar fi avut posibilitatea de a alege. Nu fusese nici vorbă de aşa ceva, desigur. Alb şi verde erau culorile specifice domniei lui Henric, prin urmare erau un simbol al patronajului său. Trebuia să fie mulţumită.

Privind-o pe Gwynne periind catifeaua, înfoind blana şi netezind cutele din mătase, Cate simţi o senzaţie de slăbiciune în piept. Prezentarea formală a ţinutei în seara precedentă făcuse ca nunta să pară mai reală. Zilele treceau una câte una. Nu mai era mult şi aveau să plece.

Nu dormise în ultimele trei nopţi. O parte din ea aşteptase, scrutând întunericul, ascultând paşii, şoaptele altei slujnice de afară sau tropăitul unei gărzi care să vină să-i spună că Ross era mort. Zorii unei noi zile erau ca o amânare. Apoi, să-l vadă prima oară în sala cea mare, luând micul dejun alături de alţi bărbaţi

şi înfruptându-se din carnea de vită, pâine şi bere, îi lumina chipul precum răsăritul soarelui.

Făcuseră schimb de cadouri de Anul Nou, mai mult pentru că aşa se obişnuia, decât din sentimentalism, sau aşa crezuse ea. Ea îi cususe o pereche de mănuşi din cea mai moale piele de căprioară, brodate cu emblema Scoţiei. El îi oferise un recipient din argint pentru pomadă plin cu frunze uscate şi parfumate de trandafiri sarazini.

Fusese singura dată în ultimele zile când îşi vorbiseră cu politeţe. Tensiunea căsătoriei lor forţate, precum şi discuţia ce avusese loc între ei după ce semnaseră documentele îi făcuseră să se simtă stânjeniţi unul în compania celuilalt.

Amintirea chipului lui Ross când îşi proclamase dreptul de a o duce în pat îi dădea târcoale lui Cate aproape în permanenţă. Nu-şi putea şterge din minte promisiunea posesivă din adâncul ochilor lui. De fiecare dată când îşi aducea aminte, un fior îi străbătea partea inferioară a abdomenului.

Se temuse că el va considera edictul lui Henric drept permisiunea de a fi la fel de intim cu ea pe cât poftea. Se temea, de asemenea, şi că nu avea s-o facă.

Mintea ei era într-o agitaţie atât de mare în aceste zile, într-un amalgam de teamă şi dor, că de-abia ştia ce să facă. Nu reuşea să mănânce nimic, de dormit nu dormea. Era o companie atât de anostă, încât Marguerite o părăsise pentru orice alternativă ar fi găsit în sala cea mare. Rămasă singură, Cate stătea privind în gol, cu pânza de brodat neatinsă în poală, sau se uita pe o fereastră înaltă la călăreţii care treceau, căutând o figură familiară înveşmântată în tartan.

Îşi spunea că ar trebui să aibă mai multă mândrie. Nu era vreo fată în casă care să ofteze după o pereche de umeri largi. Nu, era Lady Catherine Milton, o femeie cu gândire proprie şi decizii cumpănite. Şi ceea ce trebuia să facă era să-l convingă pe scoţianul încăpăţânat să fugă acasă cât încă mai putea. Dacă nu reuşea să facă asta, trebuia ca ea să ceară ajutor de la mama regelui pentru a intra la mânăstire, după cum ameninţase.

Nu se putea hotărî ce era cel mai bine să facă. Ambele demersuri erau fără cale de întors.

Se stabiliseră la Shene de câteva zile, când un mesager veni de la Braesford Hall. Acesta aduse cu el un pachet de cadouri de Anul Nou care sosiseră cu întârziere din cauza unei serii de furtuni de zăpadă. Şi, pe lângă acestea, şi o scrisoare de la sora lui Cate, Isabel.

Deşi era încântată de cadourile pe care îşi luase gândul că le va mai vedea până la următoarea vizită a surorii sale la Curte, Cate aprecie scrisoarea mai mult. Aşteptă până rămase singură ca să o poată citi, rupându-i sigiliul şi desfăcând-o cu grijă.

Mulţumirea lui Isabel reieşea din fiecare cuvânt. Se îngrăşa din ce în ce mai mult odată cu copilul din pântece, scria ea, încât suspecta că era băiat. Se ruga să fie, fiind sigură că asta i-ar fi pe plac lui Braesford, deşi el o asigurase în diverse moduri satisfăcătoare că nu îi păsa deloc. Micuţa Madeleine, fetiţa lui Henric, era agitată pentru că îi ieşeau dinţişorii, în rest era înfloritoare. Ea era o adevărată stăpână a castelului, uneori, îngrijindu-se de proprietarii de terenuri, de ţărani şi de o întreagă garnitură de soldaţi, ocupându-se de ei precum o oaie de mieii ei. Tot ceea ce îi lipsea ca să fie pe deplin fericită era să le aibă pe surorile ei dragi alături. Şi aşa ajunsese la un mesaj pe care îl primise de la Marguerite. Potrivit surorii lor mai tinere, o căsătorie fusese aranjată pentru Cate. Isabel ar fi fost mulţumită dincolo de cuvinte de o asemenea veste, dar numai dacă ar şti şi că sora ei mijlocie este mulţumită.

Cate se încruntă, întrebându-se cum de ajunsese ştirea în nord atât de repede. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că Isabel trebuia să se fi referit la prima dată când Henric sugerase logodna, că nu putea şti despre ultima sa poruncă. Cate începu să citească din nou:

Marguerite crede că te-ai putea gândi să scapi de această căsătorie apelând la arhiepiscop, eventual cu ajutorul ducesei, pentru permisiunea de a începe viaţa monahală. Nu îţi ştiu părerea în această chestiune, dar te-aş sfătui să te gândeşti cu atenţie la asta. O viaţă de rugăciune şi lucrări bune s-ar putea

să nu fie îndeajuns pentru tine, dulce Cate. Mă tem că eşti prea nestatornică pentru o astfel de vocaţie, că te va întrista până când nu vei mai suporta. Aş vrea şi să înţelegi sacrificiul pe care l-ai face. Nu am cuvinte pentru a descrie cât de preţioasă poate fi intimitatea dintre soţ şi soţie, cât de puternice momentele când sunt singuri în spatele draperiilor din jurul patului. Aceste momente sunt magice, chiar esenţa vieţii, ducând la cea mai glorioasă stare, de care mă bucur chiar acum: aducerea pe lume a unui copil. Mai mult decât atât, să stai alături de un bărbat ca tovarăşă de viaţă, prietenă şi iubită, una pe care o va proteja cu însăşi viaţa lui, este o fericire dincolo de orice comparaţie. Nu te priva de aceste lucruri, te rog, dragă Cate. Sau, dacă trebuie, fii sigură că ai un motiv bine întemeiat.

Întotdeauna a ta soră iubitoare,

Isabel

Cate rămase cu ochii la foc, strângând în pumn bucata de pergament pentru câteva momente fără sfârşit. Gândurile şi impulsurile ei săreau şi dansau precum flăcările, izbucnind şi retrăgându-se numai ca să izbucnească din nou. Trosneau, fulguiau şi făceau spirale în fum, dar în centrul lor se afla o fierbinţeală roşie aprinsă, care nu murea.

Cât de sătulă era ca alţii să-i decidă viaţa în locul ei. Trebuie să facă ceva. Da, trebuie să facă ceva, dar ce?

Viaţa într-o mănăstire nu o atrăgea deloc. Adevărul fie spus, nu avea o vocaţie reală pentru asta. Şi totuşi, nu mai putea rămâne la Curte dacă refuza să accepte dorinţele regelui.

Putea merge la Isabel şi la Braesford, dar ar fi fost nedrept să-i forţeze să o apere, şi nedrept ca ei să îşi strice relaţia cu Henric din cauza ei.

Era imposibil să-şi stabilească reşedinţa pe oricare dintre proprietăţile primite ca moştenire de la tatăl ei. Ca femeie singură, fără să fie protejată de tată, frate sau soţ, ar fi asediată, supusă răpirii şi exact genului de căsătorie forţată pe care îşi dorea s-o evite. Asta sau să fie ţinută ca prizonieră sub paza lui Henric până în momentul în care se simţea ascultătoare. De asemenea,

nu putea permite ca Ross să moară din cauza blestemului. Nici nu suporta să îl lase să rişte. Punându-le pe toate cap la cap, se părea că mănăstirea era singura alegere raţională.

Dacă trebuie să renunţe la libertatea, averea şi toate plăcerile lumeşti pentru a deveni mireasa lui Hristos, aşa să fie, dar mai întâi ar trebui să guste cel puţin din plăcerea intimităţii cu un bărbat pe care Isabel i-o descrisese. Cu siguranţă Dumnezeu nu-i va purta pică pentru asta.

Când se lăsă înserarea, Cate se ridică în picioare şi traversă camera să meargă în sala cea mare. Oprind o servitoare agitată, o trimise după Gwynne. Când slujnica ei sosi, Cate îi porunci să ceară apă pentru scăldat şi de asemenea o masă uşoară de vin, plăcintă cu carne şi fructe care să îi fie servită în cameră. Apoi, închizându-se în odaie, începu să-şi scoată voalul din păr.

La miezul nopţii, când curtenii se retraseseră la somn, Cate ieşi din camera ei. Se strecură ca o fantomă prin camerele mari, cu tavan înalt, purtând încă o dată mantia cenuşie, simplă a lui Gwynne şi papuci din lână pentru servitori care fâşâiau pe pardoseală. Un tremur surd părea să vină adânc din interiorul ei şi îşi încleştă dinţii ca să nu înceapă să-i clănţăne. Făcea ce-şi dorea cel mai mult, şi totuşi se simţea ca şi cum privea de la o distanţă mare cum o altă femeie intra şi ieşea din umbrele aruncate de felinarele aşezate în nişe, se oprea pentru a le permite gărzilor palatului să patruleze şi se strecura fără zgomot prin spatele lor.

Până când ajunse la odaia lui Ross, pulsul îi bătea cu putere în urechi, iar inima ameninţa să îi sară din piept. Ridică o mână să bată la uşă, dar abia o atinse. Dacă întârzia în aşteptarea unui răspuns, putea fi văzută. Oricum, nu era într-o dispoziţie în care ar fi putut fi refuzată. Cu o mână pe zăvor, intră în cameră.

Foşnetul slab, şoptit al unor paşi pe podea fu singura ei avertizare. Brusc, o siluetă înaltă, neagră se năpusti asupra ei. Fu izbită de uşa atât de repede, că rămase fără respiraţie. Înainte să îşi poată reveni, simţi cum ceva rigid o strangula. Un corp la fel de greu şi de cald precum armura încălzită de soare o presă de la umeri până la glezne.

Pentru o clipă, fu doar o tăcere uluită.

O înjurătură, indecentă, inventivă și presărată cu cuvinte în gaelica scoțiană îi răsfiră șuvițele din dreptul tâmplei. Antebrațul care îi fixase gâtul fu îndepărtat atât de repede, încât aerul i se întoarse în plămâni cu un gâfâit sufocant și șuierător.

– Atâta minte ai, să vii în camera unui bărbat în mijlocul nopții? o întrebă Ross la ureche.

– M-am gândit... începu ea, după care înghiți în sec ca să îndepărteze senzația de gâtuire și încercă din nou. Am crezut te-ai culcat.

– Asta și făceam până am auzit zgâriatul tău ca de pisică la ușă. Dar mi se pare corect să te avertizez, dulce Cate, că, dacă ai venit să-mi ștergi fruntea înfierbântată de febră, în acest moment nu-mi este de trebuință.

– Și ce îți este?

Aproape că simți cum același fior care îi traversă ei trupul îl cuprinse și pe el. Sau ar fi putut să tremure de frig. Camera era rece și umedă, fără vreo urmă de cărbuni încinși, iar el era chiar... chiar dezbrăcat în timp ce o ținea la pieptul lui.

– Nimic din ce ai fi dispusă să îmi oferi, spuse el după o clipă.

– Cum poți spune asta când... când nu știi de ce am venit?

– Dacă ăsta e un joc...

– Nu! Nu, vreau doar să mă bucur de ceea ce se bucură și alte femei.

– Și anume?

– Să fiu iubită.

– Iubită.

Rosti cuvântul de parcă ar fi fost gâtuit.

– Mai este atât de puțin timp până la nuntă. Ai spus... Se opri să-și umezească buzele uscate. Ai spus că ai putea și ai face-o.

– Și trebuie să se întâmple acum, din moment ce ești aici? Acum, înainte de nuntă?

Lacrimile i se adunară într-un nod în gât și trebui să înghită din nou înainte de a putea vorbi.

– Așa se pare, altfel s-ar putea să nu se mai întâmple deloc. Dacă nu vrei...

– O, vreau, spuse el răgușit când o strânse și mai tare la piept, astfel încât ea îl simți tare și fierbinte prin fustele ei. Dar înțelegi că acest lucru nu poate fi remediat dacă te răzgândești? Ce e făcut e bun făcut.

– O știu prea bine, spuse ea simplu. Fă-o acum, cât mai poți.

Cuvintele de-abia îi ieșiseră de pe buze, că el și puse stăpânire pe ele. Gura îi era caldă și dornică, ușor deschisă încât o gustă de parcă sorbea un vin nou, gustându-i aroma, oferindu-i-o pe-a lui. Îi împinse pe spate gluga pelerinei, își trecu degetele prin părul ei și îi înclină capul ca să adâncească sărutul.

Buzele o furnicau. Îi prinse gustul dulce când respiră cu o satisfacție intensă. El îi savură gura din nou și din nou, cu o nevoie vitală, mângâind interiorul fin și sensibil al obrajilor ei, ștergându-i marginile dinților, atingându-i limba și retrăgându-se. Când ea făcu un pas să fie mai aproape, el se mișcă astfel încât coapsa lui era între ale ei și își vârî o mână în interiorul pelerinei ca să o tragă și mai aproape.

Mirosul lui de bărbat fierbinte și stârnit o învălui. Părul cârlionțat care-i acoperea pieptul era moale sub mâinile ei. Își întinse palmele deasupra, bucurându-se de atingerea lui printre degetele ei răsfirate. Sânii i se umflară sub rochie, în timp ce un geamăt îi vibră în gât.

Își luă gura de pe a ei și își odihni capul pe fruntea ei.

– Oprește-mă, Cate, spuse el deopotrivă ca rugăminte și ca avertizare. Oprește-mă acum, sau va fi prea târziu.

– Era deja prea târziu când ți-am deschis ușa.

– Da, spuse el cu o acceptare răgușită. Da.

Se aplecă să-și strecoare un braț tare pe sub genunchii ei, iar pe celălalt la spatele ei. Întunericul se năpusti asupra ei și se învârti în spatele pleoapelor închise când o ridică la piept. Efectul o ameți atât de tare, că dură un moment până își dădu seama că o așezase pe marginea patului și că îi scotea pelerina.

Mișcările lui erau sigure chiar și în întuneric. Pelerina pentru bărbați era foarte asemănătoare cu cea a femeilor, fără îndoială, dar nu putu să nu se întrebe cât de multe femei dezbrăcase de o făcea atât de ușor. Rochia ei, împrumutată de la Gwynne împreună

cu pelerina, era largă şi fără brâu. El prinse tivul şi îşi împinse mâinile sub el. Ridicând materialul astfel încât i se adună pe antebraţe, îşi trecu palmele şi degetele răsfirate peste genunchii ei şi apoi în sus pe coapse. Degetele lui mari se întâlniră între coapsele ei, unde se pierdură în buclele fine. Oferind mângâieri delicate, se jucă cu ele.

Senzaţia era atât de uimitoare, atât de minunată, că se legănă spre el, agăţându-se de braţele lui. El o trase în sus, cu mâinile încă sub rochia ei, mângâindu-i şoldurile, strângând formele rotunde precum un avar care strângea pumni de aur. Apoi, cu o mişcare bruscă, el îi ridică rochia şi cămaşa odată cu ea, scoţându-le pe amândouă pe deasupra capului ei. Înainte de a-şi recăpăta suflul sau de a face şi altceva decât să icnească simţind frigul, o puse înapoi pe pat şi îi acoperi trupul – pielea lui fierbinte pe cea rece a ei, muşchii precum piatra pe cei delicaţi ai ei, membrul lui încins pe curbele ei moi şi locurile ei sensibile şi umede. Se întinse după o plapumă umplută cu pene şi o trase deasupra lor. Apoi, el se răsuci pe salteaua de pene şi o trase şi pe ea sub el.

– Ţi-e frig? o întrebă el, în timp ce îşi plimba nasul pe gâtul ei, eliberându-i părul de sub umeri.

– Nu... nu chiar.

Cum i-ar fi putut fi frig, când căldura lui o încercuia acolo unde era pe jumătate scufundat în moliciunea saltelei cu pene, iar trupul lui ferm, cu părul de pe piept, coapsele şi picioarele apăsând-o într-o atingere delicioasă?

– Tremuri, dar fii fără teamă, o să te încălzesc eu.

O, da, ştiu că o va face, în vreme ce el alunecă în jos pe pat, cu capul dispărând sub plapumă şi trasând o dâră de săruturi umede fierbinţi pe gâtul ei, pe adâncitura dintre clavicule şi între dealurile gemene ale sânilor ei. Croi un drum umed printre ei, urcă cu o spirală spre sfârcul unuia şi apoi coborî din nou, începând în cealaltă parte. Îi mângâie sfârcurile cu limba, înainte şi înapoi, făcându-i să se întărească până aproape de durere şi apoi, de-abia apoi, începu să îi guste cu gura lui fierbinte.

Ea se arcui sub el cu un geamăt ascuţit, înfigându-şi călcâiele în saltea din nevoia de a fi mai aproape. Îl voia înăuntrul ei, avea

nevoie să-i umple durerea goală de acolo. Dar el nu era pregătit, nu terminase. Se părea că de-abia începuse.

Se lăsă şi mai în jos, zgâriindu-i uşor abdomenul plat cu barba, calmând zgârieturile cu gura şi limba, după care ea simţi fiorul. Lipăind uşor cu limba, se afundă în cârlionţii fini dintre coapsele ei, apoi îi desfăcu picioarele larg, întinzându-se între ele în timp ce îşi intensifică mângâierile, desfătându-se, gustând fără oprire.

Ea se zvârcoli, începând să suspine, în timp ce el părea hotărât să-i înveţe pe de rost trupul, pe dinăuntru şi pe dinafară, cu desăvârşire. Ea îşi trecu degetele prin părul lui, îi cuprinse umerii cu mâini febrile şi îi exploră lăţimea spatelui. Era captivată de formele ferme ale corpului său, atât de diferite de ale ei, prin muşchii sinuoşi care păreau să-l învelească într-un scut viu, prin puterea lor letală. Era mătase şi oţel, domina şi totuşi implora în timp ce îi şoptea comenzi, îi ghida mişcările, o aşeza cum o voia. Măiestria lui era desăvârşită, furia nevoii ei înflorindu-i în interior, punând stăpânire pe ea într-un extaz care pulsa, lăsând-o fără suflare şi fără vlagă.

Ridicându-se iar peste ea, îi oferi gura. Lipsită de raţiune, total lipsită de raţiune, i-o luă, îi trase limba în adâncul ei, dorind mai mult din el, dorindu-l pe tot, având nevoie de ceva care aştepta, nedefinit, dincolo de înţelegerea ei. Era înfierbântată, se topea în interior, atât de încălzită în centrul fiinţei ei că părea că nimic nu îi putea calma durerea ce pulsa.

El putea. El o făcu.

Exact în zenitul celei mai mari nevoi a ei, el intră în căldura ei umedă, luând şi totuşi oferind în incursiuni lente, retrăgându-se pentru ca ea să-şi poată elibera respiraţia pe care o ţinea inconştient, făcând-o din nou şi din nou, până când ea îi apucă şoldurile şi îl trase în ea din nou, îndemnându-l să intre mai mult, în ciuda înţepăturii dureroase. Ea suspină tare când el trecu de bariera fecioriei ei şi o umplu, făcând-o să cunoască împlinirea.

Intră într-un ritm blând apoi, o frecare lentă care o făcu să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, strigând, dorindu-şi mai mult, dorindu-şi extazul din nou. Plapuma alunecă fără să fie băgată în seamă, în timp ce ei îşi ostoiau o nevoie primară. Şi când

se întinse spre el din nou, el îi desfăcu genunchii larg și intră cu totul, scufundându-se adânc. Se retrase, iar apoi intră din nou, și din nou.

Era perfecțiunea, o arșiță tumultuoasă, care se apropia tot mai iute și tot mai în forță. Se mișcau împreună cu bufnituri ușoare care făcea ca patul să se legene din curelele de piele și draperiile patului să fluture răcorindu-le trupurile încălzite. Fiecare penetrare trimitea valuri de plăcere prin ea, îndepărtând orice tensiune și teamă. Îl întâmpină cu un efort urgent în timp ce aștepta promisiunea ce îi fusese arătată, dorind-o cu poftă pură, oferind orice pentru a o primi. Iar el i-o aduse cu o putere neobosită, i-o oferi într-o generozitate fără margini și cu efort, precum darul cel mai de preț.

Apoi, ea se agăță de el cu lacrimile alunecându-i pe sub pleoape. Gustă sarea de pe pielea gâtului său într-un sărut intim, își lipi fața de pielea lui caldă în timp ce inhală mirosul lui natural, masculinitatea lui pură. Absorbi esența lui pe pielea, în oasele, în centrul ființei ei. Îl învăță pe de rost pe acest bărbat care îi oferise o plăcere atât de mare cum credea că nu o să mai trăiască niciodată.

Îi spuse la revedere.

Ross stătea întins, uimit de senzația de îndestulare, plutind pe marginea unei nevoi de a dormi atât de puternice, încât aproape că punea stăpânire pe el. Singurul lucru care îl împiedica era uluirea lui nedumerită. Dacă nu ar fi fost lângă el corpul cald și gol al lui Cate, s-ar fi gândit că totul fusese un vis neobișnuit de înfocat.

Venise la el.

Deși n-ar fi sperat vreodată, ea apăruse în camera lui cu aceeași intenție care pe el nu-l părăsise mai deloc zile în șir. Ceruse să fie iubită, iar el i se supusese fără vreun gând coerent, pentru că nu era nici un alt lucru pe pământ pe care să și-l dorească atât de mult.

Nu că ar fi avut mare importanță. Nu, bineînțeles că nu. Fuseseră aruncați în compania celuilalt, în brațele celuilalt. Perspectiva unei împreunări – ipoteza că s-ar întâmpla – fusese acolo

de la început. Unii de la Curte erau siguri că se întâmplase în timpul nopții întunecate și friguroase petrecute în pădure. Că se ajunsese în cele din urmă să se întâmple era o chestiune simplă dintre două persoane care gustau plăcerea, după cum avea să le fie în curând dreptul și datoria ca soț și soție. Nici o pasiune nelalocul ei nu se ivise, nici o adorare care să facă inima să ardă așa ca în descrierile poeților.

Cu toate acestea, o nuntă rapidă părea un lucru foarte de dorit.

Doamna care stătea atât de aproape de el tresări un pic când respiră. Îngrijorarea se înfiripă în sânul lui Ross când simți o căldură umedă în locul unde obrazul ei se odihnea pe clavicula lui. Oare plângea cu adevărat? Nu era reacția pe care o inspira, de obicei, în femeile pe care le ducea în patul lui.

– Ești bine? Se întinse să ridice plapuma când o întrebă, acoperindu-se pe amândoi și îndesând restul plăpumii la spatele ei.

Ea încuviință din cap rapid, dar nu spuse nimic. Fu din ce în ce mai convins că nu putea vorbi fără să-și trădeze suferința. Cu cea mai mare atenție, îi trase firele încurcate de păr departe de fața ei.

– N-am vrut să te rănesc. Ar fi trebuit să fiu mai atent cu tine prima dată.

– Cum... de unde știi că a fost prima dată pentru mine? abia rosti ea cuvintele, încordându-se în strânsoarea lui.

– Mi-am dat seama... Continuă să-i pieptene părul cu degetele. Ai fost foarte... strâmtă.

– Nu am ce face în legătură cu asta!

– Nu, spuse el cu vocea serioasă, deși râsul îi dădea târcoale, și nu mă plâng, pe cuvânt.

– Ah.

– Va fi mai ușor data viitoare.

– Dacă va exista o dată viitoare.

Se opri din mișcările lui în timp ce simți un bubuit puternic în inimă.

– Dacă?

– Nu contează. Sunt sigură că va fi în regulă.

Era vorba despre blestemul ăla idiot al Grațiilor din nou, era sigur de asta. Ea credea că el nu va supraviețui să retrăiască experiența. Nu era înclinat să creadă prevestirile și semnele rele, dar certitudinea ei îl făcu să se simtă doar un pic incomod.

Acesta să fi fost motivul pentru care venise în camera lui, pentru că voia să aibă parte de acest timp cu el înainte de a muri, pentru că ea credea că e sortit pieirii? Acea idee era chiar și mai puțin plăcută.

Nu că ar fi avut vreun drept să se plângă. Îi îndeplinise cererea din motive care depășeau simpla dorință. Tânjise după ea, își dorise să prevină o inițiere brutală din partea lui Trilborn. Se bucura mai presus de orice că fusese primul bărbat din viața ei. Și asta nu avea nimic de-a face cu dușmănia de moarte, deși gândul nu-l părăsise niciodată. Detesta ideea ca Trilborn să o siluiască, provocându-i și mai multă durere și supărare. Că ticălosul ar fi făcut-o era sigur. Să îi fure viitoarea mireasă dușmanului său i-ar fi dat lui Trilborn o satisfacție bolnavă.

Cum putea Ross să-i explice asta lui Cate? Nu putea nici măcar să încerce. Ar fi putut suna de parcă ar fi oferit o scuză pentru slăbiciunea lui, sau și mai rău, de parcă l-ar fi acuzat pe Trilborn că intenționa să facă același lucru pe care tocmai îl făcuse el.

Cel puțin știa o cale prin care să o facă să nu se mai gândească la moarte. Nu era un demers în întregime dezinteresat, dar n-avea ce face, nu avea pretenția că ar fi fost vreun sfânt. Îi răspunsese atât de repede și de blând la mângâieri, că trupul lui se aținti până când începu să-l doară, doar la simplul gând al scopului său. Ea era fiecare lucru dulce și delicat care lipsise atât de mult timp din viața lui, fiecare bucurie dulce pe care o gustase vreodată. Mai mult decât atât, era aici alături de el, caldă sub plapumă, sublim de goală în brațele lui.

– Ei bine, spuse el tărăgănat când se întoarse cu totul către ea, punându-și genunchiul între picioarele ei ca să o atingă și mai bine cu fierbințeala lui învârtoșată în timp ce se bucura de moliciunea ei umedă, dacă e să dau ortul popii înainte...

– Nu spune asta! zise ea, cu vocea răgușită și prinzându-și degetele în părul de pe pieptul lui.

El tresări și îi luă mâna, punând-o pe flancul său. Apoi îi cuprinse sânul, își coborî capul ca să umezească sfârcul și apoi suflă deasupra lui, zâmbind când se întări pentru el.

– Dacă tot e să dau ortul popii, repetă el, mângâind cu buzele comoara dulce ca piersica pe care o ținea, aș putea să gust din nou singura plăcere căreia îi voi duce crunt dorul.

Capitolul 11

Cate se trezi în patul ei, în odaia pe care o împărțea cu Marguerite. Îi părea greșit. Stând acolo, cu ochii în tavan, nu-și putea aminti cum se întorsese în cameră prin palatul cufundat în liniștea somnului.

Ah, da. Asta era pentru că nu o făcuse.

Cuprinsă de un val de căldură bruscă, își aminti cum Ross se dăduse jos din pat în noaptea dinainte și mersese tiptil spre un lighean, întorcându-se cu o cârpă. O spălase cu o grijă atât de minuțioasă că aproape îi venise să geamă de excitare, dar se temuse ca el să nu creadă că o doare. După aceea, îi găsise cămășuța și i-o aranjase înainte să i-o vâre pe cap. Acel proces durase ceva timp, căci păruse să ezite înainte de a acoperi orice parte importantă a corpului ei. O îmbrăcase complet o dată, doar pentru ca apoi să o dezbrace iar până la piele și să o tragă în brațele sale.

Adormiseră de epuizare după aceea, până la cântatul cocoșului. În zorii cenușii, el își trăsese hainele pe el, apoi îi pusese cămășuța și rochia, îi agățase mantia în jurul ei în grabă și o cărase înapoi în camera ei. O sărutase și o lăsase acolo, o lăsase să se strecoare în pat lângă Marguerite, unde îi era locul.

Unde îi era locul? Nu părea așa, nu *mai* părea așa.

Cate se întinse în pat, relaxându-și mușchii despre care nici nu se gândise vreodată că ar fi putut să se încordeze. Se simți minunat de sensibilă în nenumărate locuri, o durere în interior, și totuși sătulă. Ar fi trebuit să se simtă puțin rușinată pentru ceea ce făcuse, sau cel puțin așa i-ar spune maicile cu siguranță, dar

nu putea. Simțea o bucurie sfâșietoare că fusese la Ross. Acum știa ce se petrece între un bărbat și o femeie.

Da, știa, și gândul că era posibil să nu mai trăiască niciodată așa ceva era atât de dureros, că se întoarse pe-o parte, își ridică genunchii și trase plapuma peste cap. Lacrimile o amenințară, dar nu își făcură apariția sub pleoapele ei închise strâns. Le împiedică brusca revelație că ar putea fi însărcinată. Ca în cazul lui Isabel, o nouă viață ar putea lua naștere în interiorul ei.

Ah, nu, nu ca în cazul lui Isabel. Spre deosebire de situația surorii sale și a lui Rand Braesford, Cate nu îl iubea pe Ross, și nici el nu o iubea. Între ei era doar o poftă despre care preoții aveau doar vorbe grele. Era o dorință mai degrabă carnală și nu spirituală, între trupuri aflate în flăcări și mâini care ating totul și pun stăpânire pe tot, era vorba despre săruturi atât de adânci, că reprezentau până și un schimb de suflare vitală, și despre cea mai pură împerechere animalică. Nu aducea deloc cu adorarea distantă a cavalerului pentru doamna sa care era descrisă în poemele de dragoste.

Nu, într-adevăr, nu. Nici unul din ei nu era îndrăgostit.

– Ești încă în pat, Cate?

Marguerite dădu buzna în cameră când puse întrebarea, aducând cu ea un val de aer rece care mirosea a aer proaspăt. Cate gemu un pic, deranjată de o asemenea energie nepoliticoasă.

Cineva se apropie cu pași iuți și trase draperiile.

– Ai pierdut aproape întreaga dimineață, și este chiar una frumoasă, cu promisiunea ivirii soarelui. Hai, înviorează-te. Ai neglijat deja să-ți iei rămas-bun de la unul dintre pretendenții tăi.

Cate se ridică în capul oaselor, mișcându-se mai degrabă cu viteză, decât cu grație. Era dezbrăcată sub plapumă, dar pe Marguerite nu o deranja, din moment ce și ea dormea la fel.

– Și despre care pretendent e vorba?

– Trilborn, draga mea, răspunse sora ei râzând cu ironie. Nu ești mulțumită?

Cate oftă cu ușurare când se întinse să-și tragă o pernă la spate. Pentru o clipă, se temuse că Ross... dar nu fusese așa.

– Să îndrăznim să sperăm că va sta departe pentru ceva vreme?

– Am putea, într-adevăr.

Marguerite continuă cu cele mai recente bârfe ale palatului, conform cărora Henric se consfătuise în secret cu nobilul pentru puțin timp, cu o seară înainte, iar plecarea lui fusese rezultatul discuției.

– Mă întreb ce s-a petrecut între ei.

– Se spune că Lord Trilborn va vizita fiecare conac și castel de aici și până la granițele nordice, comunicând numărul de soldați pe care Henric îi așteaptă în caz de rebeliune. Are legătură cu chestiunea aceea a pretendentului la tron. Mulți susțin că este o simplă farsă, în timp ce alții prezic că armate întregi vor invada drumurile în vară.

Cate simți un fior pe șira spinării.

– Nu se poate.

Sora ei avea o mină serioasă. Amândouă avuseseră o copilărie groaznică, plină de rapoarte de luptă despre cum oamenii erau sacrificați ca niște vite, urmate de execuții sinistre ale trădătorilor.

– Eu îți spun doar ce am auzit. Și asta nu e tot.

– Nu e tot?

Cate își trecu o mână prin păr, încercând să descurce ceea ce părea a fi devenit un cuib de păsări. Preferă să nu se gândească de ce ajunsese în felul acela.

– Umblă vorba că Lord Trilborn va trimite înapoi rapoarte de peste tot, liste cu bărbații și bunurile promise pentru armata lui Henric.

– Dând dovadă de sârguință?

– Sau de dorința de a-i ajuta cauza lui Henric. Misiunea a fost decisă, se spune, în timpul unei întâlniri între patru ochi între rege și viitorul tău soț.

– Dar întâlnirea a fost cu privire la căsătoria noastră, spuse Cate în semn de protest.

– Ești sigură că așa a fost? întrebă Marguerite cu cel mai tainic zâmbet al ei. Sau căsătoria era despre misiunea care l-a luat pe Trilborn dintre noi?

Era o întrebare pentru care nu avea nici un răspuns. Adevărul fie spus, nici nu conta. Era suficient că Winston Dangerfield, Lord Trilborn, era cu adevărat plecat.

Era plecat, ceea ce însemna că pericolul dușmăniei de moarte era eliminat. În cazul în care Ross avea să moară înainte de nuntă, care se apropia cu repeziciune, trebuia să fie dintr-o altă cauză.

Și dacă nu murea, dacă trăia, ce însemna asta?

Cate refuză să se gândească la subiect. Pieptul o duru când își dădu seama cât de puțin probabil ar fi fost.

– Ce vei face în noaptea asta?

Cate își ridică brusc capul, făcând ochii mari.

– Ce vrei să spui?

– O să te duci la Ross sau nu?

– De unde...?

– Dorm iepurește, așa că te-am văzut întorcându-te în dimineața asta. Mai mult decât atât, nu mai sunt un copil, știu despre actul procreării de ceva timp.

– Te rog, nu atât de tare, spuse Cate tresărind.

– Să nu crezi că te condamn, pentru că nu o fac. A fost curajos din partea ta să te aventurezi ca să obții ceea ce voiai. Sora ei se încruntă, ridicându-și un colț al vălului la gură, mușcând din tivul lui. Eu nu știu dacă aș fi avut curajul.

– Curaj?

Marguerite îi aruncă o privire întunecată.

– Pentru ceea ce se întâmplă în pat, dar și pentru ce urmează după asta. Să presupunem că te îndrăgostești iremediabil de viitorul tău soț, dar sentimentul nu este reciproc. Ce se întâmplă dacă el moare, oricum? Nu vei rămâne cu nimic altceva decât o durere pentru nopțile pe care ți le-ai petrecut în brațele lui. Chiar dacă îi vei purta copilul, ți-l vor lua de la sân.

– Niciodată!

– Bineînțeles că o vor face dacă o să te retragi la mănăstire așa cum ai jurat. Dacă nu, va fi același lucru. Vor lua pruncul și te vor alunga în vreun turn îndepărtat, te vor ține sub pază până când te vei ofili. Te-aș însoți în orice loc dacă mi s-ar permite, dar o vor face?

– Îmi ridici moralul atât de mult, dragă soră. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Cate ar fi trebuit să vadă capcanele și ea însăși, ar fi putut să le vadă, însă erau alte lucruri care îi ocupau mintea.

Sora ei mai mică se încruntă la ea.

– Uitându-mă la tine și la Isabel, m-am decis. Voi evita cu orice preț să mai fiu logodită.

– Alegerea s-ar putea să nu îți aparțină.

– Voi fugi înainte de a accepta, o voi face. Dacă voi găsi un bărbat care mi se potrivește, voi trăi în păcat cu el, fără a avea nevoie de jurăminte între noi.

– Dar dacă el te iubește...

– Cum putem să fim noi sigure de asta, ia spune? Orice bărbat poate pretinde că ne iubește, dar singurul mod în care vom ști că e adevărat este să așteptăm și să vedem dacă moare sau nu înainte de nuntă. Ce fel de oameni suntem dacă permitem ca un om să-și riște viața în acest fel?

– Este oribil, sunt de acord, spuse Cate, cu vocea crispată, și totuși ce altceva putem face?

– Ai putea merge la Ross în seara asta și să îi ceri să te ia de aici.

Cate izbucni într-un hohot scurt.

– Chiar i-am cerut să plece. A refuzat spunând că este o chestiune de onoare și nu pot să cred că ar considera că situația este diferită dacă m-ar lua cu el. Probabil că ar crede că abuzez și mai mult de încrederea lui Henric.

– Bineînțeles că ar crede, murmură Marguerite, prostovanul ăla de scoțian. Se uită în sus. Atunci nu știu dacă mai poți face altceva decât să aștepți. Ei bine, și să te bucuri de orice plăcere poți obține de la el.

Cate nu găsi nici o cale de a contrazice o astfel de logică. De fapt, i se părea că era chiar salutară.

Ea nu ținuse însă cont de capriciile regelui.

Pe la jumătatea dimineții, Henric adună un grup de prieteni și se depărtară călare de palat. Grupul de vânătoare alcătuit doar

din bărbați avea să fie plecat timp de mai multe zile. Firește, Ross fusese obligat să meargă și el.

Când Cate auzi vestea, fu brusc cuprinsă de groază. Ross părea destul de bine păzit de pericolele blestemului cât timp rămânea în interiorul zidurilor palatului. Dar era foarte posibil ca siguranța sa să fie amenințată în continuare. În timpul vânătorilor regale se întâmplau accidente cu o frecvență alarmantă. Bărbații concurau între ei cu arcul și cu lancea ca să-și dovedească priceperea sau să obțină aprecierea regelui, oferind cea mai mare cantitate de carne pentru masa regală. Iar concurența ducea la nechibzuință.

În afară de pericolele galopului pe teren accidentat, ale traversării apelor ieșite din matcă din pricina topirii zăpezii, sau de pericolul reprezentat de cerbii și de mistreții încolțiți care i-ar fi putut oricând ataca pe urmăritori, mai erau și săgețile care erau trase aiurea. Și nu toate decesele din timpul vânătorii erau accidentale. William Rufus, fiul și moștenitorul lui William Cuceritorul, fusese ucis în acest fel. Se spunea că fratele său mai mic, Henric I Beauclerc, a pus la cale asasinatul ca să ia coroana. Dacă până și un rege putea să cadă victimă, oare cât de periculos era pentru cineva mai puțin protejat?

Și deși știa că Trilborn nu era la vânătoare, asta nu o ajuta în nici un fel să scape de temeri. Putea zăbovi prin apropiere ca să se asigure că nunta nu va avea loc.

Și care era scopul lui Henric? Cămările palatului aveau cu siguranță nevoie de completarea proviziilor înainte de nuntă. Era posibil să fi crezut că scoțianul ar trebui să contribuie la furnizarea vânatului și a cărnii de porc. Cu toate acestea, ea nu putu să nu se întrebe dacă Henric știa ce se petrecuse între ei doi. El ar putea prefera să elimine orice sugestie că Ross fusese sedus să renunțe la loialitatea față de țara sa natală.

Timpul parcă stătea în loc. În palat era nefiresc de liniște, fără prezența regelui sau a gărzilor. Mesagerii băteau drumurile înainte și înapoi între locul vânătorii și palat. Căruțe încărcate cu orice tip de vânat erau răsturnate în curtea bucătăriei în fiecare seară, dovedind că ieșirea se bucura de succes. Pe lângă acestea, nu sosi nici o știre despre vreun dezastru petrecut

la vânătoare. Dar nici vreun mesaj care să spună când se vor întoarce. Pe măsură ce data nunții se apropia, începu să se gândească la faptul că, poate, Henric voia să-l țină pe Ross departe până când trecea.

Apoi, în ajunul nunții, cu puțin timp înainte de vecernie, răsunară puternic trâmbițele. Apoi, se auziră urale prin palat. Și, în hărmălaia generală, grupul de vânători intră cu zgomot pe porțile palatului.

Cate, auzind întâmpinarea furtunoasă, fugi în grabă la o fereastră cu vedere spre curte. Se aplecă afară, privind bărbații care se dădeau jos de pe cai în timp ce grăjdarii veneau în fuga mare. Pentru câteva clipe lungi, nu înțelese nimic din aglomerația de acolo, în înserarea ce se lăsa cu repeziciune.

Apoi, îl zări.

Îl văzu pe Ross, sărind de pe armăsarul lui cu o rotire a tartanului, aruncându-i hățurile unui tânăr grăjdar cu un zâmbet și o monedă. Era teafăr, nevătămat, deplasându-se cu mai puțină rigiditate din cauza statului prelungit în șa decât cei mai mulți, când se îndepărtă de adunarea de călăreți și câini.

Brusc, se opri și se uită în sus spre palat. Cercetă ferestrele de parcă i-ar fi simțit prezența, de parcă ar fi știut că îl privea.

Cate se trase înapoi înăuntru, departe de fereastră, simțindu-și bătăile inimii în gât. Ce făcea? Se presupunea că nu ar fi trebuit să îi pese de logodnicul ei. Era fatal să cadă în acea capcană, pentru că rezultatul nu ar fi fost altul decât o mare durere.

Dar, desigur, nu-i păsa de Ross Dunbar dincolo de faptul că îl considera un bărbat atrăgător și un amant care îți tăia răsuflarea. Viața sau moartea lui nu aveau de ce să însemne mai mult pentru ea decât existența oricărui bărbat în a cărui companie își petrecuse vreodată câteva ore plăcute. Își va aduce mereu aminte de el datorită darului inițierii blânde pe care i-l oferise, dar nu va fi devastată de moartea lui. Durerea ei cea mai aprigă va fi din pricină că el fusese implicat în blestemul care le urmărea pe ea și pe surorile ei.

Da, asta era tot. Doar vina îi provoca sentimentul de sufocare ciudat din piept. Şi, poate, groaza pentru ceea ce mai putea încă să se întâmple între acest moment şi ceasul nunţii ei.

Silueta unei femei pe care o zări la o fereastră îl puse pe Ross pe foc. Cate stătuse acolo – era la fel de sigur precum era de numele şi de descendenţa lui. Vânase ca un nebun în aceste ultime zile, urmărind cerbi de parcă ar fi încercat să fugă de patima care pusese stăpânire pe el. Era ca şi cum ar fi băut poţiunea vreunei vrăjitoare, concepută să facă din el un sclav. Nu putea să şi-o scoată pe Cate din minte. Pornea călare cu el, vorbea cu el, acoperind tunetul copitelor calului său, îi apăruse în inima focului în timp ce se încălzea lângă el, şi îl vizita în visele sale.

Poftă trupească, îşi spuse el. Trupul său, supus privaţiunii în atât de multe luni, redescoperise bucuria plăcerii carnale şi îşi dorea şi mai mult. Gândurile lui erau la viitoarea lui mireasă deoarece îi gustase dulceaţa ca de miere, dar nu se săturase. Ghearele nevoii care-l lăsa fără aer aveau să fie îndepărtate de câteva ore petrecute îndărătul draperiilor unui pat.

Îndreptându-se cu paşi mari spre cea mai apropiată intrare în palat, îşi făcu planuri rapide să viziteze baia de aburi comună de la spălătorie, ca să scape de sudoare, noroi, de duhoarea de cal şi animale, după care să ia o masă care să potolească foamea de lup. Apoi, urma să găsească o cale de a transmite mesajul că ar fi în culmea fericirii dacă o va avea pe Lady Catherine în patul lui în noaptea aceea.

În încăperea pentru îmbăiere era cald de la un foc care ardea constant şi era plin de aburi de la cazanele de apă puse la încălzit. Baia era fierbinte, cu miros de plante şi adâncă. Baldachinul său de pânză mucegăită aşezată pe un cadru de lemn ţinea la distanţă curentul pe trei laturi, lăsând-o pe cea de-a patra deschisă către foc. Servitoarea trimisă să se ocupe de el era neruşinată, durdulie şi curată. Privirea pe care i-o aruncă pe sub gene sugera o invitaţie evidentă.

Ross nu fu ispitit. Se gândea la o pradă mult mai frumoasă. Spunându-i femeii să plece în câteva cuvinte scurte, îşi trecu

o mână cu săpun moale prin păr, se frecă bine şi se clăti. Îşi îndepărtă murdăria de pe corp şi apoi se întinse pe spate, cu braţele pe marginea căzii de lemn, care era acoperită de rama îmbrăcată în pânză. Căldura apei îi îndepărtă durerea din muşchi şi scoase şi ultimul fior de frig din trupul său ostenit. Noaptea se lăsa din ce în ce mai mult, lumânările pâlpâind pe postamentele lor, lăsând colţurile camerei în umbră. Închise ochii în timp ce îşi umflă pieptul şi îl goli într-un oftat voluptuos.

Putea stabili o întâlnire cu Lady Catherine la masa de seară, dar asta necesita presupunerea destul de riscantă ca ea să fie dispusă să rişte venind la el din nou. Putea să se plimbe cu ea după ce mâncau şi să o tragă în camera lui, dar un astfel de truc ar fi iscat zvonuri în cazul în care erau văzuţi. Putea colinda palatul în căutarea unui colţişor în care să fie singuri, deşi orice loc la care se gândea era riscant, căci puteau fi descoperiţi. Sau se putea pur şi simplu duce în odaia ei micuţă, sperând că Marguerite va fi deopotrivă politicoasă şi suficient de discretă ca să îi lase singuri.

Cumva, neajunsurile acestor posibilităţi păreră mai mari decât atunci când stătea întins, încercând să doarmă, în timp ce oamenii regelui sforăiau în jurul lui. Nici un plan nu îi era pe plac, dar alternativa îi displăcea chiar şi mai mult. Abstinenţa era, fără îndoială, potrivită pentru un mire în ajunul nunţii sale, dar Ross nu reuşea să vadă nici un avantaj în asta.

Un sunet uşor, precum scârţâitul unei balamale, îl scoase din reverie. Alături de acesta, veni şi un curent care mişcă uşor pânza de deasupra lui, şi pielea i se făcu de găină pe umeri. Cu toate acestea, nimeni nu zise nimic şi nu se auziră nici paşi.

Nu intrase un alt vânător care voia să se spele, nu era nici o slujnică aducând prosoape, mai multă apă să umple cazanele, sau cu o ofertă mai personală. Ross rămase perfect nemişcat, de-abia mai respirând în timp ce asculta fâşâitul materialului produs de o înaintare pe furiş. Nu putea spune dacă era un bărbat sau o femeie. Asta până când simţi mirosul acru de sudoare masculină şi voma de bere.

Deasupra lui, pe pânza care acoperea cada, o umbră înaintă, surprinsă de lumina proiectată de-o lampă aşezată în colţ. Silueta

deveni mai înaltă, mai robustă, luând forma unui bărbat cu ceva scurt şi ascuţit strâns în pumnul ridicat. Intrusul înaintă, ridicând braţul.

Pânza fu sfâşiată cu un sunet monoton. Ross îşi înălţă o mână ca să prindă încheietura cu păr gros care se ivi deasupra lui. O răsuci cu o asemenea forţă, încât cuţitul pe care intrusul îl scăpă căzu în cadă între genunchii depărtaţi ai lui Ross. Ridicându-se cu toată forţa şi cu o cascadă de apă înspumată, aduse braţul în jos pe genunchiul lui îndoit cu o bufnitură grea.

Bărbatul strigă, zvârcolindu-se, dând înapoi şi trăgând de baldachinul sfâşiat din suporturile lui. Ross îl împinse cu putere şi îl trimise şi mai departe. Atacatorul căzu atât de rău că se prăvăli, oprindu-se aproape de foc. Cu o privire sălbatică, se ridică în picioare.

Ross sări din cadă ca să o ia la goană după el, dar îşi prinse piciorul în pânza care atârna, alunecând pe spuma săpunului împrăştiat pe podea. Se împletici, fandând şi încleştându-şi pumnul în jurul pumnalului mic şi murdar, dar bărbatul mârâi şi o luă la goană.

Pierzându-şi echilibrul, Ross căzu cât era de lung pe podeaua de piatră, întinzându-se în spuma murdară. Se lovi la rana de cuţit pe jumătate vindecată şi durerea îi săgetă tot trupul. Când atacatorul fugi clătinându-se spre uşa deschisă şi ieşi, Ross se ridică din nou, înjurând de mama focului când se grăbi după el.

Dezbrăcat, ud şi furios, se opri în anticamera de afară, cu mâna la rană. În faţă se vedea o uşă deschisă. Fugi spre ea, ieşind în curtea spălătoriei de la palat. Spaţiul era un labirint de jgheaburi din lemn şi prăjini pentru rufe, goale în acest moment al serii, dar era destul de periculos pe întuneric.

Putea să meargă după ticălos, dar şansele să-l oprească nu erau de partea lui. Individul părea să cunoască palatul şi avea şi avantajul de a fi îmbrăcat. Înjurând la fiecare pas făcut, Ross se întoarse şi refăcu traseul urmelor lui ude, închizându-se din nou în încăperea pentru îmbăiere.

Era murdar din nou, avea pielea acoperită cu pietriş. Păşind înapoi în cada cu apă călduţă, se stropi cu putere ca să se spele.

Când îşi vârî mâinile adânc, dădu de cuţitul care îi scăpase agresorului său. Ross bâjbâi după el, prinse mânerul şi-l scoase la lumină.

Rămase mut de uimire. Lama din mâna lui era delicată, un cuţit pentru doamne de tipul celor pe care le vedeai, de obicei, într-o teacă atârnată de cingătoarea unei stăpâne a casei. Era un pumnal cu o lamă de argint ascuţită, gravată, şi un mâner de abanos lucrat cu filigran de argint. Era cuţitul folosit la mese de Lady Catherine Milton de Graydon.

Ross simţi o durere ascuţită în piept, de parcă obiectul l-ar fi lovit mortal. Nunta era aproape, iar el încă nu pierise în mod convenabil, asigurându-i astfel libertatea doamnei. Supravieţuise tuturor accidentelor şi bolilor care îi afectau, de obicei, pe peţitorii celor Trei Graţii.

Domniţa nu avea nici o dorinţă să-i fie soţie. Ce făcea pentru a nu fi nevoită să se căsătorească a doua zi? Bineînţeles, se ocupa singură de problemă. Cate voia să se asigure că va scăpa. Se părea că decisese să împlinească blestemul chiar ea însăşi, cu ajutorul unui asasin plătit.

Nu funcţionase, după cum avea să descopere în curând. Aşadar, ce va face acum, în prag de nuntă? Ar putea încerca să-l ucidă de una singură?

Îşi strânse palma încet în jurul mânerului şi a lamei, insistând până când simţi înţepătura unei tăieturi şi un firicel de sânge cald şerpuind pe încheietura mâinii. Cate pe care ajunsese să o cunoască era încăpăţânată, hotărâtă şi neînfricată. Nu se supunea cu sfială sorţii cum era de aşteptat de la o doamnă aflată în poziţia ei. Cu toate acestea, nu îşi închipuise că era o ucigaşă.

Şi dacă nu era? Dacă demersul fusese menit a fi un simplu memento al jurământului lui de a nu se căsători? Şi refuzând să fie mire ar fi anulat blestemul?...

Dar nu, nu era suficient. Ea ştia cu siguranţă că nu era atât de laş. Ross semnase contractele, ceea ce însemna că era soţul ei chiar dacă unirea lor nu fusese binecuvântată de biserică. Singura modalitate de a scăpa de el era să moară.

Ei bine, atunci n-avea decât să încerce. S-o facă, deşi el nu îi va oferi o ocazie atât de convenabilă precum patul lui în această noapte.

Închizând ochii, şopti un blestem mai virulent decât toate celelalte de dinainte.

Inima lui Cate o luă la goană când intră în sala cea mare. Deşi era împânzită cu oameni, ea nu văzu pe nimeni cu excepţia lui Ross, în scaunul său, lângă un perete. Stătea cu un pahar de vin în mână şi cu o expresie de intensă visare în ochi. Cămaşa lui din pânză de culoarea şofranului stătea întinsă pe umerii lui largi, cu capătul tartanului aruncat peste umărul stâng, dar vesta nouă pe care o purta era dintr-o piele vopsită în albastru care îi făcea ochii să pară întunecaţi ca o furtună nordică. Avea părul ciufulit, de parcă l-ar fi pieptănat cu degetele înainte de a se usca, dar strălucea de sănătate şi curăţenie în lumina torţei. Era un nobil scoţian din cap până în picioare, de departe cel mai frumos bărbat din cei prezenţi, şi era al ei.

Se opri, înspăimântată de acel moment de mândrie posesivă. Desigur, acesta se putea datora celor două doamne care stăteau la o masă nu departe de el, şuşotind în timp ce băteau din gene în direcţia lui Ross. Cum îndrăzneau să-i facă ochi dulci, când el se căsătorea a doua zi cu Cate?

Înaintă uşor, măturând cu fustele lungi rogojina de pe jos, şi se îndreptă spre mirele ei. La jumătatea drumului, îl văzu întorcându-şi capul în direcţia ei.

Nu îi dădu nici un semn de bun venit. Trăsăturile lui erau calme, privirea lui măsurând-o de parcă ar fi fost un străin.

I se puse un nod în gât. Se aşteptase la un zâmbet, sau cel puţin la o recunoaştere cât de mică a intimităţii pe care o împărtăşiseră. Iar lipsa acestora părea condamnabilă într-un fel pe care nu-l putea înţelege. Cu toate acestea, nu se opri, ci doar îşi ridică bărbia, întâlnindu-i privirea cu tot curajul de care se simţea în stare.

El se ridică în picioare şi se înclină într-o plecăciune. Una foarte superficială şi departe de a fi respectuoasă. Cu toate acestea,

el îi făcu semn către un loc alături şi scoase mai mult banca pentru ca ea să stea comod.

– Bună ziua, milady, spuse el cu o voce seacă. Mă bucur să văd că eşti bine.

– Foarte bine.

Îşi dădu fustele într-o parte şi se aşeză, deşi disperarea i se încleştă ca o gheară în piept, împiedicând-o să respire normal. Fusese un salut atât de formal, de parcă de-abia o cunoştea, de parcă nu se lipiseră unul de celălalt în toate modurile, sau nu-şi încolăciseră limbile, amestecându-şi respiraţiile. Insulta era aproape la fel de dureroasă ca şi rana provocată.

El se aşeză la loc, aplecându-se spre ea astfel încât îi blocă orice priveliştе asupra sălii.

– Mă bucur să te văd. Mă gândisem că trebuie să aştept până după miezul nopţii.

– De ce, când ai fi putut să mă cauţi?

– Te aşteptai să fac asta, frumoasă Cate? Mă aşteptai?

Fu cuprinsă de panică, deşi mai mult din cauza privirii lui decât a cuvintelor lui.

– Ar fi fost firesc, cu siguranţă.

– Datorită a ceea ce am făcut împreună, vrei să spui.

Vocea lui era profundă şi plină de sugestii. Îi căută faţa, uitându-se în ochii ei ca şi cum i-ar fi cântărit fiecare expresie, fiecare cuvânt. Ea simţi un val de fierbinţeală ridicându-i-se dinspre sâni spre gât şi îmbujorându-i chipul – ceea ce nu putea pune pe de-a-ntregul pe seama jenei. Îşi deschise buzele ca să vorbească, dar nu reuşi să găsească decât un singur cuvânt scurt drept răspuns:

– Da.

– Nu mă aşteptai să-ţi returnez bunul?

– Nu... nu ştiu la ce te referi.

Îşi lăsase ceva în camera lui? Nu se putea gândi ce anume ar putea fi.

– La asta, poate. Îşi vârî mâna în geanta scoţiană şi scoase ceva, pe care-l aşeză cu grijă pe masă, în faţa ei. Cu un singur deget, îl roti. Acesta se învârti, lumina reflectându-se pe suprafaţa sa din

când în când până când se opri brusc, cu vârful ascuțit îndreptat direct spre inima ei.

Un pumnal! Pumnalul ei.

– O, exclamă ea, întinzându-se spre mâner, unde l-ai găsit? L-am căutat peste tot.

Îi prinse încheietura mâinii, strângând tare.

– Când l-ai văzut ultima oară?

Ea clipi la întrebarea rostită aspru, dar răspunse destul de repede:

– Cu două seri în urmă. Am crezut că l-am pierdut pe sub masă în timp ce mâncam, deși servitorii care au strâns nu l-au văzut. Cum ai dat de el?

Degetele ei erau din ce în ce mai amorțite, dar ea refuza să recunoască, așa cum refuză să-i dea satisfacția de a se zbate în strânsoarea lui.

– Păi, l-am găsit în timp ce mă îmbăiam.

– În timp ce... repetă ea, fără să înțeleagă ce voia să spună.

– După ce a fost abandonat acolo de asasinul care a încercat să-l vâre în spatele meu.

Scoase un icnet ascuțit.

– Și tu crezi că eu...

– Doar în felul acesta te-ai asigura că nu trebuie să te căsătorești. Morțile subite care v-au oferit libertatea ție și surorilor tale pentru atât de mult timp au fost oportune. Oare este un obicei de familie să le faceți felul pețitorilor nedoriți?

Furia și îngrijorarea începură să-i pâlpâie ca un fulger în creier. Era soțul ei din toate punctele de vedere, mai puțin jurământul final. Dacă o acuza că încercase să-l omoare, cuțitul putea fi suficient pentru a-i dovedi vinovăția. Pedeapsa ar fi fost spânzurătoarea, deși unele soții care își trimiseseră soții pe lumea cealaltă fuseseră arse pe rug.

Își umezi buzele care deveniră brusc uscate.

– Doar nu crezi că aș fi atât de proastă încât să-i ofer unui asasin cuțitul meu personal?

– Ai fi putut dacă el n-avea nici o armă proprie. Gestul ar avea o oarecare simbolistică, recunosc.

– Nu m-aș despărți niciodată de el!

El își înclină capul.

– Îl prețuiești mai mult decât oricine, atunci.

– A fost un cadou, răspunse ea printre buzele încordate.

– De la?

Degetele ei căpătau o nuanță de albastru-violet. El se uită la ele, dar nu relaxă strânsoarea.

– Un prieten pe care l-am întâlnit la Curte.

– Un prieten cu care nu te mai vezi, altfel ne-am fi întâlnit. Permite-mi să ghicesc. Francezul, Maestrul de Ceremonii al lui Henric?

Ea se uită la el, surprinsă de aroganța lui.

– De unde știi?

– Modelul, în primul rând. Deși are un stil italian, manopera este franțuzească. În ceea ce privește restul, am auzit cât de familiar a fost cu tine și cu surorile tale și chiar cu Elisabeta de York.

– Leon nu a fost niciodată familiar cu noi, nu în felul pe care îl sugerezi tu, îl corectă Cate, cu o voce aspră. A fost întotdeauna mai mult decât respectuos.

– Cum, chiar și în chinurile pasiunii?

Întâlni privirea întunecată a lui Ross, în timp ce teama i se furișă în suflet.

– Nu a fost nimic de genul ăsta. Știi asta, știi că eu niciodată...

Îi dădu drumul brusc, încleștându-și pumnul pe mânerul cuțitului de astă dată. Își ținu privirea asupra lui când îi răspunse:

– Ai fost virgină. Asta măcar știu că ai fost.

– Cât de frumos din partea ta, spuse ea cu un dispreț tremurător în timp ce își frecă încheietura și mâna, care o furnicau cu o mie de înțepături pe măsură ce începeau să se dezmorțească. Ai putea, de asemenea, să-mi dai și cuțitul.

– Ca să mă trezesc cu lama înfiptă între coaste? Cred că nu.

Învârti din nou pumnalul, cu privirea la spectacolul de lumini pe care îl etala.

– Atunci, ce a însemnat Leon ăsta pentru tine?

– Nu văd de ce ar conta, dacă nu va fi nici o nuntă.

Ross se uită în sus, cu pupilele atât de mari, că ochii îi păreau negri.

– Cine a spus că nu va fi?

– Doar nu vrei să te căsătorești cu o femeie despre care crezi că a încercat să te omoare. Dar fără îndoială că asta a fost intenția lui Trilborn. Dacă bărbatul ăsta i-a îndeplinit planul, atunci foarte bine. Dacă nu, asta nu va schimba cu nimic lucrurile.

– Trilborn nu mai este aici, spuse Ross sec.

Zâmbetul ei era sumbru.

– Dar nu a plecat demult și, înainte de a pleca, a spus că va avea grijă să te trimită pe lumea cealaltă.

– Deși tu ai uitat să mă avertizezi în legătură cu asta.

– De ce aș fi făcut-o, când familiile voastre se amenință de ani întregi? Aș fi putut totuși să-ți menționez asta, dacă aș fi știut că vei merge la vânătoare din nou. M-am temut să nu ți se întâmple ceva acolo.

– Din cauza acestei amenințări?

– Și a blestemului, deși indiferent dacă se întâmpla din cauza asta sau de mâna lui Trilborn, sfârșitul ar fi fost același, spuse ea nerăbdătoare. Nu ai mai fi fost printre noi.

El își deschise gura ca să vorbească, dar apoi o închise din nou, atât de strâns că buzele îi păreau o linie dreaptă. Rotind cuțitul cu un gest inert, întrebă în cele din urmă:

– Povestește-mi despre francezul ăsta.

– S-a împrietenit cu mine și cu surorile mele atunci când am ajuns la Curtea regelui, spuse ea ridicând resemnată din umeri. Reputația noastră legată de logodnele rupte era deja cunoscută, după cum îți poți imagina, iar Leon era destul de neobișnuit, suficient de elegant și de puternic în felul său, încât alții s-au lăsat conduși de exemplul său. Își ridică privirea pentru o secundă. Nu în sensul exemplului dat de rege, desigur.

– Desigur, repetă Ross cu ironie.

– Faptul că Leon ne-a acceptat i-a făcut și pe ceilalți să procedeze la fel. După aceea, a intervenit o problemă gravă de trădare, precum și o amenințare la adresa lui Henric și a reginei lui. Și a fost forțat să părăsească Anglia.

– L-ai iubit. Cuvintele erau liniștite, dar nu aveau nici o iotă de sentimentalism în ele. Așteptau un răspuns, deși ea își putea imagina doar un motiv pentru asta. În timp ce era puțin probabil să fie gelos, Ross putea fi înclinat să se protejeze împotriva oricărei amenințări la adresa proprietății sale. O soție era un bun personal, la urma urmei.

– Era diferit de tatăl și de fratele meu vitreg, nu era atât de crud, nu țipa, nu-și folosea pumnii. Era un muzician și un poet care cânta despre iubire și bucurie, și primăvară. El tachina și zâmbea în loc să fie încruntat, să strige sau să-și ceară omagiul adecvat în fiecare clipă a zilei.

– Și tu l-ai iubit, spuse Ross din nou, pe un ton implacabil.

– E... e posibil să o fi făcut, într-un fel. Cele mai multe tinere își oferă inimile unor bărbați nepotriviți cel puțin o dată sau de două ori. Nu a însemnat nimic.

– Nepotrivit...

– Era o iscoadă a lui Ludovic al XII-lea, căruia îi fusese poruncit să i se alăture lui Henric în timpul ultimelor sale săptămâni în exil, astfel încât să poată trimite acasă rapoarte după urcarea lui Henric pe tron. Dacă Leon avea terenuri sau vreun titlu sau măcar un nume de familie, nu a spus nimic despre asta, deși avea cunoștințele unui gentleman în ceea ce privea scrisorile și poezia.

– Încă mai prețuiești cuțitul pe care ți l-a dat ca pe o comoară.

Nu luă în considerare comentariul, căci îi venise un gând în minte.

– Dacă crezi așa ceva, atunci trebuie să-ți dai seama și că nu l-aș pierde niciodată din ochi.

– Dar ai făcut-o.

– Nu am făcut-o! Cel puțin nu... nu în mod intenționat. L-am avut la masa de prânz, dar l-am rătăcit puțin mai târziu.

– Deci ți-ar fi putut fi luat din cameră?

– Nu este întotdeauna încuiată, pentru că nu prea am cine știe ce bunuri care să merite a fi furate. Scutură rapid din cap. Este posibil să-l fi scăpat din teacă în timp ce am îngenuncheat

în capelă sau am mers la mânăstire. Tot ceea ce ştiu este că era de negăsit până în acest moment.

– O explicaţie neconvingătoare.

– Ce altceva aş putea să spun? Nu ştiu cum de a ajuns să îl aibă bărbatul care te-a atacat. Ştiu doar că nu sunt duşmanul tău.

Ross pufni.

– Deci, ne-am întors la Trilborn.

Cate îi întâlni privirea, supărată că era nevoită să se apere, dar îndemnându-l să o creadă.

– Care posibilitate este mai probabilă? Doar el te-a mai atacat cu un cuţit înainte.

Ross o privi în timp ce umbre întunecate de bănuială pătau adâncurile albastre ale ochilor lui. Apoi, împinse pumnalul spre ea.

Încet, ea întinse mâna, încleştându-şi degetele în jurul mânerului. El părea relaxat, părea să accepte. Asta însă nu însemna că era nepăzit. Cate ştia dincolo de orice îndoială că de-abia îşi ţinea în frâu forţa în timp ce aştepta să vadă care va fi reacţia ei. Cel mai mic gest cu lama îndreptată spre el i-ar fi adus o răzbunare rapidă şi dureroasă.

Nu că ea ar fi intenţionat să facă aşa ceva. Cu toate acestea, era deopotrivă de înnebunitor şi de ciudat de dureros că el o credea capabilă de o astfel de faptă.

– Mă crezi? întrebă ea cu o postură rigidă.

– Poate.

– Şi nunta?

– Ei bine, spuse el urmărind-o cum îşi înfige pumnalul în teaca ce-i atârna la brâu, nimic nu se compară cu un pic de pericol care să-i deschidă apetitul unui bărbat pentru puţină distracţie în pat cu soţia lui.

Capitolul 12

Nunta nu se dovedi deloc calvarul la care se aşteptase Ross. Avu loc în faţa uşilor capelei – o ceremonie simplă, cu sora lui

Cate şi câţiva dintre prietenii ei de faţă, precum şi câţiva bărbaţi alături de care vânase el sau cu care se antrenase în arena pentru turnir. Regele, împreună cu vreo doi curteni şi mai mulţi membri ai gărzii regale îşi făcură o scurtă apariţie ca să se asigure că totul se petrecea după cum poruncise el. Nici încruntarea de nerăbdare a lui Henric, şi nici vuietele vântului prevestitor de viscol care le biciuia pelerinele şi capele nu încurajară o predică lungă din partea preotului.

Cate se strânse lângă Ross, cu mâinile înfipte în mânecile largi, fluturânde ale rochiei ei. El îşi duse un braţ în spatele ei, strângând-o de talie ca să nu-şi piardă echilibrul. Preotul care stătea în faţa lor tremura în vântul care îi ridica marginea încărunţită a părului în jurul tonsurii lui şi i se adăpostea sub haine. Îndemnurile la o viaţă conjugală croită după voia lui Dumnezeu şi dăruită cu prunci fură la fel de grăbite ca şi jurămintele pe care le mormăi. În clipa în care le repetară, bunul părinte îi binecuvântă pe ei şi pe toţi cei care le erau alături şi se retrase în sanctuarul său.

Ospăţul de nuntă îi aştepta în sala cea mare. Şi se dovedi un festin somptuos, după cum se cuvenea unui protejat al regelui, cu stridii fierte în lapte de migdale, friptură de vânat şi mistreţ. De asemenea, potârnichi şi turturele umplute cu miere şi ierburi, capete împodobite de viţei, carne de oaie în bucate felurite, varză călită, pâine aromată cu ierburi şi tarte şi creme, toate stropite din belşug cu vin fiert cu condimente şi bere proaspăt preparată.

Nimeni nu se grăbi să pună capăt festinului, pentru că atmosfera afară era de un cenuşiu cumplit şi vântul urla şi vuia în jurul turnurilor palatului. Trubadurii se plimbau şi cântau, acrobaţii săreau şi făceau tumbe, iar dansatorii se învârteau. Le fu prezentată o scenetă de pantomimă, după care un bard bătrân şi cărunt le spuse o poveste legendară cu multe intrigi care aţâţă simţurile şi cu întorsături dramatice. Regele ţinu un toast plăcut pentru Ross şi Cate, după care le trimise bucăţi la alegere de carne de pe propriul platou drept semn de favoare.

Glumele desfrânate care erau făcute, de obicei, pe seama unui cuplu proaspăt căsătorit curseră gârlă, dar nu fură mai rele decât se aşteptau. Flăcările se înălţau şi fumul se ridica precum un văl,

în timp ce rafalele de vânt împingeau nori cenușii de fum către sala cea mare. Vocile se auziră din ce în ce mai tare și tot mai răgușite, în timp ce slujitorii se plimbau printre mese cu urcioarele lor, umplându-le cănile, paharele și cupele de pe masa regelui.

Ross mâncase cu o poftă de nestăvilit, dar nu același lucru se putea spune și despre Cate. Ea sorbi din cupa mirilor, dar de-abia se atinse de câteva firimituri din pâinea pe care i-o întinse el, ciuguli din friptura de porc pe care i-o oferi el și luă doar o mușcătură din felia de mere pe care i-o puse el pe tipsie. Avea cearcăne sub ochi, care se vedeau precum niște pete pe fața ei palidă. Gura ei de-abia dacă avea culoare. Dacă auzise glumele vulgare făcute la adresa ei, nu dădu nimic de înțeles.

Chiar și așa, era frumoasă dincolo de cuvinte în catifeaua ei verde-închis, cu părul despletit care se revărsa peste rochie într-o concurență nedreaptă cu broderia din fir de aur. Privirea lui fu atrasă de curba gingașă a gâtului ei, de pielea fină și de rotunjimea delicată a sânilor ei deasupra corsajului. Nevoia de a-i calma temerile, de a o încălzi și de a o proteja de tot ceea ce îi putea aduce soarta se războia în interiorul său cu nevoia fierbinte de a o avea goală și străbătută de fiori sub el. Știa că nu voia nimic de la el, că îi era groază de ceea ce avea să vină în curând din pricina firii lui. Ticălos cum era, nu se putea îndura să o cruțe.

Ea era premiul care îi fusese datorat pentru ademenirea în această căsătorie, și nu îi va fi refuzat. Faptul că o mai gustase deja o dată era un dar frumos, dar nu fusese suficient, nici pe departe. Voia să o ia la lumina lumânărilor, fără apărare, arme sau artificii. Intenționa să exploreze fiecare centimetru din trupul ei delicios, să-l imprime în mintea lui, astfel încât să nu o poată uita în vecie. Voia să o facă să se lipească de el, să se miște, implorând să fie luată.

Voia ca ea să-l vrea. Dar n-ar fi putut ghici niciodată dacă ea avea să-i împlinească dorința. Cum ar fi putut s-o facă, în condițiile în care suspecta că ea prefera un soț mort unuia viu?

Henric părea plictisit și agitat, ca și cum ar fi preferat să fie în altă parte. Din când în când, Ross simți privirea regală rece

apăsând asupra lui. Așa că nu se arătă prea uimit atunci când, după două ore petrecute la masă, fu chemat lângă Henric.

– Ce este? întrebă Cate punând o mână pe brațul lui ca să-l rețină. Ai vreo idee?

– Nici una, dar presupun că vom vedea.

– Da, șopti ea, mai mult pentru sine decât pentru el.

Neliniștea îi umbri ochii. Încă se aștepta la o încheiere în ultimul minut a căsătoriei lor, își dădu el seama, simțind un fior în ceafă. Ar fi putut avea dreptate.

Oricum, era de datoria lui să joace rolul mirelui îndrăgostit nebunește pentru publicul lor. Ridicând de pe propriul braț degetele ei înghețate, le duse la buze.

– Nu te teme, spuse el. Nimic nu va împiedica noaptea nunții care se află înaintea noastră.

Furia îi îmbujoră trăsăturile elegante ale feței.

– Nu îmi pasă de asta.

– Nu, rosti el tărăgănat, arcuindu-și buzele, dar mie da.

– Sunt alte lucruri mult mai importante.

– Poate, dar nu la ele îmi stă mintea în acest moment. Și dacă îți stă ție, asta nu va mai dura mult.

Nu așteptă un răspuns. Nu pentru că ar fi crezut că nu va avea parte de unul, ci pentru că era sigur că va avea. Și nu-și dorea să audă alte profeții de pieire.

Henric se depărtase de la masă și își mutase într-o parte tronul cu baldachin, își dădu seama Ross când se apropie. La un gest al suveranului, micșoră distanța, pentru a putea conversa liniștiți.

Era mai aproape de rege decât fusese în zile întregi. Deși vânase cu el, mâncase cu el, se odihnise cu el în câte un conac neprimitor folosit în incursiunile de vânătoare, vorbiseră atât de puțin, că Ross începuse să creadă că regele o făcea în mod deliberat, în semn de amenințare tăcută.

– Deci te-ai căsătorit și ai trăit ca să spui povestea, rosti Henric cu un amuzament sardonic.

– Exact cum spuneți, Maiestate. Cel puțin până în acest moment.

Pleoapele regelui coborâră peste ochii adânciți în orbite, ascunzându-i expresia.

– Nu porți setul complet de haine de nuntă care a fost cadoul nostru. Restul nu ți-a fost pe plac?

– Ba sigur că da, Maiestate, cum să nu-mi fie? Sunt recunoscător pentru generozitatea Domniei Voastre. Totuși, eu sunt scoțian, și nici o mătase brodată sau blană nu poate ascunde sau schimba asta.

Îmbrăcase pieptarul de catifea care se potrivea cu rochia lui Cate, împreună cu cămașa și tartanul lui, dar asta fusese tot.

– Ești încăpățânat, ca mulți din partea voastră.

Ross de-abia înclină capul. Nu avea rost să nege ceea ce era evident.

– Norocul te favorizează, cu toate acestea, sau cel puțin așa ni se spune. Ai scăpat de cine te-a vrut înjunghiat în baie aseară.

– Exact cum spuneți.

– Norocul este de multe ori o calitate mai potrivită decât experiența în luptă, deși trebuie să îți recunoaștem și asta, având în vedere că ai scăpat din atac. Așadar, ai învins Blestemul Grațiilor și ai luat de soție doamna. Suntem mulțumiți.

– Nu mai mult decât mine, Maiestate.

Spectrul unui zâmbet se strecură pe fața lui Henric, apoi dispăru fără urmă. Stătea aplecat înainte în scaun, odihnindu-și coatele pe brațele rigide în timp ce își coborî vocea:

– Vă urăm multă fericire ție și lui Lady Catherine. Cu acest scop, am făcut unele aranjamente.

– Sire?

– După cum am indicat când s-a abordat discuția despre căsătorie, o proprietate de o mărime considerabilă cunoscută sub numele de Grimes Hall ți-a fost încredințată ca simbol al aprobării noastre. Este dorința noastră să ocupi această proprietate fără întârziere. Vei pleca în această dimineață.

Ross nu se putu abține să nu se încrunte auzind porunca autoritară. Cu toate acestea, cel mai bine era să clarifice lucrurile înainte să protesteze.

– Singur, Maiestate?

– În nici un caz. Lady Catherine va călători cu tine în compania surorii sale și a slujnicei lor, dar și cu numeroși cavaleri și soldați care se vor asigura că voiajul se va desfășura în siguranță. Veți purcede către Braesford cu toată grabă. Acolo vei prezenta complimentele noastre proaspătului tău cumnat și îi vei transmite ordinul nostru să echipeze turnul principal al castelului său până la noi vești, ca să nu fim surprinși de invazia din est. După aceea, poți călători la Grimes Hall, după bunul plac, pentru a socoti loialitatea oamenilor de acolo și capacitatea lor de a ajuta în caz de nevoie.

Cu alte cuvinte, se gândi Ross, avea să se deplaseze spre nord, în toiul unei furtuni de zăpadă, însoțit de trei femei și de bagajele lor, plus o escortă considerabilă și caii de rezervă necesari călătoriei. Avea să devină un bun englez, să-și inspecteze moșiile și să se asigure că Henric avea acces la oricâți bărbați și provizii putea cere de la această proprietate pe care o făcuse cadou.

Nu așa intenționase Ross să-și petreacă zilele de după nuntă. Oricum, nu se temea de frig sau de zăpadă, și cel puțin călătoria avea să fie în direcția cea bună, spre nord, spre graniță.

– După cum porunciți.

– Excelent, se pronunță Henric, cu un zâmbet. Și acum, aș îndrăzni să ghicesc că ai fi recunoscător dacă ne-am lua regina și ne-am retrage.

Nimănui nu îi era permis să părăsească masa sau sala în timp ce regele era acolo, nici măcar unui mire nerăbdător.

– Ar fi un hatâr, Maiestate, confirmă Ross ironic.

– O vom face în curând, după ce va mai trece puțin timp, ca să nu pară că este un rezultat al discuției noastre.

Ross își înclină capul, dintr-odată bucuros că nu era uns rege, și nu trebuia să-și cântărească fiecare cuvânt și fiecare acțiune, gândindu-se la modul în care acestea s-ar fi putut reflecta asupra a orice altceva. Era recunoscător că nu i se ceruse să se căsătorească din rațiuni politice, căci nu căuta un pat conjugal răcit de datorie și intrigi diplomatice.

Sau o făcuse?

Cate fusese uimitor de receptivă când venise în odaia lui. Cine ar fi ghicit așa ceva, când părea atât de rece la suprafață, de parcă nu ar fi fost afectată de pasiunea obișnuită?

Unii bărbați preferau ca femeile lor să fie supuse și nemișcate în patul conjugal, de parcă acea lipsă de dorință garanta puritatea și fidelitatea lor. Îl auzise pe un bărbat minunându-se de norocul că mireasa lui se ruga tot timpul cât el se simțea bine între picioarele ei. Ross se gândise că idiotul se căsătorise fie cu o biată femeie înspăimântată, fie cu o doamnă inteligentă care intenționa să-l subjuge pe lăudăros cu părțile ei sensibile.

Cate nu era așa. Nu mai fusese niciodată atât de ademenit de sărutările unei femei, de atingerea ei, de felul generos în care se deschidea pentru el. Faptul că o cunoscuse aproape că merita riscul suprem. Cu toate acestea, avea să mai fie vreodată la fel? Era posibil când între ei se afla umbra unei tentative de omor?

Nu-i păsa dacă încerca să-l omoare în somn. O voia, era aproape singurul lucru la care visa în timp ce dormea în condiții vitrege, printre bărbați care miroseau a rânced, precum cerbii pe care îi vânau. Nimic de sub cerul lui Dumnezeu nu îl va împiedica să o aibă în această noapte.

Nuci sparte, pere fierte în vin și condimente erau încă pe mese când Henric se ridică în cele din urmă și îi dădu mâna reginei lui. Cei doi le urară noapte bună și apoi se întoarseră către încăperile lor, care se aflau la capătul unui coridor ce pornea direct de pe podium. Mesenii îi urmăriră cum plecau. Apoi rămaseră în picioare când Ross îi luă imediat mâna lui Lady Catherine și o conduse afară din sală. Hohote de râs, glume licențioase și strigăte de încurajare îi urmară.

– Ce faci? îl întrebă Cate în șoaptă. Ar fi trebuit să vină cineva să mă ia și să mă pregătească pentru noaptea nunții, apoi să te aștept pe tine.

Îi aruncă o privire ironică.

– Și cine avea să te pregătească?

– Marguerite, desigur, din moment ce este singura mea rudă prezentă, deși în mod firesc Gwynne mă așteaptă ca să mă slujească.

– Sora ta părea prea puțin înclinată să facă așa ceva. În aceste ore, n-a făcut decât să se încrunte la mine în timp ce-și rodea voalul, de parcă se aștepta să cad răpus în fața ei.

– Sunt sigură că te înșeli.

– Și eu sunt convins că s-a gândit tot timpul că serviciile ei vor fi inutile. Așa cum și sunt, adevărul este, spuse Ross, aplecându-se spre ea, și inhalând mirosul îmbătător – de trandafiri și de femeie caldă – al soției sale când îi spuse la ureche: Dacă e vorba să fii așezată goală în patul meu, prefer să mă ocup chiar eu de această sarcină.

Ea îi aruncă o privire după ce înțelese brusc.

– Nu ai prieteni sau familie care să te escorteze în cameră atunci când vine momentul.

– Câțiva bărbați s-au oferit. I-am descurajat.

– Așa ai făcut?

– Nu era necesar. Și, de asemenea, de nedorit.

Își coborî genele ca să-și ascundă expresia.

– Nu vrei să aibă loc dezbrăcarea în public, și nici să ne vadă cineva după draperiile patului.

– Nu.

Pieptul i se ridică atunci când inspiră profund, după care lăsă aerul să iasă cu cel mai suav suspin.

– Mă bucur. Este mila dulce a lui Dumnezeu pentru care trebuie să spun o rugăciune de mulțumire.

Ross crezu mai degrabă că ar trebui să-i mulțumească lui, din moment ce el se ocupase de asta. Deși presupusese că ea ar fi preferat să evite calvarul, făcuse aranjamentul pentru propria satisfacție. Indiferent dacă tradiția spunea că era un lucru obișnuit ca o duzină de martori să invadeze împreună cu el încăperea mirilor, asigurându-se că el și aleasa lui rămâneau împreună în costumul lui Adam și al Evei, nu avea nici o dorință să împărtășească priveliștea trupului alb și gingaș al lui Cate cu tovarășii lui de vânătoare. Goliciunea nu era un mister special, dar prefera să păstreze secretele ei minunate numai pentru propriii ochi.

Şi dacă avea să-şi scoată cuţitul împotriva lui, nu voia nici un martor care să o tragă deoparte pentru o judecată sumară. Şi asta era ceva ce voia să păstreze pentru sine.

Gwynne aştepta în camera pe care aveau să o împartă, după cum spusese Cate. Era o încăpere destul de mare, care îi fusese acordată după întoarcerea de la vânătoare. Nu prea avusese ocazia de a folosi căminul şi de a se bucura de ferestrele cu geamuri, de patul mare sculptat şi de cufărul greu de la picioarele lui, de covorul de un roşu turcesc şi de masa cu bănci în acelaşi stil. Părea că acum va avea încă şi mai puţină nevoie de toate acestea, dacă urmau să plece în zori. Pentru că nu mai avea timp de pierdut, Ross stătu pur şi simplu la uşă, ţinând-o în timp ce Cate intră în cameră. Îi aruncă femeii o privire şi făcu semn cu capul spre holul de afară.

Gwynne făcu o reverenţă cu capul plecat, deşi îi aruncă o privire stăpânei ei. Cate încuviinţă. Femeia nu zăbovi, făcându-se repede nevăzută. Ross închise uşa în urma ei, apoi se întoarse cu faţa către soţia sa.

Era posibil să se fi pripit, se gândi el, când îşi plimbă privirea în jos pe silueta ei atrăgătoare, observând modul complicat în care fusese fixat brâul de aur care îi sublinia şoldurile. Părea să fie greu de scos. Nu conta. Urma să se descurce el cumva.

Trase zăvorul cu un gest hotărât şi se sprijini de uşă. Îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă.

Cate înghiţi în sec, cu o mişcare rapidă a liniei fine a gâtului ei, în timp ce îl privea aşa cum o vrabie urmăreşte un şoim. Trecură secunde lungi, timp în care focul din vatră dansa, aruncând umbre pe pereţi, iar flăcările lumânărilor tremurau sfârâind. Apoi, ea începu să desfacă brâul şi îl trase uşor. Îl puse pe masă, îngrămădind lanţurile şi celelalte podoabe pe care le purta lângă el, inclusiv pumnalul ei. Apoi se întoarse spre el, cu o privire uluită pe faţă şi lacrimi în ochi.

El îşi coborî braţele, făcând un pas rapid spre ea.

– Ce este?

– Nu pot...

Se opri cu un gest neajutorat, incapabilă să vorbească.

– Ce? întrebă el, cu certitudinea îngrozitoare că ea voia să-i refuze această noapte. Acum că se gândea la asta, părea să observe cum o pâlpâire de furie îi lumina ochii, precum focul în apă.

Ea înghiţi în sec, încercând din nou să vorbească.

– Nu pot să cred că suntem aici, că tu eşti aici.

– Blestemul ăla idiot din nou, spuse el, înaintând să-i cuprindă umerii în palme. Nu ţi-am spus că e o simplă superstiţie?

– Da, dar atât de mulţi au murit. Îi întâlni privirea cât pentru o secundă, după care se feri din nou. Eşti sigur că nu... nu-ţi pasă de mine, de nu te-a luat?

– Cate.

– Se ştie că asta face blestemul inofensiv. Aşa s-ar explica de ce... de ce ai scăpat nu numai după atacul lui Trilborn, dar şi de pericolele vânătorii şi de îndemânarea unui asasin.

Nu folosise cuvântul „iubire", dar era acolo între ei. O iubea? Era oare posibil?

Să presupunem că o iubea – deşi el nu era în nici un caz sigur de asta –, cum putea el spune asta, când nedumerirea ei putea fi cauzată de faptul că el scăpase de planul ei de a-l vedea mort? Pe toţi sfinţii, nu avea nici o dorinţă să creadă asta. Şi totuşi, o văzuse rănindu-l pe şeful proscrişilor în pădure, fusese martor la furia letală care o făcuse să-şi scoată pumnalul atunci, cunoştea hotărârea de neînduplecat pe care o putea invoca după bunul plac. Nu voia un soţ, nu se gândise niciodată să aibă unul. Cum putea el crede că se răzgândise? Oare avea să fie păcălit de mirajul străvechi al femeii, de zâmbetul ei, de gustul ei, de supunerea ei moale la împlinirea nevoii lui?

A, da, nevoia lui. O voia, şi tot restul erau doar umbre şi întuneric. Nimic altceva nu mai conta. Poate altă dată da, dar nu aici, nu acum.

– Am scăpat pentru că am avut noroc şi un caracter prudent, spuse el hotărât. Ceea ce contează este că sunt aici, aşa cum ai subliniat, şi tu la fel. Eşti soţia mea cu acte şi te vreau în patul meu. Scoate-ţi hainele.

Porunca o făcu să iasă din starea ei ciudată de confuzie, după cum fusese și intenția lui. Ea înțepeni în strânsoarea lui, ridicându-și capul.

– Așa, pur și simplu?

– Cum altfel? întrebă el, simțind un nod în gât. Doar dacă nu ai vrea să o fac eu pentru tine...

– Va trebui, spuse ea cu hotărâre, din moment ce i-ai spus lui Gwynne să plece.

Așa făcuse și ce bine făcuse, acum că nu mai avea brâul. Să o dezbrace până la piele era dorința lui cea mai mare. De fapt, nu își mai dorise niciodată ceva cu atâta disperare.

Își slăbi strânsoarea, plimbându-și palmele deschise de pe umeri în jos pe sânii ei, care se umflau și se coborau odată cu respirația. Trecu peste movilele gemene, mângâindu-le ușor cu degetele. Corsajul rochiei de catifea verde brodată era prins cu un șnur de mătase trecut prin bride de aur. Se uită în ochii ei mari când îl desprinse cu precizie, astfel încât marginile corsajului se desfăcură, apoi căzură, împreună cu fusta de deasupra atașată de el. Mânecile grele și lungi cusute de marginile rochiei cedară când el le trase rapid. I le scoase în jos pe brațe și le aruncă deoparte. Apoi, repede, desfăcu cele două cercuri mari de aur care îi fixau fusta și îi trase în jos faldurile grele de catifea peste șolduri, lăsându-le să cadă grămadă în jurul picioarelor ei. Și iat-o, în cămășuța ei brodată, subțirică, palidă și vulnerabilă la orice dorință a lui.

Îi cuprinse talia prin țesătură, o trase mai aproape și își trecu palma de-a lungul coloanei ei vertebrale și peste posteriorul frumos. O strânse la piept, aproape gemând simțind-o, apoi se lipi de ea cu mișcări lente și hotărâte, privind cum se îmbujoră când își dădu seama ce împungea în abdomenul ei. Adunând pânza încălzită în mâini, o ridică până în dreptul spatelui, mai sus și tot mai sus, până când mâinile lui cuprinseră trupul gol și zâmbi un pic, adânc în interiorul său, auzindu-i răsuflarea grea și înfrigurată. Eliberând cu reticență o sferă plină delicioasă, Ross își trecu mâna prin părul ei, îi trase capul pe spate și îi puse stăpânire pe gură.

Doamne, Dumnezeule, cât era de dulce, de proaspătă și de caldă, atât de caldă! Deși colțurile buzelor ei tremurau, îl primi, împreunându-și limba cu a lui cu o acceptare atât de delicată, că el aproape își găsi eliberarea. Nevoia de a o așeza pe pat și de a o umple cu ființa lui era atât de puternică, încât devenise o agonie. Atât de puternic era impulsul, că de-abia observă când dădu să-i scoată cămășuța, cu o singură mână, că i se prinsese la subsuori.

Întrerupse sărutul ca să-i scoată îmbrăcămintea. Veșmântul fin ajunse lângă fustele de pe podea, iar el își puse mâna pe coastele ei, ținând-o departe, la câțiva centimetri, în timp ce el se uita în jos la perfecțiunea umerilor ei modelați cu delicatețe, la sânii fermi, obraznici, nu mari, ci frumos formați și delectabil de roz în dreptul sfârcurilor. La talia frumos arcuită și la șoldurile care se continuau cu coapse și gambe frumos sculptate, care rivalizau cu cele ale unei zeițe de marmură.

– Ești a mea, spuse el cu un mârâit când își ridică din nou privirea spre fața ei. Soția mea. A mea.

– Așa am jurat în fața preotului, răspunse ea, cu ochii de un albastru întunecat și vocea doar o șoaptă încordată. Dar și tu ești soțul meu și numai al meu.

Cuvintele erau precum un semn făcut cu fierul roșu, și totuși nu îl deranjară. Precum nu îl deranjă nici când ea își ridică mâinile și-i desfăcu centura, și la fel și geanta, astfel încât tartanul căzu la pământ. De departe mai îndemânatică decât el, îi desfăcu marginile împletite ale pieptarului și i-l scoase, îi trase cămașa peste trunchi și îi ridică brațele cu un gest rapid ca să o poată scoate.

Când el se întoarse, erau amândoi goi în lumina focului, fără a fi protejați de capcana modestiei și a prefăcătoriei. Iar ea se uită la el ca și cum nu își putea smulge privirea de la el, ca și cum nu ar fi văzut niciodată nimic asemenea.

Poate că nu văzuse. Cu siguranță nu văzuse.

Îl atâță pe Ross mult prea mult, forțându-l să se miște, așa că o prinse în brațe și se întoarse cu ea către pat. O așeză deasupra și i se alătură pe saltea. Deși avea pielea de găină, el nu o acoperi, ci se așeză într-o parte, cu capul sprijinit în podul

palmei şi îşi trecu mâna peste ea de la genunchi până la talie, la gât şi iar înapoi în jos, alunecând peste sâni şi abdomen şi buclele de mătase de la întâlnirea picioarelor ei, bucurându-se de moliciunea de satin a pielii în partea de sus a coapselor. Dar şi între ele.

În timp ce el se desfăta mângâind-o în locuri sensibile, ea îşi puse mâna pe pieptul lui, trecându-şi degetele prin părul care îl acoperea, atingând cercurile maro plate ale sfârcurilor lui în timp ce privea pe sub gene cum se întăresc. Îşi trecu palma peste umărul lui, pe biceps şi de-a lungul cotului. Coborând spre şoldul lui, netezi cu dosul palmei suprafaţa plană a abdomenului său, din nou şi din nou, de parcă acea duritate cu nimic ieşită din comun o captiva. Apoi, încet, se apropie de membrul lui întărit până când degetele ei atingeau uşor carnea înfierbântată. Îşi desfăcu degetele şi le încleştă în jurul lui.

El îi acoperi micuţa movilă cu palma şi apăsă un deget lung între pliuri.

Degetele ei se desfăcură brusc şi trase aer în piept, smulgându-şi mâna de pe premiul său. El clătină din cap, pătrunzând mai adânc.

– Ia-l, îi spuse el, dacă îl vrei.

Fusese o virgină până nu demult, dar nu era o femeie lipsită de imaginaţie. Înţelese implicaţia că el avea în mână ceea ce îşi dorea cel mai mult. Atunci, uşor ca un fluture, ea se întinse să-l prindă, ţinându-l cu atenţie în timp ce el pulsa în acea strânsoare blândă.

Privirea i se înceţoşă şi respiraţia lui şuieră de nevoia bruscă de a fi strâns mai tare, mai ferm, în mişcare. Cu toate acestea, ea îl studia, urmărind venele umflate, trecându-şi degetul mare peste capătul ca mătasea cea mai fină. Lipsit de raţiune, el se aruncă asupra comorii pe care-o ţinea în mână, înconjură mugurele din vârful pliurilor ei moi cu degetul mare până când ea gemu. Se aplecă să lingă un sfârc roz de parcă s-ar fi delectat cu un fruct de pădure, îl prinse între dinţi şi îl gustă în acelaşi ritm în care ea descoperea mişcarea de alunecare a pielii peste piele ţinându-l în mâinile ei.

Era umedă şi topită toată, iar el era orbit de faptul că nu era lăsat să reacţioneze. Până când, dintr-odată, controlul lui ajunse la limită.

Trăgând-o aproape, se aplecă peste ea şi apoi se lăsă pe spate, ridicând-o deasupra lui astfel încât era toată pe el, întinsă peste silueta lui lungă. Picioarele ei erau desfăcute şi el se cuibări între ele, atât de aproape, dar totuşi nu acolo unde îi era locul.

– După cum ţi-e voia, doamna mea, rosti el în părul ei, când vrei.

Îşi puse o palmă deschisă pe pieptul lui, se ridică suficient încât să-şi scoată şi celălalt braţul şi să şi-l pună pe umărul lui. Părul ei căzuse ca o cascadă în jurul ei, în jurul amândurora, precum nişte fire de aur fin care îi legau împreună. Îşi umezi buzele, privindu-l curioasă, deşi hotărâtă, gata, dar încă nehotărâtă.

– Vrei să spui...

– Exact, răspunse el, împingându-se uşor în umezeala ei caldă şi deschisă ca să-şi facă intenţia şi mai clară.

Rămase nemişcată pentru câteva secunde lungi, ca să-i verifice rezistenţa probabil, pentru că el simţi că ajunsese la o limită imposibilă. Apoi, cu o mişcare ezitantă a capului, se aşeză mai sus şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Sărutul era dulce, dar incomparabil cu ceea ce trupul lui cerea cu disperare, încât aproape o devoră cu gura. Inima îi tuna în piept, atât de sălbatic că o simţea şi ea cu siguranţă. Îi părea că avea creierul în flăcări, iar plămânii urlau după aer.

Ea îşi înălţă capul, mişcându-se deasupra lui într-un mod care o lăsă fără suflare, făcând ca braţele lui să se strângă în jurul ei din proprie iniţiativă.

– Sunt prea grea, spuse ea într-un protest şoptit. Dă-mă jos!

– Nu, niciodată. Eşti uşoară ca un fulg. Primeşte-mă doar în tine, dacă ştii ce e aia milă. Ia-mă în tine acum!

Ea se opri o clipă, iar apoi se mută mai jos ca să-i îngăduie abia un centimetru de înaintare.

– Vrei să spui... aşa?

– Exact, doar...

Îl ucidea. O făcea oare înadins?

– Așa? spuse ea, trăgându-se mai jos.

– Așa, răsuflă el, și ar fi implorat pentru mai mult, doar că ea își schimbă poziția ca să-și sprijine mâinile pe umerii lui și să se ridice, trăgându-și genunchii sub ea și schimbându-și greutatea, până când îl primi cu totul, atât de deplin, încât el se cutremură de satisfacția pătrunzătoare a momentului.

Era strâmtă precum o menghină, dar se relaxă ușor-ușor, încât intră chiar și mai adânc în ea. Modifică unghiul puțin ca să-l primească, trăgând aer în piept cu un șuier, la fel ca și el.

– Te rănesc, insistă ea, ridicându-se de parcă ar fi vrut să se dea jos de pe el.

– Nu, nu te mișca! Nu te opri, porunci el, prinzându-i șoldurile și ținând-o în loc în timp ce el împingea în sus.

– Să nu mă opresc din ce? Nu fac nimic. Nu știu ce să fac.

Îi plăcu frustrarea din vocea ei. De fapt, o adora.

– Fă orice îți face plăcere.

– Asta? întrebă ea, aplecându-se înainte, după care înapoi din nou.

– Da, Dumnezeule, da, reuși el să îngaime.

Făcu ce spusese el, ținându-l de umeri în timp ce începu să-l călărească. Și eforturile ei făcură ca părul să șfichiuiască precum o mie de bice firave pielea lui. Îl aruncă pe spate cu o mișcare din cap, cu ochii închiși. Sânii ei se mișcau în cel mai ispititor fel, și gâfâia, cu buzele roz-înroșite întredeschise.

Ross o privi cu o admirație sălbatică și cu o durere curioasă în piept. O ajută cu o prindere fermă, forțând-o să continue atunci când s-ar fi oprit, strângând-o atât de tare că se temea că îi va lăsa vânătăi, deși nu îi putea da drumul. Și când în sfârșit îi simți mușchii interni strângându-se în jurul lui, pulsând, își înălță capul și îi prinse un sfârc în gură, sugând cu putere în timp ce se arcuia sub ea.

Ea strigă, devenind rigidă, în timp ce trupul ei se predă plăcerii infinite. Îi dădu drumul sânului, îngropându-și fața între movilele gemene în timp ce împinse cu putere din greu, iar și iar, până când lumea lui dispăru și explozia de lumină din spatele ochilor lui era precum o moarte mică și glorioasă în mijlocul unei vieți perfecte.

Capitolul 13

– Trezirea, milady! A bătut clopotul pentru slujba de dimineață și trebuie să plecăm. Nu vrei să îți caii pe loc, pentru că e frig de îngheață oasele și, în plus, mai și ninge.

Cate gemu la sunetul vocii lui Gwynne pentru că se simțea de parcă de-abia adormise. Noaptea trecută era un amalgam de imagini și senzații în mintea ei, cele mai multe atât de incredibile, că roși când și le aminti. Nu îi trecuse niciodată prin minte că erau atât de multe feluri de a face dragoste, cele mai multe dintre ele păcătoase, după spusele sfinților părinți care tolerau doar o poziție și aceea cu cât mai puțină atingere posibil. Ross avea cu siguranță înclinații păgâne, pentru că dăduse deoparte toate aceste interdicții. Orice modalitate de a obține o astfel de bucurie era bună, îi spusese el, iar preoții care predicau împotrivă doar le purtau pică enoriașilor lor pentru plăcerile care lor le erau refuzate.

Întorcându-se cu o grimasă din cauza durerii unor mușchi la care nu se gândise niciodată că i-ar putea folosi, Cate deschise un singur ochi. Cu vocea răgușită de la somn, întrebă:

– Ce cai?

– Cei pregătiți pentru călătorie, desigur. Plecăm în clipa în care ești îmbrăcată.

– Plecăm? întrebă ea confuză.

– La Braesford Hall. Alde Dunbar nu v-a spus?

Cate clătină ușor din cap.

– E tipic bărbaților să lase veștile în seama altcuiva. Fără îndoială că nu a avut nici o dorință să te audă suspinând.

Asta nu era adevărat chiar deloc, se gândi Cate închizând ochii. Ross se asigurase că ea suspinase și îi strigase numele de nenumărate ori în timpul nopții. O încurajase, se desfătase cu asta, din câte își amintea.

Brusc, semnificația a ceea ce îi spunea Gwynne pătrunse prin ceața sațietății și a oboselii.

– Braesford? Mergem la Braesford și la Isabel?

– Eu ce am spus până acum? Haide, nu e timp de pierdut. Scularea, spală-te pe față și lăsă-mă să te îmbrac. Lady Marguerite așteaptă deja în sala cea mare.

Era o zi groaznică pentru a porni într-o călătorie, după cum spusese și Gwynne. Cate descoperi exact cât de groaznic era în momentul în care grupul lor ieși de sub protecția zidurilor palatului și vântul încărcat de zăpadă îi lovi în plin. Până când ieșiră din oraș, frigul le intrase deja în oase, în ciuda mantiilor din lână împâslită, bordate cu blană purtate peste straturi de haine bine căptușite.

Ținându-și gluga mantiei peste partea de jos a feței, privi în jur cu ochii mijiți și cu invidie armura purtată de escortele lor, până și platoșa purtată de Ross, pentru că pieptarul cu siguranță alunga vântul și menținea căldura corpului în interior. Era, de asemenea, sigură că Gwynne, călărind în spate, cu brațele în jurul taliei unui soldat, era într-o situație mai bună datorită căldurii suplimentare a însoțitorului ei, să nu mai vorbim de corpul lui masiv ca protecție în fața rafalelor de vânt cu zăpadă. Cate era călare pe Rosie, fără vreun astfel de scut, asemenea lui Marguerite, care călărea singură pe buiestraşul ei.

Se opriră de multe ori pentru a-și odihni caii și pentru a fierbe cazane de bere și vin la focurile aprinse pentru a-i încălzi. Nici asta nu le aducea cine știe ce confort. De îndată ce se porneau din loc, frigul îi încolțea din nou. Era un lucru excelent că Great North Road era bine marcat, altfel s-ar fi putut rătăci în vârtejul alb.

– Care poate fi scopul regelui, de-a poruncit călătoria noastră pe o furtună de zăpadă?

Marguerite puse întrebarea ca un protest în timpul celei de-a treia opriri a zilei, stând cu spatele atât la vânt, cât și la foc. Fumul se învârti în jurul ei, până când păru o vrăjitoare care era arsă pe rug, deși ea nu băgă de seamă.

– Mai încet, draga mea, spuse Cate, aruncând o privire rapidă soldaților care erau strânși în jurul focului lor separat.

– De ce, pentru că pot fi arestată pentru trădare? Care sunt șansele, când suntem trimiși, oricum, în ghearele morții?

– Este vorba despre o chestiune de securitate, răspunse Ross.

Stătea în apropierea lui Cate. Fie că era o întâmplare sau nu, umerii lui largi împiedicau în mare măsură vântul și fumul să ajungă la ea. Mantia lui căptușită cu blană era un cadou de la Henric, o parte din hainele de nuntă pe care nu putuse suferi să le poarte până când se lăsase convins de frigul năprasnic. Îmbrăcase până și ciorapii strânși pe picior pe sub tartan.

Completările îi conferau mai mult aspectul unui englez. În mod ciudat, ea nu era sigură că îi plăcea asta.

– Securitate Maiestății Sale, pot să jur, pentru că nu poate fi a noastră, vociferă Marguerite.

– Ce altceva? Este prioritatea regilor să-și protejeze regatele. Vocea lui Ross trăda ironie, deși privirea lui era la soldați, care topeau zăpadă la un foc separat, folosind-o pentru a-și adăpa caii. Deși cu cât sunt mai puțini cei care știu despre călătoria noastră, cu atât mai mare este șansa noastră să-i ducem la bun sfârșit ordinele.

Cate se uită în sus la Ross. Când vorbi, își menținu vocea un murmur:

– Ordine pentru Braesford?

– Da.

Soțul ei răspunse la fel de ușor.

– Henric suspectează o amenințare venind de pe mare?

– Așa s-ar părea. Ordinul este ca Braesford să echipeze turnul principal al castelului său, să fie gata să aprindă focul în vârf care să avertizeze prezența invadatorilor.

Cel puțin el nu se ferise să-i răspundă și nu-i spusese să își țină gura și să lase astfel de probleme în seama bărbaților.

– Trimiși de yorkiști, presupun, dar nu înțeleg cum...

– Ducesa văduvă de Burgundia îl disprețuiește pe Henric, îl vede ca pe Antihristul însuși. Își dorește cu ardoare să-l vadă mort.

Astfel de discuții cu privire la doamna care fusese cândva prințesă a casei de York fuseseră la ordinea zilei la castel în ultimele luni, dar Cate fu recunoscătoare că Ross o protejase și îi spunea asta tocmai acum.

– Deci a primit recunoașterea pentru pretendentul la tron. Oare chiar crede că este nepotul ei?

– Cine poate spune? Planul ei e cu bătaie lungă, având în vedere că ea se află încă în Burgundia. Oricine se dovedește a fi pacostea aia mică despre care se face atâta caz în Irlanda nu reprezintă decât o scuză pentru detronarea lui Henric. Fie că este prinț de drept sau nu, el va sluji ca un pion pentru cei care vor pune mâna pe coroana lui Henric.

– Precum John de la Poole, numit cândva moștenitorul lui Richard?

Ross își înclină capul.

– Un nobil rebel care simte că a fost lipsit de cele ce i cuveneau atunci când Henric a luat coroana la Bosworth.

– Vor fi lupte, șopti Cate când își dădu seama de situație.

– O, da.

– Și acum se așteaptă de la tine să-l ajuți pe Henric.

Ross confirmă dând din capul acoperit de bereta scoțiană.

– Mi s-a poruncit să încep să adun bărbați și arme.

– Și o vei face?

Îi scrută liniile dure ale feței, tremurând un pic la vederea privirii implacabile din ochii lui.

– Atâta timp cât Scoția nu e implicată.

Accentul lui era mai puternic, semn că era neliniștit.

– Și ce se întâmplă dacă intervine regele Iacob?

– Vom vedea când se va ajunge la asta.

Întorcându-se, Ross ceru ca focurile să fie stinse cu apă și își reluară drumul.

Spre mijlocul după-amiezii, ninsoarea începu să se rărească. În curând încetă cu totul. Cu toate acestea, cerul rămăsese cenușiu și greu, iar vântul lua zăpada deranjată de trecerea lor și o risipea ca pe un praf de zâne în spatele lor. În față se întindea o mare nesfârșită de zăpadă, cu vârfurile gardurilor vii făcând rotocoale prin ea, și movile rotunjite acolo unde erau mărăcini și căpițe vechi de fân. Nimic nu se mișca în jur, nu se auzea decât tropăitul lor, al coloanei cu steagul oficial al lui Henric fâlfâind deasupra ei. Casele celor câteva sate pe lângă care treceau

era închise bine, cu fumul plutind peste acoperișurile acoperite de zăpadă, iar câinii care lătrau reprezentau singurele semne de viață.

Grupul se rătăci din cauza unui indicator îngropat în zăpadă, așa că trebuiră să se întoarcă din drum câțiva kilometri. Efortul suplimentar le măcină rezistența și le mări nervozitatea. Nu departe, se afla mănăstirea unde se puteau aștepta să găsească adăpost pentru noapte. Pe măsură ce amurgul începutului de iarnă începea să se lase, erau cu urechile ciulite pentru a auzi clopotele de vecernie ca să-i ghideze spre ea.

Încă nu le auziseră când se apropiară de cursul unei ape. Era un pârâu gri-violet și cu maluri foarte abrupte care ieșea dintre niște copaci desfrunziți cu crengi acoperite cu gheață, care trosneau și zdrăngăneau precum zarurile aruncate pe o podea de marmură. Apa de pe fund era aproape sigur înghețată, acoperită de un strat de zăpadă care părea suficient de adânc ca să atingă burțile cailor.

Ross merse în frunte până la mal. Jumătate din echipajul de soldați îi călca pe urme, Cate și Marguerite aflându-se printre ei. Ceilalți soldați, inclusiv bărbatul alături de care călărea Gwynne, erau în ariergardă. Drumul era alunecos, iar Cate stătu cu atenția încordată la Rosie, în timp ce buiestrașul își alegea drumul pe gheața nevăzută.

Se auzi un strigăt când ea începu să urce pe malul opus. Călăreți atacară atât din dreapta, cât și din stânga. Totul era un haos creat de strigăte și înjurături, și de zăpada care era aruncată în sus de copitele în zbor.

Ross și soldații se întoarseră și formară un cordon de protecție în jurul lui Cate și al lui Marguerite. Săbiile scânciră când le scoaseră din teacă. Strigăte răgușite și mormăieli răsunau în jurul lor.

Caii, cu ochi speriați, țipau și se cambrau, lovind deopotrivă în dușman și în aliat, în timp ce se luptau pentru un punct de sprijin în vadul alunecos. Săbiile șfichiuiră aerul, zăngănind pe metal precum un clopot sălbatic de parastas.

Un bărbat în armură, o siluetă întunecată în iureșul învolburat de zăpadă și gheață, de săbii fluturând prin aer și cai care

se zbăteau, îşi cabră armăsarul şi îşi făcu drum cu greutate prin mulţime. O împinse pe Rosie departe de ceilalţi şi se aplecă să apuce de căpăstrul lui Cate.

Ea avea pumnalul în mână, deşi nu îşi aducea aminte când îl scosese. Urmă o lovitură de cuţit rapidă în mâna înmănuşată care o ţinea pe Rosie de cap şi ea fu din nou liberă. Îşi trase buiestraşul înapoi în cordonul de protecţie creat pentru ea şi Marguerite, şi apoi se concentră să rămână acolo. Ross şi ceilalţi nu puteau lupta cum se cuvine dacă trebuiau să fie cu băgare de seamă ca ea să nu fie prinsă în încăierare sau, mai rău, scoasă dincolo de cordon.

Întorcându-şi capul să-l caute pe Ross, văzu că se uita în direcţia ei. Ochii lui străluceau prin pleoape întredeschise ca nişte fante, şi gura forma o linie subţire, dar îi făcu semn din cap a aprobare. Inima îi bătea cu putere şi respiraţia ei era fierbinte în timp ce îşi ţinea calul în frâu şi dădea înapoi, cu toate acestea o bucurie sălbatică îi cânta în vene. Întâlnindu-i privirea războinicului care îi era soţ, îşi înclină şi ea capul.

O tăietură adâncă rănise coasta calului lui Marguerite. Înnebunit de durere, animalul sări şi făcu o curbetă. Cate se temu că sora ei va fi aruncată din şa, dar tânăra reuşi să-şi controleze calul. Exact în aceeaşi clipă, un bărbat se întinse de parcă voia să o smulgă de pe cal. Marguerite se răsuci departe de el cu un strigăt, folosindu-şi capetele frâului ca un bici pe faţa lui. Bărbatul se trase înapoi brusc. Apoi, se roti şi puse ochii pe Cate.

Ross îşi duse calul de luptă între ei. Bărbatul fu forţat să se retragă în afara cordonului încă o dată.

Pe toţi sfinţii, despre asta era vorba? Putea fi o altă încercare de răpire? Cate nu vedea o explicaţie mai bună. Nu părea o simplă încercare de jaf, căci atacatorii erau prea mulţi şi prea bine înarmaţi. Şi cine ar îndrăzni aşa ceva în afară de Trilborn?

Da, dar cu ce scop? În afară de a o răpi pentru a-i face în ciudă scoţianului, pentru a-i mânji mireasa şi astfel să-i rănească mândria? Sau scopul era de a-l forţa pe Ross să vină după ea ca să-l poată omorî?

Nu va fi răpită. Nu. Dar dacă asta nu ar fi totul? Primul obiectiv al lui Trilborn ar putea fi să-l ucidă pe Ross în această ambuscadă

josnică. Apoi, ar putea-o lua departe în vreun turn izolat, unde să se asigure că ea va regreta că l-a respins.

Marguerite şi Gwynne nu ar putea fi lăsate în viaţă pentru că ar spune povestea, aceeaşi soartă împărtăşind-o şi fiecare membru al escortei lor. Inima lui Cate se făcu cât un purice când conştientiză planul evident.

Rosie se ridică pe două picioare şi necheză, iar Cate se luptă să o controleze cu o forţă pe care nu ştia că o are. Un soldat căzu, sângele lui colorând albul pur al zăpezii într-un roşu puternic. Ross îl lovi fără milă pe atacatorul care îl omorâse, continuând cu o lovitură cu corpul care îl făcu pe bărbat să zboare peste gâtul calului când acesta o luă la goană spre malul de sus.

Trei dintre atacatori se apropiară de Ross. Se luptă ca un demon, cu ochii mijiţi urmărind săbiile care se repezeau spre el cu asprime, în timp ce îşi întoarse sabia puternică, cu mult mai lungă şi mai grea decât cele folosite împotriva lui. Lama scoase un zgomot ascuţit şi aprig când muşcă din metal, zăngăni pe armură, îl pocni într-o parte pe un bărbat şi se auzi cum i se rup oasele.

Brusc, calea dinaintea lui era liberă.

– Cate! strigă el şi îşi roti armăsarul să o găsească. La mine! La mine!

Fu lângă el într-o clipă. Îi adună pe sora ei şi pe bărbatul cu care era Gwynne cu o singură comandă din privire. Şi apoi o luară la goană, trăgând tare pe pantă spre drumul deschis care se afla dincolo.

Ajunseră şi dădură pinteni cailor. Ceilalţi soldaţi scăpară şi ei, împrăştiindu-se în spatele lor. Atacatorii îi urmau ca nişte umbre întunecate şi asurzitoare.

Coloana în galop se afundă în terenuri unduitoare, dar deschise, în timp ce se lăsa înserarea. Umbre violete pătau zăpada, transformându-se în gri-închis în scorburi.

Apoi se auzi şi sunetul pe care şi-l doreau cu atâta disperare să-l audă. Pentru că undeva, nu departe, pe coama dealului următor, răsunau clopotele infinit de primitoare ale vecerniei.

Se ivi şi mânăstirea, o clădire joasă din piatră galben-brună alipită la o capelă modestă şi protejată de ziduri de piatră

rezistente. În secunda în care le ieşi în cale, urmăritorii dispărură. Cu toate acestea, Ross nu slăbi ritmul. Dădură piept cu nămeți de zăpadă, înaintând cu greu prin ei până când ajunseră la poarta mare de lemn, care se deschise ca să-i primească.

Porumbeii zburară de la streşinile chiliilor, rotindu-se pe cerul care se întuneca, când ei intrară cu zgomot şi se opriră în curtea pietruită. Lumina slabă strălucea prin fisuri în obloanele unei camere lungi care se întindea de-a lungul unei laterale a structurii vechi. Aici nu se vedea nici o cărămidă, nici geamuri, nici vitralii la ferestrele capelei. Arcadele normande din clădirile ghemuite indicau totuşi faptul că locul proteja călători încă de pe timpul lui William Cuceritorul. Poarta care se închise cu zgomot în urma lor, izolându-i de duşmani, era groasă cât un om şi legată şi ţintuită cu fier.

Erau în siguranță.

Cate se roti în şa ca să se uite la Ross. Fața îi era plină de sânge, mantia stropită şi ea, iar pumnul înmănuşat era roşu până la cot. Mai rău, genunchiul era acoperit cu sânge închegat în partea în care era protejată doar de pantalonii strânşi.

– Eşti rănit, exclamă ea. Unde? Dă-te jos şi lasă-mă să...

– Nu, soție dragă. Nu este sângele meu. Dar tu? Se apropie de ea, îşi scoase mănuşa, aplecându-se să-i ia bărbia în mână şi îşi frecă degetul mare de un punct de pe obrazul ei unde simțea o mâncărime. Ai fost tăiată?

Ea clătină din cap, încălzindu-se inexplicabil la atingerea lui şi la privirea îngrijorată de pe trăsăturile lui dure.

– La fel ca la tine, sângele altora.

Apoi el aruncă o privire în spatele ei, la Marguerite, care clătină din cap, deşi încă nu îşi recăpătase suflul, ținându-se de coama buiestraşului ei. Gwynne plângea sprijinită de soldatul care o ținuse la spatele lui, dar părea să fi suferit doar o tăietură minoră jos pe un picior şi o tăietură destul de mare în partea din spate a mantiei.

Alții din escorta lor nu erau atât de norocoşi. Unul se clătina de la o lovitură care îi perforase coiful, iar alți doi aveau tăieturi pe brațe şi pe picioare care necesitau îngrijire imediată. Ceea

ce şi părea să urmeze, căci bărbatul de la poartă trăgea alarma. Bărbați în veşmântul maro simplu al vocației lor veniră cu duiumul din camera luminată într-o parte a curții. Îi înconjurară pe răniți, ajutându-i să se dea jos din şa cu grijă. În cel mai scurt timp, fură duşi înăuntru.

Ross se aruncă de pe cal şi merse să o ajute pe Cate să se dea jos. Ea se agăță de brațele lui în timp ce tremura ca o frunză-n vânt. Nu era de teamă, se gândi ea, ci de o uşurare bucuroasă ce însoțea trezirea dintr-o sălbăticie ciudată, rece.

– Eşti sigură că eşti nevătămată? o întrebă Ross, înfigându-şi picioarele mai bine în pământ când o luă de pe cal, iar mantia lui flutură în jurul amândurora.

– Da, dar... Îmi doresc să fi avut o sabie cu mine. Eram atât de... Voiam să-i trec pe toți prin sabie pentru ce au făcut, să-i omor pe toți.

Un hohot de râs îl zgudui.

– Şi ai fi făcut-o, cred. E doar nebunia luptei, lumina ochilor mei, dulceața zilelor mele. Va trece.

– Aş fi făcut-o dacă asta te-ar fi ajutat.

Îi plăcuseră acele dezmierdări curioase rostite cu accentul lui scoțian şoptit.

– Ai făcut-o, rămânând în spatele meu.

Ea făcu o grimasă.

– N-a fost deloc o dovadă de curaj.

– Dar una de înțelepciune, care mi-a dovedit că ai încredere în mine, lucru pentru care îți sunt recunoscător. Aruncă o privire peste umăr în direcția în care au fost luați răniții. Şi acum...

– Şi acum trebuie să te duci să te îngrijeşti de oamenii tăi, spuse ea, îndreptându-şi umerii. Du-te! Şi eu, şi Marguerite o să trebuiască să ne ocupăm de Gwynne.

– Mai târziu, atunci, răspunse el şi o luă din loc.

Nu îl întrebă ce voia să spună, deşi îl privi până când trecu de uşa a ceea ce trebuia să fie infirmeria, după care nu îl mai zări.

Rana lui Gwynne nu era adâncă, dar era lungă şi dureroasă. Marguerite îi dădu slujnicei câteva cupe de vin nou în timp ce Cate îi legă rana. După aceea, o lăsară sforăind de la beție

şi de la epuizare în chilia mică, cu cele două paturi ca o bancă de piatră pe care Marguerite avea să o împartă cu ea.

Camera primită de Cate şi de Ross nu era mai mare, şi nici mai luxoasă. Patul de piatră era doar acoperit de o saltea subţire umplută cu paie şi avea o singură pătură de lână care-l acoperea. Camera nu avea nici fereastră, nici vreun cămin sau loc unde să se facă focul, nici măcar un vas pentru cărbuni. Câteva bucăţi de rogojină parfumate cu rozmarin erau puse pe jos ca să alunge frigul pardoselii de piatră. O lumânare de seu lumina scaunul cu trei picioare, masa îngustă pe care se afla un lighean de lemn, şi un scăunel din lemn nefinisat pentru rugăciune, care completa mobilierul sărăcăcios. Pe scurt, nu era nimic care să încurajeze o şedere îndelungată alături de bunii fraţi ai ordinului.

Cate şi Marguerite, fiind femei, nu aveau voie în sala comună, aşa că li se servi masa de seară în această cămăruţă. Hrana nu era cu nimic diferită de austeritatea cazării, fiind formată din vin îndoit cu apă, pâine rece şi câteva bucăţi de carne scufundate într-o supă călduţă. Şi fu adusă de către un călugăr atât de în vârstă, că nu mai exista nici o şansă de ispită senzuală, deşi avea un zâmbet deosebit de blând şi de plăcut.

– Ei bine? întrebă Marguerite când călugărul adus de spate se retrase, ştergând cu rasa praful care acoperea podeaua de piatră.

– Ei bine, ce?

Cate, înfrigurată până în măduva oaselor, îşi încălzea o mână lipind-o de vasul de ceramică în care era supa, în timp ce punea pâine în ea cu cealaltă.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun! Cum este să fii o soţie din toate punctele de vedere?

– Este destul de bine.

– Pari în regulă, dar de-abia te-ai mişcat când am venit în zori la tine înainte de a o trimite pe Gwynne.

– Cum ar trebui să arăt?

– Ca şi cum ai fi fost iubită în pat cum trebuie de către un soţ iubitor?

– Să fim serioase, Marguerite, spuse ea, fără să-i întâlnească ochii. Nu e ca şi cum ar fi fost pentru prima dată, la urma urmei.

Sora ei o privi cu un aer curios.

– Deci, ce s-a petrecut între voi? Cum ai...

– Nu contează! o întrerupse Cate în grabă. Este suficient să ştii că totul este aşa cum ar trebui să fie.

– Da, dar n-a spus scoţianul tău nimic în ceea ce priveşte blestemul? A jurat să te iubească pentru totdeauna, din moment ce este încă printre noi?

– Ross nu crede în blesteme.

Cate se ghemui pe un capăt al patului tare, lăsând-o pe Marguerite pe scaun. De ce faptul că soţul ei nu credea în blestem o făcea să se simtă mai înfrigurată decât era deja nu putea spune.

Marguerite ridică o sprânceană.

– Şi, mă rog, ce legătură are asta? Hai, Cate, trebuie să ştie cum a scăpat de soarta care i-a eliminat pe toţi pretendenţii care l-au precedat. A avut o mulţime de ocazii să moară, ştii prea bine. Chiar şi astăzi s-ar fi putut întâmpla.

– Nu, te rog, nu spune un astfel de lucru, o imploră Cate, înfiorată.

Sora ei se lăsă pe spate, cu ochii la ea. Ridică un colţ din vălul ei de pânză simplă, muşcând din el. După o clipă, îi dădu drumul.

– Aha, deci asta este.

Simţi cum valul de nelinişte o inundă la privirea pătrunzătoare a surorii ei. Îşi îndreptă iar atenţia spre supă.

– Îl iubeşti.

– Nu fi prostuţă.

Era imposibil. Deşi era prea sensibilă, prea precaută. Sigur era imposibil?

– Nu ar fi interesant dacă şi asta ar fi o cheie pentru a învinge blestemul, dacă şi dragostea noastră pentru un bărbat ar funcţiona la fel cum funcţionează a lui pentru noi?

– Ai vrea să crezi asta, sunt sigură, spuse Cate. Atunci tot ce trebuie să faci este să-l convingi pe Henric să aleagă un bărbat pe care să-l poţi adora.

Marguerite ridică din umeri.

– Ei, Henric. După cum am mai spus, nu voi ține seama de porunca lui de a mă căsători.

– Aș vrea să știu cum vei evita asta, spuse Cate cu enervarea specifică surorilor. Dar nu am nici o idee de ce Ross încă mai trăiește. Poate pentru că s-a născut scoțian.

– Și nu englez? Faptul că nu era născut la noi nu l-a salvat pe logodnicul tău din Bruges. Marguerite își puse un colț din văl între dinți pentru o clipă, cu o privire hotărâtă. Dar am putea să o întrebăm pe Isabel. Poate că ea știe, fiind cea mai mare dintre noi.

– Presupun, spuse Cate, deși nu putea înțelege cum faptul că avea un soț de puțin mai multe luni decât ea îi conferea surorii lor mai multă înțelepciune.

– Ea poate să știe și dacă blestemul îi poate face felul unui bărbat și după căsătorie.

– Marguerite!

Simpla idee îi dădu lui Cate o senzație de sufocare, de parcă inima ei agitată i se oprise în gât.

– Trebuie să ne gândim și la asta.

Sora ei se întinse după castronul ei de supă. Cate nu voia să se gândească la asta. Și chiar această reticență o făcu să se întrebe dacă sora ei mai mică ar putea avea dreptate, cel puțin în parte. Cate ar fi putut fi oarecum atașată de scoțianul care îi era soț.

O, dar asta nu era dragoste. Sau era?

Nu, bineînțeles că nu era, se gândi ea, înfășurându-și un braț în jurul taliei pe sub pelerină. Dragostea era ceva mai mult decât să admiri o față frumoasă și o siluetă bărbătească, mai mult decât să fii uimită de priceperea lui în mânuirea sabiei. Nu avea nimic de-a face cu plăcerea de care se bucura în brațele lui. Dragostea era o afecțiune caldă care creștea după ani întregi de viață împreună, după ce împărtășeau bucuria de a avea copii și tristețea de a pierde inevitabil câțiva. Era respect și apreciere pentru protecția unui bărbat. Era munca împreună pentru a construi o viață.

Nu, ea nu îl iubea pe Ross. Cum putea fi îndrăgostită de un bărbat care credea că tocmai încercase să-l ucidă?

Marguerite plecă să vadă ce mai făcea Gwynne și să doarmă în patul de lângă ea. Cate își înfășură mantia în jurul umerilor, și la fel și pătura din lână roasă până la fir și se sprijini cu spatele de colțul peretelui. Era în același loc când Ross ajunse în cele din urmă în odaie. Lumânarea arsese până ajunsese un ciot urât mirositor care de-abia mai pâlpâia. Soțul ei era doar o umbră când păși înăuntru și închise ușa în urma lui.

– Ești încă trează? o întrebă el. Am crezut că ești în pat de multă vreme.

– Sunt în pat, dar...

Clătină din cap.

El aruncă o privire în jur, zărind sabia pe care o trimisese în cameră mai devreme, căci nu avea voie să apară cu ea în sală. Văzând-o aproape, își dădu jos haina, își scoase vesta și începu să-și desfacă centura care îi fixa tartanul.

– Ești tulburată de victimele de azi?

– Hmm... presupun că da.

– Îți clănțăne dinții. Ți-e frig.

Încercă să se controleze, dar fără folos.

– Cui... nu i-ar fi?

Aruncă tartanul pe pat, pânza ajungând peste picioarele ei. Chiar și prin pătura care le acoperea, ea putu simți căldura corpului care încă zăbovea în material.

– Ți-a fost frig în prima noapte în pădure, spus el cu o voce aspră.

Își eliberă cu îndemânare cămașa de bridele care o legau de pantalonii strânși pe picior.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– Ningea.

– Și atunci îți auzeam dinții clănțănind.

Clătină din cap, după care își scoase cămașa.

– Ai făcut focul.

Aproape că-și pierduse șirul gândurilor când lumina ce abia mai pâlpâia a lumânării îi sublinie conturul tare al mușchilor care îi acopereau pieptul și brațele.

– Nu asta am vrut să fac.

Se aşeză în colţul opus să-şi scoată cizmele şi pantalonii pe care nu era obişnuit să-i poarte, deşi o privea pe ea în loc să se uite la ceea ce făcea.

– Nu?

Acel singur cuvânt ieşi ca o anticipare cu sufletul la gură când el se ridică şi veni spre ea în toată splendoarea lui tare şi dezgolită.

– Nu, răspunse el.

Îngenunchind pe salteaua subţire, îngustă, începu să desfacă pătura din jurul ei cu o eficienţă nemiloasă.

– Ce ai fi preferat?

Îl ajută, slavă Domnului. Cel puţin îşi scoase pelerina şi îi permise să îi descheie corsajul.

– Să mă culc cu tine, să te încălzesc, să te ţin în braţe.

– Mi-aş dori să o fi făcut, spuse ea cu o voce nu tocmai lipsită de emoţie.

– Să fiu încălzit de tine.

Îi ridică rochia şi cămăşuţa şi apoi o trase să îngenuncheze lângă el, pentru a putea să scape de ele.

Mâinile lui erau reci, la fel şi nasul, fruntea şi orice altă parte a corpului său care nu fusese acoperită. Tremurând, îşi împreună braţele în jurul lui, trăgându-l spre ea în timp ce îşi presa corpul cu pielea ca de găină de căldura şi puterea minunată a trunchiului său şi de ceea ce era mai jos.

– Culcă-te cu mine acum, îi şopti cu buzele lipite de gâtul lui, şi ne vom încălzi unul pe celălalt.

Capitolul 14

Fir-ar să fie, dar patul ăsta de călugăr chiar era tare. Fără îndoială, era menit să chinuiască trupul şi, prin urmare, sufletul. Ross înjură în tăcere, sigur că dormise pe pământ stâncos mai confortabil de-atât. S-ar scula să se alăture soldaţilor în grajd, doar că de-abia ce Cate adormise în sfârşit. Se părea că descoperise

o saltea pe placul ei, căci stătea mai mult pe el decât pe patul ăla groaznic.

Nu că l-ar fi deranjat. Greutatea şi pielea ei mătăsoasă îi făceau plăcere într-un mod curios. Ciudat, având în vedere că putea fi o ucigaşă.

Atacul din această seară nu fusese un incident întâmplător cu o bandă de proscrişi rătăciţi. Bărbaţii fuseseră disciplinaţi, protejaţi de zale şi avuseseră cai buni. Îşi aleseseră bine locul pentru ambuscadă şi aşteptaseră momentul potrivit să atace. Ar fi pariat pe întâiul său fiu născut că Trilborn era implicat în asta. Singura întrebare a lui Ross era dacă şi Cate avea vreo cunoştinţă despre asta.

Oricât de vanitos putea părea, îi era greu să creadă că ea l-ar prefera pe Trilborn în locul lui. Cu toate acestea, cine ştia ce era în mintea unei femei? Era posibil ca ea să fi simţit că un englez ar fi mai uşor de înţeles, mai puţin dificil de condus.

Dar în ciuda îndoielilor, Ross nu putuse rezista să nu vină la ea, să nu o aibă în pat. Pesemne că era vrăjit. Ar putea fi ceva adevăr în blestemul ăsta, până la urmă. Poate că îi transforma în netoţi pe bărbaţii pe care nu-i omora.

Nu îi spusese că vor pleca în zori, după noaptea nunţii. Şi nu fusese o omitere, ci un truc deliberat. Atunci, cum ar fi putut să ştie ca să trimită un mesaj? Şi când ar fi putut s-o facă, având în vedere că el o dusese direct în camera lor? Şansa ca ea să se strecoare din patul lor după aceea era minusculă. O ţinuse prea ocupată, o ostenise prea tare ca să mai fie în stare de asta. Fusese o nevoie mai disperată decât planul său, dar rezultatele fuseseră cu siguranţă aceleaşi.

Grija ei sălbatică în timp ce se uita după el în timpul încăierării, groaza ei de soţie că ar putea fi rănit... totul păruse destul de real. Nevoia ei de el de mai devreme fusese extremă, generozitatea ei uriaşă, impresionantă. Care ar fi putut fi explicaţia în afară de faptul că-l dorise? Putea să simuleze, să se folosească de un şiretlic femeiesc pentru a-i întuneca judecata. Dacă era aşa, îşi atinsese scopul. Căci el era mult mai pregătit să îi găsească scuze acum, decât fusese cu o seară înainte.

Cei mai mulți bărbați nu ar îndrăzni. Temându-se pentru viața și pentru sufletul lor nemuritor, amenințate de o asemenea magie, ar respinge-o imediat. Ce bărbat își dorea o soție care să-i zâmbească și să i se ofere acum, iar peste un minut să încerce să-l omoare? Ross își dorea.

Împotriva oricărei prudențe și a bunului-simț, el își dorea această femeie, și nu alta. Cu toate acestea, ultimul lucru pe care și l-ar fi putut permite ar fi fost să o lase să afle asta. Era o slăbiciune pe care nu și-o putea permite.

Bănuia că ea simțea lipsa lui de încredere. Era mai rezervată, mai închisă față de el. Poate că îi oferea trupul, poate că era satisfăcută de mângâierile lui și îi dăruia plăcere în schimb, dar nu îngăduia nimic altceva. Acea stăpânire de sine hotărâtă îl enerva. Împotriva tuturor suspiciunilor lui, își dorea să vadă încă o dată acceptarea pe care o zărise o dată sau de două ori în albastrul celest al ochilor ei înainte să li se poruncească să se căsătorească.

De parcă îi auzea gândurile agitate, Cate murmură în somn, trăgându-se mai aproape de el și ridicând un genunchi pe coapsa lui. El se întinse să tragă pătura, tartanul lui și pelerina mai bine în jurul ei. Oftând, închise ochii. Aici, în acest loc sigur, cu Cate în brațe, somnul veni cu forța bruscă a toporului mânuit de călău.

– Este sigur să ne continuăm drumul cu mai puțini soldați? îl întrebă Cate pe soțul ei care stătea pe pat, cu ochii pe Gwynne, care șchiopăta cu piciorul rănit și îi împletea părul lui Cate.

Nu își putea imagina ce găsise Ross atât de fermecător la priveliștea aceea, cu toate acestea, el stătea cu spatele la zidul de piatră, cu o mână odihnindu-se pe genunchiul îndoit, și nu-și lua privirea de la ele. Cu siguranță avea sarcini mai importante, precum să vadă ce făceau răniții pe care urmau să-i lase în urmă și să organizeze plecarea lor. Desigur, era posibil să fi făcut deja asta, având în vedere că ieșise din cămăruță când încă nu se luminase de ziuă și tocmai se întorsese.

– Trebuie să mergem, răspunse el, sau riscăm să fim prinși aici.

– Și dacă cei care ne-au atacat ne așteaptă afară sau undeva mai departe de-a lungul drumului?

– Vom pleca imediat tocmai pentru ca Trilborn să nu poată aduna mai mulți oameni.

– Atunci ești sigur că el a fost în spatele atacului.

Ea riscă să arunce o privire în direcția lui Ross, dar trăsăturile lui rigide nu îi comunicară nimic. Era dincolo de capacitatea ei de înțelegere cum de un bărbat putea s-o țină în brațe atât de tandru, să o atingă cu o astfel de magie, apoi să se uite la ea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei.

– Cine altcineva?

Cuvintele erau atât de dure și de încărcate cu dispreț, că ea se încruntă.

– De unde să știu? Doar este dușmanul tău.

– Da, este.

– Apleacă-ți capul, milady.

După ce terminase împletitul, Gwynne era gata să adauge voalul. Cate nu făcu greșeala de a crede că slujnica nu era atentă doar pentru că își ținea privirea coborâtă. Îi aruncă o privire ironică, permițându-i să-i așeze o mică bonetă de care era prins pătratul de pânză, legându-l sub împletitură.

– Cel puțin am supraviețuit atacului, zise Cate. Asta trebuie să însemne ceva.

– O, da. Înseamnă că am fost cu ochii în patru și, slavă lui Henric, am avut o escortă mai mare decât era de așteptat.

– De acord cu ambele argumente. Totuși, nu pui nimic pe seama blestemului?

El pufni.

– Nu, dar am o întrebare despre acest blestem al tău.

– Da? Rămase nemișcată în timp ce Gwynne îi puse o tunică căptușită, pe care o fixă sub fiecare braț.

– Nu există nici o mențiune în ceea ce privește sentimentele tale? Tu nu poți inversa efectele dacă te îndrăgostești de bărbatul pe care l-ai ales drept soț?

Era aceeași întrebare care se învârtea în mintea ei de când făcuse Marguerite aluzie la ea mai devreme. Nu-i trecuse niciodată prin

minte lui Cate, pentru că ea şi surorile ei nu îşi mai cunoscuseră niciodată mirii înainte de logodnă.

– Habar nu am, spuse ea în timp ce îşi scutură uşor capul.

– Când te hotărăşti, spuse el, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se cu paşi mari spre uşă, să-mi spui şi mie.

Ce bărbat enervant, să o lase aşa în mijlocul unei astfel de discuţii. Primul ei impuls fu să alerge după el ca să o continue.

Nu, mai bine lăsa lucrurile aşa. Dacă îi păsa doar de pielea lui, ea nu voia să afle. Şi dacă dorise să o întrebe dacă îl iubea, nu voia ca el să creadă că întrebarea avea vreo importanţă deosebită pentru ea. Nu că ar fi avut, desigur. Cum ar fi putut, când era clar că lui Ross Dunbar îi făcea plăcere să o aibă în patul lui, dar nu îi păsa de ea în afara lui?

Nu o iubea.

Atunci de ce era încă în viaţă? De ce?

Plecară cu mult înainte de ivirea zorilor, făcând o bucată bună de drum înainte ca răsăritul soarelui să coloreze lumea albă ca zăpada în roz şi trandafiriu, lavandă şi auriu. Fiecare măceş cu crengile sale întortocheate şi fiecare creangă străluceau ca diamantele. Aerul era precum un elixir de gheaţă. Soarele, care se înălţa pe cer, le atingea cu o căldură nestatornică.

Merseră într-un ritm bun, mânaţi de pericol şi de îndemnurile lui Ross. De o duzină de ori în timpul zilei lungi, pornise în faţă ca să cerceteze zona de ţară şi apoi se întorsese în galop să mâne coloana lor din spate. Se odihniră mai puţin şi nu făcură nici un foc. Nervoşi, vigilenţi şi obosiţi din cauza drumului accidentat şi nesfârşit, îndurară în tăcere. Până la sfârşitul zilei, se bucurară dincolo de cuvinte să ajungă la o mănăstire de maici, chiar dacă stareţa le impuse ca bărbaţii şi femeile care intră pe domeniul ei să nu doarmă împreună, ci în clădiri separate.

Plouă cu găleata în timpul nopţii, şi nu se opri nici când porniră din nou a doua zi dimineaţa. Iar starea de spirit era la fel de tristă precum vremea. Ross mai ales părea într-o dispoziţie proastă, şuierând comenzile cu glas tăios. Asta se datora în parte umezelii şi drumului plin de mocirlă, cel puţin din câte spunea Gwynne.

Restul, spunea ea, putea fi pus pe seama faptului că fusese obligat să doarmă singur. Cate îşi dori să o poată crede.

În cea de-a treia zi, nici urmă de Trilborn sau de oricare alt pericol. Întâlniră doar un convoi de comercianţi de lână care-şi cărau marfa, de pelerini care călătoreau împreună pentru protecţie, o trupă de actori într-o trăsură pictată vesel şi un mesager scoţian care călărea împreună cu o companie formată din diverşi cavaleri care se îndreptau spre un turnir.

Ultimul purta un tartan pe care Ross păru să-l recunoască, pentru că îl salută întrebându-l iute de unde era. La o privire mai atentă, chiar şi Cate observă că nuanţele îmbrăcămintei de lână în care bărbatul era înfăşurat erau foarte asemănătoare cu tartanul albastru, gri şi roşu al lui Ross. Cei doi se opriră într-o parte, vorbind cu accentul rapid tipic scoţian. Bărbatul îi dădu lui Ross punguţa de piele pe care o căra. Aproape imediat, Ross ordonă un popas într-un crâng de fagi şi le dădu voie să aprindă focuri.

În timp ce era pregătită masa, Ross îşi continuă conversaţia cu compatriotul său, stând la o oarecare distanţă atât faţă de femei, cât şi de soldaţi. Cate îşi dădu silinţa să-i ignore, deşi ea şi Marguerite nu mai puteau de nerăbdare să afle ce prevestea această întâlnire întâmplătoare. Că însemna ceva era clar, având în vedere încruntătura sumbră de pe chipul soţului ei.

Scoţianul abia întâlnit se încălzi şi se înfruptă din masa lor formată din pâine şi carne de vită, bând vin din burduful care era trecut de la un om la altul. Când termină, el şi Ross îşi împreunară braţele deasupra încheieturii într-o strânsoare dublă de rudenie. Apoi mesagerul se urcă înapoi pe cal şi se pregăti să se alăture coloanei lor până când avea să fie nevoit să pornească singur spre Scoţia.

Ross merse deoparte, deschise geanta de la mesager şi scoase un pachetel legat şi îmbrăcat în piele din interior. Deschizându-l, stătu perfect nemişcat cât timp citi conţinutul. Vântul, umed de la ploaie şi ceaţă, îi făcu tartanul să fluture în dreptul genunchilor, îi ciufuli părul şi îi întoarse invers geanta scoţiană care îi atârna sub talie. Dar el nu păru să observe. După o clipă, înghesui mesajul

înăuntru, se întoarse şi strigă ordinul ca oamenii să se urce pe cai.

Cate nu făcu nici o mişcare să-i asculte ordinul. În schimb, merse către locul unde stătea el, cu geanta atârnată de curea în mână.

– Ce este? întrebă ea cu o îngrijorare şoptită.

– Nimic.

– A murit cineva? Tatăl tău?

– Nu, el e chiar bine.

– Şi restul familiei tale?

– Sunt pierduţi pentru mine.

O durere ciudată i se furişă în inimă din pricina suferinţei pe care o citi în spatele măştii dure a chipului său.

– Eşti renegat. Atunci este oficial.

– Alungat, renegat, nu mai fac parte din clanul Dunbar, nici nu mai sunt bine-venit pe moşiile Dunbar. Tu, doamna mea, eşti căsătorită cu un bărbat fără prieteni sau rude sau perspective dincolo de cele conferite de un rege englez pe care el nu ar trebui să-l dispreţuiască.

Îşi prinse buza de jos între dinţi, ezitând înainte de a vorbi.

– Nu e aşa neaşteptat.

– Nu. Dar surpriza a fost că Henric i-a trimis vorbă tatălui meu, spunând că zilele mele ca ostatic s-au încheiat, şi că sunt liber să mă întorc acasă.

– Şi nu este un lucru bun?

Ross îşi întoarse privirea albastru-închis spre ea.

– Nu când bătrânul declară că, din partea lui, Henric ar fi putut la fel de bine să mă omoare, din moment ce eu sunt mort pentru el şi pentru toţi cei care m-au cunoscut vreodată, şi asta de când au fost citite anunţurile căsătoriei.

– Te aşteptai la asta, spuse ea, punându-şi degetele pe braţul lui într-un gest de compasiune.

– Nu este acelaşi lucru cu a primi mesajul clar. El clătină din cap. Sunt mort pentru el. Poate că e ceva adevăr în blestemul tău, la urma urmei.

Nu simţi nici o satisfacţie când îl auzi pe Ross recunoscând. Pierderea lui şi durerea lui din cauza aceasta erau în mare parte din vina ei. Din cauza ei, atât de mulţi oameni dragi îi întorseseră spatele. Era precum un cerb puternic şi nobil cu câini pe urmele lui, părea prea aproape să fie învins. Şi nu putea suporta acest gând.

– Ai o familie, spuse ea simţind un nod în gât. Mă ai pe mine, îi ai pe surorile mele şi pe toţi cei din Braesford. Ai pământuri şi îţi poţi clădi o casă şi un clan al tău.

Zâmbetul lui scurt fu o recunoaştere a încercării ei de a-l consola, dar nimic altceva.

– Nu este acelaşi lucru.

– Îmi pare foarte rău!

Cuvintele ei erau o şoaptă în vânt, un strigăt al inimii.

– Şi mie, îi răspunse el, şi mie.

Nu peste mult timp, ajunseră la capătul călătoriei. Urcând în vârful unui deal, văzură în faţa lor Braesford Hall, cu înălţimea impunătoare a turnului central cu parapet, în vârful căruia flutura o flamură alb-albastră, şi satul împrăştiat precum noroiul la marginea bordurii de ziduri înalte de piatră.

Nu fu nevoie să-şi vestească sosirea. Fuseseră zăriţi cu mult timp înainte, aşa că poarta era deschisă, hersa fiind ridicată şi dezvăluind cărămida roşie a zidurilor din spate. Sună un cor de trâmbiţe, răsunând până departe, peste dealuri. Câinii de vânătoare ieşiră pe uşa de la baza turnului. Şi după ei veneau Braesford şi Isabel, baronul ţinând-o în braţe pe micuţa Madeleine, care-şi sugea fericită degetul mare, cu toţii voind să le ureze bun venit în casa lor.

Urmă o hărmălaie de râsete şi lacrimi când surorile se îmbrăţişară, se minunară şi vorbiră precum copiii mici lăudând buclele arămii superbe ale micuţei Madeleine, vorbind atât de repede că se încurcau în cuvinte, ţinându-se una de alta de parcă ar fi fost despărţite ani întregi în loc de câteva luni. Cate şi Marguerite făcură comentarii ample despre sarcina lui Isabel, care era vizibilă sub forma unei movile frumos rotunjite sub rochia ei largă.

Un pic mai scundă decât Cate şi mai blondă decât Marguerite, Isabel înflorise în aşteptarea maternităţii. Rand, înalt şi impunător, cu părul strălucind ca aripa unui corb în soare, rânji când îl tachinară că în curând avea să fie tată. Totuşi, privirea lui rareori se abătu de la Isabel pentru prea mult timp, iar ochii lui cenuşii plini de dragoste străluceau precum argintul când se uita la soţia sa.

Blestemul îi testase pe amândoi, îşi spuse Cate când se uită de la unul la altul. Şi totuşi le îngăduise ca în cele din urmă să fie împreună. Nu ar putea să facă acelaşi lucru din nou?

În tot acest timp, Ross stătu separat, cu privirea atentă. Asta până când Cate se întoarse spre el, trăgându-l înainte. Ea fu uimită de mândria bruscă ce îi umflă pieptul când începu:

– Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe soţul meu.

Rand, baron de Braesford, preluă conducerea atunci, îndreptându-i pe soldaţi către locul unde aveau să fie cantonaţi, şi de asemenea desemnă câţiva oameni care să o ajute pe Gwynne cu bagajele. Imediat după aceea, îi luă din curtea unde spălătoresele şi slujnicele de la bucătărie, fierarii, cizmarii şi soldaţi ce trândăveau erau distraţi de reuniune. Cu o uşoară poruncă inconştientă în glas, îi pofti pe scara în spirală a turnului, să se bucure de confortul marii săli.

Fură serviţi cu bere şi vin, dar nimic altceva, pentru că nu mai era mult timp până când se servea masa principală a zilei. Această mică pauză oferi răgazul să le fie pregătite băile, şi astfel vizitatorii să scape de murdăria acumulată pe drum înainte de a mânca. În timp ce îşi astâmpărară setea, Ross şi Braesford vorbiră despre situaţia de la hotarul scoţian, deşi tânărul scutier al lui Braesford, David, un gentleman blond, cu ochi de safir şi chipul unui înger pictat de Botticelli, îşi petrecu timpul privind cu insistenţă spre Marguerite. Cate si Isabel porniră o bârfă nevinovată despre cele mai recente scandaluri, la care Marguerite contribuia din când în când, atunci când nu îşi îndrepta ochii căprui în direcţia lui David. Nu dură mult şi surorile fură conduse în camerele lor de dormit.

Ross rămase în sală cu Braesford, spunând că se va folosi de cada de baie după ce va termina Cate. Adevărul fie spus, şi ea era la fel de fericită să fie departe de el pentru o scurtă perioadă

de timp. Fuseseră încontinuu unul în compania celuilalt în timpul călătoriei, ceea ce reprezentase un chin în circumstanţele actuale. Căci el se purtase ca un urs cu o labă rănită. Nimic nu îi mai fusese pe plac, nici starea drumului, nici poziţia soarelui, nici întrebările primite de la patrulele de graniţă de pe domeniile pe care le traversau, precum nici cererile pentru popasurile necesare. Nu doar o dată, Cate fusese forţată să-şi muşte limba ca să se abţină să nu îl ia la rost. Şi asta doar pentru că cunoştea povara care apăsa pe umerii lui.

Să-i submineze autoritatea doar ca să-şi verse nervii ar fi fost culmea prostiei, şi cu toate acestea, nu îi fusese uşor. Avea nevoie de câteva minute pentru ea ca să se refacă după oboseala aceea.

Ajunseseră la Braesford fără vreo altă piedică din partea lui Trilborn. Uşurarea era intensă. Simţea cum îi dispărea încordarea din gât şi din umeri. Închizându-şi ochii, îşi lăsă capul pe spate pe marginea căzii căptuşite cu pânză. Era atât de obosită, că nu mai avea mult şi adormea chiar acolo. Ar fi făcut-o dacă apa nu s-ar fi răcit rapid şi dacă stomacul nu i-ar fi ghiorţăit de foame. De asemenea, Gwynne avea să se întoarcă în curând cu îmbrăcăminte delicios de curată. Se va aştepta să o îmbăieze, iar Cate nu avea nici un chef, nu îşi putea imagina să fie atinsă acum de nimeni altcineva în afară de Ross. Din moment ce era puţin probabil ca el să vină şi să facă asta, luă cârpa şi bucata grea de săpun spaniol şi începu să se spele.

Ross îi datora gazdei sale să-l avertizeze cu privire la Trilborn. Nu că l-ar fi crezut pe englez suficient de neghiob încât să încerce un atac asupra celor din Braesford Hall, căci Trilborn prefera obiective mai slabe, mai puţin bine păzite. Totuşi, după încercarea de a o lua pe Cate, putea fi periculos pentru doamna de Braesford să călărească fără o gardă serioasă. Lady Isabel se asemăna atât ce mult la ten şi la statură cu sora ei, că puteau fi uşor confundate. Mai mult decât atât, era valoroasă ca ostatic. Şi ar fi fost nevoie de eforturile combinate ale lui Ross şi ale lui Braesford pentru a o împiedica pe Cate să se ofere în locul ei într-o astfel de împrejurare, mai ales că Isabel era însărcinată.

Fusese aprins un foc puternic în sala cea mare, cu tavanul înalt cu grilaj și pictat, iar podeaua de piatră acoperită cu rogojină proaspătă. Pe pereți erau agățate tapiserii ilustrând o vânătoare de fiare mitice, precum și stindarde vechi, săbii și scuturi. Masa solidă de pe podium era aranjată, precum și suporturile. Baronul nu îi acorda prea mare atenție, ci stătea cu picioarele întinse spre cămin, în timp ce se juca cu urechile mătăsoase ale unui ogar lungit lângă el. O privire nerăbdătoare îi sclipi în ochi când se uită spre oaspetele său, dar nu făcu nici un efort să-l tragă de limbă.

Ross își petrecu puțin timp slăvind avutul gazdei și întrebându-l dacă putea să-i spună ceva despre Grimes Hall, darul lui Henric. Braesford cunoștea proprietatea bine, din câte se părea. Și proprietățile sale fuseseră primite din partea regelui, după ce rezultatul bătăliei de la Bosworth îi adusese lui Henric coroana, așa că avea o idee despre întrebările care-l frământau pe Ross. Fără să fie îndemnat de la spate, el îi vorbi destul de amănunțit despre dimensiunea și valoarea noilor sale pământuri și îi oferi sfaturi bune într-o serie de probleme.

Nu trecu mult și tăcerea se lăsă între ei. Ross își golise halba și stătea cu ea în mâini, răsucind-o pe toate părțile, cu privirea pe flăcările portocalii din căminul uriaș.

– Probabil că te întrebi cum de am ajuns să mă căsătoresc cu Lady Catherine, spuse el în cele din urmă.

Braesford ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă dumneata crezi că aș fi în vreun fel tutorele surorii lui Isabel, alungă-ți ideea din minte.

– Nu, nu e asta. Știu bine că se află sub protecția lui Henric. Dar s-ar putea să ai o părere despre cum am ajuns să o fac.

– Doamna mea și surorile ei au fost educate la mânăstire. Toate știu să citească în limbile engleză, franceză și latină, și scriu mult mai bine decât orice aș încerca să produc eu. Cate ne-a ținut la curent cu evenimentele de la Greenwich și Shene.

Tonul ironic din vocea gazdei îi trimise un fior în ceafă lui Ross.

– Toate evenimentele?

– Îmi iau libertatea de a mă îndoi de asta, dar destule. Braesford își permise un zâmbet. Știm că porunca de a vă prezenta la altar a venit brusc. Ceea ce nu știm este ceea ce v-a făcut să veniți aici atât de curând după căsătorie.

Ross se încruntă.

– Dacă vă deranjează prezența noastră, trebuie doar să spuneți...

– Fii pe pace, frate, nu este necesară nici o sensibilitate scoțiană. Sunteți mai mult decât bine-veniți, căci Isabel își dorea de mult timp să le vadă pe Cate și pe Marguerite. Mă bucur că nu mai sunt nevoit să găsesc scuze ca să nu trebuiască să meargă călare până la Londra în starea ei actuală.

„Frate." Ross presupuse că, într-un fel, chiar asta erau, fiind rude acum prin căsătorie. Ideea nu era neplăcută. Dacă ar fi fost binecuvântat cu un frate cu un an sau doi mai mare, ar fi fost bine să fie unul ca Braesford. Încurajat de discuție, îi relată aventura călătoriei lor.

– Deci există adevăr în zvonurile despre rebeliune, spuse Braesford cu o încruntare, când el tăcu.

– Da, conform rapoartelor venite de la iscoadele lui Henric. El intenționează să-l prezinte pe tânărul duce de Warwick ca să demonstreze că băiatul considerat prințul pierdut este un impostor, dacă asta o să-l ajute cu ceva.

– Având în vedere că s-ar putea confrunta cu o invazie indiferent dacă băiatul este Plantagenet sau impostor.

– Și așa se explică de ce am fost trimis în grabă să te rog să fii pregătit să dai alarma pornind focul în vârful donjonului și să trimiți mesaj vecinilor tăi să facă la fel.

– Sunt pregătit să mă conformez, desigur, răspunse Braesford cu o oarecare ironie, deși aș îndrăzni să spun că a fost o poruncă.

Ross își înclină capul, încuviințând fără cuvinte.

– Așa cum a fost și căsătoria ta. Ce ai de spus despre asta acum?

– Facem ce trebuie făcut.

– Pentru că Turnul nu-ți era pe plac, așa-i? Te înțeleg prea bine. Ross îi aruncă o privire directă. Ai fost întemnițat acolo, din câte am auzit.

– O, da, dar nu pentru că am refuzat să o iau pe Isabel de soție. Nu mi-am dorit niciodată ceva mai mult de atât, nici atunci, nici acum.

Era un bărbat puternic care putea admite o astfel de slăbiciune pentru o femeie. Satisfacția din vocea lui Braesford era însă de neconfundat.

– Ai fost îndrăgostit de ea înainte de... Ross se opri. Nu, nu ar trebui să întreb așa ceva. Nu este treaba mea.

Cumnatul lui Cate zâmbi.

– Am fost. Sunt. Dar tu ai blestemul în minte, pot să jur. Ai supraviețuit, așa că nu trebuie să îți faci griji.

– Nu-mi fac griji, răspunse Ross, apoi ridică dintr-un umăr. Tu ce crezi? Este o amenințare adevărată?

– Ele sunt convinse de asta, Isabel și surorile ei.

– Dar nu e același lucru, nu?

Braesford se așeză mai comod pe scaun, încrucișându-și picioarele lungi.

– Mintea unui om poate juca feste ciudate. Dacă te gândești la ceva, uneori chiar devine realitate. Nu ai văzut niciodată ceva asemănător?

– Ba da, presupun. Propria certitudine că fusese menit să moară în baie, ucis de cuțitul unui asasin îi reveni lui Ross în minte, pentru o clipă. De asemenea, o profeție poate fi transformată în realitate.

Braesford îi aruncă o privire scrutătoare.

– Adică?

– Un mire nepotrivit poate fi eliminat, continuă el cu o hotărâre stăruitoare.

– Cate a vrut să te omoare, asta crezi?

Folosind niște cuvinte atât de directe, părea puțin probabil, și totuși încă îl bântuia imaginea pumnalului ei căzând în cadă. Ross îi explică în câteva fraze simple.

– Dar Trilborn?

– Nu neg că nu și-a băgat coada, deși fusese trimis departe de palatul Shene.

– Cel puțin ești în stare să îți dai seama de asta, spuse cumnatul lui cu un mârâit în glas.

Ross refuză să cedeze.

– Sunt legat de o femeie care se aștepta să mor din momentul în care regele a decretat că nunta va avea loc. Nimeni nu ar fi fost surprins dacă așa s-ar fi întâmplat. Ce ar putea fi mai ușor decât să-i dea blestemului o mână de ajutor?

– Cu toate acestea, trăiești. Ești căsătorit.

– Datorită norocului și a vigilenței.

– Crezi că ar fi preferat pe altul, și ăsta este motivul pentru care te vrea ucis?

Ross văzu cu ochii minții năluca lui Leon, Maestrul de Ceremonii francez. Fu nevoie să facă un efort ca să-și descleștеze dinții suficient cât să ofere un răspuns.

– Nu știu.

– Nu poate fi vorba de Trilborn. Îl știu de mult, deși terenurile lui sunt mai la vest. Braesford îi aruncă lui Ross o privire din cap până în picioare. Ar trebui să fie netoată să-l aleagă pe el în locul tău, iar Cate nu e netoată.

– Pe toți sfinții, nu! Îl disprețuiește, și pe bună dreptate.

Ross era măcar sigur de acest lucru după cum tremura ușurată că nu căzuse în mâinile lui în noaptea petrecută la mânăstire.

– În ciuda acestui lucru, el ar vrea să o aibă.

– O, da, și să se bucure de ea, răspunse Ross cu dispreț. Deși el pretinde că este îndrăgostit de ea.

– Este?

– Ar putea fi îndrăgostit de moștenirea ei. Deși tu știi asta, având în vedere că soția ta deține o treime din ea.

Braesford lăsă comentariul să treacă în timp ce își continuă gândul.

– Deci Trilborn trebuie să te omoare acum ca să ajungă la ea și să o răpească pe Cate, astfel încât regele să poată considera de cuviință să-i acorde mâna și moștenirea ei. Firește, o va viola pentru a face totul mult mai probabil.

Ross își strânse pumnii atât de tare, că degetele îl dureră. Astfel de alianțe forțate nu erau în nici un caz neobișnuite.

– Întocmai.

– Pentru unii bărbați, pasiuni precum avariția și siluirea sunt suficiente. Dar tu? Nu ai nici un sentiment pentru Cate? Nu ai avut nici un sentiment înainte de a rosti jurămintele?

Ross îi aruncă o privire dură. Un râs ușor se auzi pornind din pieptul lui Braesford.

– O, da, nu e treaba mea.

Se lăsă tăcerea, care nu era tocmai liniște absolută, ci purta vuietul vântului care biciuia crenelurile, trosnetul liniștit al focului de la picioarele lor, șușoteli din pivniță și din cămara unde se pregătea masa, și bufnituri surde din locul unde mesele erau umplute cu bucate alese, undeva în spatele lor.

Cei doi bărbați rămaseră cu privirea la flăcări până când, în cele din urmă, Braesford se foi și vorbi cu o mină gânditoare.

– După cum văd eu lucrurile, ai două opțiuni.

– Și care ar fi acelea? nu se putu abține Ross să nu întrebe, deși îl îngrijora răspunsul.

– Poți să îți lași mireasa aici, la Braesford, în timp ce tu vei ocupa noile proprietăți fără să fii împovărat de nimic, sau poți face în așa fel încât să te asiguri că te preferă mai degrabă viu, decât mort.

Ross cântări opțiunile. Se gândi cu o concentrare imensă să fie eliberat de Cate în calitate de soție, să o lase cu sora ei și să nu o mai atingă, să nu o mai ia niciodată în brațe și să n-o mai ducă în patul lui. Se gândi la asta tot timpul cât îi trebui să ia o gură de aer.

– Cu permisiunea ta, o voi lăsa aici în timp ce eu voi inspecta acest Grimes Hall, din moment ce nu știu ce voi găsi acolo. Din câte știa, locul putea fi o ruină, putea să fie invadat de soldați care să îl aștepte. Era posibil să nu existe un pat demn de oricine, cu atât mai puțin de Lady Catherine.

– Și apoi? întrebă ușor Braesford.

– Și apoi o s-o țin aproape de mine, ca să-i cunosc fiecare mișcare.

Braesford îl privi amuzat, ochii lui căpătând o strălucire argintie.

– Înțeleg.

Ross se temu că înțelegea cu adevărat, și încă prea bine. La urma urmei, era căsătorit cu cea mai mare dintre Cele Trei Grații.

Capitolul 15

Ross plecase și o lăsase la Braesford. Nu ar fi trebuit să conteze, dar conta.

Cate știa motivele destul de bine. Soțul ei i le prezentase brusc, și totuși în detaliu în seara precedentă. Spusese că nu știa ce avea să găsească la Grimes Hall. Trilborn ar fi putut să aștepte acolo dacă aflase ce conac primise de la Henric. Edificiul ar putea fi încă ocupat de fostul proprietar, vreun yorkist dezonorat care refuza să recunoască dreptul lui Henric de a transfera proprietatea, și astfel trebuia scos cu forța de pe moșie. Sătenii s-ar fi putut adăposti acolo cât timp fusese gol, ar fi putut să-l folosească pentru a-și închide vitele sau ar fi putut demola jumătate din ziduri pentru piatră de construcție. Fântâna care aproviziona castelul cu apă ar fi putut fi stricată sau otrăvită. Cu siguranță, era puțin probabil să fie ceva comestibil în cămară sau vreun obiect de mobilier rămas nerupt.

Și continuase așa, o litanie de posibile dezastre. Conform soțului ei, urma să-i fie mult mai bine la Braesford, unde avea parte de siguranță și confort.

Cu toate acestea, Ross nu se uitase la ea în timp ce vorbea, nici nu își exprimase regretul că ea nu va merge să-și vadă noua casă. Se aștepta să aibă răbdare până când el decidea că era sigură și demnă de ea.

Și ultimul lucru pe care și-l dorea ea era să aibă răbdare.

Nu era o femeie răsfățată, incapabilă să facă față inconvenientelor. Fusese învățată de către maici să păstreze ordine într-o gospodărie, să se asigure că o bucătărie era curățată și bine

aprovizionată cu merinde şi că nimic stânjenitor nu trebuia lăsat în curtea de la intrare. După ani întregi de activităţi restricţionate cât depinsese de cineva la conacul Graydon şi la Curtea lui Henric, aşteptase cu nerăbdare să facă totul aşa cum dorea pe propriul său domeniu. Şi simţise o dezamăgire amară că fusese împiedicată să-şi împlinească un vis.

Ar fi putut să insiste să meargă dacă nu ar fi fost evident faptul că soţul ei nu o voia alături. Era posibil ca el să fi fost la fel de pregătit să se elibereze de compania ei pe cât voise şi ea să scape de a lui. Totuşi, nevoia ei fusese de moment, nu o chestiune de zile sau chiar de săptămâni lungi.

– Bărbaţii, spuse ea în şoaptă în timp ce stătea împreună cu Isabel pe creneluri, uitându-se cum Ross şi soldaţii se pierdeau în depărtare.

– Chiar aşa, răspunse sora ei mai mare. Dacă ar putea, Rand m-ar pune să stau în pat de acum şi până va veni pe lume pruncul nostru.

Braesford îl însoţise pe Ross pe o mică distanţă, după care se dusese să se ocupe de o problemă la o turmă de oi. De asemenea, în drumul lui voia şi să treacă de-a lungul liniei albastre a mării din depărtare ca să-şi viziteze vecinii cu turnuri asemenea celui de pe domeniul său. Isabel voise să i se alăture, dar fusese convinsă să nu o facă. Ea şi Cate urmau să rămână în interiorul zidurilor până erau siguri că Trilborn nu se afla prin apropiere. Ultimul lucru pe care îl voia, spusese Braesford, era să rişte rănirea soţiei sale şi a copilului lor nenăscut într-o înfruntare sau în timp ce ar goni sălbatic pentru a fi în siguranţă.

– Cel puţin lui îi pasă, spuse Cate cu un oftat.

– Şi lui Ross nu? se întoarse Isabel încruntându-se la ea.

– Cum ar putea să-i pese când mâna i-a fost forţată?

– Dar atunci...

– Ştiu, ştiu. Cum de a reuşit să scape de blestem? Aş vrea să ştiu şi eu.

Faţa surorii ei se înseninã.

– Ceea ce simte un bărbat şi ceea ce admite în legătură cu asta sunt două lucruri diferite.

Era oare posibil? Lui Cate îi plăcea să creadă asta. Felul în care Ross o atingea, grija plină de tandreţe pe care o revărsa asupra ei se simţeau de parcă ar fi venit din ceva mai mult decât o simplă dorinţă. Fusese mai mult decât pasional în noaptea ce trecuse, precum şi mai devreme în această dimineaţă, făcând dragoste cu ea în moduri care îi făceau sângele să clocotească şi acum că-şi amintea. O făcuse de parcă s-ar fi asigurat că legătura dintre trupurile lor avea să-i ajungă pentru ceva vreme, poate chiar pentru totdeauna.

– Cate, draga mea, roşeşti. Te rog, spune-mi din ce cauză.

– Nimic, spuse ea, ridicându-şi faţa în vânt ca să o răcorească. Ca să împiedice alte întrebări, continuă: Nu ar trebui să intrăm? N-ar trebui să stai în frig.

– Nu-ţi face tu griji pentru mine! Sunt la fel de sănătoasă ca orice ţărăncuţă care azi naşte şi mâine adună cerealele de pe câmpuri.

Părea aşa, trebui Cate să recunoască.

– Ai vreo idee când trebuie să se nască pruncul tău?

– În luna mai, după calculele mele. Isabel făcu o grimasă ironică. Se pare că am rămas grea prima dată când am făcut dragoste cu Rand.

Cate îi aruncă o privire rapidă.

– Şi se întâmplă adesea în acest fel?

– Când atât mireasa, cât şi mirele sunt tineri şi sănătoşi şi le face plăcere actul uniunii, aşa spun soţiile mai în vârstă, deşi mai puţin frecvent când bărbatul este mai în vârstă. De ce? Crezi că tu...? Dar nu, nu aveai cum să afli atât de repede.

Cate negă scuturând din cap, dar nu spuse nimic.

– Nu, oftă Isabel. Mi-aş dori să fi fost acolo pentru nunta ta.

Auzind regretul din vocea surorii ei, Cate păşi mai aproape să-i dea o îmbrăţişare rapidă. Fiind cea mai mare dintre cele trei surori, Isabel se simţise întotdeauna responsabilă pentru ea şi Marguerite, încercând întotdeauna să le protejeze. Ea crease legătura specială dintre ele.

În curând, ea avea să se confrunte cu o naştere. Era un moment periculos pentru o femeie. Cate se ruga ca totul să decurgă bine.

Pentru că, dacă se dovedea altfel, viitorul ar fi imposibil de suportat.

Ei i-ar fi teamă dacă ar fi în locul lui Isabel? Ar fi îngrozită să-i aducă pe lume copilul lui Ross? Nu avea idee, dar gândul unui copil îi încălzi inima. Un copil, un fiu cu părul negru al tatălui său și cu ochii lui albaștri de nepătruns. Va crește înalt și robust, și curajos.

Da, și va pleca la război cu un scut pe braț și sabia alături de el, în timp ce ea va suferi, îngrozită de ce s-ar putea întâmpla cu el. Exact cum suferea acum, gândindu-se la ceea ce ar putea găsi Ross când va ajunge la Grimes Hall, darul primit de la Henric.

Și cum ajunsese la acest gând habar nu avea. Nu era deloc ceea ce își dorea să simtă când îl privea dispărând în depărtare.

– Crezi că se va întoarce? întrebă ea, cu o îndoială sumbră.

– Rand? Desigur că o va face.

– Ross am vrut să spun. Și nu există nici o siguranță în legătură cu asta. S-ar putea să mă fi lăsat aici fără să aibă vreo intenție să se întoarcă după mine.

– Cu siguranță nu-i așa.

– Nu, dar cum pot să fiu sigură?

Isabel o studie pentru o vreme.

– De fapt, ceea ce vrei tu să întrebi este cum poți fi sigură că îi pasă de tine.

– Sau dacă îi va păsa în viitor, șopti ea.

– Pentru că-l iubești?

Zâmbetul ei fu crispat.

– Pesemne că da, dacă nu, nu m-ar durea atât de tare să fiu lăsată în urmă.

Isabel își petrecu brațul în jurul taliei lui Cate, trăgând-o mai aproape.

– Există doar o singură cale prin care să-l convingi și pe el să te îndrăgească, și aceea este să fii tu iubitoare. Bărbații sunt uneori precum oglinzile făcute de argintari. Pot fi grele și reci, chiar și cele mai bune dintre ele, dar dacă sunt bine lustruite, vor reflecta ce li se arată.

– Și cei mai răi dintre ei?

– Trebuie să te păzești de ei, pentru că nu merită lacrimile pe care le varsă o femeie pentru ei.

Iar Ross era dintre cei buni sau dintre cei răi? Cate credea că știe, dar cum putea fi sigură?

Timpul trecea nestingherit la Braesford Hall. Zilele se succedau una după alta, devenind săptămâni, o lună, apoi două, iar totul era la fel. Iarna dădea semne de plecare, iar primăvara se strecura pe dealuri în sus. Gărzile care vegheau lângă coșul de fier plin cu lemne așezat în vârful donjonului veneau și plecau, fără să fie vreodată nevoie să aprindă flacăra. Bărbații care patrulau pe ziduri nu aveau nimic de raportat. Câte un vecin trecea uneori să-și petreacă ziua împreună cu ei sau să ia masa împreună, dar nici un călăreț străin nu fu zărit, iar Trilborn nu-și făcu apariția. De Ross nu se mai auzi mare lucru, deși trimisese vorbă că ajunsese la destinație. Nu întâmpinase nici o opoziție, dar sala mare era un dezastru și era nevoie de multă muncă pentru a pune totul în ordine.

Cate torcea, cu roata instalată într-un colț din sala cea mare, în ziua în care sosiră vești proaspete de la Londra. Fuseseră aduse de contele de Peverell, care se oprise la ei pentru o noapte în drumul său spre nord. El și Braesford părură să nu-i observe prezența când se așezară și începură să vorbească imediat după ce contele ajunsese, sau Rand era de părere că ar trebui să audă și ea. Cel puțin, nu făcuse nici un efort să o trimită de-acolo sau să își coboare vocea.

Rebeliunea încetase să mai fie doar un zvon. Preotul care pretinsese că îl descoperise pe prințul Plantagenet, tânărul conte de Warwick, apăruse cu el în Irlanda. Băiatul fusese prezentat facțiunii yorkiste din Dublin și, la începutul lunii aprilie, primise promisiunea că va fi sprijinit. Acest grup îi includea pe puternicul conte de Kildare și pe fratele său, care nu-i avea la inimă pe regii din stirpea Lancaster.

Cu acest suport solid în perspectivă, existaseră încercări de răzvrătire în Devon și în Cornwall. Henric poruncise ca adevăratul Warwick să defileze prin Londra într-un efort de a calma situația,

dar nu obținuse nici un rezultat. Apoi ținuse un consiliu la Shene pentru a organiza o strategie pentru depășirea crizei. Un rezultat al acestei întâlniri fu o iertare generală a tuturor infracțiunilor contra coroanei petrecute în timpul bătăliei de la Bosworth, inclusiv înalta trădare. Ideea fusese, evident, de a-i convinge pe cei care puteau fi în contradicție cu domnia sa să evite aderarea la forțele care se ridicau împotriva lui. După aceea, se angajă într-un amplu peregrinaj la țară, în speranța de a potoli neliniștea.

Părea că amenințarea războiului plana iarăși deasupra lor, așa cum se întâmplase atât de des în ultimii ani de conflicte între familiile York și Lancaster. Și gândul la asta îi dădu lui Cate o senzație de rău în adâncul stomacului. Ce fel de mândrie și dorință de putere îi făcea pe oameni să lupte atât de ușor? Ce îi făcea să se ciopârțească și să se spintece unul pe altul, apoi să-i vâneze pe cei învinși precum niște paraziți când se termina bătălia, tăind capetele de parcă scăpau recolta de șobolani? Era cea mai periculoasă formă de nebunie, o poftă ciudată care se alimenta din frica celorlalți.

Ross știa ce se petrecea, de acolo de unde restaura încăperi și curăța staulele de vaci sau orice făcea el de nu se întorsese după ea? Dacă da, ce gândea despre asta? Și ce intenționa să facă în continuare?

Nu era problema lui, vrajba între cei care urmau trandafirul alb sau pe cel roșu. El nu era englez, așa că prea puțin îl interesa cine putea sau nu putea fi rege. Cu toate acestea, Henric îi acordase proprietăți ca să ajute la păstrarea în siguranță a hotarului de nord. Și avea să se aștepte ca Ross să intre pe câmpul de luptă când și unde îi poruncea el.

Și ce s-ar întâmpla dacă Ross ar refuza? Henric i-ar lua, fără îndoială, onorurile. Ar putea fi închis ca trădător sau chiar executat în cazul în care regele decidea că el complotase împreună cu Scoția, încercând să îl dea jos de pe tron.

Iacob al III-lea păstrase tăcerea până atunci în această chestiune, dar cât timp va mai avea atitudinea aceasta? Orice slăbiciune în apărarea Angliei ar putea fi văzută ca o oportunitate.

Ross ar fi blestemat dacă ar lupta pentru Anglia și la fel dacă ar lupta pentru patria sa. Ce ar putea face?

Era ispitită să vadă această amenințare a războiului drept un efect al blestemului, modalitatea prin care Ross ar putea fi eliminat în cele din urmă ca soțul ei. Cate se cutremură la acest gând, dar nu putu să-l alunge.

Se uită în sus când Isabel intră în sală, urmată de un servitor care ținea o tavă cu vin fiert, miez de nucă, brânzeturi și dulciuri cu marțipan. Ea se deplasa cu grația unei nave cu velele desfăcute complet, cu trăsăturile senine, sprintenă și, în același timp, amabilă. Sora ei era mult mai rotunjoară acum decât atunci când ea și Ross sosiseră acolo, se gândi Cate. Era oare posibil ca bebelușul să vină pe lume mai devreme decât se aștepta? Sau, din întâmplare, avea să aducă pe lume gemeni? O posibilitate părea la fel de probabilă ca și cealaltă.

Cate nu trebuia deloc să-și facă griji în legătură cu astfel de calcule. Ea avusese scurgerile lunare, ceea ce dovedea că nu rămăsese grea.

Sosirea lui Isabel îi oferi o scuză bună să-și întrerupă munca și să-i lase pe bărbați singuri în sală. Cate își puse roata de tors deoparte și rămase în picioare, scuturând resturile de lână de culoare crem de pe partea din față a fustelor sale. Când se uită în sus, gata să spună ceva despre îndatoriri pe care le avea în altă parte, surprinse privirile schimbate de sora ei și de soțul acesteia. Erau calde și intime ca o mângâiere, un mesaj de iubire și apreciere din partea lui Braesford față de Isabel, pentru grija acordată lui și oaspetelui său.

Un lucru atât de mic, și totuși Cate simți o furie dureroasă ridicându-se de undeva din adâncul ei. Ar trebui ca și ea să facă asemenea lucruri pentru bărbatul ei, în calitate de stăpână a casei. Ar trebui să organizeze slujitorii în timp ce s-ar ocupa de nevoile sătenilor, ale oaspeților și ale prietenilor lui. Ar trebui să muncească alături de el pentru a face locul ce le fusese dăruit locuibil, confortabil, să îl poată numi acasă. Ar trebui să primească zâmbetele lui, da, și mângâierile sale.

Dar nu, îi erau refuzate toate acestea, sarcinile de drept şi datoria ei ca soţie. Stătea pe capul surorii ei şi al soţului acesteia de parcă n-ar fi fost căsătorită. Cate era forţată să-şi umple zilele torcând şi brodând şi cu sarcinile ocazionale pentru care Isabel era prea rotunjoară sau prea stângace să le ducă la îndeplinire.

Era ridicol... Era ceva de neîndurat. Gata cu îndurătul.

Cu toate acestea, Cate era forţată să-şi ţină gura pentru tot restul zilei şi încă o noapte. Avea nevoie de ajutorul lui Braesford dacă voia să plece din castelul lui, iar el nu-şi putea face timp să se ocupe de cererea ei câtă vreme aveau un oaspete.

Devreme în dimineaţa zilei în care Peverell plecă în sfârşit, Cate porni în căutarea cumnatului ei. Nu era în sala cea mare, dar nici nu ieşise călare în acea zi, după spusele majordomului său. Crezu că ar putea fi în dormitor, camera frumoasă pe care o împărţea cu Isabel, şi unde ea stătea şi broda în faţa focului atunci când nu se ocupa de alte sarcini.

Nici unul din ei nu era acolo. Cate se întoarse, gândindu-se că încăperea era pustie. În ultima secundă însă, privirea îi fu atrasă de o mică mişcare lângă fereastra care dădea spre curte. Marguerite stătea acolo atât de concentrată pe ceea ce se petrecea jos, că nu mai băga în seamă nimic altceva.

– L-ai văzut pe Braesford? întrebă Cate apropiindu-se curioasă să vadă ce îi captase atenţia surorii ei.

Marguerite tresări un pic şi apoi arătă cu mâna spre fereastră. Cate, păşind lângă ea, se aplecă să privească prin sticla ce deforma imaginea.

Doi bărbaţi se antrenau cu săbii şi scuturi în curtea de dedesubt. Din câte văzu, unul era Braesford, în timp ce celălalt era un tânăr al cărui păr blond strălucea în nuanţe argintii-aurii în soarele primăvăratic.

– Dar el e... începu ea.

– David, da, îi termină propoziţia Marguerite, încordată.

Cate se întoarse să-i vadă pe Braesford şi pe tânărul lui scutier sărind unul la celălalt de parcă ar fi fost duşmani de moarte, cu săbii care zăngăneau, răsunau şi scoteau scântei când se loveau între ele. Bărbaţii rămăseseră în cămaşă, pantaloni şi ciorapi înalţi, iar

ţesătura se mula pe musculatura dură, care de obicei era ascunsă de pieptare, tunici sau de pelerine. Forţa brută se manifesta în fiecare lovitură care făcea ca metalul să scoată un sunet strident sau în fiecare bufnitură din scuturile aflate pe braţele lor stângi, în fiecare avans rapid şi retragere controlată. Combatanţii nu arătau nici un pic de milă şi nici nu cereau compasiune când izbeau şi mârâiau, atacau şi parau, înjurau şi se apărau.

Braesford era magnific, Cate trebui să recunoască, un bărbat cu o siluetă minunată şi un spadasin excelent. Cu toate acestea, David îi ţinea piept, ceea ce demonstra cât de mult progresase de când devenise scutierul lui Rand. Umerii i se lărgiseră, iar muşchii tari erau subliniaţi de pânza umedă. Într-o zi va fi un bărbat formidabil.

Se uită la sora ei, minunându-se de cât de ţeapănă stătea. Privirea lui Marguerite era fixată pe scutier. Faţa îi era palidă, respiraţia sacadată, şi o picătură delicată de sudoare îi strălucea pe buza de sus.

– Marguerite?

Cate îi atinse braţul când îngrijorarea îşi făcu loc înlăuntrul ei. Disperarea umbrea ochii căprui-închis ai surorii ei.

– O să-l omoare. Ştiu că aşa se va întâmpla.

– Nu trebuie să îţi faci atâtea griji. Sunt sigură că Braesford este mai bun decât...

– Trebuie să îl mutileze pe David ca să facă din el un cavaler?

Marguerite îşi făcea griji pentru scutier. Fusese rănit. Văzu şi Cate, deşi nu observase pata de culoare roşie de pe braţul lui până în acel moment. Nu era deloc o rană importantă, dar astfel de lucruri erau întotdeauna periculoase. Mai mulţi bărbaţi mureau din pricină că le era otrăvit sângele de la o lamă murdară decât căzeau în luptă.

– Aşa funcţionează lucrurile astea, spuse ea cu un gest neajutorat. Cum altfel ar putea să înveţe să folosească o sabie? Trebuie să se obişnuiască atât de tare cu tăieturile şi cu fandările, încât să devină o a doua natură pentru el. După cum l-ai văzut pe Ross când am fost prinşi în capcană pe râu, nu ai timp să te gândeşti atunci când eşti atacat.

– Știu, dar e groaznic să privești.

Chipul lui Marguerite afișa o grimasă tragică.

– Vino atunci! Atunci când ea nu se mișcă sau nici măcar nu păru să audă, Cate o scrută cu privirea. Atât de tare te temi pentru el?

– Cine nu ar face-o? Sora ei își desprinse privirea în cele din urmă. În ritmul ăsta, va muri înainte să-și poată dobândi pintenii.

– Asta vrea, să fie cavaler?

– Este tot ce a visat. Nu se gândește la nimic altceva. Știi, a fost un copil părăsit, crescut într-o mânăstire după ce a fost lăsat la poarta ei.

– Se întâmplă prea des așa ceva.

– Acum are acest plan măreț să câștige o avere și să-și facă un renume în turnirurile din Europa, și nu poate îngădui să-i stea nimic în cale.

– Un obiectiv admirabil, cu siguranță, nu?

– Nu, dacă asta e tot ce există pentru el.

Nu era tipic lui Marguerite să observe astfel de lucruri. Sau asta nu era corect? Sora ei mai mică fusese întotdeauna liniștită, cu capul în nori, preferând să păstreze totul pentru ea. Se obișnuiseră să o lase singură ea și Isabel, și mai toată lumea. Cum ar fi putut ghici ce îi ocupa gândurile?

Se părea că se gândea mult la tânărul scutier al lui Braesford. Era un amănunt de reținut.

Înfruntarea din curte ajunse la final când Braesford, cu o forță neașteptată, îl dezarmă pe David. Se aplecă să-i ridice sabia scutierului său care alunecase, ajungând cu vârful pe cizma lui. Ținând ambele arme în mână, aruncă un braț pe umerii lui David, îl scuturâ un pic și spuse ceva ce îl făcu pe tânăr să râdă. Cei doi se întoarseră și plecară în direcția grajdurilor.

– Cel puțin s-a terminat, spuse Cate pe un ton de încurajare.

Marguerite oftă.

– Da, pentru moment.

Trebuia să uite de speranța ei de a vorbi cu Braesford, la fel, cel puțin pentru moment. El și David vor avea nevoie de o baie, după care masa principală a zilei va fi gata. Apoi, stăpânul ieșea

de obicei la galop din donjon, în direcția mării, pentru a se asigura că totul era în regulă pe pământurile sale. Va fi norocoasă dacă o să-l mai vadă înainte de lăsarea întunericului.

Astfel că de-abia în dimineața următoare putu să-i capteze atenția. Se îndreptă spre el când începuse să coboare treptele spre sală.

– Sir Rand! strigă ea, alergând pe ultimii metri ca să-l prindă din urmă.

– Lady Catherine, spuse el cu o plecăciune politicoasă, deși avea o expresie circumspectă pe chip când se întoarse cu fața spre ea. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș vrea să te întreb dacă te-ai gândit să faci o vizită la proprietatea pe care Ross a primit-o de la rege.

Ironia se citi în cenușiul din ochii lui, sesizând sugestia vicleană.

– Nu, milady, nu fără invitație.

– Dar nu ești curios să vezi ce a făcut cu Grimes Hall?

– Foarte puțin. Dar dumneata?

– Mult, răspunse ea succint. Mă întrebam dacă te pot convinge să-mi fii escortă, în caz că m-aș decide să pornesc într-acolo.

Își miji ochii puțin.

– Mi se pare că te-ai decis deja.

– Și dacă am făcut-o?

– Regret că nu am posibilitatea să îți fac pe plac. Isabel trebuie să fie prioritatea mea acum. Nu aș putea risca să fiu departe atunci când se naște pruncul. Mai presus de asta, am promis să fiu în orice clipă pregătit să dau alarma în cazul unei invazii. Aș plăti cu capul dacă Henric ar fi surprins de atacul inamicilor în timp ce eu lipsesc de la postul meu.

Ambele argumente erau valabile. Și cu toate acestea, ea ura să-și recunoască înfrângerea.

– Distanța nu este prea mare, doar o zi călare dacă nu pierdem vremea.

– Dar și o noapte petrecută acolo și o altă zi pentru întoarcere. Regret profund, Lady Catherine, dar nu îndrăznesc.

Ar îndrăzni fără măcar să arunce o singură privire înapoi, se gândi ea cu o doză de cinism, în cazul în care el avea nevoie sau chiar Isabel.

– Având în vedere distanța scurtă, câțiva soldați ar trebui să fie o protecție suficientă. Nu le-ai putea comanda să mă însoțească, poate cu paza suplimentară a scutierului dumitale?

El își înclină capul, dar nu se putea citi nimic pe chipul său.

– David, nu? Am observat chiar ieri că a dobândit o îndemânare considerabilă în lupta cu sabia.

– Talentul său este dat de Dumnezeu. Ceea ce a dobândit este puterea să-l folosească.

Ea zâmbi, văzând că el îi completase argumentul.

– Fără nici o îndoială.

– Cu toate acestea, pericolul este mare. Pe toate drumurile sunt grupuri de proscriși, care se strâng pentru familia York, pentru Lancaster sau pentru propriul câștig.

– Sunt sigură că David este suficient de priceput să mă ducă acolo și să se întoarcă în siguranță.

Rand o privi în timp ce un gând rapid îi întunecă ochii.

– Atunci, nu intenționezi să te întorci? întrebă el în cele din urmă.

– Nu dacă prezența mea este necesară permanent.

El ezită, apoi clătină din cap.

– Dacă Dunbar ar fi avut nevoie de prezența dumitale, ar fi trimis vorbă. Între timp, eu sunt însărcinat să te țin aici, în siguranță. Sunt convins că soțul dumitale nu ar fi mulțumit dacă te-aș trimite la el fără învoirea lui.

Supărarea se citi în ochii ei, mai ales că ea crezuse că îl făcuse să se înmoaie.

– Aș putea să îmbătrânesc și să încărunțesc până o să se întâmple asta!

El ridică un umăr îmbrăcat în catifea.

– Nu o să ajung să mă lupt cu cumnatul meu și cu cel mai apropiat vecin pentru că am îngăduit să treci peste îndoielile mele și dorințele sale. Este o problemă între dumneata și Dunbar.

– Iar el este un scoțian prea încăpățânat și prea arogant să admită că sunt mai utilă acolo decât aici! Apreciez grija dumitale, domnule, și îți sunt recunoscătoare, dar nu pot permite să fiu guvernată de temerile dumitale în legătură cu mine.

– Nu poți? întrebă el cât se poate de dur.

Cate fu străbătută de un fior. Cum se descurca sora ei cu acest bărbat? Era de neclintit precum treptele de piatră din apropiere, aproape la fel de neclintit ca și soțul ei.

– Trebuie să mă duc, spuse ea cu disperare. Cu cât stau departe mai mult, cu atât mai greu îmi va fi să... să-l iau ca soț din nou.

– Nu te teme, milady, declară Rand, baronul Braesford, cu umbra unui zâmbet. Mă îndoiesc că Dunbar va avea vreo dificultate să te ia ca soție.

Dacă observația aceea era menită să o liniștească, își ratase scopul. Nu era deloc mai calmă.

Din moment ce Braesford refuzase să o escorteze sau să îi poruncească lui David să-și asume această sarcină, trebuia să facă alte aranjamente. Nu avea nevoie decât să-și pună mintea la contribuție.

Cu toate acestea, dificultăți erau cu duiumul, după cum descoperi când se ocupă de investigații discrete în stânga și-n dreapta. Nici un soldat nu îndrăznea să-și asume responsabilitatea fără un ordin de la Braesford. Numai gândindu-se la asta și era suficient cât să încărunțească. Nici măcar un singur grăjdar nu ar risca să-i aleagă un armăsar, cu atât mai puțin să-l înșeueze. În situația tensionată din acele zile, porțile se deschideau doar la nevoie și o gardă patrula crenelurile zi și noapte.

Dacă nu ar fi vorbit cu Braesford, l-ar fi putut convinge că avea o dorință bruscă de a merge la vânătoare cu ajutorul șoimilor, acum că vremea se încălzise și o ceață verde se așternuse peste pământ. Ar fi putut merge cu un grăjdar și cu doi, trei soldați și apoi i-ar fi convins să o însoțească jurând că își va asuma întreaga responsabilitate. În situația dată, avea puține speranțe să-l poată păcăli pe cumnatul ei, și era sigură că escortei i s-ar da ordine stricte să o țină aproape.

Ar fi putut cu siguranță să înșeueze un armăsar fără ajutor, să-l scoată din grajduri și să iasă din donjon prin poarta din spate. Cu toate acestea, trebuia mai întâi să se strecoare pe lângă grăjdari, care dormeau în grajd, și apoi să scape de gărzi. Și toți acei oameni ar fi fost pedepsiți dacă ea ar fi reușit, devenind o povară pentru conștiința ei. Mai mult decât atât, nu era nici pe departe convinsă de înțelepciunea hotărârii de a pleca singură. O mare parte din drum avea să se desfășoare în câmp deschis. Și o femeie călare fără escortă ar ieși în evidență ca un coș pe nasul unei curtezane. Era clar că va deveni o pradă imediată pentru orice proscris sau soldat pribeag care dădea cu ochii de ea. Și să fie prinsă și ținută pentru răscumpărare era soarta cea mai blândă care ar fi așteptat-o.

Riscul de a pleca nu era mic, înțelese asta în mod clar. Cu toate acestea, nu putea suporta să rămână unde era, să nu facă nimic în timp ce alții îi decideau viața în locul ei.

Avea să plece, și încă în curând.

Capitolul 16

Cate căută să dea impresia de resemnare veselă. Părea cel mai potrivit ca Braesford să creadă că îi acceptase refuzul și că renunțase la intenția sa. Între timp, ea începuse pregătirile.

Primul lucru pe listă fusese să se plimbe pe la grajduri și să descopere standul unde era ținută Rosie și, de asemenea, să caute unde puteau fi șaua și restul echipamentului. Fusese atentă la gheretele gărzilor de la creneluri și remarcase momentul când în preajma porții din spate era mai puțină agitație. Trebuia să facă rost de mâncare și de băutură pentru călătoria ei. Era un proces lent, pentru a se asigura că nu aveau să-i lipsească proviziile.

Ar fi putut-o ruga pe Gwynne să se ocupe de aceste lucruri, dar preferase să le facă ea însăși. Nu pentru că nu avea încredere în slujnică, ci mai degrabă fiindcă se temea că s-ar da de gol față de Marguerite sau de Isabel. Surorile ei erau întruchiparea discreției,

dar Isabel putea hotărî că pericolul era prea mare ca să i se permită plecarea – și din acest motiv putea să se ducă la Braesford.

De mai multe ori în fiecare zi, Cate călărise spre creneluri ca să privească în direcția în care plecase Ross. Bătăile inimii i se întețeau când ajungea acolo sus, în speranța că l-ar putea vedea întorcându-se și zădărnicindu-i astfel pregătirile. Terenul era însă pustiu de fiecare dată și se întindea în valuri de verde până la munții de un albastru-cenușiu.

În ziua pentru care stabilise totul, la aproape două săptămâni după ce vorbise cu Braesford, Cate se dădu jos din pat înainte de ivirea zorilor și se îmbrăcă în întuneric. Luându-și sacul de pânză cu provizii de unde îl ascunsese, la fundul cufărului de la picioarele patului, deschise ușa ușor și se uită pe coridorul gol. Lumina slabă strălucea pe treptele care duceau la sala cea mare, reflectată de cărbunii care mocneau în vatră cavernos de pe un perete. Deși ascultă cu atenție, nu auzi decât sforăiturile din cămăruța pe care Gwynne o împărțea cu slujnicele lui Isabel și sforăitul câtorva oșteni care dormeau în sala cea mare. Ieși, închizând ușa fără zgomot în urma ei, în speranța că plecarea ei nu avea să fie descoperită prea devreme.

Urmele pașilor ei de-abia se auzeau de-a lungul podelei de piatră în timp ce înainta pe coridorul scurt. Fiecare simț îi era dureros de alert, pulsul i se zbătea sub piele și inima îi sărise până-n în gât. Ajunse la capătul scărilor. Își mută bagajul în mâna stângă și se întinse spre balustrada dură când puse piciorul pe prima treaptă.

Țipătul ieși exact în momentul în care degetele ei de la picioare atinseră treapta. Era slab și ciudat de imaterial, răsunând precum geamătul gol al unei fantome.

Cate își ținu răsuflarea. Își încordă fiecare mușchi.

Un alt geamăt îi urmă primului. Părea să vină din capătul îndepărtat al coridorului, unde se oprea în baia ascunsă într-un perete, cu latrina într-un colț. Lui Cate i se păru că aude un timbru familiar. Se întoarse către sunet, ascultând cu o intensitate dureroasă.

Se mai auzi o dată.

„Isabel!"

Cate se răsuci şi alergă spre baie. Împingând uşa pe care o găsi întredeschisă, aproape că se împiedică peste sora ei. Isabel era căzută la podea, sprijinită cu un umăr de perete. Când îşi ridică încet capul să se uite la Cate, lumina slabă îi dezvălui chipul palid şi transpirat şi ochii plini de durere.

– Ce este? întrebă Cate, lăsând jos sacul în timp ce se aruncă în genunchi lângă sora ei. Ai căzut? Eşti rănită?

– Bebeluşul, zise Isabel gâfâind. Aveam crampe. Am crezut... Mi s-a rupt apa. Vine copilul.

Cate văzu atunci că Isabel stătea într-o baltă din ce în ce mai mare de lichid presărat cu sânge. Simţi cum o gheară îi cuprinde gâtul. Era mai devreme cu aproape o lună ca sora ei să intre în travaliu.

– Gwynne! La mine! strigă ea îngrozită, un ecou inconştient al unui strigăt de luptă. Braesford! La mine! La mine!

Urmă un coşmar de torţe pâlpâitoare, înjurături, servitori care alergau şi gemete. Braesford, la limita decenţei în nişte pantaloni îmbrăcaţi în grabă, dădu buzna în baie şi o luă pe Isabel în braţe, ducând-o în fugă în patul lor, care era ridicat pe un podium în dormitorul comun. Scoase cuvertura vătuită şi îşi puse soţia pe saltea, răcnind ordine cu o voce răguşită în timp ce frica îi întuneca ochii. Gwynne îl trase deoparte, împingându-l afară pe uşă în timp ce o instruia pe o slujnică să facă focul, pe alta să aducă pânze vechi păstrate pentru naştere, pe alta să pună apă la fiert şi pe Cate să-i aducă un sac de ierburi medicinale.

O dezbrăcară pe Isabel, o spălară şi o înveliră într-o pânză moale, uzată. Gwynne făcu o tinctură slabă de miere, ierburi şi vin cu apă călduţă şi îi ceru lui Isabel să o bea. Scaunul de naştere fu adus dintr-un depozit. Apoi se pregătiră să aştepte.

Durerile deveniră regulate pe măsură ce zorii se iviră şi lumina zilei strălucea dincolo de obloanele care acopereau ferestrele. Spre prânz, erau mai dese. Pe măsură ce ziua se scurgea şi durerile continuau, Braesford o blestemă pe Gwynne şi o împinse când ea încercă să-l ţină departe de dormitor. Prezenţa lui păru să îi dea forţă lui Isabel. La doar o jumătate de oră după ce i se alătură,

ea împinse încă o dată din toţi rărunchii în timp ce apucă mâinile soţului ei atât de strâns, încât unghiile ei îl străpunseră până la os. Bebeluşul alunecă din corpul ei, un băiat perfect sănătos. Era mic, dar puternic. Vocea lui ce se ridică în semn de protest la venirea pe lume fu de-ajuns ca să sperie ciorile de pe cornişele turnului.

Cate nu îşi putu stăvili lacrimile când văzu bucuria surorii ei şi mândria şi uşurarea profundă a lui Braesford că tot chinul se sfârşise. O durere pulsă în abdomenul lui Cate şi simţi un gol ciudat de îndoioşare. Nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum ar fi să-i ofere lui Ross un fiu atât de frumos şi de robust. Soţul ei s-ar bucura ori s-ar întrista? I-ar păsa? Da, şi l-ar afecta gândul că ea ar fi putut muri în timp ce dădea naştere?

La scurt timp după aceea, când Isabel adormi în sfârşit cu pruncul în braţe, în vreme ce Braesford stătea la căpătâiul ei, Cate plecă. Îşi luă sacul cu provizii din baie, îl duse înapoi în cufărul unde fusese pitit şi închise capacul.

Nu putea pleca acum, nu cât timp Isabel avea nevoie de ea. Chiar dacă acum ar fi fost o ocazie potrivită, nu voia ca sora ei să-şi facă griji în legătură cu ceea ce i s-ar putea întâmpla pe drum. Bucuria lui Isabel era un lucru preţios şi ar putea lua sfârşit destul de repede dacă facţiunea yorkistă îl forţa pe Henric să lupte. Nimic nu trebuia să strice acest moment cu soţul şi fiul ei de-abia venit pe lume, absolut nimic.

Peste poate de obosită, Cate se îmbăie şi servi o masă uşoară în camera ei în timp ce întunericul se aşternea în jur. Începuse o ploaie uşoară de primăvară, care bătea în fereastră. Stătea întinsă şi asculta, privind în întuneric, întrebându-se dacă ploua şi acolo unde dormea Ross. În cele din urmă, epuizarea puse stăpânire pe ea, şi închise ochii.

Visul era înviorător, o ispitire a simţurilor tulburător de reală. Mirosul de ploaie şi de prospeţime de plante o învăluia. O mângâiere mai vie decât simpla amintire îi trimise o plăcere fierbinte de la sfârcuri până în adâncitura dintre coapse. Piele dezgolită, acoperită de păr, aluneca peste ea, şi începu să murmure în somn, dându-se mai aproape. Sângele îi curgea prin vene

de parcă era un mied puternic. Ea era delicios de caldă, în ciuda suprafeței reci, dure de care se lipise. I se păru firesc să ridice un genunchi, să-l sprijine pe suprafața tare. Se cutremură, gemând cu o satisfacție incredibilă, când fierbințeala cea tare o pătrunse și mâini bătătorite îi prinseră șoldurile și o traseră mai aproape până când se afundă cu totul și se încordă. Apoi se trezi brusc.

Ross luă o gură mare de aer cu un jurământ șoptit precum o rugăciune. Cate încercă să se desprindă de el, dar o apucă mânat de o nevoie atât de incontrolabilă, încât se temu că avea să-i lase vânătăi. Corpul ei îl ținea captiv, cu mușchii interni dureros de încordați în jurul lui, și totuși împlinirea ajunsese la o asemenea perfecțiune, că nu putea renunța.

– Nu, îi șopti el cu buzele lipite de părul ei ce mirosea vag a trandafiri. Te rog... nu.

– Ce crezi că faci?

– Dacă nu știi, spuse el cu un râs obosit, atunci Braesford a avut dreptate și te-am neglijat prea mult timp.

Ea rămase nemișcată în brațele lui, deși gura bruscă de aer pe care o inhală îi împinse mugurii mici ai sfârcurilor în pieptul lui.

– Braesford?

– Da. A spus că mai bine vin la tine, căci se temea că altfel vei încerca să vii tu la mine. Știind cât de îndârjită poate fi sora ta, se gândea c-ai putea reuși să te sustragi vigilenței lui.

– Așa a făcut?

– Nu ai de ce să fii așa uimită. Nu poate fi peste tot și mai are și alte lucruri pe cap.

Ross de-abia știa ce spunea, pentru că atenția îi era concentrată asupra pielii moi de sub mâna lui în timp ce o mângâia de la șold către spate în cercuri liniștitoare. Cate se relaxă un pic, astfel încât el reuși să se retragă din ea puțin, ca apoi să intre din nou.

– Alte lucruri mai importante... presupun, spuse ea cu un sarcasm nemascat.

– Diferite, atâta tot.

– Este tată. Isabel a născut azi.

– Mi-a spus după ce a semnalat gărzii să deschidă poarta pentru mine.

Cate se prinse de brațul lui și scoase un gâjâit în adâncul gâtului în timp ce el își roti șoldurile, făcând cercuri ușoare, mângâind centrul celei mai mari dorințe a ei.

– Ai plecat la drum târziu.

– Am călărit din greu, spuse el, cufundându-se un pic. Și rapid, adăugă cu o penetrare scurtă, rapidă. Nu te puteam lăsa să pleci la drum de una singură. Ai fi venit la mine, dulce Cate?

Ea își plimbă degetele prin părul de pe pieptul lui. Dădu de un sfârc plat, tare și își apropie gura ca să-l lingă. Cu respirația caldă pe pieptul lui, ea zise:

– Am vrut să-ți văd sala cea mare, să o transform într-un loc potrivit pentru un trai decent.

Dezamăgirea lui fu ca o împunsătură de cuțit. Ridicându-se, o întoarse pe spate, își strecură șoldurile între coapsele ei și îi depărtă picioarele cât să se cufunde cu totul.

– Și asta-i tot?

Ea trase aer în piept, lăsându-și capul pe spate. El crezu că închisese ochii strâns, deși era prea întuneric să poată vedea.

– Ar trebui... ar trebui să fie ceva mai mult?

– Asta, spuse el, și stabili un ritm care îi făcu sângele să clocotească, luând-o la goană din creier și inimă spre porțiunile de mai jos, atât de repede, că se simți amețit, înnebunit de fericirea ce pulsa și vibra. Se afundă în ea, descoperind din nou fierbințeala mătăsoasă captivantă și adâncimile ei, absorbind fiecare zvâcnire bruscă a ei spre el, posedând-o, luând-o, având-o cum visase, cum plănuise pe fiecare kilometru obosit din aceste ultime ore infernale.

Nu putea intra mai adânc de atât, nu se putea sătura să o simtă lipită de el, să-i simtă coapsele, suprafața netedă a abdomenului, sferele sensibile și ferme ale sânilor. Îi puse stăpânire pe gură când fu aproape de extaz, o posesie suplimentară, de parcă o putea consuma în acest mod dacă nu reușea în nici un altul. Era a lui și nici un colțișor din trupul ei nu avea să rămână necercetat. Își ținu în frâu presiunea grea a nevoii cu o stăpânire necontenită,

chiar şi când simţi contracţia uşoară, fierbinţeala lichidă a eliberării ei. Era prea repede, prea repede. Insuficient, niciodată de-ajuns. Şi chiar atunci când dădu drumul propriei lui eliberări, simţind explozia de plăcere de nestăvilit ajungând la limită, încă tânjea să o aibă, încă râvnea la ea, temându-se că s-ar putea să nu mai fie iar a lui, cum se temuse în fiecare secundă de când primise mesajul lui Braesford.

Nu, nu era de ajuns, aşa că aşteptă până când răsuflarea ei se domoli, până când o simţi pe deplin relaxată în braţele lui. Apoi începu din nou. De data aceasta, fu lent, conştiincios, degustându-i esenţa din fiecare colţişor, sugându-i sânii, lingând-o, tachinând-o şi ispitind-o până când începu să se zvârcolească sub el, gemând, strigându-i numele, deopotrivă implorându-l şi cerându-i mai mult. Când o penetră, intră adânc, rămânând în aşteptare până când simţi bătaia grea a inimii ei adânc în interior, îi putea număra bătăile pe propria lui piele sensibilă. Intră în ea cu o forţă măsurată, testându-i adâncimile din nou şi din nou, până când văzut roşu în adâncul ochilor şi îşi simţi pielea capului în flăcări şi fiecare muşchi arzând, iar dinţii îl dureau de la efortul de a se abţine.

Apoi îşi dădu drumul, dar nu-i dădu şi ei drumul. Nu, rămase în interiorul ei şi atunci când somnul puse stăpânire pe el. Ar fi stat aşa până în zori, doar că unul din ei se mişcă în somn şi el alunecă.

Adânc cufundat în vise, oftă când simţi că se retrage din ea.

Trei zile mai târziu, începu nebunia pregătirilor pentru război.

Ross adusese cu el oamenii pe care Henric îi solicitase de pe teritoriile date lui, dar şi cai, arme şi provizii. Ei bine, de fapt el o luase înainte din cauza nerăbdării şi a temerii că soţia lui ar putea fi în pericol, lăsându-şi oamenii să vină în urma lui. Graba lui stârnise un şir continuu de comentarii licenţioase printre ei, era sigur. Putea ignora asta atât timp cât nimeni nu îndrăznea să-i spună nimic lui direct sau de faţă cu Cate.

Nu fusese o sarcină uşoară să adune grupul de văcari, ciobani, lucrători de pe câmp, braconieri, un cavaler itinerant sau doi

şi câţiva haiduci de pe dealuri. Fu necesar ca mai întâi să estimeze în fiecare sat numărul de bărbaţi care împliniseră vârsta pentru a lupta şi apoi să decidă cine putea fi scutit şi cine nu. Cel puţin nu mai erau la fel de nepricepuţi ca atunci când îi aliniase prima oară pentru inspecţie.

Îşi petrecuse ultimele trei luni punându-i la punct cu ritmul, încercând să le ofere o oarecare familiaritate cu armele şi cu ascultatul ordinelor. Nu îl lăsa inima să-i conducă pe câmpul de luptă al regelui doar pentru a fi măcelăriţi fără cea mai mică idee despre cum să se apere. Pe de o parte, avea nevoie de ei pentru a se ocupa de terenurile lui în anii ce veneau. Pe de altă parte, nu-l încânta să vină acasă după vreo luptă sau o incursiune după vite şi să dea ochii cu mamele şi cu soţiile celor care nu se mai întorceau. Faptul că încerca să îi determine să îl accepte într-o oarecare măsură ca noul lor stăpân şi să se arate cooperanţi părea un lucru mai cu judecată decât să pornească la drum în compania unor oameni ursuzi.

Marşul şi contramarşul urmând ordinele căpitanului de gardă al lui Ross nu le puteau fi decât benefice. Ar fi trebuit să îi aducă mai devreme, ar fi trebuit el însuşi să vină mai devreme. Nu o făcuse pentru că...

Refuză să se gândească la asta.

Supraveghind donjonul lui Braesford, satele mai apropiate şi mai depărtate, animalele care îi păşteau câmpurile, meşteşugarii lui şi terenurile care începeau să fie cultivate, Ross simţi un nou val de respect pentru bărbatul cu care sora lui Cate se căsătorise. Totul era orânduit şi se desfăşura cu energie şi armonie. Fiecare persoană părea să ştie ce să facă fără a se plânge. Nimeni nu se eschiva şi nu se retrăgea ca un neghiob, cu o expresie necooperantă pe chip, cum făceau sătenii din Grimes Hall.

Până să plece el, lucrurile începuseră să se îmbunătăţească. Se ruga la Dumnezeu să se poată întoarce acolo înainte ca munca lui să ajungă inutilă.

De data aceasta, avea s-o ia pe Cate cu el, fără să-i mai pese de consecinţe.

– Ai auzit că regele este în pelerinaj?

Ross se trezi din reverie, întorcându-se la locul unde el și Braesford își opriseră caii pentru a supraveghea oamenii în timp ce exersau.

– Doar poveștile unor tinichigii.

– Circulă vorba că s-a prezentat în comitatele estice în timpul Postului Mare, adică exact unde părea cel mai probabil ca rebeliunea să izbucnească. De Paști a făcut un pelerinaj la Walsingham, pentru a primi binecuvântarea.

– Cuviosul Henric, spuse Ross cu un zâmbet prefăcut.

– E adevărul adevărat. Se pare că a trimis după bule papale cu ceva timp în urmă, pentru că au fost citite cu sârguință când a mers în Coventry pentru sărbătoarea Sfântului Gheorghe. Acum, toți cei care se ridică să se opună domniei sale sunt blestemați cu osândirea.

– O mutare vicleană, recunosc.

Braesford încuviință din cap.

– Nu va strica să aibă capul bisericii de partea lui. Și ar putea avea nevoie de intervenția divină. Mercenarii germani ai Margaretei de Burgundia au poposit în Irlanda. Unii spun că ar fi cinci mii sau mai mulți, deși alții vorbesc doar de două mii.

– Asta am auzit, spuse Ross. Pare un semnal clar de război.

– Germanii au ajuns în timp util pentru a ține departe orice intervenție în timp ce este încoronat acest băiat pe care îl numesc prinț. El are să devină Edward al VI-lea, cu o nouă monedă bătută după imaginea lui.

– Siguri pe sine, nu?

– Sau fac toate eforturile să pară astfel.

Ross se încruntă când se gândi la implicații.

– Și Henric nu a făcut nici un efort să prevină toate astea?

– Nici unul de care să fi auzit eu, nu că asta ar conta. Henric, precum Richard înaintea lui, și mulți alți regi de pe această insulă, va aștepta fără îndoială invazia.

– Va veni, spuse Ross plin de convingere.

– Oh, da. S-a dovedit prea de succes în trecut ca să fie altfel acum.

– Cu siguranță Henric va chema forțele din vreme.

– Așa va face, și mă voi prezenta, spuse Braesford, cu o privire de evaluare. Întrebarea este dacă și tu o vei face.

Ross îi aruncă o privire directă.

– Până acum am răspuns poruncii lui Henric.

– Dar vei lupta?

Era o întrebare simplă. Era și o întrebare la care Ross îi răspunsese lui Cate și pe care și-o pusese și lui de o sută de ori de la plecarea de la palatul Shene. Războaiele din Anglia nu erau problema lui. Cu cât se omorau mai mulți saxoni între ei, cu atât mai bine pentru conaționalii lui. Henric îl amenințase cu închisoarea și îl obligase să se căsătorească. Ce motiv ar avea să-l ajute?

Și totuși, îl plăcea pe Henric, cu eforturile lui constante în slujba coroanei și cu lipsa de ifose regale. I-o oferise pe Cate, plus o proprietate bună și valoroasă. Fusese deschis și sincer, pentru un rege, ceea ce nu se putea spune despre propriul său tată, bătrânul moșier arogant, iute la mânie și ursuz. Cu Scoția și patrimoniul pierdute pentru Ross, ce îi mai rămânea? Era puțin probabil ca acest nou băiat-rege, Edward al VI-lea, și cei care îl sfătuiau să onoreze angajamentele asumate de către Henric al VII-lea. Ross putea foarte bine pierde ce avea acum din pricina regelui.

– Voi lupta pentru Cate, spuse el.

– Bine ai grăit, spuse Braesford și râse ușor, întinzându-se să-i ofere mâna în semn de prietenie.

Gestul lui fu ca o binecuvântare. Se simțea de parcă venise acasă.

Ross nu se arătă la fel de binevoitor cu cumnatul lui în acea după-amiază când avură o mică luptă cu săbii și pumnale. Era doar un antrenament, o exersare de tăieri și atacuri ca să se mențină în spiritul luptei și cu reflexele gata de atac. Cu toate acestea, armele lor erau la fel de ascuțite precum le erau și intențiile.

Ross nu era străin de asemenea practici. El și verii săi se lăsaseră adesea prinși în astfel de lupte cu săbiile, și cicatricile lui dovedeau asta – nimic nu îl învață mai bine pe un bărbat să țină garda sus decât o făceau câteva tăieturi ici și colo. Se înfruntase din când în când la castel și cu membrii din garda regală a lui Henric, deși își alegea adversarii cu grijă. Dacă te puneai

cu bărbatul nepotrivit, totul se putea lăsa cu un priveghi; dacă omorai bărbatul nepotrivit, te putea paşte eşafodul.

Braesford era un oponent mai mult decât potrivit pentru el. Talentul său era într-adevăr mortal, încât inima lui Ross îi bătea cu putere în piept datorită euforiei în fiecare secundă în care se înfruntau. El se lupta fără să se gândească prea mult, avansa, se retrăgea, ataca, para doar mânat de instinct. Soţul lui Isabel ştia câteva trucuri pe care el nu le mai văzuse până atunci, dar avea şi el câteva culese de la un italian care iernase la masa tatălui său şi le oferise câteva învăţăminte în schimbul ospitalităţii. Făcură schimb de experienţă cu un respect reciproc, testând, atacând, apărând, în timp ce muşchii le ardeau şi sudoarea le intra în ochi şi le picura de pe capetele firelor de păr. Săbiile lor zăngăneau precum o pereche de fierari care băteau în nicovale. Hârşâiau şi lunecau, cântând, zăngănind şi strălucind în lumina soarelui.

O mulţime se adună ca să-i încurajeze. Printre ei se afla şi scutierul lui Braesford, David, care stătea cu mâinile în şolduri şi cu o încruntare pe faţa lui chipeşă. În jurul lui, ceilalţi făceau pariuri, strigau încurajări. Începu şi un schimb de insulte când oamenii lui Braesford se strânseră de partea campionului lor şi cei ai lui Ross făcură la fel.

David fu cel care puse capăt insultelor. Nu scoase nici un cuvânt, ci doar se apropie mai mult şi apoi îşi îndreptă degetul mare spre crenelurile care se înălţau deasupra lor.

Braesford îi urmări privirea aproape absent. Ross, prinzându-i cumnatului său lama pe o cruce făcută din pumnal şi sabie, îi urmă exemplul.

Lady Isabel stătea acolo, cu Cate pe de o parte ţinând în braţe bebeluşul surorii ei, iar Marguerite de cealaltă parte. Voalurile lor fluturau în vântul sfârşitului de primăvară, iar fustele le erau trase îndărăt. Soarele îşi revărsă lumina aurie palidă asupra lor până când acestea păreau să strălucească. Deşi erau prea departe de bărbaţi ca să le vadă expresiile, neclintirea lor, poziţia capetelor şi rigiditatea umerilor vorbeau de la sine. Femeile, spre deosebire de ceilalţi, nu erau încântate de perspectiva iminentă a vărsării de sânge şi nici amuzate de aerul de măcel presărat cu veselie.

Ross simţi un fior la ceafă. În acel moment, ar fi putut jura că cele trei femei de pe creneluri aveau ceva divin în ele, o protecţie sublimă diferită de a muritorilor. Ar fi acceptat fără a se îndoi că se aflau sub influenţa unui blestem.

Îşi roti capul şi se uită cu ochii mari la adversarul său, pe jumătate temându-se de o lovitură fatală care ar fi putut veni spre el în acea clipă de neatenţie. Cu toate acestea, Braesford părea la fel de zdruncinat ca el.

Se împinseră departe unul de altul, cu o singură împinsătură serioasă, îşi coborâră săbiile, salutară şi făcură un pas înapoi. Apoi porniră împreună în direcţia turnului care le adăpostea soţiile.

– Dacă l-ai fi ucis pe Braesford, spuse Cate ceva mai târziu, făcând conversaţie cu el în timp ce stăteau împreună la masa de seară, Isabel te-ar fi tras în ţeapă chiar ea, cred cu tărie, şi îţi servea şi pipota, ca pe o delicatesă.

Ross se uită printre gene la soţia sa.

– Şi tu, scumpa mea, tu ce-ai fi făcut dacă m-ar fi omorât el?

– Aş fi aplaudat.

El o ceruse, dar răspunsul tot îl duru mult mai mult decât se aştepta.

– Aş fi putut ghici.

Cate îşi feri privirea o clipă, după care reveni.

– Nu, dar, vorbind serios, nu a fost înţelept din partea nici unuia să faceţi asta când Isabel e lăuză. Nu e suficient că ne temem că veţi cădea pe câmpul de luptă – şi fără să încercaţi să vă anihilaţi reciproc?

– Era pentru lupta care se apropie, spuse Ross sec.

– Scuteşte-mă de logica bărbaţilor. A fost şi aşa destul de rău să privim cum David şi Braesford se năpusteau unul asupra celuilalt, deşi cel puţin unul din ei a avut buna judecată de-a pune capăt luptei. Tu şi Braesford păreaţi hotărâţi să lăsaţi doar moartea să vă oprească.

Cate se îmbujorase din cauza furiei şi ochii săi aduceau cu două flăcări albastre gemene, iar sânii îi săltară şi-l făcură să se întărească precum lama sabiei. Buzele lui zvâcniră pentru o clipă înainte de a vorbi.

– De ce atâta furie când îți pasă atât de puțin?

– O întrebare bună, răspunse ea, ridicându-se, și iată una de aceeași natură. De ce atâta înflăcărare să te întorci în patul meu când nu te-ai deranjat să trimiți după mine ca să mă ai alături?

– Este un punct sensibil, nu?

– Sunt soția ta și, prin urmare, stăpâna casei în oricare donjon îți este pe plac să-l numești reședința ta. Am datoria și privilegiul să îl pun în orânduială.

El clătină din cap.

– Nu pe acesta.

– Ce vrei să spui?

– Era un dezastru, Cate. Zidurile stăteau să cadă, curtea interioară era o grămadă de bălegar, iar sala cea mare era bârlogul animalelor sălbatice. Nu exista nici măcar o tapiserie care să nu fi fost putrezită sau făcută zdrențe sau o saltea pe care să nu se fi urinat, dacă nu mai rău. Nu îți puteam cere să locuiești acolo.

Cate îl fixă cu privirea în timp ce fierbințeala din ochii ei dispăru.

– Tu ai locuit.

– Doar după ce am făcut un foc în curtea interioară și am aruncat acolo tot ce putea arde. Cate...

Ea scutură ușor din cap.

– A fost o târguială proastă atunci.

– Nu. Pământul este acolo, mari întinderi deschise, satele și oamenii sunt și ei. Zidul a fost refăcut, căsuțele reparate, curtea interioară și donjonul au fost puse în folosință. Restul poate fi înlocuit în timp.

– Mă pot ocupa de asta, spuse ea, în timp ce ochii ei albaștri se fixaseră asupra lui. Ar fi plăcerea mea.

– Nu, nu va fi necesar, spuse el categoric.

– Am mijloacele necesare, și va fi și casa mea.

Ross își simțea furia în piept ca un cărbune fierbinte.

– Nu mă voi atinge de cufărul tău de bani, oricât de greu ar putea fi.

– De ce nu? Orice alt creștin ar crede că este dreptul său.

– Poți să mă consideri un scoțian căpățânos, dar prefer să pun fiecare piatră cu mâinile mele decât să fiu dator fie și cu o coajă de pâine.

Își miji ochii la el.

– Îndatorat mie, vrei să spui.

– Da.

– Mândria este un lucru excelent, dar, între timp, eu o să fiu lăsată pe dinafară, nu voi avea nimic de spus în ceea ce privește aranjarea lucrurilor. Tu vei decide totul, în timp ce eu voi rămâne aici, la mila surorii mele și a soțului ei.

La cum punea ea problema, el părea cam prea autoritar. Dar nu se putea împotrivi.

– Poate Isabel și Braesford îți vor accepta banii, dar eu nu pot. Nu vreau.

– Pot să îți fiu tovarășă de pat, eventual chiar mama copilului tău, dar nu un tovarăș de ajutor.

Inima lui se opri.

– Crezi că ai putea fi însărcinată? întrebă el, cuvintele lui conturându-se într-o întrebare abruptă.

Ea clătină din cap, și vălul îi căzu pe umeri.

– Nu, dar, dacă o să continuăm ca acum...

– Da, o întrerupse el, mai conștient decât voise să fie de dezamăgirea sumbră pe care o simțea.

Gândul că ea ar putea să-i poarte copilul în pântece îl însoțise de când o zărise pe crenel cu puiul lui Isabel în brațe. Părea atât de natural, atât de potrivit. Își dorise, cu o disperare mai dureroasă decât o tăietură de sabie, să o știe însărcinată atunci când avea să primească chemarea la război.

Nu era prea târziu.

Fierbințeala se intensifică în adâncul lui, împreună cu o presiune feroce, înțepătoare, care creștea și îi pulsa între picioare. Își dădu vinul pe gât și puse paharul înapoi pe masă cu o bufnitură.

– Poate că ar trebui.

– Ar trebui ce?

Îi întâlni ochii cu o privire întrebătoare, dar blândă, obrajii ei căpătând o nuanță ca a trandafirilor sălbatici. Ceva de pe chipul lui trebuie să-l fi dat de gol, pentru că știa, oh, da, ea știa.

– Să continuăm, îi spuse el împotriva nodului din gât.

Împingându-și scaunul în spate, se ridică și îi întinse mâna. Nu mai fusese niciodată atât de bucuros cu tartanul său, care îi ascundea starea de neținut în frâu.

Culoarea fierbinte de pe chipul ei deveni și mai intensă. Aruncă o privire rapidă în jurul sălii, să vadă dacă era cineva atent la ei. Apoi, un zâmbet firav îi curbă buzele. Îi dădu mâna.

Ross se simți victorios. Inspiră atât de profund, că simți o durere la ceafă. Întorcându-se, o conduse cu grijă afară din sală.

Capitolul 17

Chemarea lui Henric la arme veni într-o dimineață de o frumusețe sublimă, atunci când soarele își răspândea lumina moale pe pământ, verdele fragil al trifoiului și al ferigilor noi se întindea precum catifeaua pe dealuri, iar păsările se avântau în zboruri delirante, cântând în vânt. Mesagerul zăbovi doar îndeajuns cât să-și prezinte mesajul și să înfulece niște pâine, carne de vită și bere. Apoi o luă la goană spre următorul donjon.

„Cel puțin femeile din sat au suficientă judecată cât să se teamă de știri", se gândi Cate cu disperare. Tinerii păreau să privească asta ca pe o pauză de la muncă, făcând pe grozavii când se adunau sub comanda liderilor lor. Ross și Braesford, prin contrast, acceptau cu resemnare și cu mohorâre. Păreau să fie peste tot, verificau proviziile și căruțele care aveau să le transporte, distribuiau arme, trimiteau mesageri ici și colo, decideau ordinea între proaspăt recruți și oșteni veterani și se ocupau de o mie de alte detalii.

În curând, prea curând, linia de marș era gata. Mamele își îmbrățișară fiii, și bărbații își sărutară nevestele de rămas-bun. Erau strigate ordine, iar coloana de soldați strânsă de rege începu

să se miște. Câinii lătrau, alergând înainte și înapoi. Băieții mergeau apăsat alături de bărbații care mărșăluiau. Sătenii se adunară de-a lungul drumului, strigând, făcând cu mâna, în timp ce unii se ștergeau la ochi sau își împreunau mâinile a rugăciune. Primul șir începu să câștige distanță de-a lungul drumului, tropăind pentru a ajunge la rege, care era la Kenilworth, unde i se alăturase regina și totodată mama lui.

Plecau, și Ross nu își luase bun-rămas. Cate rămăsese în pat în timp ce el se îmbrăcase, uitându-se cum își înfășurase tartanul în jurul lui, își prinsese geanta scoțiană și își pusese boneta pe cap, trăgând-o în jos pe o parte, pentru a fi confortabilă. Pentru a-și distrage atenția de la ceea ce urma el să facă, Cate se întrebă dacă avea să adopte vreodată vestimentația englezească și se gândi că ar fi păcat dacă ar face-o. Îi plăcea cum i se vedeau genunchii bronzați pe care îi surprindea când și când, precum și mușchii duri de pe gambe.

Îi plăcea și ușurința cu care o putea lua când i se făcea chef, fără să mai bâjbâie cu ciorapi lungi și șireturi. Era un avantaj pe care ea îl descoperise în aceste ultime zile de când Ross se întorsese.

O sărutase – o scurtă atingere a buzelor – înainte de a-și pune sabia și de a ieși valvârtej din cameră. Oprindu-se în ușă, îi aruncase un zâmbet rigid, apoi dispăruse. Ea nu știuse că făcea asta pentru ultima dată înainte de a pleca la război. Crezuse că avea să se mai vadă o dată înainte să plece.

Sau era posibil să aștepte ca ea să se ducă la el? De pe crenelul pe care stătea, vedea câțiva călăreți împreună cu bărbații care mărșăluiau, dar Ross nu era printre ei – și nici Braesford sau scutierul său, David. Nu putea vedea în curtea de jos, în fața donjonului, deși i se păru că aude sunete de copite neliniștite pe caldarâm. Poate că liderii așteptau acolo să-și ia rămas-bun.

Întorcându-se cu o învârtejeală de fuste, Cate alergă în jos pe treptele de piatră, cu o mână pe peretele dur pentru a se echilibra, apoi o luă la goană de-a lungul coridoarelor. Văzu ușa dormitorului lui Isabel deschisă când trecu. Își zări sora înăuntru, strânsă rapid în brațe de soțul ei, împreună cu bebelușul și cu Madeleine, în timp ce el se aplecă spre buzele ei. Cate nu se opri.

Dar încetini totuşi în sala cea mare. Marguerite stătea acolo pe o bancă. David era într-un genunchi în faţa ei. Făcuse o plecăciune şi îi ţinea mâna în a lui, ducând-o la frunte cu o intensitate respectuoasă. Marguerite, cu o privire de amuzament uimit, îşi folosi mâna liberă pentru a-i atinge capul blond cu degetele ei delicate.

Era un rămas-bun prea intim ca să fie întrerupt sau chiar privit de altcineva. Cate se întoarse, alergând încă puţin către treptele turnului care dădeau spre curte. Apoi se opri, trăgând aer în plămânii în flăcări.

Ross ieşea din umbra scărilor. Venea spre ea.

Ajunse la ea din câţiva paşi, aducând cu el arome de aer proaspăt şi de piele, lână caldă, busuioc sălbatic şi cal. Ochii lui erau de un albastru întunecat, iar faţa îi era împietrită de hotărâre. Privirea lui se opri asupra gurii ei când îi prinse umerii cu mâinile.

– Of, Cate, spuse el cu voce aspră, nu aş pleca dacă nu ar fi nevoie.

– Nu, şopti ea.

Se uita în jos la ea de parcă încerca să-i memoreze chipul. Mâinile lui îi mângâiau braţele. Apoi îşi strânse buzele. Brusc, se aplecă şi o luă în braţe. Cu paşi lungi şi rapizi, o duse la scări, urcându-le fără să ezite. Intră în cameră şi închise uşa cu piciorul, apoi o puse pe marginea patului.

– Iartă-mă, dulceaţă, dar trebuie...

– Da, spus ea cu sufletul la gură, ducându-şi mâna la centura lui.

Îi prinse mâinile, potolindu-le, şi apoi se aplecă să ia tivul de la fustele ei şi i le puse în poală. Punând-o pe spate pe saltea, îi desfăcu picioarele şi îşi ridică tartanul.

Apoi o luă, o posedă rapid, tare, cu o privire ca pătrunsă de durere. Şi Cate îl acceptă, încolăcindu-şi picioarele în jurul lui în timp ce o penetra din nou şi din nou, de parcă încerca să ajungă în miezul fiinţei ei. Era o împreunare furioasă, o împerechere deopotrivă animalică şi divină. Era o afirmare a vieţii, sfidarea sorţii şi a morţii. Şi, în toiul acelui moment, în timp ce simţi schimbarea dulce dinlăuntru, cedarea bruscă a fiinţei ei la apogeul

dorinţei, ea ştia că îl iubea, îl iubise de săptămâni întregi. Avea să-l iubească pentru totdeauna, chiar dacă nu avea să se mai întoarcă.

– Ross, şopti ea.

– Ah, scumpa mea, spuse el, cu respiraţia caldă în părul ei.

Apoi se termină. Făcu un pas înapoi, îşi ajustă tartanul, o luă în braţe pentru un ultim sărut intens, adânc. Se întoarse spre uşă.

– Rămâi în viaţă! strigă ea, cuvintele fiind aproape sugrumate de lacrimile ce i se adunaseră în gât.

El nu spuse nimic. Poate că nici nu auzise.

Până apucă ea să respire, el era plecat.

Şi lui Cate i se păru, în acel moment de suferinţă provocată de pierdere, că acum trebuia să lovească blestemul în sfârşit, acum când i-ar fi cel mai greu să îndure. Luptele lui Henric pentru apărarea coroanei erau motivul pentru care Ross pleca de lângă ea. Ce altceva ar putea avea acelaşi rezultat? Chiar aşa, ce?

Zilele trecură una câte una, primăvara lăsă locul verii, începu sezonul de arat şi de semănat, de păşunat şi de tuns, de scărmănat, tors şi ţesut. Florile înfloreau în iarba suflată de vânt, păsările îşi făceau cuiburile şi fructele de pădure se coceau. Totul era aşa cum trebuia, şi totuşi nimic nu era ca lumea.

Isabel, în calitate de soţie a lui Braesford, fusese lăsată la comanda donjonului. Cu toate acestea, îşi recăpăta cu greu forţa după naşterea prematură. Ca urmare, o mare parte din responsabilitate apăsa pe umerii lui Cate. Îşi făcuse obiceiul să iasă călare, cum obişnuia Braesford, supraveghind coasta, urmărindu-i pe muncitorii care rămăseseră să lucreze la câmp şi ascultând plângerile sătenilor. Diferenţa, desigur, era că nu mergea niciodată singură, avea mereu un cvartet sau chiar mai mulţi oşteni în spate, o parte din oamenii lăsaţi de pază.

În timp ce se întorcea de la o astfel de incursiune, gărzile ţâşniră dintr-odată în faţă şi o împrejmuiră. Căpitanul, un veteran al turnirurilor şi al războaielor de pe continent, încărunţit şi cu un singur ochi, îşi înălţă braţul când se trase mai aproape, arătând spre sud.

– Călăreți, milady, spuse acesta în felul lui morocănos. Acolo, vin repede.

Așa era, la mică distanță se zărea un grup de călăreți stârnind un văl plutitor de praf. Lumina soarelui strălucea pe zale, coifuri și pe vârfurile lăncilor. Era posibil să fie prieteni, dar la fel de bine puteau să fie dușmani.

Braesford Hall stătea cocoțat la locul lui, un bastion de siguranță. Cu toate acestea, porțile erau deschise, permițându-le sătenilor să intre și să iasă. Cate privi trupa care se apropia în timp ce inima începu să-i bată cu putere, lăsând-o fără suflare.

– Acasă! strigă ea o comandă fermă și își înfipse călcâiele în buiestraș, aplecându-se peste gâtul calului și mânându-l către casă.

Cursa năvalnică răsună de tropăitul constant al copitelor, asurzitor în iuțeala vântului. Oile fugeau din calea lor. Bulgări săreau la înălțime în spatele lor. Câinele unui cioban fugi după ei, năpustindu-se la picioarele lor. Ostașii de pază de pe parapet se adunaseră laolaltă, făcându-le semn să se uite îndărăt. Când se apropiară de turn, Cate văzu cum bărbații alergau să armeze poarta, să îmbrace armura, să înhațe armele. Femeile alergau de zor după copii, luându-i deoparte în siguranță, în timp ce câinii săreau și lătrau agitați, iar porcii alergau guițând să-și găsească un adăpost.

Apoi, Cate și garda ei trecură peste podul basculant, pe sub hersă și pe poartă, oprindu-se cu zgomot în curte. Bariera grea fu trântită în spatele lor și hersa lăsată în jos, dinții ei zăngănind când se fixară. Murmurul și strigătele care îi întâmpinară încetară, și în interiorul zidurilor Braesford se lăsă liniștea.

Tropotul de copite se auzea mai aproape dincolo de poartă. Apoi încetă. Se auzi un strigăt.

– Hei, turnul de pază! Lord Trilborn cere să fie lăsat să intre. Vrea să discute cu Lady Catherine și cu surorile ei, cele Trei Grații de Graydon!

Trilborn.

Cate auzi numele cu neîncredere. Trilborn aici, în timp ce Braesford și Ross erau plecați.

– Ce vrea?

Isabel fu cea care întrebă, venind de la ușa turnului în timp ce Cate coborî de pe buiestraşul ei pe scărița de înșeuat. Trăsăturile surorii ei îi trădau dezgustul. Trilborn nu îi fusese niciodată pe plac și, aflând de la Cate despre modul în care încercase să o forțeze să îl ia de soț, acum îi era și mai puțin pe plac.

– Nu am nici o idee, răspunse Cate. Ar trebui să fie cu forțele regelui.

Isabel deveni chiar mai palidă și vorbi cu glas crispat.

– Crezi că are veşti?

Era o întrebare pertinentă. S-ar fi putut întâmpla orice de când oamenii din Braesford și din Grimes Hall plecaseră: un accident pe drum, un atac al forțelor secundare York, chiar o bătălie. Singurul mod în care puteau afla despre asta era dacă fusese careva trimis să le spună.

– Hei, turnul de pază!

La această a doua strigare, Cate se întoarse de unde stătea și alergă la scara de piatră deschisă, care ducea către vârful zidului de fortificație al turnului. Avea piciorul pe prima treaptă când își dădu seama că Isabel era în spatele ei. Retrăgându-se, îi permise surorii ei să o ia în față, nu numai pentru că ea era adevărata doamnă a casei la Braesford, ci și pentru a se asigura că Isabel nu amețește și cade. Înainte să ajungă în vârf, Marguerite veni alergând dinspre intrarea în turn și urcă agitată în spatele lor. Împreună, cele trei parcurseră coridorul, trecând în spatele oștenilor care stăteau înarmați și pregătiți, și se opriră deasupra călărețului care se foia dincolo de podul basculant.

Trilborn le zări înainte ca ele să poată vorbi. Scoțându-și coiful și împingându-și gluga de zale în jurul gâtului, făcu o reverență de pe șa.

– Lady Catherine, Lady Isabel, Lady Marguerite, bună ziua, strigă el. Vă rog să deschideți porțile pentru niște călători obosiți care au nevoie de ospitalitatea dumneavoastră binevoitoare!

Isabel, stăpâna casei Braesford din toate punctele de vedere, se uită în jos la el cu o aroganță rece.

– Cu ce ocazie, domnule?

– Vai, nimic, blândă doamnă, doar să vizitez nişte prieteni vechi şi poate să aduc veşti pe care v-ar plăcea să le aflaţi.

– Ce veşti? întrebă Cate. S-a dat vreo luptă?

– Nu încă, Lady Catherine, dar urmează.

– Aveţi vreun mesaj de la soţul meu? întrebă Isabel cu rigiditate.

– Nu, milady. De ce aţi crede asta?

Isabel se întoarse către Cate, cu ochii larg deschişi. Poate că lui Braesford, Trilborn nu i-ar fi mai de folos decât celorlalţi, dar niciodată nu l-ar fi lăsat să pornească înspre nord fără să trimită vreun mesaj scris. Asta, desigur, dacă fuseseră de aceeaşi parte.

– Este o păcăleală, murmură Marguerite, cu certitudinea unui oracol.

Părea foarte probabil.

– Suntem nedumerite, milord, spuse Cate, strângându-şi mâinile în jurul pietrelor zidului când se uită pe deasupra lui. De ce nu sunteţi cu forţele regelui?

– La comanda lui Henric, am călătorit în lung şi în lat să adun mai mulţi oameni sub conducerea lui. Este o muncă asiduă, Lady Catherine.

Asta putea fi adevărat, pentru că Henric îl trimisese într-o misiune similară în timp ce erau la Shene. Dar să fie oare adevărat?

– Nu-l lăsa înăuntru, îi şopti Marguerite lui Isabel.

– Cel puţin nu cu oamenii, adăugă Cate, atât de încet, că doar surorile ei o puteau auzi.

– Doamnelor dragi, vă implor!

Isabel îşi îndreptă privirea în jos.

– Eu şi surorile mele am vrea să aflăm ştirile, Lord Trilborn. Vă invităm să cinaţi cu noi dacă vă veţi lăsa oamenii afară.

– Aveţi milă, Lady Isabel, spuse Trilborn, în timp ce o încruntătură îi trase sprâncenele mai aproape în vreme ce privea în sus la ele. Sunt cu toţii de mult timp pe drum şi tânjesc la confortul pe care l-ar găsi în interiorul zidurile dumneavoastră.

– Şi noi suntem de-a dreptul sfâşiate că nu le putem permite, dar ce aţi vrea? spuse Cate cu tristeţe în voce. Tot ce putem face

este să coborâm bere, carne de vită şi pâine. Ţara este în răzmeriţă, iar noi suntem trei femei singure. Trebuie să ne respectaţi temerile dacă doriţi să vă alăturaţi nouă în interiorul acestor ziduri.

Trilborn nu fu deloc încântat; era limpede ca lacrima. Cu toate acestea, fu de acord în cele din urmă. Trimiţându-şi oamenii să îşi facă tabără într-o vale din apropiere, el intră călare şi se lăsă pe mâna ospitalităţii lor.

Cate se îmbrăcă cu grijă pentru ospăţul care urma, alegându-şi rochia de mireasă din catifea verde, fiind cea mai somptuoasă ţinută pe care o avea. Îi permise lui Gwynne să-i coloreze pometii şi adăugă roşeaţă de afine pe buze. În mod deliberat, îşi prinse brâul strâns, în timp ce îl îndoi de la talie pentru a mări adâncitura dintre sânii ei şi răscroiala corsajului.

Se gândi la aceste pregătiri de parcă ar fi îmbrăcat o armură de luptă. Trilborn era la Braesford Hall cu un scop şi voia să-l atragă într-o luptă verbală până când descoperea ce urmărea.

Doar atât. Lui Trilborn i se acordase onoarea de a i se pregăti o baie. În mod normal, lui Isabel îi revenea sarcina de-a se ocupa de el, dar se folosi de slăbiciunea ei după lăuzie ca scuză pentru a se eschiva. Cate s-ar fi putut oferi să îi ţină ea locul, dar trimise o slujnică în schimb. Oricât de mult îşi dorea să ştie de ce venise Trilborn aici, nu era atât de proastă încât să rămână închisă singură cu el în timp ce acesta era dezbrăcat. Faptul că îi permiseseră accesul în turn era şi aşa îndeajuns de periculos.

La scurt timp după aceea, Cate şi surorile ei stăteau la masă cu oaspetele lor. Complimente înflorite îi ieşeau din gură fără întrerupere. Toate cele trei doamne îşi primiră porţia, în timp ce Trilborn se înfoia în pene precum un cocoş singuratic înconjurat de găini. Cu Marguerite la stânga sa, Isabel la dreapta şi Cate dincolo de ea, el îşi netezi bărbia, se jucă o vreme cu o şuviţă de păr şi îşi trase umerii înapoi pentru a-şi scoase pieptul în faţă, pe sub un pieptar de catifea precum vinul, brodat cu argintiu.

Cate, observând expresia ce apăru pentru o clipă pe chipul lui Isabel, nu fu surprinsă de curbarea colţului gurii acesteia, în semn de dezgust, la fel cum nu fu uimită nici când sora ei porni atacul.

– Ce vă aduce aici, sir? Cu siguranță nu vă imaginați că avem oameni pe care să-i trimitem în ajutorul lui Henric. Soțul meu i s-a alăturat, cu garnizoana lui, la fel cum a făcut-o și soțul lui Cate.

– Oh, am venit să o văd pe Lady Catherine, răspunse el brusc, fiindcă mă aflam oarecum în preajmă. Între noi a rămas o chestiune nelămurită.

Isabel se încruntă la el.

– Eu cred că nu. Sora mea este căsătorită, așa că totul s-a terminat.

– Nu și dacă soțul ei moare, spuse el cu glas ispititor.

– Sir!

– Dar haideți să nu ne împiedicăm de detalii. Sunt încă în căutare de mireasă și am prins gust pentru Grațiile de Graydon. Acum, că o văd pe sora voastră mai mică, sunt înclinat să-i fac ei curte.

Marguerite, care tocmai lua o înghițitură de vin, se înecă și tuși. Nu mai avu ce face, căci un jet de vin îi decoră pieptarul oaspetelui lor, împrăștiindu-se asemenea unor picături de sânge pe catifeaua roșu-violet.

– Iertați-mă! spuse ea răgușit. Ochii ei căprui erau imenși și plini de groază, deși era dificil de spus dacă din cauza sugestiei lui Trilborn sau a pângăririi hainelor lui.

O nemulțumire rece se întipări pe chipul oaspetelui lor. Folosi fața de masă adunată în poală pentru a șterge vinul cu mișcări rapide, ferme.

– Marguerite a jurat să nu se căsătorească, spuse Cate repede, dornic să-i distragă atenția. Un jurământ mai mult decât solemn.

– Așa am făcut, încuviință Marguerite cu vigoare după ce se șterse la gură cu marginea voalului ei. Sunt și sub protecția unui cavaler mai mult decât dedicat.

– Ești?

Fu rândul lui Cate să fie uimită, în timp ce Isabel clipi înspre sora lor mai tânără.

– David a depus cel mai solemn jurământ să-mi fie scut și pavăză, răspunse ea, ridicându-l la rang de cavaler pe tânărul scutier cu o nepăsare detașată față de realitate. Dragostea lui

pentru mine este pură și adevărată, un exemplu perfect de cavaler legat de serviciul doamnei lui.

– Serviciu, comentă Trilborn cu un râset lasciv și își linse buzele. Sunt sigur de asta.

– Așa și trebuie, răspunse Marguerite, ridicându-și bărbia cu hotărâre. A jurat să mă protejeze de toate lucrurile, cerându-mi doar să-i permit această onoare.

Deci asta era semnificația scenei sensibile pe care Cate o zărise, cu David în genunchi în fața surorii ei mai mici, înțelese Cate. Cât de galant suna, dar și cât de tineresc și de idealist. Conform principiilor de devotament transmise de Curțile de Dragoste din vechea Aquitanie, un cavaler putea avea grijă de domnița lui în toate felurile, dar relația trebuia să fie spirituală, nu trupească.

– Și dumneata îi răspunzi cu aceeași ardoare? întrebă Trilborn.

Marguerite își arcui o sprânceană.

– Asta mă interesează doar pe mine. Ideea este că nu există nici o mireasă pentru dumneata aici.

– Un prost nobil, spuse Trilborn coborându-și pleoapele pentru ca privirea să nu-l trădeze. Și loial, fără îndoială. Era clar că nu dădea crezare protestelor ei.

– Disprețuiți loialitatea, sir? îl întrebă Isabel, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Asta depinde de obiectul ei, milady.

– Și bărbatul? întrebă Cate, în parte pentru a o cruța pe Marguerite, dar și din curiozitate. Sunteți sigur că îi sunteți loial regelui?

Trilborn se uită la oștenii Braesford care stăteau aliniați la masă mai jos de ei, mâncând cu grabă și cu un murmur scăzut de zeflemea masculină. Coborându-și vocea pentru a nu fi auzit peste murmurul melodios al harpei trubadurului, el spuse:

– Din moment ce mă întrebați, recunosc că îmi lipsește simțul adecvat al loialității față de suveranul nostru Lancaster. Mi s-a promis titlul de conte de Graydon, împreună cu dumneata și cu proprietatea pe care o presupunea acea uniune. Henric mi le-a smuls în ultimul minut, de dragul unui joc cu mai multe ascunzișuri. Ce credință să-i datorez cuiva care m-a trădat, un uzurpator

cu doar un firav drept la tron, bazat pe o uniune între un prinț mort de mult și concubina lui?

– Dacă vă referiți la strămoșul lui Henric, John de Gaunt, s-a căsătorit cu iubita lui când a fost posibil și și-a legitimat copiii. Da, și Henric și-a câștigat coroana pe câmpul de luptă, un semn al voinței divine.

Trilborn se simțise liber să-și recunoască vina deoarece le considera pe Cate și pe surorile ei de o importanță neînsemnată, trei femei departe de arena evenimentelor importante și fără vreun rol în ceea ce se întâmpla. Aroganța atitudinii lui o înfurie așa tare pe Cate, că simți că se încinge de mânie.

Oaspetele lor făcu un gest de desconsiderare.

– Așa îi place să pretindă.

– S-ar putea să ajungeți să regretați dacă vă veți alătura celor aliați împotriva lui, interveni Isabel, sunetul aspru al vocii ei sugerând o mare furie ascunsă în spatele comportamentului ei calm.

– Așa credeți? Nu sunt impresionat de armata pe care o adună în jurul lui. Mercenari din cele mai bune armate din Europa îl vor susține pe tânărul rege încoronat sub trandafirul alb al familiei York. Ei sunt o forță dură, disciplinată, care va trece de oamenii lui Henric precum o coasă prin spicele de grâu.

– Dar ei sunt in Irlanda, vorbi Cate cu o atitudine zeflemitoare calculată.

– Dimpotrivă, s-au îmbarcat pentru insula Piel de pe coasta de vest, aproape de Furness. Odată ajunși pe continent, vor defila cu Edward al VI-lea și cu contele de Lincoln în fruntea lor. Vor ajunge la Henric înainte ca acesta să își dea seama ce se întâmplă.

– Sunteți sigur de asta?

Trilborn râse.

– O, da, foarte sigur.

– Cu toate acestea, zăboviți aici, în loc să mergeți să dați vestea.

– Un bărbat trebuie să întoarcă lucrurile pe toate părțile înainte de a acționa.

Marguerite se aplecă în față, atrăgându-i atenția cu vorbele ei:

– Aproape că păreți înclinat să treceți de partea dușmanului.

Bărbatul îi adresă un zâmbet ce se voia superior.

– Este o posibilitate.

– Este trădare!

Cate fu surprinsă de înflăcărarea din vocea surorii ei mai mici, deși o binecuvântă că îi atrase atenția lui Trilborn. Gândurile ei nu erau prea coerente. Invazia era iminentă, și Henric nu era conștient de asta, nu avea nici o idee despre direcția din care avea să se înceapă.

Trilborn știa, dar părea să nu aibă nici o intenție să-l informeze pe rege.

– Trădarea este un simplu cuvânt în cazul în care regele de drept câștigă, spuse cu relaxare oaspetele lor.

– Vreți să spuneți regele potrivit, replică Isabel cu o încruntare, distincția fiind o chestiune de legitimitate, și nu de simplă preferință.

– Asta vreau să spun? Desigur, va fi același lucru în cazul în care regele nepotrivit moare. Asemenea lucruri sunt de așteptat pe câmpul de luptă.

Cate ridică dintr-o sprânceană la auzul acestor vorbe.

– Mă îndoiesc că Henric va face aceeași greșeală ca Richard al III-lea. El nu va fi nesăbuit să pornească într-un atac personal împotriva pretendentului.

– Probabil că nu, din moment ce este din cale-afară de prudent. Va trebui să vină atacul la el.

– Forțele York vor avea mai întâi de trecut de zidul format din apărătorii săi, spuse Isabel cu un dispreț profund, gândindu-se, fără îndoială, la Braesford, care ar putea fi însărcinat cu protejarea regelui.

Un licăr plin de rea-voință apăru în ochii lui Trilborn, după care dispăru.

– Sau nu.

Cate simți un frison de presimțire sumbră de-a lungul coloanei vertebrale. Suna ca și cum el... Dar nu, nu avea să se gândească la așa ceva.

– Gata, sir, este ușor să vorbiți despre trădare, dar sunt sigură că vă veți alătura lui Henric cât mai curând posibil.

– În timp util, milady, în timp util.

Când Marguerite deschise gura, cu o condamnare arzătoare în ochi, Cate își întinse o mână pe sub faldurile feței de masă, strângându-i genunchiul surorii ei într-o atenționare tăcută. Marguerite închise gura cu zgomot, deși tremura de indignare.

Isabel, urmărind intriga cu atenție, vorbi pe un ton liniștitor:

– Cu siguranță o să fie cum o să vrea Domnul, iar săracele de noi, femeile, nu prea avem ce să facem în sensul acesta. Se ridică, continuând aproape fără pauză: Între timp, cred că soțul meu are un butoi de vin grecesc rar păstrat pentru oaspeți. Cum de am putut uita? Scuzați-mă, vă rog, cât îl decantez cum trebuie pentru dumneata.

– Cu siguranță, un slujitor se poate ocupa de asta, replică Trilborn cu o încruntătură.

– Fie-vă milă, sir, spuse Cate, dându-se mai aproape, cu un aer încrezător. Sora mea a trecut printr-un travaliu dificil și este încă departe de a-și fi revenit.

N-avea decât să creadă că Isabel pleca de la masă să-și verifice pruncul sau avea nevoie la baie. Era sigură că doamna lui Braesford avea alte intenții. Poate că de vină era privirea directă pe care Isabel i-o aruncă peste capul lui Trilborn sau pur și simplu comunicarea dincolo de cuvinte pe care o aveau uneori cele trei, căci Cate simți intențiile surorii ei mai mari de parcă ar fi fost ale ei.

Se rugase să apară așa ceva, căci era nevoie de un fel de diversiune. Cineva trebuie să meargă să-l informeze pe rege despre forța de invazie care se apropia pe coasta de vest și despre locul în care intenționau să coboare. Veștile acestea ajunse la timp ar permite armatei să îi întâmpine pe invadatori și să evite ca planurile să fie zădărnicite. Cu toate acestea, cui putea fi încredințat un mesaj de o asemenea importanță?

Braesford îi luase pe cei mai credincioși oșteni cu el. Căpetenia străjerilor ar fi fost o soluție, dar era nevoie de el aici pentru a proteja turnul și pe cei din el. Ceilalți bărbați de-abia se puteau numi soldați. Deși suficient de loiali, aveau doar un strop din istețimea necesară pentru a ajunge la Ross sau la Braesford, care putea transmite apoi mesajul regelui.

Ce putea fi făcut pentru a-l opri pe Trilborn să îl împiedice pe un astfel de mesager? Oaspetele lor putea fi capturat și legat, dar

cât timp putea fi ținut loculuí? Și ce represalii le-ar aștepta pentru această umilire? Cineva s-ar putea furișa din turn, dar cât de departe ar putea ajunge în condițiile în care oamenii lui Trilborn își instalaseră tabăra lângă poarta din față?

Isabel, după cum se dovedi în timp util, se ocupase de problemă. Se întoarse cu un servitor care ținea vinul grecesc. Îi umplu chiar ea paharul, plângându-se în tot acest timp de dulceața lui și cerându-i cu fiecare semn de îngrijorare opinia lui Trilborn. Privindu-l cum gustă, neglijă să le servească și pe Cate și pe Marguerite. Când Marguerite își ridică paharul ca pentru a-i atrage atenția, sora lor mai mare făcu o mișcare din cap abia vizibilă în semn de refuz. Cate îi făcu semn unei slujnice să umple paharul ei și al surorii ei mai mici cu un vin comun diluat cu apă.

Următoarea jumătate de oră fu cu adevărat solicitantă pentru nervii lui Cate. Neștiind la ce să se aștepte, se alătură discuției lui Isabel despre scandalurile de la Curtea regelui, târguri de vară și dificultatea de a menține îmbrăcăminte de o eleganță adecvată în timp ce era închisă într-un castel îndepărtat. Ochii lui Trilborn începură în curând să devină sticloși, lucru de înțeles având în vedere stupiditățile care erau spuse în jurul lui. Se tolăni în scaun, sprijinindu-se cu toată greutatea pe masă.

Cate, cu ochii mari, se uită la Isabel, care își mută privirea spre paharul de vin din pumnul lui și încuviință ușor din cap. Cu toată grija, Cate îi umplu paharul oaspetelui încă o dată, îndemnându-l să-și capete vigoarea cu ajutorul vinului grecesc. Când acesta își închise în cele din urmă ochii și se prăbuși în față pe scaun, Cate de-abia se abținu să nu sară în picioare de fericire.

Marguerite ridică farfuria de argint a oaspetelui lor la timp pentru a evita ca acesta să cadă cu capul în ea. Isabel scoase un hohot prefăcut.

– Vai de mine, cred că Lord Trilborn este tare amețit.

Oștenii care ridicaseră privirea uimiți să-l vadă pe bărbat căzut cu capul pe masă se întoarseră la brânza și la miezul lor de nucă. Nu era nimic atât de neobișnuit pentru cei fără rang, la urma urmei, și nici nu era treaba lor.

– Cred că mai bine îl lăsăm pe Lord Trilborn aici, declară Isabel, ridicându-se și scuturându-și fustele cu un aer hotărât. Se va trezi

destul de repede şi nu ne va mulţumi că am fost martorii excesului său.

– Fără îndoială drumul său lung şi obositor de astăzi este de vină, spuse Cate pe un ton amabil.

Aşteptând-o pe Marguerite să se ridice şi să o urmeze pe Isabel, ea merse după surorile ei de parcă ar fi fost plictisită de perspectiva unei retrageri devreme în cameră.

Nici una dintre ele nu mai spuse nimic până când urcară scările şi închiseră bine uşa dormitorului în urma lor.

– Trebuie să pleci, Cate, spuse Isabel dintr-odată, întorcându-se spre ea şi spre Marguerite. Grăjdarii sunt obişnuiţi să-ţi înşeueze iapa şi nu vor zice nimic când vei ieşi călare, mai ales dacă menţionezi femeile din sat care sunt gravide. Gărzii care merge de obicei cu tine i s-ar putea părea o oră neobişnuită pentru o ieşire, dar sunt sigură că te descurci cu întrebările lor.

– Da, spuse ea înţelegându-i imediat intenţiile, deşi se simţea ameţită de la ritmul nebunesc în care îi bătea inima. Avea logică, deşi bănuia că nu urma să fie la fel de simplu precum făcea Isabel să sune. Putem pleca pe furiş pe poarta din spate.

– Da, având în vedere că trebuie să evitaţi tabăra lui Trilborn. Va trebui să faceţi un ocol mare ca să nu le stârniţi semne de întrebare.

Marguerite se încruntă în timp ce se uită când la una, când la cealaltă.

– Călătoria va fi teribilă.

Avea să fie, într-adevăr. Dar, la final, urma să-l revadă pe Ross, îşi dădu seama Cate. Asta era ce voia? Nu?

– Gwynne trebuie să adune cele necesare pentru tine şi escorta ta, spuse Isabel, făcând în continuare planuri.

– Ea nu poate să meargă cu mine.

– Nu, ar fi prea dificil pentru ea şi oarecum bătător la ochi. Va fi aici când Trilborn se va trezi dimineaţă – sau, poate, spre prânz. Dacă îi va spune că ai plecat în sat, o va crede, mai degrabă decât ar crede-o pe una dintre noi.

– Deci va pierde timpul aşteptând să mă întorc. Cate clătină din cap. Va fi furios din cale-afară când va descoperi că am plecat. Nu vă pot lăsa să deveniţi ţinta furiei lui.

– Nu-l voi înfrunta singură, spuse Isabel.

– Voi fi şi eu acolo, sări Marguerite încuviinţând cu seriozitate din cap, precum şi paznici înarmaţi. Cu puţin noroc, diavolul acesta împielițat o va rupe la fugă să te caute, oferindu-ne şansa să-l închidem dincolo de porţi.

Isabel încuviinţă din cap.

– În plus, soarta Angliei ar putea fi în mâinile tale, Cate. Fără informaţiile pe care i le vei duce, Henric poate fi învins. Vieţile celor care l-au sprijinit nu vor valora nici cât negru sub unghie, inclusiv cele ale oamenilor noştri. Tot ce a obţinut Braesford, tot ce a construit cu atâta muncă va fi confiscat. Ross va pierde ce i s-a dat. Faci asta pentru noi toţi.

Era o responsabilitate imensă.

Ce avea să se întâmple dacă nu reuşea?

Ross ar putea muri în luptă alături de Braesford şi de rege sau ar putea fi spânzurat de yorkiştii victorioşi, sub acuzaţia de trădare.

Nu avea să dea greş, se gândi ea, înălţându-şi bărbia. Nu atâta timp cât era în viaţă.

Mai zăboviră preţ de câteva minute lungi, stabilind restul detaliilor. Dar timpul era mai important decât perfecţiunea. Fiecare minut putea face diferenţa între viaţă şi moarte pentru cei pe care îi iubea.

– Cate? spuse Marguerite intrând în camera unde ea îşi trăgea mănuşile.

– Dragostea mea?

– Când îl vei vedea pe David...

Cate se opri brusc din numărarea proviziilor necesare pentru drum. Îi întâlni ochii surorii ei, umbriţi de îngrijorare.

– Da?

– Spune-i... o, spune-i...

– Ce?

Sora ei îşi puse un colţ din văl între dinţi, trase de el o clipă, apoi îi dădu drumul.

– Nimic, lasă.

Cate simţi un val de compasiune care-i apăsa pe piept.

– Eşti sigură?

Marguerite încuviință din cap.

– Totul va fi bine.

Ea nu era atât de sigură, dar se abținu să spună asta. Cu o îmbrățișare rapidă a surorii ei mai mici, ieși repede din cameră și se depărtă.

Cate se uită la Isabel. Își hrănea bebelușul, refuzând să folosească o doică pentru cineva atât de important precum proaspătul fiu al lui Braesford. Micuța Madeleine stătea agățată de fusta mamei, jucându-se cu niște cuburi de lemn. Îndreptându-se spre ea, Cate își sărută sora mai mare pe frunte, după care se aplecă să-i atingă buclele arămii moi ale lui Madeleine și își trecu vârful degetelor peste părul fin negru care acoperea căpșorul bebelușului. Brusc, simți un nod în gât din cauza lacrimilor.

Avea să țină oare vreodată copilul lui Ross la piept? Părea posibil, pentru că nu îi venise ciclul de când se întorsese el la Grimes Hall și simțise și alte semne. Cu toate acestea, nu se putea gândi la asta acum, nu, avea o misiune de îndeplinit.

Făcu un efort și zâmbi. Privi în ochii surorii ei și văzu îngrijorarea care o măcina și strălucirea unor lacrimi ținute în frâu.

– Mergi cu Dumnezeu înainte, șopti Isabel.

– Și îngerii lui să vă vegheze pe toți de aici, răspunse Cate.

Un alt zâmbet încordat, apoi se întoarse cu o învârtejeală de fuste și mantia fluturâ în urma ei în vreme ce ieși din dormitor. Coborî grăbită scara servitorilor, ce ducea spre bucătărie. De acolo, ieși în curtea din spate cufundată în întuneric. În curând, foarte curând, ajunse pe partea opusă a porții din dos, unde străjerii o așteptau cu armăsarii pregătiți.

– Milady, spuse căpitanul cu un singur ochi care fusese pus la conducerea expediției în timp ce păși în față, este înțelept să părăsim turnul?

Râsul ei se auzi moale și ușor ironic acolo în întuneric.

– În nici un caz.

– Dacă refuzăm să mergem...

– Daca refuzați, spuse ea simplu, baronul Braesford ar putea muri, alături de mulți dintre cei care au plecat de aici cu el.

– Și scoțianul dumneavoastră.

Era o remarcă îndrăzneață. Cu toate acestea, era îndreptățit, având în vedere că își punea viața în joc ca să o protejeze în următoarele câteva zile. Adevărul fie zis, era cea mai mare temere a ei, cea care îi făcea inima să o ia la goană, iritată de această întârziere, cerându-i să meargă ca gândul și ca vântul.

– Da, și el.

Briza nopții pluti în jurul lor, ridicându-le mantiile. Un cal bătu din picior și fornăi.

Brusc, căpitanul încuviință din cap și se întoarse dintr-odată să îi confrunte pe cei cinci oameni adunați în spatele lui.

– Ce mai așteptați? îi întrebă el. Urmați-o pe Lady Catherine.

O eternitate mai târziu, înconjurară tabăra unde dormeau oamenii lui Trilborn, ducându-și caii de hăț cu mult dincolo de perimetrul acesteia. Lăsând-o în urmă, ieșiră la drumul principal, o fâșie de pământ prăfuită ce strălucea monoton în lumina semilunii. Încălecară și își începură lunga călătorie spre sud.

Capitolul 18

Ross ridică apărătoarea cortului și păși înăuntru cu o furie teribilă în piept și o ceață roșie crescândă în spatele ochilor. Iat-o, pe toți sfinții, exact cum i se spusese.

Cate, soția lui, stătea ca o fantomă în mijlocul cortului pe care îl împărțea cu Braesford. Palidă și hotărâtă, cu mâinile împreunate în fața ei. Chipul îi era mânjit de noroi, hainele aveau praf în falduri, noroi pe tiv și mirosea a sudoare și a cal, la fel ca el. Îi venea să o pedepsească pentru riscul pe care și-l asumase, pentru pericolul prin care trecuse ca să ajungă la el. Asta, desigur, după ce o întinsese pe podeaua din pământ a cortului și se afundase în adâncurile ei.

– Ești nebună? întrebă el cu un mârâit ușor în timp ce păși înainte, azvârlindu-și coiful, care se lovi de pânza întinsă a patului și se restogoli până la peretele cortului. Pe toți dumnezeii și sfinții, ce te-a apucat de ai venit aici?

Neliniștea se citi în ochii ei albaștri limpezi când îi întâlni privirea, și așa și trebuia. El nu simțise niciodată atâta tulburare, furie clocotitoare și teroare. I s-ar fi putut întâmpla orice de la Braesford Hall până aici, absolut orice. Nu avea nici o idee despre brutalitatea bărbaților pregătiți pentru război, n-avea habar câtuși de puțin de lucrurile de care erau capabili. Ar fi putut să zacă moartă prin vreun șanț pe undeva, violată, strangulată, mutilată, schilodită, deposedată de toată mândria și demnitatea ei, atât de minunate. Ar fi putut s-o piardă, s-o piardă pentru totdeauna.

„Dumnezeule..."

– Am venit pentru că a trebuit, spuse ea cu buzele tremurânde, lacrimile strălucindu-i de-a lungul pleoapelor. Am venit pentru că...

Se clătina, moartă de oboseală și cu nervii tensionați; el observă asta în cele din urmă și-i veni în ajutor. Cu un geamăt, îi prinse umerii și o trase spre el, strângând-o în brațe cu o forță disperată. Atunci o simți tremurând și cuibărindu-se la pieptul lui de parcă încerca să se târască în interiorul hainelor lui, în corpul său, în inima lui.

– Spune-mi, șopti el cu buzele lipite de vălul plin de praf care-i acoperea părul, în timp ce lacrimi fierbinți îi ardeau ochii. Spune-mi!

Veștile pe care le aducea erau dificil de înțeles. Trilborn fusese la Braesford Hall și îi scăpaseră informații despre mișcările yorkiste. El aproape sigur trecuse de partea cealaltă. Ochi pentru ochi era codul hotarului, indiferent dacă erau scoțieni sau saxoni. Trădarea era cel mai neînsemnat lucru la care se puteau aștepta din partea lui.

Dacă Trilborn intenționa să se alăture armatei adunate de Henric, atunci avea un motiv pentru care făcea asta. Poate că voia să facă parte din ambele tabere, gata să sară spre partea câștigătoare. Dar motivul putea fi, de asemenea, mult mai sinistru. Un rege care cădea în luptă de mâna unui presupus prieten era la fel de mort precum unul ucis de un dușman.

Furia încă fierbea în venele lui Ross, însoțită însă de o mândrie înflăcărată. Cate, Cate a lui, îi adusese această veste care putea

schimba cursul luptei ce avea să vină. Îl ajuta pe Henric cu o lovitură excepțională, îi ajuta pe toți.

– Vino, comandă el dur, trebuie să vorbești cu Henric. Apoi te poți odihni.

Cate trase aer cu atâta nesaț, că sânii i se ridicară pe pieptul lui, făcându-l pe Ross să simtă fermitatea, mobilitatea mătăsoasă chiar și prin zale.

– Da.

El se întări precum oțelul într-o fierărie, cu o nevoie aprinsă, călită și inevitabilă.

– Dar mai întâi...

Ea se dădu înapoi, să se uite la el. Avea buzele crăpate de vânt și de vreme, și totuși nu arătaseră niciodată atât de dulci. Le posedă cu duritate, imprimându-le căldura lui, afundându-se în adâncul lor de parcă ar fi fost un izvor, iar el murea de sete. Mâinile lui îi asaltau curbele, modelându-le, amintindu-și. Îi dădu vălul la o parte și își înfipse degetele în părul ei dintr-o nevoie agonizantă. O voia sub el, încercuindu-l, gâfâind în timp ce se agăța de el. Avea nevoie de ea cum nu avusese nevoie de nimic în viață, în ciuda bărbaților care treceau, râdeau, strigau înjurături și obscenități chiar dincolo de peretele subțire.

O voia, dar nu putea să o aibă. Deocamdată nu, deocamdată nu.

Trăgându-se deoparte cu o smucitură, se întoarse cu spatele, se agăță de stâlpul din centru al cortului cu o strânsoare teribilă în timp ce apela la fiecare gram de control pe care îl avea. Ea îi atinse umărul, și el se cutremură, încercat dincolo de limită. Apoi, se scutură, se întoarse să o ajute să-și fixeze vălul și o conduse afară, să-l găsească pe rege.

Lucrurile se mișcară apoi cu viteza unui șoim în picaj. Henric și comandanții săi, în frunte cu ducele de Bedford și însoțitorul său din anii de exil, John de Vere, conte de Oxford, stabiliră o întâlnire grăbită. În câteva momente, ordinul de a mărșălui se răspândi prin tabără. O oră mai târziu, porniseră deja spre Nottingham.

Ross, călărind în avangardă, înjura la fiecare centimetru de drum pe care îl lăsa în spate. Cate era departe în urmă, alături de echipajul cu bagaje. Dacă ar fi ajuns cu doar câteva zile mai

devreme, în timp ce regele era la Kenilworth, ar fi putut fi lăsată în siguranță acolo cu regina lui Henric și cu ducesa, mama lui. În schimb, ea îi găsise la Leicester. Ross ar fi putut s-o lase acolo, dar nu era convins că orașul nu urma să fie cotropit în cazul în care yorkiștii triumfau. Așadar, acum călărea alături de spălătorese, prostituate și soțiile soldaților de rând, învățând probabil mai mult decât ar trebui să știe o lady despre o armată în mișcare și despre nevoile bărbaților care aveau să participe la luptă.

Nu avea ce să facă.

Era unde voia el să fie, unde o putea proteja în caz de nevoie.

Să o protejeze. Acum, nu era acesta un cuvânt minunat pentru ce avea să facă?

Îi promisese să se odihnească, dar nu fusese timp pentru așa ceva. Poate în seara asta.

Oare cum rezista? Ross avea să meargă în spate, de-a lungul șirurilor de oameni, să vadă ce făcea, dar nu acum, ci peste câteva minute, atunci când nevoia lui nu ar mai fi atât de evidentă. Nu voia ca ea să fie ținta unor sugestii vulgare doar pentru că el nu se putea ține departe. Nu l-ar ajuta pe Henric deloc dacă Ross s-ar vedea nevoit să omoare câteva zeci de oameni de-ai lui din cauza insultelor acestora.

El putea, eventual, să aranjeze să fie dusă cu o căruță acoperită, pentru a o feri pe cât posibil de soare și de praf. Dacă reușea să doarmă măcar puțin, atunci poate nu s-ar mai simți un ticălos atât de egoist dacă făcea dragoste cu ea când se opreau în cele din urmă pentru noapte. Deși, având în vedere ritmul stabilit de către contele de Oxford, asta ar putea însemna târziu sau poate chiar deloc.

Aproape de amurg, Ross auzi zgomote de copite venind repede din spatele lui. Se întoarse în șa și văzu că Trilborn îl depășise. Simți un val de dispreț și puse mâna pe pumnal. Faptul că bărbatul nu fusese arestat pe loc îl uimi, dar decizia îi aparținea regelui. Avusese, fără îndoială, motivele lui să-l lase în libertate. Jocul lui Henric al VII-lea fusese dintotdeauna unul cu bătaie lungă.

– Ei bine, Dunbar, spuse Trilborn apropiindu-se de el, văd că minunata ta soție ți s-a alăturat.

Ceva primitiv și periculos se mișcă în interiorul lui Ross. Ura până și faptul că Trilborn o cunoștea pe Cate, cu atât mai mult faptul că vorbea despre ea cu o astfel de familiaritate.

– Da, mi s-a alăturat.

– Dacă aș fi știut că are să fie atât de inspirată de spusele mele privind mișcările lui Henric încât să pornească la război, aș fi făcut tot posibilul s-o însoțesc.

– Sunt sigur că ai fi făcut-o, răspunse Ross pufnind.

– Am urmat-o cât de repede am putut, desigur. Trilborn își struni calul să meargă alături de Ross. Femeile sunt creaturi minunate, dar renumite pentru faptul că încurcă detaliile, în special locurile și direcțiile.

– Asta i-ai spus regelui?

– Oh, el știa deja. Henric apreciază doamnele, dar are încredere doar în mama lui sfântă.

Era posibil ca Henric să nu țină cont de vestea pe care i-o adusese Cate? Mâna lui Ross se strânse pe hățuri la gândul acesta, astfel încât calul lui făcu o curbetă, sărind câțiva pași înaintea lui Trilborn, până când Ross reuși să-l controleze pe puternicul cal negru.

– Lady Catherine este neobișnuit de șireată, spuse el când reveni lângă englez.

Trilborn râse puternic.

– Are cu cine să semene, nu ți se pare? Îți admir totuși sângele-rece de care dai dovadă pentru a face față vrăjitoarei fermecătoare cu care te-ai căsătorit.

– Vrăjitoare? întrebă el ușor, cu ochii mijiți.

– Oh, nu o să îi spun așa în public, răspunse Trilborn cu o ridicare din umeri. Este mult prea atrăgătoare ca să fie arsă. Cu toate acestea, o lady care plătește ca să-și vadă logodnicul trimis pe lumea ailaltă ca să nu trebuiască să se căsătorească poate fi cu greu categorisită drept obișnuită.

– Ai grijă, spuse Ross cu voce amenințătoare. Vorbești despre soția mea.

– Mai bine a ta decât a mea! Nu îmi pasă de câteva zgârieturi după ce am o femeie în pat, dar prefer să nu fiu tăiat fâșiuțe.

Pumnalul purtat de Lady Catherine este o bagatelă, dar al naibii de ascuțit.

Acestea fiind spuse, înaintă în salturi și se îndepărtă. Făcând un cerc, se retrase mai în spate de-a lungul cordonului de marș, cam până pe la mijloc. Ross îi privi plecând, în timp ce înjurături vehemente i se formau în minte.

Ce știa Trilborn despre cuțitul lui Cate? Ah, și ce îl făcuse să creadă că ea plătise un asasin ca să încerce să-l omoare? Numai el, Cate și, probabil, surorile ei știau despre acea tentativă. Ei bine, și asasinul.

Era o nebunie, aberațiile unui om care nu putea suporta să fie învins, cu atât mai puțin de o femeie. Dacă Trilborn nu o putea separa de inamicul lui într-un fel, o făcea altfel. Dacă nu o putea pedepsi pentru că îl făcuse să arate ca un prost, încerca să-l convingă pe soțul ei să o facă în locul lui.

Cate nu ar avea niciodată de-a face cu un astfel de laș; îl disprețuia pe Trilborn pentru modul în care o vânase și o rănise. Aflase că era trădător și înfruntase nenumărate pericole pentru a le aduce știrea.

În mintea lui știa aceste lucruri, dar inima îi bubuia în piept și îi venea să verse. Asta se întâmpla când un bărbat se căsătorea cu o femeie care nu și-l dorea. Trebuia să ai grijă când mireasa era protejată de un blestem vechi.

Cate stătea întinsă pe pat, cu mâinile la ceafă. La lumina unei singure lumânări din felinarul găurit, se uita cum cortul de deasupra ei se umfla în vântul nopții. Din când în când, lumina albă-albăstruie a fulgerului umplea spațiul cu o strălucire spectrală. Tresărea de fiecare dată, încruntându-se la bubuitul de tunet îndepărtat care îi urma. Avea nervii întinși la maximum și o învălmășeală de gânduri în cap. Unde era Ross și ce făcea când o furtună se năpustea asupra taberei?

Era obosită și irascibilă. Mărșăluiseră până târziu. Când se opriseră, se dăduse jos din căruță și mersese până la râul unde campaseră, împreună cu două spălătorese pe care le cunoscuse în timpul zilei. Spălaseră câteva lucruri la lumina felinarului, stând cu picioarele în râu până la glezne, apoi scăpaseră de praful

și de sudoarea adunate în timpul marșului. Cu toate acestea, Cate nu zăbovise, gândindu-se că Ross ar putea veni la cort în lipsa ei.

Nu venise și nici nu îl văzuse de atunci.

Cei doi bărbați, aparent atribuiți lui Ross, care instalaseră cortul îi spuseseră să intre și îi aduseseră mâncare și băutură. Mâncase singură, apoi se întinsese să aștepte.

Încă aștepta.

Ross avea îndatoriri și responsabilități; nu mai dispunea de propriul timp după bunul-plac. Nu era vina lui că ea nu avea ce să facă și că orele care treceau o afectau tot mai mult. Ar trebui să încerce să doarmă, pentru că de dimineață marșul urma să continue, și nu mai era mult până atunci. Cu toate acestea, trăsese un pui de somn în timpul după-amiezii, iar acum nu îi era deloc somn. Era prea stresată, prea speriată de ceea ce urma să se întâmple. În curând, prea curând, aveau să dea piept cu forța invadatoare condusă de contele de Lincoln. Cele două armate urmau a se confrunta pe câmpul de luptă; nu exista o altă cale.

Oare contingentul yorkist cu irlandezii și mercenarii germani ajunsese deja? Era numărul lor mai mare decât al acelora care luptau pentru rege? Unde mărșăluiau? Era băiatul numit Edward al VI-lea cu ei? Se alăturau oamenii cauzei lui? Unde aveau să se confrunte cele două forțe?

Unde urma să fie Ross în momentul acela? Da, și cum avea să-și găsească sfârșitul?

Nu, nu, refuză să se gândească la asta. Era prea puternic, prea priceput la mânuit sabia, prea experimentat. Nu putea muri. Trebuia să nu moară.

Flacăra lumânării pâlpâi chiar și în spatele tablei de protecție când apărătoarea de cort fu deschisă. Ross intră aplecat și apoi se îndreptă, astfel încât umbra pe care o aruncă de-a lungul pereților de pânză părea a unui gigant. Părul îi era umed și ciufulit de vânt și avea cămașa din zale și coiful pe braț. Expresia lui era mohorâtă.

Cate fu străfulgerată de un sentiment alarmant, dar refuză să îl lase să vadă acest lucru. Ridicându-se într-un cot, îl fixă cu o încruntare ce o egala pe a lui.

– Unde ai fost?

– M-am ocupat de oamenii mei, răspunse el fără ezitare.

Îşi aruncă zalele către un scaun şi nu reacţionă când alunecară pe podea cu un zgomot metalic. Urmă bereta, care fusese ascunsă la centură. Îşi duse mâna la şireturile care îi legau cămaşa.

O tensiune apăsătoare plutea între ei. Ea încercă să se gândească la ceva care să le domolească nervozitatea şi îşi trecu limba peste buza de jos.

– A început ploaia?

– Nu încă. În curând.

Nu numai părul lui era ud, ci şi cămaşa era jilavă, lipindu-se de umerii largi şi de braţe când o scoase peste cap. Pesemne se scăldase şi el – probabil, din acelaşi motiv. Nu reuşi să îşi mute privirea de la el. Simţi cum o fierbinţeală i se strecura în interior, şi muşchii de pe interiorul coapselor i se strânseră într-un spasm neaşteptat.

– L-am văzut... Mi s-a părut că l-am văzut pe Trilborn azi.

– El era.

Ross îşi scoase cizmele şi le dădu la o parte.

– A fost arestat?

Se ridică mai drept.

– Se pare că Henric nu este convins de trădarea sa.

– Vrei să spui... Presupun că Trilborn l-a convins de contrariul. Este cuvântul meu împotriva cuvântului lui, iar Henric îl crede pe el.

– Sau preferă să vadă dovezi, într-un fel sau altul.

– Dar... dar a pornit marşul pe baza informaţiilor pe care le-am adus eu.

– Care ar fi putut fi primite de la alte surse, după cum s-a confirmat.

Ameţită, Cate scuturâ din cap.

– Trilborn pune ceva la cale. Omul ăsta e diavolul în persoană.

– Ciudat! Ross îi adresă un zâmbet trist. Spune acelaşi lucru despre tine – sau pe aproape, din moment ce te-a numit vrăjitoare.

Ross îşi desfăcu centura de care-şi avea prinsă traista, îşi scoase tartanul şi îl azvârli. Mişcarea arăta clar cât de pregătit era pentru Cate. Ea se uită la tăria aceea masculină de nestăvilit, după

care înălţă privirea pentru a-i întâlni ochii, apoi se uită înapoi, cu fascinaţie. Cu vocea aproape ca o şoaptă, ea întrebă:

– Şi tu ce crezi?

– Eu cred, spuse el, făcând cu nerăbdare cei doi paşi până la pat, apoi trăgând-o deasupra corpului lui tare, astfel încât ajunse lipită de el de la piept până la genunchi, că eşti vrăjitoarea mea.

Îi acapară gura şi se afundă tot mai mult. Ţepii bărbii se frecau de marginile sensibile. Penetrarea fierbinte a limbii lui era o invazie care imita ce voia să facă el cu trupul ei. Ea i-o primi cu nesaţ, o îngemănă cu a ei, o supse în timp ce îşi trecu mâinile de pe umerii lui tot mai sus, afundându-le în părul lui lung.

Îi plimbă fierul încins pe moliciunea abdomenului ei, mişcându-se în sens opus, cu o plăcere instinctivă. Ross îi cuprinse fundul cu mâinile, ajutând-o să alunece, strângând, storcând cele două jumătăţi de sfere cu vârful degetelor, atingându-le uşor despicătura.

Strângându-şi mâinile în părul lui din reflex, îi trase capul pe spate şi îi spuse cu buzele lipite de ale lui.

– Dacă sunt o vrăjitoare, atunci vreau să călăresc... mătura.

Lui Ross îi scăpă un sunet de parcă s-ar fi înecat, şi o strânse mai tare.

– Da, scumpetea mea, şi aşa vei face, aşa vei face.

Apoi îi scoase cămaşa şi o trase la el. Se lăsă atât de tare pe pat, că-l făcu să scârţâie. Se întinse fără a o dezlipi de trupul lui. Ridicându-şi picioarele, se poziţionă astfel încât sceptrul lui întărit ajunse la intersecţia coapselor ei, împungându-i moliciunea fierbinte şi umezită.

Era tot ce îi trebuia. Trăgându-se în sus, se aşeză pe el, alunecând pentru a-l primi în adâncul ei. Îl călări apoi cu un abandon sălbatic în timp ce el atingea locul uniunii lor, încercuindu-i cu degetul mare mugurul de carne. Îl călări până când îşi pierdu raţiunea, până când nu se mai gândi la nimic în afară de zborul magic. Îl călări în timp ce el se arcuia sub ea, îl călări până când începu să o doară pieptul, muşchii îi luară foc, iar mintea deveni arzătoare de dorinţă; până când nu mai exista nimic, nimic în afară de ei doi şi de acea noapte. Iar când furtuna se dezlănţui, făcu şi ea asemenea, arcuindu-se deasupra lui ca un arc tensionat,

inundându-l cu însăşi esenţa ei, în timp ce o primi pe a lui adânc în interiorul ei. Apoi, extenuată, se prăbuşi pe pieptul lui în timp ce inimile lor se cutremurară, bătând la unison.

Îşi reluară marşul cu mult înainte de ivirea zorilor.

Înaintau cu tot mai mare viteză pe măsură ce mesagerii regelui veneau şi plecau, mânându-şi caii de parcă demonii iadului erau pe urmele lor – sau poate demonii războiului. Veştile aduse pentru Henric de la spionii lui din tabăra rebelilor şi de la patrulele care îi luau la întrebări pe ostaşii care se pierdeau de coloana lor şi pe tâlharii de război ajunseră în decurs de câteva ore până la capătul coloanei, unde călărea Cate. Contele de Lincoln nu numai că ajunsese în insula Piel şi traversase către Furness, dar îşi condusese forţele în Yorkshire, bastionul facţiunii yorkiste, unde spera la un sprijin susţinut.

Deşi mulţi se alăturaseră cauzei sale, nu avea forţa pe care o anticipase. Pacea şi guvernarea corectă pe care Henric le oferise Angliei păreau să fi găsit adepţi chiar şi în Yorkshire. Sfârşitul conflictului de treizeci de ani între trandafirul roşu al casei de York şi trandafirul roşu al casei de Lancaster era ceva ce puţini puteau spune că regretau. Încă şi mai puţini erau dispuşi să pornească din nou vărsarea de sânge prin sprijinirea unui parvenit care ar putea sau nu să fie un adevărat Plantagenet. De asemenea, nu dădea nici bine că era adus pe umerii soldaţilor irlandezi şi germani.

Henric, în schimb, ajunsese în Nottingham în uralele populaţiei. Fusese urmat de un grup de oameni cu mult mai mare decât era de aşteptat, făcându-şi o armată de cincisprezece mii de soldaţi, în contrast cu cei opt mii creditaţi yorkiştilor sub comanda lui Lincoln. Se stabiliseră acolo pentru câteva zile, ca să se odihnească şi să-şi refacă proviziile, în timp ce Henric şi comandanţii săi convocaseră un consiliu pentru a decide strategia înainte de a continua spre Newark.

Acest ultim avans fusese animat de un raport periculos că cele două forţe se confruntaseră şi Henric fusese învins. Împrăştiat de inamic pentru a împiedica mai mulţi bărbaţi să sară în sprijinul lui Henric, fusese necesar să fie contracarat de o rafală de mesageri trimişi în toate direcţiile.

Pornind la drum din nou, armata regelui se opri pentru a-şi petrece noaptea în satul Radcliffe, la aproximativ treisprezece kilometri de Newark. Acolo, la o oră sau două după miezul nopţii, venise vestea despre armata rebelă. Îşi făcuse tabără pe o creastă deasupra văii Trent, în apropiere de satul East Stoke.

Ce urmase fusese un haos controlat. Henric intenţiona să-l împiedice pe contele de Lincoln să se alăture armatei sale din Newark, se pare, precum şi să pună la cale un atac-surpriză. Ofiţerii şi oamenii lui aveau să se mişte rapid, lăsând în urmă căruţele de aprovizionare, proviziile, bucătarii, brutarii, spălătoresele şi pe toţi ceilalţi.

Ross, chemat din patul lor de un apel discret al unei santinele, îşi aruncă pe el hainele, îi acceptă ajutorul lui Cate cu zalele şi cu armura şi apoi îşi fixă sabia. Cu coiful sub un braţ, o trase spre el cu un sărut lung, apăsat. Când îşi înălţă capul, îşi lăsă privirea către ea, cercetându-i chipul cu ochii lui albaştri. Pentru o clipă, ea crezu că avea să spună ceva. În schimb, o mai sărută o dată şi plecă.

Vru să alerge după el, să-i strige, să-i spună... ce? Ce putea să-i spună?

Nimic nu putea schimba ce era între ei şi nici să împiedice ce avea să vină. Nu îl putea împovăra cu îndoielile şi cu temerile ei, cu vestea că i-ar putea purta copilul în pântece sau cu o declaraţie pe care el poate nu voia să o audă. Închizând ochii, se rugă în fraze mai puţin decât coerente în timp ce lacrimile i se adunau între gene.

Când oamenii începură să se deplaseze, ea îşi înfăşură mantia în jurul ei şi ieşi în afara cortului să-i vadă plecând. Unii mergeau agale, cu zâmbete largi întipărite pe chip, de parcă se duceau la un târg. Mulţi păreau pe jumătate adormiţi, iar alţii se uitau înainte cu o acceptare sumbră. Tropăitul picioarelor lor ridică atât de mult praf, că era aproape imposibil să îi identifici pe cavalerii care călăreau în susul şi în josul coloanei, strigând încurajări, grăbindu-i pe cei rămaşi în urmă. Cu toate acestea, îl recunoştea pe Ross fără nici o problemă după tartanul său, care se ridica în jurul lui. Îl urmări cu privirea, răsucindu-se ca să nu-l piardă din ochi, mijind ochii să îl vadă cum se pierdea în depărtare.

Călărețul ieşi din norul de praf, acoperit de armură, astfel că ar fi fost de nerecunoscut în lipsa modelului de pe tunica lui care îi acoperea platoşa. Se opri atât de abrupt, încât calul lui cabră, spintecând aerul cu copitele. Uitându-se la ea cu fața distorsionată din cauza bucății de metal care îi acoperea nasul, Trilborn rosti tărăgănat:

– Ei bine, Lady Catherine, nu îmi urați să merg cu Dumnezeu înainte?

– Nu.

Cuvântul era plin de dispreț.

– Haideți! Nu vă îngrijorează chiar deloc soarta ce mă aşteaptă?

– Chiar deloc.

Râsetul bărbatului răsună în interiorul coifului.

– Ar trebui, să ştiți.

O presimțire i se prelinse de-a lungul coloanei vertebrale în pârâiaşe înghețate, dar răspunse plină de bravadă.

– Nu văd de ce. Nu înseamnă nimic pentru mine.

El îşi struni calul neliniştit cu o smucitură dură.

– Nici dacă am jurat să îl omor pe rege?

Inima începu să îi palpite nebuneşte.

– N-ai îndrăzni. Vei fi şi tu omorât.

– Crezi? Multe sunt posibile în toiul luptei.

– Ross ştie ce pui cale, spuse ea ridicându-şi bărbia. Te va opri.

– Oh, am ajuns la mila lui. Acesta a fost scopul meu când te-am lăsat să-mi ghiceşti intenția ca să i-o transmiți lui Dunbar. Singura onoare la care tânjesc mai mult decât după aceea de a scăpa Anglia de Henric Tudor este dorința de a te face văduvă.

Capitolul 19

Lupta se dădu în cele din urmă într-o dimineață senină de vară, într-o luncă unde ciocârliile salutaseră cerul cu doar câteva momente înainte, iar iarba era atât de verde, că te dureau ochii când te uitai la ea. Armata rebelă se năpusti pe o ravenă

de la înălțimea unde era, călcând în picioare busuiocul sălbatic şi ferigile, şi se întâlni cu avangarda lui Henric pe lunca deschisă şi pe câmpurile proaspăt plantate de alături.

Coliziunea se dovedi teribilă, lupta corp la corp care urmă fiind o încăierare sângeroasă. Contele de Oxford conduse avangarda, ținând atacul principal în centru, în timp ce restul forței se împărți de ambele părți. Braesford atacă pe partea stângă cu compania sa, alături de David, echipat ca un cavaler, în timp ce Ross era pe partea dreaptă.

Zgomotul era asurzitor, un talmeş-balmeş de strigăte, blesteme, gemete şi țipete printre caii care nechezau, oțelul care se ciocnea de oțel, loviturile parate de scuturi şi fluieratul săgeților folosite de irlandezi. Soarele strălucea deasupra lor, revărsându-se peste coifuri şi peste lamele săbiilor cu o forță orbitoare. Pe jumătate surd, mijind ochii din cauza luminii strălucitoare şi a prafului, înfierbântat sub zale, Ross se luptă cu furia unei maşini infernale. Acționă din instinct, cu mişcări practicate de atâtea mii de ori, că le putea face şi în somn. Timpul încetă să mai aibă sens. Minutele deveniră ore. Părea că nici nu avansa, nici nu se retrăgea, ci rămânea în poziția pe care trebuia o apere cu propria viață.

Undeva, la marginea câmpului său vizual, îl zărea pe rege. Asemenea majorității comandanților regali, îşi oprise calul pe o colină de unde privea acțiunea şi trimitea mesageri ici şi colo, cu comenzi. Ross ştia ce avea de făcut. Trebuia să nu se îndepărteze de locul său de gardă.

Când centrul începu să şovăie şi să se retragă, Henric îşi trimise garda regală să-l sprijine pe Oxford. Regele rămase brusc singur, practic fără protecție.

Atunci, un cavaler, susținut de o jumătate de duzină de alții asemenea lui, se desprinse de corpul principal. O luă la goană spre dealul pe care se afla Henric, cu lancea în față neclintită, strigând ceva ce se pierdu în vacarmul plin de praf. Ross zări însemnul cavalerului când trecu pe lângă el şi simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Trilborn.

Trilborn îl ataca pe rege, rămas fără pază. Până la urmă, se întâmpla cum zisese Cate. Dacă îl omora pe Henric, bătălia urma să ia sfârşit.

Ross îl trimise pe lumea cealaltă pe un mercenar german înarmat cu un topor, apoi îşi roti calul în timp ce strigă la Braesford şi la David. Tânărul scutier se întoarse spre el, dar Braesford nu îl auzi, croindu-şi drum cu sabia spre un pâlc de soldaţi care îl protejau pe contele yorkist de Lincoln şi pe băiatul-rege pentru care era dusă lupta. Vântul şuieră prin coiful lui Ross când se lăsă pe grumazul calului de luptă imens, cu sabia mânjită de sânge gata pregătită. Sângele îi clocotea înnebunitor în vene şi creierul îi era în flăcări. Iar în pieptul lui creştea acea chemare străveche, apelul la luptă al unui scoţian într-o duşmănie ancestrală. Îi strângea gâtul, îi umplea urechile şi îi suna în minte cu ecouri fantomatice, de la sutele de incursiuni cu rudele lui lângă el.

În faţă, îl văzu pe rege deschizându-şi viziera şi ridicându-şi sabia, zări lama regală strălucind când Henric se apără de asalt cu o putere feroce şi neşovăitoare. Purtătorul steagului lui, toată protecţia ce îi mai rămăsese, primi o lovitură în piept şi căzu. Acum, regele era înconjurat. Nu putea rezista mult timp.

Calul de luptă al lui Ross, nechezând triumfător, se avântă în încăierare. Calul lui Trilborn fu dat la o parte, în timp ce unul dintre ceilalţi cavaleri îşi pierdu echilibrul şi căzu din şa. Înjurând, lordul englez se separă de el şi se eliberă. Întorcându-şi cu o smucitură calul, Trilborn îl călcă în picioare pe propriul om când se năpusti la Ross.

Acesta îi răspunse la atac cu o forţă sălbatică, simţind reverberaţia loviturii prin braţ şi de-a lungul şirei spinării. Aruncă o privire spre un călăreţ cu ochi aprigi, purtând însemnul corbului, care veni în ajutorul regelui. David îl privi cu o urmă de disperare, un tinerel amărât în locul unui veteran călit într-ale războiului.

El şi Trilborn porniră o luptă cu zăngănituri şi dangăte. Sudoarea i se prelingea lui Ross în ochi. Simţea o mare tensiune în cap de la cât îşi încleşta dinţii. Braţul cu care ţinea sabia îi ardea, şi totuşi o energie furioasă îi alimenta fiecare lovitură, şi aştepta cu viclenie ca adversarul lui să facă o greşeală. Îl voia mort pe acest ticălos de saxon, duşmanul clanului său, care îndrăznise

să o lovească pe Cate, îndrăznise să poftească la ea, o ameninţase şi o numise mincinoasă. Avea să-l omoare, în sfârşit.

Omul care îl atacase pe rege era la pământ, redus la tăcere de David. Băiatul se roti ca să se confrunte cu următorul posibil atacator.

În acel moment, un strigăt se înălţă. Lincoln căzuse! Falsul rege fusese capturat!

Contele de Lincoln, comandantul yorkist, era mort. Tânărul Edward al VI-lea, aşa-zisul rege, fusese luat. Braesford avea băiatul, ducându-l pe sus deopotrivă pentru siguranţa lui, dar şi ca prizonier de război.

Trilborn înjură şi îşi cabră calul, lăsând copitele strălucitoare să pareze avansul necruţător al lui Ross. Cu un urlet plin de ură, îşi schimbă direcţia. Se întoarse şi porni în galop, trecând cu sabia prin şi dincolo de ceea ce devenise brusc o ceaţă sângeroasă.

De unde stătea Ross, era clar că bătălia se încheiase. Câmpul din faţa lui era plin de oşteni căzuţi, expuşi, în timp ce camarazii lor fugeau. Armata lui Henric nu fusese doar superioară ca număr, ci şi mai bine înarmată şi echipată împotriva trupelor irlandeze, în cea mai mare parte fără săbii şi scuturi şi protejate doar de veste de piele. Cu aproape jumătate dintre ei ucişi, rebelii rupseseră rândurile şi o luaseră la fugă, în timp ce forţele Lancaster îi urmăreau. Henric îşi putea înfige stindardul aici, în vârful acestui deal, şi să se declare victorios.

Cu toate acestea, Ross nu putea porni după Trilborn, nu încă. Henric era protejat doar de propria lui sabie şi de cea a unui singur scutier, David.

Ross se uită peste umăr în direcţia în care dispăruse duşmanul său, în vreme ce se aplecă în şa şi ridică stindardul regal cu vârful sabiei. Văzu cum David, noul purtător al stindardului lui Henric, i-l luă şi îl desfăşură în vântul cald de vară.

Trilborn fugea. Pleca de pe câmp, părăsindu-i atât pe yorkişti, cât şi forţele Lancaster, fugind pe drumul pe care veniseră. Se îndrepta spre sud, către Radcliffe, unde aştepta Cate.

Lupta se terminase, şi Henric fusese învins. Atât Ross, cât şi regele erau morţi.

Cate clătină din cap, uitându-se în sus la Trilborn, care stătea călare, iar inima ei încetă să mai bată când auzi vestea pe care i-o adusese.

– Nu, şopti ea.

– Vino, spuse el, trăgându-şi în sus vizorul coifului în timp ce o chema. Trebuie să pleci de aici. Tabăra va fi în scurt timp invadată de armata lui Lincoln.

– Cum... cum s-a întâmplat? Nu reuşea să accepte. Ross era prea plin de viaţă, prea puternic pentru o astfel de soartă.

– Ce mai contează? Dacă rămâi aici, vei fi obligată să îţi desfaci picioarele pentru fiecare soldat din armata lui Lincoln. O să te salvez de la o asemenea soartă. Vino cu mine înainte de a fi prea târziu.

Era blestemul Graţiilor. Triumfase în cele din urmă.

Aşa se întâmplase?

Îndoiala începu să o cuprindă precum o spirală ce-i întorcea stomacul pe dos. Mintea ei refuză să înţeleagă.

– Unde erai când a căzut? întrebă, ducându-şi mâna la ochi ca să şi-i protejeze de soarele de la mijlocul după-amiezii. Erai în apropiere?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai contează? întrebă Trilborn, şi o mânie fierbinte îi cuprinse faţa.

– Ai jurat să-l omori şi pe el, şi pe rege.

– Doar o glumă proastă. Cate... Lady Catherine, trebuie să ne grăbim. Dacă eşti prinsă aici, aş putea fi în imposibilitatea de a te salva.

– Dar Braesford? Şi David? Sunt morţi şi ei?

– Nu ştiu. Faţa lui era întunecată de furie. Haide cu mine acum dacă nu ai de gând să fii o prostituată pentru soldaţii din armata yorkistă. Chiar preferi asta în locul patului meu?

Da. Prefera, de departe, să-şi încerce norocul cu spălătoresele cu care se împrietenise. Să se întindă sub Trilborn şi să-l accepte în ea ar îmbolnăvi-o până în adâncul sufletului.

Să fi fost Ross cu adevărat mort? Nu voia să creadă asta, nu putea. Cu siguranţă, ar simţi în inima ei dacă ar fi aşa.

– Nu, spuse ea, în ciuda durerii care ameninţa să-i încleştеze gâtul. Îşi ridică fustele şi se retrase. Nu, nu pot merge cu tine.

– Insist. Îi dădu pinteni calului şi se duse după ea.

Voia să o forţeze. Cate făcu ochii mari când înţelese asta şi se uită în jurul ei. Corturile din apropiere păreau pustii, deşi în partea de jos a rândului se vedea ceva mişcare. Putea auzi un murmur de voci şi se gândi că un alt călăreţ venise de pe câmpul de luptă. Nimeni nu băga câtuşi de puţin în seamă ce se întâmpla cu ea.

Brusc, strigătele îndepărtate căpătară un înţeles.

– Lancaster! Lancaster! Henric a ieşit victorios! Trăiască regele Henric!

– Ai pierdut, spuse ea şi sări înapoi ameninţată de înaintarea constantă a calului lui Trilborn. Ai schimbat taberele, iar acum trebuie să fugi, altfel vei fi spânzurat pentru trădare.

– N-o să mă prindă decât dacă o să traverseze Marea Irlandei.

– Fugi ca un laş. Aş fi putut ghici!

El râse zgomotos.

– Dar în viaţă, spre deosebire de alţii.

Îl ucisese într-adevăr pe Ross în toiul luptei, aşa cum jurase? Durerea crudă a acestei posibilităţi îi alimentă furia.

– Te vor vâna. Nu vei scăpa!

– S-ar putea, dar mai întâi vei fi a mea, spuse el dând pinteni calului.

Calul se repezi în faţă. Cate o rupse la fugă. Auzi bufniturile grele ale copitelor în spatele ei, simţea mirosul de cal încins şi pufăitul animalului imens în ceafă.

Brusc, o prinse de vălul care îi sălta în vânt şi de părul împletit de sub el. Ţipă când o ridică. Ducându-şi mâna în spate, apucă încheietura mâinii înmănuşate a lui Trilborn chiar când acesta o trăgea la el, izbind-o de oţelul fierbinte al armurii lui.

Se luptă cu el, se răsuci, îşi înfipse unghiile, lovind şi ţipând ca o nebună. Aproape că se smulse din strânsoarea lui, fiind cât pe ce să scape.

O apucă din nou, înjurând, lăsând hăţurile din mână. Ea îi zări faţa, buzele răsucite într-un mârâit în timp ce îşi retrăgea pumnul înmănuşat.

O lovi în zona tâmplei. Durerea îi explodă în interiorul capului. Se clătină pe grumazul calului, afundându-se într-o ceaţă cenuşie. Se simţi prinsă, trasă în picioare cu atâta forţă, că nu mai putu respira. Apoi, întunericul milostiv puse stăpânire pe ea.

Agonia o trezi brusc. Ameţită, în derivă, rămase nemişcată cu intuiţia ancestrală a victimei.

Mişcarea de sub ea îi dădu de înţeles că era ţinută pe cal. Se gândi că armăsarul mare trebuie să fi sărit un şanţ sau un zid jos, aterizând greu din cauza poverii duble. Cate rămase nemişcată, cu ochii închişi. Durerea din cap era atât de acerbă, că se temea să nu i se facă rău.

Încet, îşi dădu seama că era în faţa lui Trilborn, îi recunoscu mirosul de sudoare acră şi de cuişoare. Marginea platoşei lui îi intra în umăr, ciochina îi îmboldea şoldul şi era mult prea înghesuită între coapsele lui. Un geamăt i se ridică în gât, dar reuşi să-l înăbuşe.

Unde se aflau? Cât trecuse de când plecaseră din tabără? Deschise timid ochii, dar îi strânse imediat când furia i se strânse în gât. Era trecut uşor de miezul zilei când Trilborn o luase, iar acum umbrele erau lungi sub copaci, întinzându-se peste câmpul pe care îl traversau.

Nu văzuse nici urmă de drum în inspecţia ei scurtă. Pesemne că Trilborn călătorea de-a lungul câmpurilor. Cât de departe ajunseseră? Încotro se îndreptau?

O, da, Marea Irlandei, aşa spusese. Voia să evadeze în Irlanda, iar apoi, cumva, în Burgundia sau în vreo altă ţară unde Henric nu-l putea ajunge.

Fusese cineva martor la răpirea ei?

Oamenii regelui aveau să-i fugărească pe cei care nu muriseră pe câmpul de luptă. Poate urma să vină cineva şi după Trilborn. Era posibil să se apropie chiar acum.

Henric era în viaţă. Trebuia să fie, din moment ce ieşise învingător. Dacă Henric era în viaţă, atunci Ross de ce ar fi?

Lacrimile dădură buzna din colţurile ochilor lui Cate. Le simţea umezeala, dar nu se mişcă să le şteargă.

Mintea îi era buimacă, dar nu fusese violată cât timp îşi pierduse simţurile; o durea în multe locuri, dar nu acolo. Acea ameninţare din partea lui Trilborn plutise deasupra ei atât de mult timp, încât singurul lucru care l-ar fi putut opri părea să fie teama de a nu fi capturat în timpul actului. Nu cumva teama

aceasta izvora din cunoaşterea faptului că Ross putea fi undeva în spatele lor?

Avea să vină după ei, măcar pentru faptul că era nevasta lui. Era o chestiune de onoare, lăsând la o parte vrăjmăşia dintre el şi vechiul său duşman. Chiar dacă nu îi văzuse nimeni plecând, Ross tot putea ghici direcţia lui Trilborn printr-o logică simplă: unde altundeva urma să aibă parte de siguranţă dacă nu în Irlanda? Poate chiar acum era pe urmele lor.

Să-l întârzie pe Trilborn... Trebuia să-l întârzie. Şi totuşi, ce putea face pentru a încetini înaintarea spre coastă? Sigur avea să-i vină o idee, trebuia doar să se gândească.

Trilborn se mişcă, răsucindu-se în şa de parcă s-ar fi uitat înapoi. Capul lui Cate zvâcni şi un geamăt de protest îi răsună în gât înainte să-l poată opri.

– A dat Domnul, spuse Trilborn, vocea lui huruind din spatele vizierei coifului, pe care şi-l puse la loc. Aproape că mă hotărâsem să te las în urmă.

Ea inspiră profund, lăsându-şi stomacul să se liniştească înainte de a vorbi.

– Aş fi vrut s-o faci.

– Nici în ruptul capului, nu fără a te avea în orice mod posibil.

Continuă spunându-i feluritele moduri în care urma să o facă a lui. Descrierile scârboase erau deopotrivă născute din nevoia de a o intimida şi din dorinţă, crezu ea, de parcă neputinţa şi teama ei îl excitau. Strategia aceasta o folosise şi data trecută când o atacase.

– Nu cred că aceste acte sunt posibile, spuse ea şi îşi duse o mână la cap, dorindu-şi să-şi îndepărteze ceaţa din privire, după care o coborî spre burtă într-un gest de protecţie. Nu călare.

– Nu vom fi mereu călare, i-o trânti el.

Era supărat că ea nu tremura de frică. Era posibil ca acest lucru să-l determine să facă un popas, pentru a se asigura că avea un motiv să-i fie frică? Părea mai bine să-şi ţină în frâu limba îndărătnică.

Cu toate acestea, nu de un popas avea nevoie? Putea găsi cu siguranţă un motiv pentru asta care nu implica un viol.

Dar dacă el avea să se folosească de popas în acest scop? Putea ea oare îndura? Ar lăsa-o într-adevăr în urmă după aceea? Şi, dacă o făcea, avea s-o lase vie sau moartă?

Riscul era mare, dar care era alternativa? De îndată ce scăpau de pe ţărmurile Angliei, Trilborn avea s-o facă prostituata lui. Urma să-şi satisfacă toate poftele cu ea în toate modurile degradante şi dureroase pe care le descrisese. Avea să fie nevoită să îndure atacul furiei lui, rămânând la mila pumnilor lui. Mai bine ar muri.

Dacă reuşea, iar Ross sau oamenii regelui erau într-adevăr în spatele lor, atunci Trilborn era cel care avea să moară. Această posibilitate merita sacrificiul.

Repede, înainte de a se răzgândi, se întinse şi îi prinse încheietura.

– Opreşte-te, opreşte-te acum! Am nevoie... mi se face rău.

– Îndură. Nu avem timp.

Îşi ridică o mână la gură, vorbind printre degete.

– Te asigur că nu pot. Dacă preferi să vărs pe tine...

Trilborn pufni furios, dar îşi schimbă traiectoria spre cei mai apropiaţi copaci. Ajungând în umbra lor, îşi conduse calul un pic mai adânc între ei. Descălecă, apoi o trase şi pe ea jos.

Cate se împiedică şi fu cât pe ce să cadă – şi nu se prefăcea. Îşi simţea picioarele ca pe nişte cârpe de şters pe jos, iar stomacul i se frământa. Punându-şi o mână pe gură, se îndepărtă de el cu câţiva paşi nesiguri. Cu spatele la el, se sprijini cu o mână de trunchiul unui stejar mare şi, aplecată înainte, îşi băgă repede un deget pe gât.

Efortul aproape că nu era necesar. Vomită violent, gâfâind şi sufocându-se, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Vărsă din nou şi din nou, până când stomacul ei rămase gol. Ostenită, îşi şterse gura cu mâna, se îndreptă, apoi închise ochii şi se sprijini cu spatele de trunchiul copacului.

Ceva îi atinse coapsa când făcu această mişcare. Era atât de obişnuită cu greutatea aceea uşoară, că avu nevoie de un moment înainte să recunoască sursa.

Pumnalul ei, pe care îl avea încă la brâu, teaca fiind ascunsă printre faldurile rochiei. Prin neglijenţă, ignoranţă sau o familiaritate similară, Trilborn nu i-l luase.

– Hai, trebuie să ne grăbim, porunci el. Se întinse să-şi pună o mână pe braţul ei.

Ea se scutură pentru a-l îndepărta. Clătinându-se un pic, se avântă mai adânc în pădure.

– Unde te duci?

– Unde crezi? îl întrebă ea peste umăr şi merse până în spatele unui şir de arbuşti.

El îi permise acea sfidare, ceea ce i se păru un miracol, dar apoi îşi dădu seama după sunet că profita şi el de ocazie. Îşi prinse sus fustele şi se ghemui, privindu-i silueta printr-un paravan de frunze, în vreme ce îşi făcu nevoile. În acelaşi timp, îşi scoase cuţitaşul din teacă. Îl ascunse în mâneca lungă, în partea de jos a braţului, apoi se îndreptă şi se întoarse spre el.

Impulsul de a fugi era puternic, atât de puternic. În alt moment, ar fi încercat, dar nu acum. Îşi simţea capul prea greu pentru corpul ei şi totuşi prea mic pentru durerea ce creştea din interior. Vederea îi era atât de înceţoşată, încât obiectele îndepărtate se mişcau în faţa ochilor ei, căpătând forme fantastice. O capră pe un deal din depărtare deveni un dragon, un iepure se transformă într-o broască gigantică şi un copăcel luă forma unei siluete întunecate călare. Ea clipi, iar copăcelul se mişcă, înfăţişând acum două capete. Privind în jos, observă că ea avea două mâini drepte. Vedea dublu.

Păşind cu grijă, se duse agale spre locul unde stătea calul, permiţând paşilor ei să o ducă spre marginea deschisă a pădurii. Trilborn înjură şi se îndreptă spre ea. Îşi scosese coiful, ca să se mişte mai cu uşurinţă. Cu el sub braţ, îşi înfăşură degetele în jurul încheieturii mâinii ei, trăgând-o după el şi întorcându-se spre cal.

– Aşteaptă, aşteaptă, icni ea, acoperindu-şi ochii cu mâna când senzaţia de rău o cuprinse din nou. Nu ar trebui să ne odihnim un pic mai mult? Calul tău nu poate continua la nesfârşit cărându-ne pe amândoi.

– Asta e grija mea, nu a ta.

O împinse înaintea lui. Cate se împiedică şi fu cât pe ce să cadă, însă el o trase în poziţie verticală şi o sprijini de el. Ea îi simţi prin

fuste căldura şi întăritura periculoasă dintre picioare. Trilborn se uită în jos la gura ei, plecându-şi capul.

Mirosul lui o înconjură – transpiraţie, excitaţie, plus izul lui acru de cuişoare. Stomacul ei se contractă. Gemând teatral, îl lăsă să îi cutremure corpul.

El înjură cu înverşunare şi se trase îndărăt. Urmară toate apelativele injurioase pe care i le putea adresa unei femei. Apucându-i din nou braţul, o împinse spre cal.

Cate se opri lângă armăsarul mare, agăţându-se de pieile şeii, cu spatele la răpitorul ei.

– Nu pot, spuse ea, ascunzându-şi faţa după scară. Nu pot să continui.

– Poţi. O vei face.

– Nu, zise ea şi îşi mişcă dintr-o parte în alta capul.

– Ai prefera să mori? o întrebă Trilborn.

Ca urmare a cuvintelor lui, ea auzi alunecarea metalului pe metal, sunetul unei săbii trase din teacă.

Ea îşi scoase pumnalul din mânecă. Unde să îl lovească? În gât? I-ar fi prea uşor să se apere. Între platoşa care îi acoperea pieptul şi protecţia de mai jos? Purta o haină de zale lungă, prin care nu ar fi putut trece decât un pumnal cu vârful foarte ascuţit. Dacă doar îl înţepa, avea să-i stârnească mânia şi să-şi pună viaţa în pericol.

Dintr-odată, ştiu ce trebuia să facă. Mâna şi încheietura lui nu erau protejate când o apucase de braţ. Când se uşurase, îşi scosese mănuşa.

Avea o şansă?

Mai conta?

Nu ar fi putut niciodată să i se supună lui Trilborn. Nu putea să se ofere sau să accepte să fie vreodată posedată de către oricare alt bărbat în afară de Ross Dunbar.

Cate îşi coborî braţul şi se întoarse încet, să-şi înfrunte răpitorul. Îşi ţinea cuţitul mic şi ascuţit lipit pe coapsă, iar privirea ei se concentră undeva dincolo de umărul lui, ca acesta să nu îi citească intenţia în ochi.

El o privi încruntat, deşi expresia i se schimbă atunci când avu impresia că ea avea să i se supună. Cu satisfacţia lucindu-i în ochi, îşi băgă sabia la loc în teacă, cu un clic hotărât.

Cate văzu aceste lucruri cu colţul ochiului, dar atenţia îi fu atrasă de ceva aflat dincolo de marginea pădurii, pe câmp. Copăcelul pe care îl văzuse acum era mai aproape, mai mare. Se mişca, strălucind în lumina oblică a soarelui. Era totuşi un călăreţ. Un cavaler călare cu un nimb în jurul armurii.

Era necesar ca Trilborn să nu-l vadă, nu încă, nu încă. Îşi închise ochii, îşi umezi buzele. Lacrimile îi inundară ochii în timp ce îşi ridică iar genele pentru a se concentra asupra bărbatului din faţa ei.

– De ce? întrebă ea cu voce răguşită. De ce eu, de ce acum, când sunt căsătorită cu altcineva?

– Trebuia să fii a mea de la început. Frumoasă, de rang, o Graţie de Graydon blestemată pentru care un pretendent trebuia să curteze moartea ca să o aibă? Ce bărbat ar putea rezista unei astfel de provocări?

– Aproape oricine altcineva, aş tinde să cred.

El pufni batjocoritor.

– Proşti superstiţioşi. Erai, de asemenea, o moştenitoare, şi eu aveam punga goală.

– Asta pot accepta, spuse ea strâmbând din buze, deşi cred că interesul tău a crescut mult când i-am fost dată lui Ross.

– Asta nu trebuia să se întâmple, fir-ar el să fie. Niciodată!

– Nu, nu trebuia să mă urmeze când am rămas în spatele grupului de vânătoare, nu? Ai vrut să mă iei de pe atunci, la fel cum faci acum.

– Ţi-ai dat seama de asta, nu? O, da, urma să fac pe galantul îndrăgostit până peste cap care trebuie să te aibă prin orice mijloace, oferindu-se să te ia în căsătorie după ce te viola. Ai fi fost recunoscătoare în umilinţa ta.

– În schimb, Ross a fost prins în toată povestea, şi l-ai urât pentru asta.

– Pe un Dunbar, un fiu de lele şi tâlhar de la hotar? Cum să nu-l urăsc? Henric urma să mi te dea mie, nu lui!

– Așa că ai încercat să-l îndepărtezi printr-un atac malițios, așteptându-l să-mi sară în ajutor când ți-ai întors mânia în direcția mea.

– O, eram gata să pun și pe tine mâna, având în vedere că ai fost destul de proastă să-l preferi pe el.

– Dar Ross și-a revenit după rană.

– Exact, diavolul împielițat, așa cum a supraviețuit cuțitului unui asasin și atacului meu asupra lui și asupra regelui, de astăzi.

„A supraviețuit..."

Știuse că trebuia să fie așa. Totuși, bucuria care crescu în interiorul ei la această confirmare era mai reconfortantă decât orice altceva simțise vreodată. Inima îi crescu la acest gând și imaginea unui cavaler călare, galopând și tot galopând era întipărită în mintea ei, deși nu voia, nu îndrăznea să-și întoarcă din nou privirea spre câmpul din spatele lui Trilborn.

– Este viu, șopti ea.

Trilborn scoase un râset aspru.

– Fără îndoială, Maiestatea Sa regală are să-i acorde un titlu de baron după eforturile de azi. Și mai multe trofee pentru Dunbar, căci a fost suficient de norocos cât să mă împiedice să-l omor pe Henric. Dar tu nu vei fi unul dintre ele.

Ochii răpitorului ei ardeau pe chipul înfierbântat. Înșiruirea propriilor nemulțumiri îl ațâță din nou. O înghesuia, apropiindu-se de ea. Își întinse mâna să-i prindă brațul.

Cate avea pumnalul în mână, simțea în palmă lucrătura de argint și abanos. Se năpusti fără să se gândească, lovind interiorul încheieturii mâinii lui.

El urlă. Uimirea i se zări în ochi în timp ce se uită la ea, deși se transformă repede în furie ucigașă.

Coiful îi căzu din mână. Își prinse cu mâna liberă rana, în timp ce picături stacojii i se prelingeau printre degete.

Cate nu mai pierdu timpul. Ocolindu-l, o rupse la fugă. Capul îi huruia, durerea orbind-o cu fiecare pas greoi. Respira sacadat. Genunchii o mai țineau și, când ieși de la adăpostul copacilor, se simțea de parcă se mișca printr-un bol cu șarlotă.

În spatele ei, îl auzi pe Trilborn blestemând, mormăind în vreme ce se târî în șa, țipând la calul lui. Animalul enorm o luă

la goană. Copitele lui loveau pământul cu bubuituri surde. Cate simțea pământul cutremurându-se.

Cavalerul întunecat de peste câmpuri se îndrepta spre ea. Venea repede, călărind aplecat. Se întinse să-și scoată sabia pe care o avea la spate, astfel că lumina soarelui căzu asupra ei într-un arc strălucitor. Nu i se vedea chipul în spatele coifului, deși balaurul roșu al gărzii lui Henric era marcat pe tunica de zale pe care o avea peste armură. Sunetele copitelor calului său se amestecară cu cele din spatele ei, și rezultatul fu o avalanșă de zgomote asurzitoare.

Cate privi înapoi. Trilborn recupera din teren. Buzele îi erau schimonosite într-un rânjet ce îi lăsa la iveală dinții. Sabia îi atârna în pumnul drept de parcă ar fi fost trasă în jos de propria greutate, iar sângele îi trasase o linie întunecată pe oțelul lustruit. În timp ce se apropia, își luă avânt și o ridică.

Ea se aruncă la pământ. Oțelul șuieră deasupra ei, rupându-i vălul ce flutura în vânt. Și, peste sunetul acela, planând ca o amenințare puternică și mortală printre țiuiturile din urechile ei, se înălță strigătul scoțian al clanului Dunbar.

Cei doi bărbați se confruntară, cu un bubuit ascuțit precum un berbece izbit de o poartă din metal. Până și pământul se cutremură de la impact. Caii nechezară, poticnindu-se puțin înainte să-și revină. Cate se rostogoli mai într-o parte. O clipă mai târziu, armura zăngăni și zornăi când un trup căzu cu o bufnitură.

Cate se ridică la timp ca să-l vadă pe Ross sărind de pe calul lui și aruncându-se deasupra lui Trilborn, care zăcea la pământ. Ross puse un picior pe pieptul îmbrăcat în armură al omului doborât și se aplecă să-și odihnească vârful sabiei la scobitura gâtului său expus.

– Lovește, mârâi Trilborn cu fața schimonosită într-un rânjet sfidător. Hai, omoară-mă!

Capitolul 20

Ross nu pornise singur în goana lui nebună pe urmele lui Cate. Braesford, care supraviețuise alături de el, veni la trap, pregătit

să-i sară în ajutor, dar numai la nevoie. Descălecând, el merse lângă Ross. Priviră amândoi în jos la Trilborn.

Nenorocitul nu putea să respire. Ross nu făcu nimic ca să-l ajute. Nu îi păsa câtuşi de puţin dacă nenorocitul nu avea să mai respire vreodată. Ba chiar ar fi preferat să se întâmple aşa.

Pentru o singură clipă, fusese foarte tentat să accepte provocarea, să-şi treacă sabia prin gâtul lui Trilborn. Câtă satisfacţie ar fi avut, cât de corect i s-ar fi părut.

Cavalerismul şi onoarea puteau fi nişte blestemate de bătăi de cap.

– Mă ocup eu de el. Tu ai grijă de Cate, spuse Braesford.

Lui Ross îi era groază să se ducă în locul în care zăcea ea. Cumnatul lui, deşi îngrijorat, nu părea alarmat, dar el era dificil de descifrat; îşi ducea temperamentul sangvin la nişte înălţimi de neegalat. Poate sângera atât de tare încât Ross nu ar avea ce să facă sau poate era mutilată, moartă. Cu sabia în mână, se întoarse încet spre locul unde îşi văzuse soţia căzând sub lovitura sabiei lui Trilborn.

Cate stătea ridicată în capul oaselor în iarbă. Îl privi apropiindu-se, cu ochii mari, în vreme ce îşi scotea voalul încurcat în păr.

– Mi-a spus că ai murit.

Vorbele ei sunară ca o acuzaţie mânioasă, deşi lacrimile îi încadrau ochii. Spre cine se îndrepta furia ei? El nu putea spune.

– O uşoară exagerare. Păşi mai aproape. O vânătaie întunecată i se întindea de la obrazul stâng către tâmplă. Ochiul de pe acea parte era injectat şi umflat. Cu vocea răguşită, de parcă avea nisip în gât, spuse pe un ton diferit: Te-a rănit.

– A vrut să mă ia în Irlanda cu el. Dar nu aveam de gând să-l las.

– Preferai să rămâi şi să te asiguri că am fost ucis.

Indignarea îi făcu ochii să strălucească, împreună cu ceva ce aducea a agonie.

– Ross...

– Mai târziu, spuse el şi îşi lăsă sabia să atârne prinsă la încheietura mâinii când se întinse să o ridice. Neliniştea îl invadă precum otrava când văzu că de-abia putea sta în picioare. Înjurăturile se învălmăşiră în mintea lui. Ce îi făcuse Trilborn?

Ar fi trebuit să-l ucidă pe nenorocit când avusese ocazia.

Aruncând o privire spre ceilalţi, văzu că Braesford îl ajuta pe inamicul lui să se ridice. Platoşa lui fusese scoasă, iar Braesford lega cu o cămaşă o tăietură urâtă de la încheietura mâinii prin care ţâşnea sângele.

– Emoţionant, strigă Trilborn spre locul unde Ross stătea ţinând-o pe Cate. Cum ai trata o femeie căreia chiar i-ar păsa de tine, având în vedere că eşti atât de delicat cu una care a încercat să te omoare?

Cate trase adânc aer în piept, clătinându-se pe picioare. Repulsie la acea acuzaţie sau vină pentru un adevăr dezvăluit? Ross nu putea spune, nu era sigur că voia să ştie ce stârnea în ea acea acuzaţie la care Trilborn făcuse aluzie şi înainte.

– Pumnalul ăla mic al ei e o jucărie letală, nu? L-ai găsit în baie, după un atac. A încercat să mă spintece cu el. Te-aş fi ucis dacă mâna cu care ţineam sabia ar fi fost nevătămată.

– Nu am făcut-o, şopti Cate. Ei bine, da, i-am tăiat braţul, dar a trebuit să fac asta.

– A făcut-o, că, dacă nu, aş fi avut-o, spuse Trilborn. La început a vomat ca o ultimă târâtură, suficient cât să îi piară cheful oricărui bărbat. Chiar cred că îţi poartă progenitura în pântece. O dilemă, trebuie să recunosc, dar o poţi închide oricând sub cheie până când se naşte pruncul.

Ross o strânse mai tare; nu se putea abţine. Să aibă dreptate Trilborn? Ea trecuse prin multe. Dacă chiar îi purta copilul şi risca să-l piardă?

– Cate? o întrebă el.

– Cred că... e posibil, spuse ea îmbujorată.

Ross fu cuprins de o furie nebună, dar şi de un impuls feroce de a o proteja, care îi transformă fiecare muşchi în piatră. Trilborn fusese la Braesford Hall, ghicise cumva starea lui Cate. Intenţionase să o pedepsească pe ea – şi pe el, ca soţ al ei şi moştenitor al clanului Dunbar – asigurându-se că avea să piardă sarcina? Ameninţarea la adresa copilului său nenăscut era terifiantă, dar chiar şi mai rău era pericolul în care fusese mama acestuia.

– De unde știi unde am găsit cuțitul? îl întrebă Ross pe Trilborn. Cum ai putea ști dacă nu cumva ți-a spus chiar mercenarul angajat?

– Poate mi-a zis ea? Nu, pur și simplu am luat flecuștețul ăla când mi l-a dat ea și am angajat un om în locul ei. Aș fi găsit un asasin mai agil dacă planul ar fi fost mai puțin pripit.

– Nu i l-am oferit eu, strigă Cate. Nu am făcut-o!

– Ai grijă, omule, îl avertiză Braesford. Mărturisești o tentativă de omor.

Trilborn râse.

– Ce mai contează, dacă o iau și pe ea cu mine?

– Ce mai contează? spuse Ross și se întoarse, sprijinind-o pe Cate în timp ce mergeau spre Trilborn. Ăsta a fost scopul tău încă de la început, să o iei pe Cate de lângă mine. De ce nu mărturisești tentativa de omor? Nu-ți pot tăia capul de două ori. Deși călăul va da ochii cu tine pentru trădare și tentativă de regicid, Cate ar putea arde în rug pentru încercarea de a-și omorî soțul. Dar nu o vei lua niciodată de lângă mine, nu aici și nici în viața de apoi. Este a mea printr-o ceremonie făcută cum se cuvine. Este soția mea, speranța mea și viitorul meu, și o voi proteja cu ultima suflare.

O furie nebună îi schimonosi chipul lui Trilborn. Mârâitul din gâtul lui se transformă într-un răget. Smulgându-și brațul din strânsoarea lui Braesford, se aplecă să-și ia sabia din iarba de la picioarele lui. În timpul aceleiași mișcări, se aruncă într-un atac jos, țintind spre genunchii neprotejați ai lui Ross.

Ross o aruncă pe Cate deoparte, ferind-o de pericol. Fără să se uite unde căzuse, își ridică sabia care-i atârna de încheietura mâinii, parând cu o sucire dură a corpului. Lamele de oțel ale săbiilor zăngăniră, metal pe metal. Apoi, cei doi începură lupta.

Nu era o luptă elegantă, cu mișcări rafinate sau o strategie aparte. Totul se reducea la tăiat și înjunghiat și la un efort susținut, în timp ce soarele cădea asupra lor și sudoarea le înțepa ochii. Era o luptă pe viață și pe moarte.

Trilborn era nebun, avansa, avansa încontinuu, cu o îndrăzneală sălbatică în lovituri și cu o sete de sânge întipărită în privire. Ross para, privindu-l, așteptându-l, știind că englezul nu putea ține pasul, știind că încheietura mâinii era slabă, așteptând

ca el să obosească. Cu toate acestea, adversarul lui părea posedat de o forță demonică. Nu avea nici o teamă, nici o precauție și abia de se apăra.

Voia să moară.

Trilborn prefera să moară de sabie decât să dea piept cu toporul, o ceruse cu câteva momente înainte. Nu voia nici un proces cu nobili batjocoritori, nici o programare la călău în timp ce mulțimea râdea, cumpăra pateuri cu carne și arunca lături. Prefera sinuciderea.

Ross era în dispoziția de a-i face pe plac.

Și o făcu, nu doar din cauza furiei ori a unui dispreț vechi și nici măcar pentru Cate, ci dintr-o compasiune bruscă, fatală. Își folosi forța și priceperea pentru a face o tăietură cât de precisă și de curată putea. Îi luă gâtul lui Trilborn, oferindu-i un sfârșit ascuțit și brusc precum o lovitură a călăului. Era un sfârșit îngăduitor pentru un dușman vechi. Era ceea ce ar fi vrut să i se întâmple dacă ar fi fost în locul lui Trilborn.

Când totul se isprăvi, când Ross își recăpătă suflul și putu îndura să înfrunte oroarea și condamnarea din ochii lui Cate, se întoarse către ea. Zăcea acolo unde o aruncase, întinsă pe iarbă. Nu se mișcă atunci când căzu în genunchi lângă ea, nici când îi rosti numele și nici când o strânse la piept. Nu se mișcă nici când o ridică lângă el pe cal și porni spre tabăra lui Henric.

Nu se mișcă deloc nici măcar atunci când șopti din nou și din nou în părul ei împletit:

– Nu o lăsa să moară. Te rog, Doamne, nu o lăsa să moară.

Mesagerul din Scoția ajunse la Braesford după o lună de zile de la bătălia de la Stoke. Cate primi vestea în grădina din curte pe care o făcuse Isabel, întinsă printre perne într-un umbrar de trandafiri, în timp ce micsandra și lavanda parfumau aerul.

Ross fu cel care i-o aduse, apropiindu-se de ea cu pași ușori, de parcă se temea să nu o trezească. Era chiar de înțeles, având în vedere că dormise mult pe drumul obositor înapoi dinspre câmpul de luptă și moțăia adesea de atunci. Comoție, o numise medicul lui Henric, deși Gwynne jură că se datora sarcinii. Poate chiar avea dreptate. Deși lucrul cu un ac și alte asemenea

activități încă îi dădeau dureri de cap, se săturase să fie tratată ca o invalidă.

Nu așa își imaginase ea cândva că avea să fie abordată într-o grădină de un cavaler frumos, precum în *Roman de la Rose*.

– Da? întrebă ea, ridicându-și genele, dar apoi miji repede ochii din cauza strălucirii soarelui. Ce este?

– Te deranjez? Pot să mă întorc altă dată.

– Nu. Te rog. Își mută picioarele, arătând spre capătul băncii. Am auzit trompeta. A fost vreo veste de la rege?

Ross îi acceptă invitația, întorcându-se spre ea când se așeză pe bancă.

– De la Braesford, mai degrabă, sub sigiliul lui Henric. Toate sunt în regulă cu el. Numărul celor căzuți în bătălia de la Stoke a fost stabilit la numai două sute pentru Lancaster și câteva mii pentru York. Și tânărul pretendent, născut Lambert Simnel, este în siguranță. Henric, spre deosebire de Richard înaintea lui, a considerat că nu e necesar ca acest copil să moară. El a fost pus să întoarcă frigăruile în schimb, câștigându-și traiul în bucătăria lui Henric. Chiar și preotul care a încercat să-l transforme într-un prinț a fost condamnat la închisoare, nu la moarte.

– Chibzuit.

– O, da, dacă acesta este un alt cuvânt pentru viclean, spuse Ross. Vrea să se distanțeze de orice posibilă acuzație de crimă asupra unui copil, și cine îl poate condamna?

Cate era întru totul de acord. După o clipă, spuse:

– Și asta a fost tot?

– A mai fost și un mesaj de la bătrânul moșier, trimis mai întâi la Londra, pentru că a crezut că mă va găsi acolo.

– Nu îmi dai vești proaste, sper.

Ross își scutură ușor capul, astfel că lumina soarelui aruncă reflexe pe buclele lui negre.

– Totul îmi este iertat. Mi s-a ordonat să mă întorc acasă.

Acasă. Încă mai considera Scoția ca fiind casa lui. Ea se uită la trandafirul pe care îl rupsese din tufele care se arcuiau deasupra ei, răsucindu-l în degete.

– Un dar generos, dar neașteptat. Cum se explică?

– Vestea că Trilborn a fost ucis de mâna mea a ajuns la tata. Englezul a fost ultimul din neamul lui. Vrajba dintre familii a luat sfârșit. Că tot veni vorba, are de gând să-mi ofere toate drepturile în calitate de Dunbar.

– Arătându-ți indulgență, tatăl tău, moșierul, este pregătit să treacă cu vederea un lucru mărunt precum faptul că ai luat de soție o femeie saxonă?

Ross se aplecă în față, odihnindu-și mâinile pe genunchi și împreunându-și degetele.

– Exact.

– Atunci vei merge? Cuvintele fură ușoare, aproape lipsite de vreo emoție. Era mândră de asta, în ciuda efortului depus.

– Trebuie.

Îi stătea pe vârful limbii să îl întrebe dacă avea să se întoarcă, dar nu găsi în ea puterea să o facă.

– Când?

– Imediat. O escortă a fost trimisă împreună cu mesajul.

Imediat. Nu intenționa să o aștepte să se pregătească, nu voia să-i ceară să meargă cu el. I se puse un nod în gât, atât de mare, că îi fu imposibil să vorbească.

El se uită la ea, apoi își întoarse privirea spre mâini.

– E mai bine să nu călătorești acum, spuse el, ca și cum ar fi răspuns la întrebarea ei nerostită. Nu te-ai simțit bine, și mai este și bebelușul.

Găsise o scuză bună, la fel cum fusese și pentru a nu împărți o cameră cu ea sau patul, de la întoarcerea lor. Era momentul ca toate astea să se încheie.

– Sunt foarte bine acum.

Privirea pe care i-o aruncă fu plină de îndoială.

– Ești? Ai fost atât de... Am crezut că aveai să mori.

– Ești sigur că asta-i tot? Trase adânc aer în piept, expirând cu grijă. Sau cumva crezi că Trilborn a spus adevărul, că am vrut să te omor ca să împlinesc blestemul Grațiilor și să scap de căsătoria noastră?

– Cate, nu.

– Nu te-aș învinui, continuă ea și scutură iute din cap. Toate acele lucruri pe care le-am spus despre blestem, dovada cuțitului

pe care l-ai recuperat, mărturisirea unui om care se aştepta să fie executat, totul pare să mă învinovăţească.

– Pare imposibil, replică Ross, cu vocea fermă şi cu privirea limpede. Nu ai conspira niciodată la o crimă pe la spate, Cate. Dacă ai vrea să scapi de mine, ai face-o cu atâta furie, încât mi-ai scoate bojocii şi ficatul cu propria-ţi mână.

Nu era o imagine pe placul ei, dar trecu cu vederea.

– Ei bine, atunci?

El îşi frecă mâinile, scoţând un sunet aspru din cauza bătăturilor de la sabie.

– N-am meritat nici o clipă să te iau de nevastă, spuse el privind înspre pământul de la picioarele lui. Tu eşti Lady Catherine, fiica unui nobil al regatului, în timp ce eu nu sunt decât un tâlhar. Mi se va spune moşier într-o zi, dar este un titlu onorific care nu are mai nimic nobil în el. Faptul că m-ai fi putut vrea mort nu a fost decât o scuză pentru a mă abţine să vin la tine ca un uliu la momeală, care să mă împiedice să mă transform într-un englez de dragul tău.

– Asta nu s-ar putea întâmpla niciodată, spuse ea în timp ce un zâmbet îi curbă uşor buzele.

– Mai mult, continuă el cu stăruinţă, te-am ţinut lângă mine când ar fi trebuit să te trimit departe de pericol. Te-am lăsat neprotejată în tabăra lui Henric, şi uite cum s-a terminat. Sunt un nenorocit egoist, nu un cavaler curtenitor. Până şi David, scutierul lui Braesford ridicat la rangul de cavaler de către Henric, s-a dovedit un iubit mai bun.

– Nu, spuse ea simplu.

El păru să nu audă. Ridicându-se cu o încordare naturală a muşchilor duri, se îndepărtă, cu spatele la ea.

– Îţi va fi mai bine fără mine.

Asta voia să spună sau zicea că prefera să se întoarcă în Scoţia singur? Fusese forţat să se căsătorească cu ea, îi acceptase bunăvoinţa lui Henric pentru că nu mai avea nici casă, nici patrie. Acum, lucrurile se schimbaseră.

– Şi cu Grimes Hall ce o să se întâmple?

– A fost oferit de dragul tău. Trebuie să faci cu el cum ţi-e voia.

Dădu să îl întrebe dacă avea să crească şi copilul după voia ei şi singură, dar asta ar fi sunat ca o văicăreală. Nu avea să facă din nou din el un ostatic, legat de ea prin acel prunc. Nici nu avea să-l implore să rămână cu ea, să o iubească, deşi cuvintele îi sunau în minte cu o asemenea forţă, încât durerea de cap reveni pe dată.

– Deci acesta este un rămas-bun, spuse ea către spatele lui lat.

– Dacă asta ţi-e voia.

Voia. Cuvântul acesta din nou.

– Ce treabă are voia mea cu toate astea? întrebă mânioasă. Când mi-a fost permisă vreo decizie în această chestiune?

Se întoarse înapoi spre ea.

– Ai fi putut să refuzi să te căsătoreşti.

– O, da, şi care ar fi fost rezultatul? Să fiu considerată o prostituată după ce mi-am petrecut o noapte singură cu tine sau să-i fiu oferită Trilborn, la decizia lui Henric? Nu, mulţumesc!

Ross îşi puse mâinile în şolduri.

– M-ai preferat pe mine.

– Bineînţeles că am făcut-o, căci eram în toate minţile, se răsti la el. Nu că ar conta.

– Doar că ai fi putut să mă laşi să mor de o rană de cuţit infectată, dar nu ai făcut-o.

Faţa îi ardea când îşi aminti cum îl ştergea cu buretele ca să-i reducă febra, bucurându-se de alunecarea bucăţii de pânză peste trupul lui, descoperindu-l ca să vadă cum îl înzestrase natura.

– M-am simţit responsabilă. Ai fost rănit în timp ce mi-ai sărit în ajutor.

– Şi mai târziu, când ai venit în camera mea?

– Am crezut că ai putea muri înainte... adică înainte de consumarea căsătoriei.

– Frumos din partea ta, spuse el tărăgănat, cu ochii mijiţi.

– Nu-i aşa? Se uită la el, apoi îşi feri privirea. Şi totul pentru nimic, pentru că ai fost bine şi sănătos atât înainte, cât şi după nuntă.

– Şi oare de ce a fost aşa, nu te întrebi?

– N-am nici o idee. Poate pentru că nu ai crezut în blestem sau pentru că a fost Trilborn cel care i-a cerut primul mâna mea lui Henric, aşa că toate relele au fost îndreptate către el.

Ross ridică din sprâncene.

– Ar putea fi o explicație, deși ți-ai jucat partea și i-ai zădărnicit intențiile trădătoare.

– Nu din răutate, spuse ea repede.

– Nu, doar pentru rege.

Cate își ridică bărbia.

– Și pentru tine. Trilborn voia să te omoare în vâltoarea luptei.

– Pe lângă uciderea lui Henric. Un trădător ambițios.

– Dar nici unul dintre voi nu m-a crezut când v-am spus.

Fusese o nedreptate care o necăjise atunci și continua să o tulburea.

Ross își încrucișă brațele pe pieptul său larg.

– Te-am crezut, dar era necesar să-l convingem pe Trilborn de contrariul. Am preferat să acționeze conform planului în loc să dea înapoi.

– Ați fi putut să îmi spuneți.

– Am fi putut, doar că pe tine pusese ochii, tu erai cea care îl putea convinge cel mai bine că era sigur să acționeze.

– O, da, dar nu am fost în siguranță.

– Nu, încuviință Ross, cu vocea domoală. Și tocmai de-aia te-aș lăsa aici, în grija lui Braesford.

Se uită la el câteva momente lungi, în timp ce briza de vară mișcă trandafirii de deasupra lor, împrăștiindu-le mirosul dulce împreună cu o ploaie de petale roz.

– Braesford este un cumnat excelent și un soț bun, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se și făcând un pas înainte, dar nu cu el m-am căsătorit.

Ross își încleștă maxilarul, deși prudența se ivi și apoi dispăru iute din privirea lui.

– El este mai capabil să te țină în siguranță.

– Am cerut eu să fiu în siguranță? întrebă ea cu iritare în voce. Poate nu e voia mea. În plus, tu ai venit după mine când Trilborn m-a obligat să merg cu el. M-ai numit soția ta atunci. Te-ai rugat să nu mor. Te-ai rugat fără încetare.

Chipul lui oacheș deveni chiar mai întunecat.

– Ai auzit.

– Ca în visele mele cele mai fierbinți.

– Mi-ai salvat viața prin avertizarea ta. Faptul că am venit după tine a fost cel mai neînsemnat lucru pe care l-aș fi putut face.

– Mi-ai spus „mai târziu", îi aminti ea, deplasându-se spre el cu pași care deveneau din ce în ce mai siguri pe măsură ce se apropia.

– Mai târziu?

– Când am vrut să-ți spun ce am simțit legat de moartea ta. El o spusese și în alte dăți, își aminti ea, mai ales atunci când era ceva despre care nu-și dorea să discute.

– Nu era momentul potrivit atunci.

– Pentru că ai venit peste mine și Trilborn și nu știai ce se petrecuse între noi, ce îmi făcuse?

– Asta nu avea nici o legătură, îi răspunse el cu un aer amenințător. A fost pentru că eu eram un scoțian cu mâinile pătate de sânge, proaspăt venit de la bătălie, și tu o lady din Anglia. Lucru încă valabil.

Cate simți un nod în gât de ușurare și înghiți cu greutate.

– Dar are și mai puțină însemnătate acum. Cred că ești un mare cusurgiu când vine vorba despre doamnele din Anglia, Ross Dunbar.

– Ești una dintre Grațiile din Graydon.

– Și totuși o simplă femeie, în ciuda acestui lucru. Nu înseamnă nimic – doar dacă nu cumva te temi de mine din cauza aceasta.

– Nu, niciodată!

– Așa mă gândeam și eu. De asemenea, cred că m-ai recunoscut de soție și după Stoke, te-ai rugat să trăiesc pentru că mă iubești. Nu ai fost afectat de blestem, pentru că m-ai iubit din acea noapte în New Forest, când aproape ai dat foc lumii întregi ca să nu înghețe eu. Mi-ai permis să vin la tine pentru că m-ai iubit. Te-ai căsătorit cu mine din același motiv. De aceea ai stat retras atât de mult timp la Grimes Hall – pentru că te-ai temut că o să îmi dau seama de asta. De aceea m-ai ținut alături de tine, mărșăluind cu armata.

– Nu, spuse el cu voce dură.

Ea tresări, de parcă acel singur cuvânt fusese o lovitură.

– Nu? șopti ea.

Încet, își scutură capul când își întinse mâna spre ea precum un om într-un vis care se teme că apariția va dispărea.

– Te-am iubit din momentul în care te-am văzut înfruntând căpetenia proscrișilor cu pumnalul acela firav în mână. Curajul tău mi-a făcut inima să stea locului. Aproape că m-a ucis mai târziu gândul, chiar și pentru o clipă, că l-ai fi putut folosi împotriva mea. Și apoi, faptul că ai fost obligată să-l folosești împotriva lui Trilborn, că nu reușisem să te protejez, m-a făcut să văd că nu sunt vrednic, nu am fost niciodată vrednic de mireasa pe care Henric mi-a dat-o.

– Am crezut... fu nevoită să facă o pauză ca să-și dreagă glasul înainte de a continua. Am crezut ca nu sunt o mireasă potrivită pentru un scoțian.

– Nu fi prostuță! Tata ar fi la picioarele tale într-o oră după ce te-ar cunoaște. Da, așa cum am fost și eu. Cum sunt.

Era, fără îndoială, o exagerare, dar nu intenționa să îi reproșeze asta.

– Atunci nu ar trebui să ne asigurăm că o face?

– Ar trebui? întrebă Ross, degetele mari mângâindu-i brațele prin mânecile de mătase. Chiar dacă poate nu ai rămâne?

Ea se dădu un pic înapoi, ca să-l privească mai bine.

– De ce nu aș face-o?

– Eu te-am recunoscut ca soție. Tu nu m-ai recunoscut ca soț.

– Bineînțeles că am făcut-o, spuse ea încruntându-se. De fiecare dată când am venit la tine.

Un zâmbet, trecător ca o amintire, apăru pe chipul lui, pentru ca apoi să dispară.

– Asta făceai? Eu credeam că altceva.

– Nu, șopti ea, pășind mai aproape de el, până când sânii ei îi atinseră pieptul.

– Nu cred că ai vrea să... nu. Preoții spun că este interzis în timp ce ai copil în pântece și după naștere. Timp de doi ani lungi. El oftă.

– Preoții, replică ea, plimbându-și un deget de-a lungul deschiderii cămășii din simpla plăcere de a-l atinge, nu știu nimic despre o sarcină, neavând niciodată un prunc în pântece.

– Adevărat.

– Nici nu au născut vreodată.

– Nu. Crezi că...

– Că este metoda lor perversă de a ne împiedica să ne bucurăm de plăcere? Da, cred.

– Ești sigură?

– Sunt.

– Ah, Cate.

Fierbințeala care i se ridică precum niște flăcări albastre în ochi o încălzi până la degetele de la picioare. Scoase un râset mic, apoi un suspin ușurat când o trase la pieptul lui cu o forță plină de siguranță. Gura lui coborî peste a ei într-un sărut care devora, dar și prețuia, poseda, îi oferea încredere, iubire și fidelitate. Când îi dădu drumul pentru o clipă, își odihni fruntea pe pieptul lui.

– Și cu tatăl tău, moșierul, ce facem? întrebă ea cu un oftat. Și cu escorta pe care a trimis-o pentru tine?

– Pot aștepta. A fost ideea lui de a mă renega. Nu văd nici o grabă să îi reintru în grații.

Ea se uită în sus, o încruntătură de neliniște cutându-i fruntea.

– Dar vei merge? Nu vreau să te țin departe de familie și de prieteni.

– Ai vrea să fiu din nou un tâlhar de la hotar?

– Dacă... dacă îți face plăcere, spuse ea, deși distragerea atenției ei se datora frecării degetului mare de mugurul sânului ei mai degrabă decât de amenințare.

– Sunt baron englez ca Braesford acum, grație lui Henric, și dețin terenuri valoroase și vaste. Nu am timp de făcut incursiuni după vite, chiar dacă aș simți nevoia. Dar există o dorință de-a mea care ar putea fi satisfăcută în Scoția.

Pleoapele îi atârnau grele când îi întâlni privirea.

– Oare ce ar putea fi?

– Să te am printre busuioc sălbatic și ferigi, înconjurați de nimic altceva decât cerul de deasupra noastră și tartanul meu dedesubt.

– Așadar, spuse ea ținându-și răsuflarea, vom merge în curând?

– Cine poate spune? rosti el tărăgănat, cu privirea pe mugurul întărit al sfârcului ei de sub pânza rochiei. Poate... când

o să mă satur să fac dragoste cu tine pe pământ englezesc. Să spunem în cincizeci de ani sau cam așa. Sau ar putea fi chiar după ce se naște bebelușul nostru.

– O lungă perioadă de așteptat pentru săraca ta escortă.

– Ah, dar se poate întoarce singur.

– Mă îndoiesc că ar dori să dea ochii cu moșierul Dunbar fără tine.

– Ferească Sfântul, nu, spuse Ross cu un chicot, cu vocea deopotrivă plină de respect și de amuzament.

– Un om atât de temut, spuse ea, plimbându-și mâna pe gâtul lui Ross, afundându-și degetele în părul lui. Cred că trebuie să-l întâlnesc totuși cât de curând.

El o privi, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Dacă îți face plăcere.

– Plecăm azi, atunci?

– Nu, nu azi. Îi luă în mână sânii de parcă voia să se asigure că se potrivesc perfect în palma lui.

– Mâine?

– Mă îndoiesc că voi fi gata.

– Când călărim?

– În seara asta, scumpa mea, și va fi după pofta inimii tale.

– Către Scoția? întrebă ea cu toată inocența, în timp ce o fierbințeală sălbatică îi cuprinse chipul, și umezeala i se strecură între coapse.

Ross îi șopti răspunsul în păr.

Cate râse și icni când îl auzi, dar nu-l contrazise.

Mulțumiri

Sunt recunoscătoare dincolo de cuvinte creatorilor Proiectului Gutenberg și serviciului online Google Cărți pentru că mi-au facilitat accesul la volume antice despre viața și vremurile lui Henric al VII-lea și ale contemporanilor săi. Faptul că am putut citi aceste cărți care se găsesc în unic exemplar pe rafturile prăfuite ale bibliotecilor îndepărtate a fost un avantaj incredibil; să le descarc instantaneu și să le citesc în confortul biroului meu a fost de-a dreptul uimitor. Sunt, de asemenea, recunoscătoare inițiatorilor numeroaselor site-uri dedicate istoriei medievale în general și epocii Tudorilor în special. Competența și generozitatea lor mi se par fantastice. Printre acestea menționez, dar nu mă limitez la www.henryvii.org; historymedren.about.com; luminarium.org; www.britannia.com-history; www.medievalhistory.com; www.tudorplace.com.ar; www.the-tudors.org.uk; tudorhistory.org/history.wise.edu/sommerville/361/361-04.htm.

Pentru autorii, din trecut și moderni, care au tratat aceste subiecte, cele mai sincere mulțumiri din inimă pentru munca lor, care mi-a ușurat mie sarcina: *Bacon's History of the Reign of King Henry VII*, Francis Bacon; *Famous Men of the Middle Ages*, John Henry Jaaren și Addison B. Poland; *Henry VII*, S.B. Chrimes; *Henry VII*, Gladys Temperley; *Lives of the Princesses of England*, Mary Anne Everett Green; *Lives of the Queens of England from the Norman Conquest*, Agnes Strickland; *The Battle Abbey Roll* de Catherine Lucy Wilhelmina Powlett, ducesă de Cleveland; *The King's Mother*, James Underwood; *The Making of the Tudor Dynasty*, Ralph Griffiths și Roger S. Thomas; The *Reign of Henry VII from Contemporary Sources*, Albert Frederick Pollard; *A Source Book of Medieval History*, Frederick Austen Ogg; *Albion*, Jennifer Westwood; *Daily Life in the Middle Ages*, Paul. B. Newman;

Dictionary of British History, J.P. Kenyon; *History of England*, James White; *Life in a Medieval Castle*, Frances şi Joseph Gies; *Life in a Medieval City*, Frances şi Joseph Gies; *Life in a Medieval Village*, Frances şi Joseph Gies; *London and Westminster, City and Suburb*, John Tombs; *Marriage and Family in the Middle Ages*, Frances şi Joseph Gies; *Medieval People*, Eileen Power; *The Cambridge Medieval History*, John Bagnell Bury; *The Castle Explorer's Guide*, Frank Bottomley; *The History of Normandy and England*, Sir Francis Palgrave; *The History of the Ancient Palace and Late House of Parliament at Westminster*, Edward Wedlake Brayley; *The Knight, The Lady and The Priest*, Georges Duby; *The Ordnance Survey Guide to Historic Houses in Britain*, diverşi editori; *The Steel Bonnets, The Story of the Anglo-Scottish Border Reivers*, George MacDonald Fraser; *The Time Traveler's Guide to Medieval England*, Ian Mortimer; *The Waning of the Middle Ages*, J. Huizinga; şi *Westminster*, Walter Besant.

Sunt recunoscătoare editorului meu, Susan Swinwood, şi colegilor săi de la MIRA Books pentru priceperea de care au dat dovadă şi pentru eforturile extraordinare depuse în folosul meu, precum şi agenţilor mei, Richard Curtis şi Danny Baror, pentru sfaturile şi sprijinul neîntrerupt. Pentru familia mea, cu siguranţă cei mai înţelegători oameni din toată lumea, mulţumiri pentru răbdarea voastră şi pentru că mi-aţi fost alături. Şi soţului meu, Jerry, iubire şi recunoştinţă de-a pururi pentru sprijinul lui plin de calm şi inepuizabil, dar şi pentru ceştile de cafea oferite atunci când aveam cea mai mare nevoie.

În aceeaşi colecţie

au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger şi demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii